

# [HP Đồng Nhân] Truy Đuổi

## Contents

|                                                                                   |          |
|-----------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>[HP Đồng Nhân] Truy Đuổi</b>                                                   | <b>2</b> |
| 1. Quyển 1 - Chương 1 . . . . .                                                   | 2        |
| 2. Quyển 1 - Chương 2 . . . . .                                                   | 8        |
| 3. Quyển 1 - Chương 3 . . . . .                                                   | 12       |
| 4. Quyển 1 - Chương 4 . . . . .                                                   | 16       |
| 5. Quyển 1 - Chương 5 . . . . .                                                   | 19       |
| 6. Quyển 1 - Chương 6 . . . . .                                                   | 23       |
| 7. Quyển 1 - Chương 7 . . . . .                                                   | 27       |
| 8. Quyển 1 - Chương 8 . . . . .                                                   | 30       |
| 9. Quyển 1 - Chương 9 . . . . .                                                   | 34       |
| 10. Quyển 1 - Chương 10 . . . . .                                                 | 37       |
| 11. Quyển 1 - Chương 11 . . . . .                                                 | 41       |
| 12. Quyển 1 - Chương 12 . . . . .                                                 | 48       |
| 13. Quyển 1 - Chương 13 . . . . .                                                 | 52       |
| 14. Quyển 1 - Chương 14 . . . . .                                                 | 55       |
| 15. Quyển 1 - Chương 15 . . . . .                                                 | 59       |
| 16. Quyển 1 - Chương 16 . . . . .                                                 | 63       |
| 17. Quyển 1 - Chương 17 . . . . .                                                 | 66       |
| 18. Quyển 1 - Chương 18 . . . . .                                                 | 69       |
| 19. Quyển 1 - Chương 19 . . . . .                                                 | 73       |
| 20. Quyển 1 - Chương 20 . . . . .                                                 | 77       |
| 21. Quyển 1 - Chương 21 . . . . .                                                 | 80       |
| 22. Quyển 1 - Chương 22 . . . . .                                                 | 84       |
| 23. Quyển 1 - Chương 23 . . . . .                                                 | 87       |
| 24. Quyển 1 - Chương 24 . . . . .                                                 | 90       |
| 25. Quyển 1 - Chương 25 . . . . .                                                 | 92       |
| 26. Quyển 1 - Chương 26 . . . . .                                                 | 95       |
| 27. Quyển 1 - Chương 27 . . . . .                                                 | 98       |
| 28. Quyển 1 - Chương 28 . . . . .                                                 | 101      |
| 29. Quyển 1 - Chương 29 . . . . .                                                 | 104      |
| 30. Quyển 1 - Chương 30 . . . . .                                                 | 107      |
| 31. Quyển 1 - Chương 31 . . . . .                                                 | 110      |
| 32. Quyển 1 - Chương 32 . . . . .                                                 | 113      |
| 33. Quyển 1 - Chương 33 . . . . .                                                 | 116      |
| 34. Quyển 1 - Chương 34 . . . . .                                                 | 120      |
| 35. Quyển 1 - Chương 35 . . . . .                                                 | 123      |
| 36. Quyển 2 - Chương 36: Phiên Ngoại Độc Lập: Sau Cuộc Chiến Ở St Mungo . . . . . | 126      |
| 37. Quyển 2 - Chương 37 . . . . .                                                 | 128      |
| 38. Quyển 2 - Chương 38 . . . . .                                                 | 131      |
| 39. Quyển 2 - Chương 39 . . . . .                                                 | 133      |
| 40. Quyển 2 - Chương 40 . . . . .                                                 | 136      |

|                                                             |     |
|-------------------------------------------------------------|-----|
| 41. Quyển 2 - Chương 41                                     | 139 |
| 42. Quyển 2 - Chương 42                                     | 142 |
| 43. Quyển 2 - Chương 43                                     | 146 |
| 44. Quyển 2 - Chương 44                                     | 149 |
| 45. Quyển 2 - Chương 45                                     | 153 |
| 46. Quyển 2 - Chương 46                                     | 155 |
| 47. Quyển 2 - Chương 47                                     | 158 |
| 48. Quyển 2 - Chương 48                                     | 161 |
| 49. Quyển 2 - Chương 49                                     | 163 |
| 50. Quyển 2 - Chương 50                                     | 165 |
| 51. Quyển 2 - Chương 51                                     | 169 |
| 52. Quyển 2 - Chương 52: Phiên Ngoại Kiếp Trước 2: Anh Hùng | 172 |
| 53. Quyển 2 - Chương 53                                     | 174 |
| 54. Quyển 2 - Chương 54                                     | 176 |
| 55. Quyển 2 - Chương 55                                     | 179 |
| 56. Quyển 2 - Chương 56                                     | 182 |
| 57. Quyển 2 - Chương 57                                     | 186 |
| 58. Quyển 2 - Chương 58                                     | 188 |
| 59. Quyển 2 - Chương 59                                     | 191 |
| 60. Quyển 2 - Chương 60                                     | 194 |
| 61. Quyển 2 - Chương 61                                     | 196 |
| 62. Quyển 2 - Chương 62                                     | 198 |
| 63. Quyển 2 - Chương 63                                     | 202 |
| 64. Quyển 2 - Chương 64                                     | 204 |
| 65. Quyển 2 - Chương 65                                     | 207 |
| 66. Quyển 2 - Chương 66                                     | 209 |
| 67. Quyển 2 - Chương 67                                     | 213 |
| 68. Quyển 2 - Chương 68                                     | 216 |
| 69. Quyển 2 - Chương 69                                     | 219 |
| 70. Quyển 2 - Chương 70                                     | 221 |
| 71. Quyển 2 - Chương 71                                     | 224 |
| 72. Quyển 2 - Chương 72                                     | 227 |
| 73. Quyển 2 - Chương 73                                     | 229 |
| 74. Quyển 2 - Chương 74                                     | 231 |
| 75. Quyển 2 - Chương 75                                     | 234 |
| 76. Quyển 2 - Chương 76                                     | 236 |
| 77. Quyển 2 - Chương 77                                     | 239 |
| 78. Quyển 2 - Chương 78: Phiên Ngoại                        | 241 |

## [HP Đồng Nhân] Truy Đuổi

---

### Giới thiệu

Edit: Huyết Mạc Hoàng (Tà Viễn). Tình trạng bản gốc: Hoàn 2 cuốn: 75 chương + Phiên ngoại. Couple chính: Severus

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hp-dong-nhan-truy-duoi>*

## 1. Quyển 1 - Chương 1

Chương 1: Harry Potter.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Nhà số 4 đường Privet Drive, vợ chồng Dursley luôn rất tự hào mà nói rằng họ là những người rất bình thường, theo như lời họ: cho dù là đứa con trai có cân nặng gần như một con lợn, cùng một đứa cháu hai chân tàn tật, cả nhà họ cũng vĩnh viễn sẽ không bao giờ dính dáng đến những việc kỳ quái hay bí ẩn nào.

Vernon Dursley, một người đàn ông vô cùng nghiêm túc, cho dù nhiều năm làm việc với giàn khoan, cũng không làm cho thính giác của ông giảm xuống, vì thế Dursley tiên sinh cực kỳ tự hào.

Bất quá, điều này liên quan tới một bí mật, một bí mật về cháu trai của ông.

Dựa theo cách nói của nhà Dursley, đứa cháu của bọn họ là loại “Trừ bỏ não và một số ít bên ngoài thì chính là một tên phế vật”.

Nga, đúng rồi, còn chưa giới thiệu, tiểu hài tử 11 tuổi bị nhà Dursley xem thành một phế vật kia có một cái tên rất bình thường - Harry Potter.

Đúng, chính là Harry, không phải vương tử Harry kia, mà là một “Harry” bình thường, người có tên này ở Anh quốc thì chỉ cần ở trên đường kêu một tiếng, trong mười người thì sẽ có một người quay đầu lại.

Nhưng mà Harry này thì không giống, cậu họ Potter.

Nếu có người sống ở đường Privet trên mười năm, nhất định sẽ nhớ được vợ chồng Potter, một gia đình cực kỳ nhiệt tình mà mến khách, hơn nữa lại còn giàu có.

Bọn họ luôn lái những chiếc xe đắt tiền nhất đến thăm nhà Dursley, hơn nữa cũng nhiệt tình tặng vợ chồng Dursley lúc đó còn đang bắt mắt cùng tiểu Dudley 1 tuổi một đồng lễ vật.

Cho nên dưới tình huống bình thường, vợ chồng Potter không phải là loại người không được hoan nghênh.

Nhưng mà một nhà Dursley hoàn toàn không thích vợ chồng Potter, có lẽ là vì thật lâu trước kia Lily Potter tóc đỏ, khi đó còn là Lily Evans đã làm cháy tóc của chị mình?

Nhưng mà vô luận như thế nào, vợ chồng Potter cũng không còn đến thăm nhà Dursley nữa, bọn họ đã qua đời vì tai nạn xe cộ vào 11 năm trước, tất nhiên, cũng có một cách nói khác, tỷ như, sau tai nạn bọn họ đã trở thành người thực vật, ở bệnh viện Thụy Sĩ nhận các loại an dưỡng.

Dù sao, vào 11 năm trước, đứa con duy nhất của vợ chồng Potter, bị phát hiện ra trên bậc thang trước cửa nhà Dursley.

Một Harry Potter trầm mặc, không muốn nói chuyện, ánh mắt luôn tỉnh mịch đến nỗi trống rỗng cùng hai chân tàn tật.

Thậm chí nếu có người ngẫu nhiên đến nhà Dursley, bọn họ sẽ nhìn thấy trong hai mắt của đứa trẻ kia tích lũy thống khổ và tang thương, hoàn toàn không giống với ánh mắt của một đứa trẻ nhỏ.

Mà nhà Dursley vì để duy trì danh tiếng tốt đẹp của họ, hiển nhiên sẽ không thể không nhận trọng trách nuôi nấng Harry, cho dù, đây là một quái vật hai chân tàn tật, phế vật, còn là tên cặn bã?

Harry xác định, đây là từ mới mà anh họ Dudley của cậu nghĩ ra cuối tuần trước.

Có lẽ cậu nên chúc mừng lượng từ ngữ của đối phương có tiến bộ vượt bậc?

Bất quá lúc này cậu cũng không có tâm tình thanh thoi như vậy, thường xuyên có tin tức về người chết ở Ma pháp giới gửi đến, khắp nơi đều có nguy hiểm, dường như mười năm yên bình gần gũi trước đó chỉ là ảo giác.

Voldemort đã trở về.

Mà cậu ngay cả tư cách để nhận được sự yên bình cũng không có.

Ở trong phòng xếp, Harry che đi vết sẹo ở trán, khoe miệng cong lên giống như cậu đã từng làm vô số lần trong chiến tranh, lúc tự nói cho bản thân rằng phải kiên cường hơn.

Bởi vì cậu không thể không kiên cường.

Dấu hiệu hắc ám.

Hắc ám, bóng ma, tà ác.

Cái chết ở khắp mọi nơi, tất cả đều cực kỳ giống với một năm bị áp ỨC thống trị kia, phục tùng theo dấu hiệu, không thuận theo thì bị gạt bỏ, đây là cái giá để cha mẹ mình sống lại sao?

Sức mạnh Ma pháp bị suy yếu, thậm chí không cần Hòn đá phù thủy, Voldemort cũng đã trở lại.

Mà bản thân cậu thì sao?

Ngôi sao cứu thế được hy vọng, lại ngay cả cấp cho bản thân một sự cứu rỗi cũng không làm được. Nhật báo Tiên tri mỗi ngày đều đăng những tin tức làm cho người ta thấp thỏm lo âu, dường như mọi người đều chấp nhận khả năng bản thân mình có thể chết ngay ngày mai.

Ý tưởng bắt lấy sinh mệnh bản thân vượt lên trên tất cả, đội ngũ Thần Sáng bất cứ lúc nào cũng có thể có người phản bội, hôm trước Kingsley đã chết, hôm nay ai sẽ ngã xuống, không ai biết.

Màu sắc của sự sợ hãi giống như là được nhuộm bởi màu đen của cà độc dược, làm mọi người tê liệt, quá nhiều cái chết thậm chí đã tước đoạt sự tin tưởng vào chính nghĩa của mọi người, năng lực tin tưởng vào công lý.

Mà hiện tại, Anh quốc chỉ còn lại có giới Muggle là còn không có động tĩnh, Chúa tể hắc ám có thái độ khác thường thu liễm lại dã tâm, tựa hồ hoàn toàn từ bỏ chính kiến trước kia, ngoại trừ thỉnh thoảng đăng một số bài phát biểu trên báo chí, thì chưa từng đối với giới Muggle làm bất cứ cuộc xâm chiếm trực tiếp nào.

Cho nên vô số phù thủy gốc Muggle cùng với phù thủy máu lai bắt đầu trốn về giới Muggle, để tạm thời có được sự yên bình.

Nhưng cho dù là trong an bình giả tạo như thế, bất cứ ai cũng đều có thể ngửi được mùi âm mưu.

Harry giãy dụa giật giật hai chân, nhưng chúng vẫn yên tĩnh không có chuyển động gì. Cậu có một chiếc xe lăn, là do hội liên hợp người khuyết tật tặng, nhưng phòng xép của cậu không thể bỏ được xe lăn hay những thứ lớn như vậy, cho nên cậu chỉ có thể nhờ vào nạng cùng với một chút “Ma lực bùng nổ” để đi bộ.

Nhà Dursley lúc thấy cậu 2 tuổi mà vẫn chưa biết đi cũng đã từng dẫn cậu đến gặp bác sĩ Muggle, nhưng mà kết quả kiểm tra lại không có vấn đề gì.

Sau khi đi khám ở 2,3 chỗ mà chỉ có được những câu trả lời giống nhau, bọn họ lựa chọn buông tha việc này.

Mà sau chuyện này, Harry lại không biết nên đối mặt với dì Petunia và dượng Vernon như thế nào.

Cho dù bọn họ vẫn oán hận ma pháp như trước, cho dù bọn họ vẫn dùng ánh mắt chán ghét như trước để nhìn cậu, nhưng mà cậu vẫn nhớ rõ cuộc nói chuyện tối hôm đó.

“Thật sự không có cách nào sao, Vernon.” Đó là giọng nói có phần lo lắng của dì Petunia

“Petunia, chúng ta đã cố hết sức.” giọng nói lúc trẻ của dượng Vernon có chút mệt mỏi.

“Nhưng mà, Harry chỉ mới có 2 tuổi, chỉ có 2 tuổi ” không giống như ngữ khí hoảng loạn quen thuộc của dì Petunia mà cậu từng biết, mà lại giống như sự giãy dụa cuối cùng của một người mẹ bất lực khi biết được tin dữ về đứa con mình.

Rồi cậu nhìn thấy dượng Vernon lắc đầu, nhìn thấy dì Petunia đem cái cổ nhỏ dài của bà vùi vào giữa hai tay nức nở. Miệng nỉ non, mang theo chữ “Lily”.

Trong nháy mắt, cậu liền hiểu được, tại kỳ nghỉ hè kia, nữ nhân đứng ở cửa có gì muốn nói lại thôi kia, rốt cuộc muốn nói cái gì.

Có lẽ là vì chân của cậu nên lúc này, thái độ của nhà Dursley đối với cậu tuy rằng không thể nói là tốt, nhưng cũng không hoàn toàn là xấu, ngoại trừ việc chuẩn bị ngày ba bữa ăn, những công việc linh tinh như dọn cỏ cũng không thuộc trách nhiệm của cậu.

Cấm giác bắt lực.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Harry có cảm giác như vậy. Đã từng, khoảng sáu năm sau chiến tranh, khi phần lớn Tử Thần Thực Tử còn nhớn nhoe ngoài vòng pháp luật bị bắt, hai chân Harry bắt đầu phát bệnh.

Không có dấu hiệu gì, đó là vào thứ năm khi Harry chính thức đi làm lần thứ hai ở bệnh viện thánh Mungo, lúc nghỉ ngơi ăn cơm buổi trưa, cậu ngã ở phòng nghỉ của bệnh viện.

Không cách nào đứng thẳng được nhưng khi kiểm tra thì cơ thể và thần kinh của cậu lại không có vấn đề gì, trên người không có dấu vết của phép thuật Hắc Ám, ngay cả trị liệu sư tốt nhất của bệnh viện thánh Mungo cũng không làm được gì.

Thẳng đến sau khi Hermione mang cậu đi gặp bác sĩ tâm lý của Muggle.

Bác sĩ nói chân cậu không có vấn đề gì, chẳng qua là chính bản thân cậu từ chối đứng lên.

Cậu phủ nhận điều đó, chỉ rửa, nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

Cứu thế chủ đại danh đỉnh đỉnh, đứa bé sống sót đã đánh bại Chúa tể Hắc Ám, cuối cùng lại không thể đứng lên.

Một kẻ tàn phế\_ cậu đã từng không chỉ một lần tự giễu mình. Thế nhưng, khi cậu sống lại một lần nữa thì vận mệnh vẫn như cũ không hề buông tha cho cậu. Cha mẹ lấy ma lực Huyết thống bảo hộ cho cậu, lại vĩnh viễn ngủ say ở bệnh viện thánh Mungo. Cậu vẫn như trước là đứa bé đại nạn không chết, Voldemort lại trở về sớm hơn 5 năm.

Vận mệnh chia làm hai ngã như hai ngã rẽ trên một con đường, nếu chọn sai ngã sẽ biến cuộc đời thành ngõ cụt.

“Mẹ ơi lại xem này, cứ nhiên có người gửi thư cho tên tàn phế này!” Vừa mới di chuyển xe lăn đi ra từ phòng xếp thì Harry nghe được tiếng Dudley đang hô to gọi nhỏ.

Đi vào phòng, cậu không chút bất ngờ nào khi thấy lá thư trên tay dì Petunia, trên tấm da dê là địa chỉ được viết bằng mực màu xanh biếc:

Thư thông báo nhập học Hogwarts.

Phong thư đã từng thay đổi cả đời cậu. Cậu có chút tự giễu khi phát hiện ra, cho dù là hiện tại cậu đã sớm tốt nghiệp Hogwarts, cậu vẫn như trước khó mà kiềm chế bản thân hướng tới lá thư mà cậu đã thuộc nằm lòng này.

Giống như cậu nhớ tới áo tàng hình, chổi bay, bản đồ Đạo Tặc, còn có nửa thân thể còn lại của cậu và cây đũa phép dài mười một tấc Anh, gỗ cây sồi xanh, tâm là lông phượng hoàng kia.

Nhưng mà lúc này đây, cậu cảm thấy ngay cả tư cách nhận lá thư này của mình cũng đã mất đi rồi.

Trong vài giây ngắn ngủi, huyết sắc trên mặt dì Petunia Dursley nhanh chóng mất đi, như một quả cà chua đỏ bị phủ bơ lên. Một bên Vernon Dursley lấy phong thư rồi nhìn lướt qua, mặt đỏ lên. Đối lập với khuôn mặt trắng bệch của vợ ông mà giống như màu mặt của chú hề.

Về mặt hoảng sợ quen thuộc cùng ánh mắt mang theo căm hận, sợ hãi và sâu thẳm trong đó là sự thống khổ hướng về phía Harry.

“Có thể cho con xem thử không?” Harry tìm một cái ghế tọa hạ, tứ bình bát ổn khai khẩu.

“Không.” Một nụ cười nguy trang hiện ra trên mặt dì Petunia, “Bọn họ gửi nhầm địa chỉ, thư này không phải gửi cho mày.”

“Sao có khả năng.” Dudley nói xen vào “Con nhìn thấy mặt trên có ghi tên Harry, Harry Potter”

“Số 4 đường Privet Drive, phòng xếp dưới gầm cầu thang, Harry Potter.” (HMH: cái này là mình copy trong truyện ra ick ~) Harry ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt dì Petunia.

Petunia hoảng sợ thở dốc, trợn trừng mà lấy một loại ánh mắt chưa từng có để nhìn cháu trai của mình\_Harry.

Mà cổ họng Vernon cũng biến thành màu tím, yết hầu giật giật, giống như đang cố gắng nuốt xuống cái gì.

“Đưa thư cho con.” Ngữ điệu Harry vững vàng như cũ “Đây là chuyện riêng của con.”

“Harry Potter” giọng dì Petunia khàn đi “Mày vĩnh viễn đừng bao giờ nghĩ đến việc cầm lá thư này!”

“Đưa thư cho tôi.” Harry lặp lại một lần nữa, những vật dụng xung quanh bắt đầu rung lên, tạo ra một cảm giác cực kỳ bất ổn, sắc mặt Petunia ngày càng tái nhợt, họng Vernon thậm chí còn tính xông lên ngăn chặn Harry.

“Không được!” Cuối cùng họng Vernon quyết định xách Harry ra khỏi ghế, tựa hồ muốn tống cậu vào lại phòng xếp, nhưng mà ông dừng lại.

Tay chân ông ngừng lại giữa không trung, cuối cùng lại không giữ được trọng tâm mà đâm sầm xuống đất. Đầy đĩa ăn ở giữa, thức ăn và chén đĩa trên bàn rơi “Đinh linh lang” trên đất.

“Mày làm cái gì!” dì Petunia đã không khống chế được vẻ mặt hoảng sợ, mà Dudley thì đã sớm chạy vào nhà bếp, chỉ nhô cái đầu ra ngoài nhìn.

“Một ”Petrificus Totalus” mà thôi.” Harry nhìn Vernon tê liệt ngã trên đất nhú nhú mày, rồi lại nhìn về phía Petunia.

“Tao không, sẽ không, cho mày lấy nó.” Petunia giơ tay lên cao, tức giận nhìn Harry, “Còn nữa, mày giải trừ thứ này ngay!”

Harry nhìn đôi mắt của họng Vernon đang té trên mặt đất to giống như con bọ cánh cứng mà quay cuồng, hiển nhiên là rất hoảng sợ, mà Dudley đã sớm vụng trộm chạy vào nhà bếp, chỉ chừa một cái đầu hướng ra ngoài nhìn.

Harry phát phát tay, họng Vernon phát hiện bản thân đã có thể động dậy, tính đứng dậy nhưng lại phát hiện hai chân đã bị khóa.

“Không cần làm việc thừa.” Harry nói, “Trừ phi tôi giải trừ thần chú, nếu không ông không có khả năng đứng lên.”

“Quái vật!” Vernon chỉ vào Harry, biểu tình của Vernon khác hẳn trong trí nhớ của cậu, nếu như trước đây khi nói điều này trên mặt Vernon là sự chán ghét, thì biểu tình trên mặt đối phương bây giờ chỉ có thể dùng từ sợ hãi để hình dung.

“Nếu tôi không tự tay mở thư, thì thư sẽ không ngừng gửi tới.” Harry chọn một cách nói mà cậu cho là ôn hòa nhất, cậu không muốn cùng dì họng mình căng thẳng, vì cậu có thể còn phải ở trong này 7 năm nữa.

Nhưng mà Petunia vẫn không để ý tới cậu, vẫn duy trì động tác giơ cao thư lên như cũ.

“Accio [Bay tới] thư thông báo nhập học Hogwarts” Cuối cùng, Harry sử dụng một thần chú Accio không đũa phép, thư thông báo nhảy mất thoát khỏi tay Petunia, bay đến trước mặt Harry.

Vẫn là màu mực xanh biếc quen thuộc.

Sờ lên tấm da dê, trong nháy mắt, đáy lòng Harry sinh ra một cảm giác hoài niệm, Hogwarts\_ nhà của cậu.

Cuối cùng, cậu vẫn không trốn thoát khỏi vận mệnh.

“Harry.” Lời nói của Petunia đã không còn sự tức giận, trái ngược ngữ khí lại đầy sự run rẩy và cầu xin làm cho Harry có chút lung túng.

“Harry, không cần đi.” Bà nói.

“Con phải đi.” Harry cúi đầu “Con biết, mọi người cũng không phải không biết cha mẹ con vẫn đang nằm ở bệnh viện thánh Mungo, con biết nơi đó giống như đi nghỉ là một nơi tràn đầy nguy hiểm, con hiểu được ”

“Nhưng mà.” Cậu ngẩng đầu, đó là một loại biểu tình mà Petunia chưa bao giờ biết, một lòng kiên định, không hối hận, còn có một loại tang thương, chỉ có những người đã từng chìm sâu trong sự đau xót mới có

được biểu tình như thế, nhưng vô luận là như thế nào, biểu tình như vậy cũng không nên xuất hiện trên người một đứa bé 11 tuổi.

“Hắn đã trở lại.” Vài tiếng khe khẽ lại làm cho Petunia há to miệng, đó là sự hoảng sợ không nói nên lời.

“Dì cũng biết hắn là ai đúng không? Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.” ngữ khí của Harry càng thêm bình tĩnh, hoàn toàn không có chút kích động nào.

“Sao mày lại biết, mày làm sao biết!” Petunia hung dữ nhìn Harry, giống như chỉ cần như vậy là có thể nhìn thấu đầu óc cậu.

Đáng tiếc vô luận là Petunia Evans hay là Petunia Dursley đều không biết Chiết Tâm Trí Thuật. Nếu hiện tại đứng đây trừng mắt với cậu là giáo sư Độc dược áo đen kia, có lẽ Harry còn có chút cảm giác sợ hãi.

“Con không phải đứa ngốc, đi trên đường chỉ cần có người mặc danh kỳ diệu đến bắt tay đều sẽ nghi ngờ, huống chi còn có loại năng lực này.” Harry dùng một “Enervate”: cái bàn cũng với chén đĩa bể nát đều trở về nguyên dạng, và một thần chú “Scourgify” khiến cho căn phòng lại sạch sẽ, ngăn nắp.

“Ma pháp” Petunia thì thào nói.

“Đúng vậy, ma pháp.” Harry vén tóc sang một bên “Mà chính ma pháp đó làm cho cha mẹ con nằm ở bệnh viện thánh Mungo, để lại vết sẹo này trên đầu con. Con nghĩ rằng Albus, à không, cụ Dumbledore hẳn là đã nói cho mọi người không phải sao?”

“Harry, ta biết con luôn rất thông minh, nhưng mà ta, chúng ta chưa từng nghĩ đến.” Petunia đã bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Con biết.” Harry nắm chặt thư trong tay “Con biết dì không muốn con trở về, là vì dì không hy vọng con chết, dì hy vọng dù cho thế nào, con đều có thể sống sót, mà không phải lặp lại bi kịch của cha mẹ mà vĩnh viễn hôn mê ở bệnh viện như vậy. Nhưng mà hẳn muốn đã trở lại, cho dù con không quay về, hẳn cũng tới tìm con.”

“Hắn sao có thể, hẳn không có khả năng biết nơi này.” Petunia cuồng loạn nói.

“Nếu hẳn muốn, hẳn có thể dễ dàng có hàng trăm cách để biết về nơi này, cho dù nơi này vẫn có ma pháp bảo hộ như trước, nhưng điều này cũng không có nghĩa là hẳn không có khả năng đứng ở bên ngoài căn nhà này mà thương tổn mọi người, lúc hẳn lưu cho con vết sẹo này thì cùng hẳn quyết đấu đã là số mệnh của con, tất cả mọi thứ đều đã được định trước.” Harry vuốt ve cái sẹo trên trán mà nói.

“Điều đó không có khả năng.” Petunia lắc đầu.

“Đây là sự thật, dì hẳn là đã đọc thư.”

“Thư nào.”

“Hiệu trưởng để lại cho dì.”

“Không, không có cái thư nào.” Lúc này Petunia thật sự khó hiểu.

“Vậy làm sao dì biết?”

“Là Albus Dumbledore tự mình ôm con giao cho chúng ta, hơn nữa còn chính miệng nói cho chúng ta.”

“Tự mình?” điều này khác hẳn với những gì Harry biết, nhưng mà đây không phải trọng điểm. “Dù thế nào đi nữa thì dì cũng biết, hẳn là kẻ thủ định mệnh của con.”

“Con chỉ mới tròn 11 tuổi!”

“Con biết.”

“Con không thể đi!”

“Con biết.”

“Bọn họ điên rồi!” Cuối cùng, Petunia ngồi phịch xuống chiếc ghế gần nhất, bối rối cùng sợ hãi đã hoàn toàn bao phủ bà “Bọn họ sao có thể như vậy, sau có thể sau khi cướp lấy Lily rồi lại đối xử với con trai của nó như vậy.”

“Đây là số mệnh.” Lời nói cuối cùng, Harry tỏ ra không hề bận tâm.

“Mày không thể đi, tiểu tử.” Lúc này là dượng Vernon lên tiếng “Chúng ta nuôi mày lớn như vậy, không phải, tuyệt đối không phải là để cho mày đi học cái ma thuật kia, chúng ta còn hy vọng sau này mày báo đáp chúng ta, cho nên mày không thể đi, chúng ta cũng sẽ không tiêu tiền cho mày để mày cùng những kẻ điên kia đi học tập những thứ đó.”

Lúc này đây, Harry hoàn toàn kinh ngạc, cậu nhìn chằm chằm dượng Vernon, mà chính Vernon thì đang tức giận muốn thử đứng lên.

Đúng vậy, đó chính xác là sự chán ghét, nhưng mà trừ bỏ chán ghét, tựa hồ còn có khác cái gì? Cậu thấy Vernon nhìn lướt qua dì Petunia đang khóc, sâu trong mắt là sự lo lắng, đột nhiên hiểu được ý đồ của ông.

“Con sẽ sống trở về.” Cuối cùng, Harry di chuyển ghế, ngồi xuống trước mặt dì Petunia, kéo cánh tay đang che mặt của dì ra và nhìn vào mắt “Vô luận như thế nào, con sẽ sống sót, con cam đoan. Nếu thành công. ”

Cậu nhớ tới bạn tốt của cậu Hermione Granger, phù thủy thông minh nhất Hogwarts cuối cùng đã chữa khỏi cho vợ chồng Longbottom.

“Nếu thành công, con sẽ dẫn Lily cùng nhau trở về.”

Petunia nhìn ánh mắt xanh biếc của Harry, đó là màu sắc giống như ngọc, bà còn nhớ: đã từng có một cô gái dùng ánh mắt như vậy nhìn bà, nói cho bà.

“Chị, em sẽ trở về.”

Khi đó, mái tóc đỏ của Lily lấp lánh như ngọn lửa, cho dù bà vẫn đổ kỵ với Lily như thế, nhưng mà bà cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua em gái của bà, người em gái vẫn đang sống như thế lại lẳng lặng nằm trên giường, không bao giờ có thể nói nữa, không bao giờ có thể quần quít lấy bà gọi bà là Petunia nữa, không bao giờ có thể nữa...

Bà thậm chí còn không phải là một phù thủy, ngay cả chăm sóc em gái bà cũng không làm được.

Nhưng mà Petunia không thể tiếp tục trầm tư nữa, bởi vì ngoài cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa.

Rồi một giọng nói trầm thấp giống như tiếng đàn violin từ ngoài cửa vang lên.

“Nếu Cứu thế chủ của chúng ta đã diễn xong tiết mục thân tình của cậu ta, thì xin hạ cổ qua đây mở cửa dùm cho giáo sư đáng thương của cậu.”

Petunia và Harry đồng thời nhảy dựng lên, chẳng qua là một người thật sự đứng lên, một người khác sau khi ra sức lại trở về trên ghế, thậm chí còn kéo cho ghế của mình ngã xuống đất.

Ngã xuống như một con cún lem luốc cạp đất.

“Xem ra, cho dù qua nhiều năm như vậy, Cứu thế chủ của chúng ta vẫn không hề có tiến bộ gì so với một số bộ phận của một con tiểu cự quái.”

## 2. Quyển 1 - Chương 2

Chương 2: Severus Snape.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Severus Snape!” Nhìn người đàn ông không mời mà đến đang đứng ở cửa, Petunia phát ra một tiếng kinh suyền.



“Petunia Dursley.” Snape không hề che giấu vẻ mặt chán ghét mà trào phúng của mình, xem ra bất luận qua bao nhiêu năm, chết bao nhiêu lần, anh đều không thể sinh ra một tia hảo cảm đối với một nữ nhân Muggle ngu xuẩn như vậy.

“Cậu, là tôi đón Harry?” Petunia do dự mà nói ra thắc mắc.

“Tất nhiên.” Snape hừ lạnh một tiếng “Nhưng mà xem ra đối với Ma Pháp Giới Cứu thế chủ đã rõ như lòng bàn tay, dường như sẽ không cần đến sự trợ giúp của ta.”

“Xin hỏi, ngài là?” Lúc này là Harry mở miệng, vừa đủ để đánh lừa những người bình thường.

Đáng tiếc, ở thời điểm đối mặt mà nói dối lừa người khác, Severus Snape cũng không phải là người bình thường.

Anh là gián điệp hai mặt ưu tú nhất.

“Thu hồi biểu tình ngu ngốc của cậu\_Harry Potter, cho dù cậu không phải bị tên Merlin gần đó kia tổng về đây thì lấy hiểu biết của cậu về ma pháp giới cũng không có khả năng không biết ta là ai.”

Nhìn biểu tình như nuốt phải một chậu cây của khuôn mặt rất giống James Potter trước mắt, Snape đột nhiên cảm thấy tâm tình mình tốt hơn nhiều.

Anh không chút khách khí mà tiếp tục nói:“Hay là đầu óc Cứu thế chủ của chúng ta cuối cùng cũng vô cùng giống với cự quái, không thể lý giải từ ngữ nông cạn như vậy. Tuy rằng cho tới bây giờ ta cũng không dám ôm bất cứ kỳ vọng nào đối với vốn từ của người nhà Potter, nhưng mà lấy trình độ đàm phán vừa rồi của cậu với dì cậu, ta nghĩ với từ ngữ đơn giản như thế cậu vẫn có thể hiểu được.”

Harry quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt rõ ràng là tràn đầy kinh ngạc. Cuối cùng, cậu nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng “Severus Snape.”

“Được rồi, Potter tiên sinh, cho dù bây giờ ta còn chưa phải là giáo sư môn Độc Dược của cậu, nhưng cậu xưng hô tên đầy đủ của người khác như vậy cũng là rất bất lịch sự.” Snape cau mày, nhìn biểu tình ngay từ đầu mang theo đau thương cùng hoài niệm, nhưng rất nhanh liền thay đổi thành mờ mịt và mang theo một chút chán ghét của Harry Potter. Nhưng mà biểu tình chán ghét đó cũng như là cố ý, hình như có chút không bình thường. Quả nhiên, đồng ý tới đón tiểu quỷ nhà Potter, bất luận là lúc nào thì cũng không phải là một ý kiến thông minh. Y nhất định là bị cự quái giam lên đầu mới đi đáp ứng yêu cầu của Albus.

Giờ phút này, giáo sư Snape của chúng ta đã hoàn toàn quên mất, đến đây lần này hoàn toàn là kết quả do chính anh đã yêu cầu.

Bởi vì anh không xác định được giấc mơ kia có phải là do anh tưởng tượng ra không, tên Potter kia không phải là bị Merlin đá trở về từ tương lai thắng lợi giống như anh.

Cái gì mà số mệnh còn chưa viết xong.

Merlin chết tiệt!

“Lúc nói chuyện với giáo sư phải đứng lên, chẳng lẽ không ai dạy cho cậu sao?” Snape nhìn Harry đang tê liệt trên đất, nói.

“Snape!” Lúc này, bảo vệ Harry là Petunia.

“Xảy ra chuyện gì?” Snape nhướng mày, hiển nhiên là cảm thấy khó hiểu đối với hành vi của Petunia.

“Cám ơn, dì Petunia, nhưng mà không cần.” thanh âm của Harry từ phía dưới truyền đến, bắt đầu mang theo vài phần nghiêng răng nghiêng lợi “Accio [Bay tới] nặng.”

Một đôi nặng bay ra từ phòng xép, rơi xuống đứng thẳng trước mặt Harry.

Đó là một đôi nặng bằng gỗ bạch dương, sử dụng trong một thời gian dài khiến cho tay cầm của nó cực kỳ bóng loáng, có phần cổ lỗ sĩ, nhưng so với một thân quần áo rộng thùng thình không vừa người của Harry thật ra lại có phần bổ sung cho nhau. (HMH: phần này mình cũng k chắc lắm, mn có gì góp ý với nha >.<>)

Harry dùng hai tay bắt lấy nặng, sau khi bị ngã sấp 2 lần để tránh bị lần nữa mà chậm rãi đứng lên, nhìn thẳng Snape.

Nhưng mà trong con người tối đen kia của đối phương không có bất kỳ sắc thái nào.

“Giáo sư Snape.”

Không trả lời.

“Giáo sư Snape.” Harry cao giọng.

“Hả?” Trong ánh mắt của đối phương cuối cùng cũng có ánh sáng, nhưng rất nhanh, nét mặt liền chuyển sang giận dữ.

“Harry Potter.” Snape chìa đũa phép tới trước mặt Harry.

“Xảy ra chuyện gì, giáo sư?” Harry ngược mắt lên nhìn Snape, trong lòng cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân Snape tức giận, nhưng mà đây chỉ là đoán mà thôi.

“Nói cho ta biết, chân của cậu sao lại như vậy?” y vừa nói, vừa chậm rãi đem đũa phép chìa ngay vào Petunia.

“Không liên quan tới bọn họ.” Harry ngăn động tác của Snape lại “Đây là vấn đề của tôi.”

Snape nhìn Harry, dường như muốn phân biệt thật giả trong giọng nói của cậu.

“Luôn luôn là vấn đề của chính tôi.” khóe miệng Harry xuất ra 1 nụ cười “Hai cái chân này, từ sau khi sinh ra được ba tháng chưa từng cử động.”

“Sao có khả năng này được, cái tên người chết James Potter kia (HMH: chỗ này không ghi là đã chết vì thực tế thì cha mẹ Harry trong truyện này chưa chết mà hôn mê\_cũng như chết vậy đó) sẽ không sinh ra một kẻ tàn tật!” Snape lại một lần nữa đem đũa phép nhắm ngay Harry, đúng hơn là chân của Harry.

Ánh sáng lóe lên, tất cả đều dừng ở màu xanh lục.

“Potter!” Snape nghiêng răng nghiêng lợi “Cậu khi nào lại học cách lừa gạt giáo sư của mình!”

“Giáo sư, ngài dựa vào cái gì mà lại cho rằng tôi lừa gạt ngài?” khóe miệng Harry cong thành một nụ cười “Phép thuật cũng không thể giải quyết được vấn đề này, ngay cả thầy thuốc của bệnh viện thánh Mungo cũng đều không có biện pháp giải quyết vấn đề, chỉ sợ một thần chú kiểm tra đo lường của giáo sư cũng không thể tra ra.”

“Bệnh viện Thánh Mungo?” Snape nhanh chóng hiểu được ý của đối phương, rồi mới nói “Nếu như vậy, mời Potter tiên sinh thu xếp tốt hành lý của bản thân, giờ chúng ta liền xuất phát đi Hẻm Xéo.”

“Được, giáo sư.” Harry đem lá thư nhét vào túi áo, rồi mới chống nạng đi dùng phép thuật không đũa phép thu nhỏ xe lăn của mình lại, cuối cùng cầm tay của Snape.

Cùng với một hồi cảm giác đè ép như xuyên qua ống nước bị bóp méo, Harry Potter và giáo sư Độc dược của cậu lần đầu tiên xuất hiện cùng nhau ở khu phố náo nhiệt và phồn hoa nhất của giới phù thủy, Hẻm Xéo.

“Ta nghĩ, Potter tiên sinh chắc không cần ta cùng đi mua đồ chứ.” Snape theo bản năng vung áo choàng lên, đem tay của Harry gỡ ra khỏi tay mình, rồi mới nhớ tới hiện tại Harry Potter bên cạnh đã không còn là cự quái Tầm thủ với thân thủ linh hoạt kia của Gryffindor nữa. Nhưng mà lúc này đã muộn rồi, Harry Potter \_ Cứu thế chủ của ma pháp giới, lại một lần nữa hoa lệ mà té lăn quay trên mặt đất.

May mà tư thế cũng tương đối lịch sự, bằng không lại xuất hiện thảm kịch như kiểu Harry \_ Cứu thế chủ của người \_ Potter.

Harry chống nạng, thân hình nho nhỏ lại tỏ ra dư sức đối phó với hai cây nạng khi bị ngã bất ngờ.

Đây hiển nhiên không phải là bản lĩnh có thể luyện ra trong thời gian một sớm một chiều.

Kỳ thật, ở giới Phù Thủy, cũng không có nhiều người thực sự tàn tật, trừ bỏ một bộ phận xui xẻo mà bị thần chú bất ngờ làm bị thương không thể phục hồi, thì phần lớn thương thế đều có thể được điều trị dễ dàng bằng thần chú và ma được.

Thế nên Harry Potter lại lần nữa thành công trở thành một kẻ ngoại tộc\_ Cứu thế chủ không bị nguyên rủa mà tàn tật. Trong lòng Snape hừ lạnh một tiếng, có lẽ sẽ không ít người cho rằng đây là do lời nguyên của Chúa tể Hắc ám lưu lại cũng chưa biết chừng.

Vẫn như trước tự cho mình là đúng giống như cha cậu ta. Sau một logic cực kỳ quái lạ, Snape đưa ra một cái kết luận cũng kỳ quái nốt. (HMH: a ghét papa của e nó quá nên e nó làm gì a cũng liên hệ với pa ẻm để mà chê dc ==)

Mà anh thậm chí còn chưa có thật sự suy xét xem ý nghĩ của anh suy cho cùng là mang theo bao nhiêu quan niệm trước kia.

Mà kỳ thật bất luận là đối với Harry Potter hay là đối với Severus Snape mà nói, đây đều là vấn đề không cần phải suy xét, dù sao đối với bọn họ, chán ghét lẫn nhau sớm đã trở thành một loại thái độ bình thường trong cuộc sống của họ, bọn họ thậm chí còn không biết làm sao để đối một phương pháp khác đối mặt với đối phương. Ngay cả khi trong một ít khía cạnh, từ đáy lòng bọn họ đều đã cấp đối phương một chút kính nể, thậm chí có thể là nhiều hơn một chút, nhưng lại không biết vì cái gì.

Đó cũng là lý do mà Harry dám to gan đoán là vị giáo sư này trong một năm vừa rồi vẫn như cũ làm công việc gián điệp cho Hội Phượng Hoàng.

Nhưng mà điều này cũng hoàn toàn không thể gạt bỏ việc mái tóc của y đầy dầu, giống như sợi mì màu đen buông xuống trên vai, còn có cái mũi ưng xấu xí thật to của y, cùng với ánh mắt tràn đầy căm hận kia. Trong lòng Harry tự thuyết phục chính mình. Dường như hoàn toàn mặc kệ rằng đời trước mỗi khi cậu cần đưa ra một quyết định sách lược, cậu lại có phần ỷ lại nhiều vào bức họa của đối phương tuy là lời nói ác độc nhưng lại ẩn chứa cơ trí.

Có câu nói như thế này: bất luận là người bình thường nào cũng đều chỉ biết hoàn toàn tôn kính một người mà mình không hiểu rõ, hoặc là một người đã chết. (HMH: khúc này mình cũng k chắc lắm, nhưng theo ý mình hiểu là kiểu như thường mình không biết thật sự về 1 người mà chỉ được nghe về chiến tích của họ thì mình sẽ tôn kính họ hoàn toàn. Kiểu như là chỉ nghe được mặt tốt thôi àk, còn người đã chết thì thường người sống sẽ giữ trong lòng những ấn tượng đẹp nhất nhiều hơn là những ấn tượng xấu đúng không ^^)

Những lời này không thể nghi ngờ là được áp dụng hoàn hảo trên người Severus Snape.

Dưới tình huống bình thường, sẽ không ai thích y, cho dù là Harry Potter hay là Albus Dumbledore, cho dù những người trước đó đem y trở thành ân nhân, người lại xem y như đứa nhỏ.

Khi Harry đã đứng thẳng lại lần nữa, Snape đã hừ lạnh mấy lần.

“Đây là Galleons của cậu.” Snape định ném cho Harry một túi tiền, nhưng sau đó liền phát hiện đối phương hoàn toàn không có cách nào lấy tay tiếp được, thế là bất đắc dĩ mà vấy dũa phép làm cho túi tiền tự động rơi vào túi áo của Harry, rồi mới nói “Ta sẽ giúp cậu mua những thứ cần dùng bên ngoài ngoại trừ dũa phép, kể cả sách giáo khoa mà não cậu hoàn toàn không thể nhét vào, cho nên sau khi cậu thử tốt quần áo, tự mình đi cửa hàng dũa phép Ollivander, ta sẽ ở nơi đó chờ cậu, hiện tại lập tức hành động, đừng để ta phải lặp lại lời này lần nữa.”

Nhìn Harry đã đứng vững, sau khi Snape mở miệng nói ra một tràng từ ngữ liền vén hắc bào lên xoay người rời đi.

Vì cái gì cậu lại cảm nhận được ý tứ chột dạ từ trên người đối phương? Harry có chút hoài nghi trực giác của bản thân, thế nhưng rất nhanh cậu lại quyết định đi đến tiệm áo chùng của Madam Malkin để mau chóng chuẩn bị tốt quần áo của mình, phải biết rằng, cậu phải dựa vào nạng để đi bộ, cũng không có cơ hội để chạy nhảy, mà cậu phải nắm chặt thời gian để trong thời gian quy định mà đến được chỗ Ollivander.

Nghĩ đến lão nhân kỳ quái kia, Harry không khỏi rung mình một cái.

Cậu không thích Ollivander nhưng cũng không có lý do cho điều đó.

Nếu nói toàn bộ giới Phù Thủy người cậu nhìn không thấu nhất là Dumbledore, thế thì đứng thứ hai không thể nghi ngờ là người thợ làm đĩa phép đã cầm qua tay vô số đĩa phép, nắm giữ bí mật đĩa phép cùng đĩa phép của phù thủy kia.

Cho dù đã từng đánh bại Voldemort, Harry cũng không dám xem thường bất luận cái gì cùng những phép thuật cổ xưa có liên quan.

Như lời Dumbledore nói, ngay cả đến khi ta kết thúc cuộc đời, cũng không có khả năng hiểu rõ sự huyền bí của phép thuật.

Harry vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác đã đứng ở cửa tiệm áo chùng của Madam Malkin, lúc này cậu mới phát hiện ra một chuyện cực kỳ quan trọng, cậu không có cách nào để mở cửa, không có xe lăn, chỉ dựa vào hai cây nặng để chống đỡ thân thể nên cậu hoàn toàn không có khả năng lấy tay đẩy cửa của tiệm áo chùng ra. Hơn nữa ở Hẻm Xéo, một tiểu Phù thủy mới 11 tuổi còn chưa nhập học nếu tùy tiện sử dụng phép thuật không đĩa phép cũng không sáng suốt.

Cậu phải cảm ơn Voldemort còn chưa tùy tiện phát động chiến tranh, mà chỉ quanh quẩn ở các cuộc đấu tranh chính trị trước sao?

Tính vòng vo của Chúa Tể Hắc Ám, ngấm lại cũng làm người ta rụt rè.

“Cần giúp đỡ sao, đứa nhỏ?” Đang lúc Harry hết sức do dự, bên cạnh truyền đến một thanh âm thân mật rất quen thuộc, một bàn tay thay cậu đẩy cửa tiệm áo chùng ra.

Harry mạnh mẽ quay đầu, sau đó không chút nào bất ngờ khi thấy một phu nhân hơi béo đang cúi đầu về phía mình mỉm cười.

Là Molly Weasley, người đã từng được cậu xem như là người mẹ thứ hai.

“A, cảm ơn, phu nhân.” Như ý thức được sự thất thố của mình, Harry cúi đầu nói cảm ơn.

Rồi mới đi vào cửa của tiệm áo chùng Madam Malkin.

### 3. Quyển 1 - Chương 3

Chương 3: Hẻm Xéo.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Ngài...không đi vào sao?” Lúc Harry đi vào tiệm áo chùng rồi thì mới phát hiện phu nhân Weasley có chút do dự mà đứng ở cửa nên theo bản năng mà hỏi.

Giây tiếp theo, cậu liền muốn lập tức tự cấp cho chính mình một cái Avada Kedavra.

Harry vô cùng hiểu rõ tình trạng kinh tế của nhà Weasley, nên với thắc mắc như bây giờ của cậu thì chẳng khác nào làm cho phu nhân Weasley khó xử. Suy cho cùng, hiện tại nhà Weasley cũng chưa có 2 người con đã kết hôn và có gia đình, mà lại đang nuôi dưỡng bốn người con trai còn đi học và một con gái mới 10 tuổi. Điều này không khỏi làm cho kinh tế của nhà Weasley có thể ví như là “nghèo rớt mồng tơi”, nên áo chùng cũ chỉ sợ là lựa chọn đầu tiên của phu nhân Weasley.

“Bác nghĩ là bác không cần đâu.” Hiện tại phu nhân Weasley tuổi tác cũng đã hơi lớn nhưng vẫn có chút thẹn đến đỏ mặt.

Lúc này Harry rất khó xử, dốc sức động não cuối cùng cũng tìm ra một lý do ít gượng gạo nhất mà nói: “Kỳ thật là như vậy thưa phu nhân, cháu lần đầu tiên đi đến Ma pháp giới, cái gì cũng không hiểu rõ, cho nên nếu như có thể thì bác có đồng ý giúp cháu nhìn xem cần mua những dạng quần áo nào không?”

“Nga, đứa nhỏ, chẳng lẽ cháu một mình tới đây?” Lúc này phu nhân Weasley mới chú ý tới là Harry chỉ có một mình.

“Nga, đúng vậy, là giáo sư của Hogwart mang cháu tới đây, giáo sư đi mua những thứ khác nên ông ấy bảo cháu lại đây thử áo chùng.”

“Ông ấy?” phu nhân Weasley miễn cưỡng chú ý tới cách dùng từ của Harry “Đứa nhỏ, người cháu nói không phải là giáo sư Snape chứ.”

“Đúng vậy, sao bác lại biết?” Harry kìm nén xúc động muốn cười mà thay bằng một vẻ mặt cảm thấy hiểu kỳ cùng vô tội.

“Cho một đứa nhỏ như cháu một mình đến thử áo chùng, có lẽ cũng chỉ có Severus mới làm được.”

“Severus?” Harry giả bộ khó hiểu.

“Nga, đó là tên thánh của giáo sư Snape, đứa nhỏ.” phu nhân Weasley một bên đóng cửa tiệm lại một bên nói “Madam Malkin làm trường bào rất nhiều năm, nếu cháu là lần đầu tiên tiếp xúc với thế giới Phù thủy như đã nói, bác đề nghị cháu có thể mua thêm vài bộ quần áo mặc thường ngày nếu kinh tế dư dả, đúng rồi, cha mẹ của cháu là Muggle sao?”

“Muggle?”

“Đó là cách gọi của Phù thủy chúng ta đối với người không có pháp thuật.” phu nhân Weasley trả lời.

“A Molly, đã lâu không gặp cô.” Một nữ phù thủy hơi béo đi ra từ phía trong tiệm, cười nói “Hôm nay sao rảnh rồi đến chỗ tôi thế?”

“Là như vậy, tôi đến cùng đứa nhỏ này, cậu bé lần đầu tiên đến Ma pháp giới, không biết nhiều về nơi này cho nên tôi đến để giúp cậu ấy tham khảo ý kiến.” Lúc này Madam Malkin mới chú ý tới Harry đang đứng cạnh phu nhân Weasley.

“Đứa nhỏ này là?” Madam Malkin nghi hoặc nhìn phu nhân Weasley, phải biết rằng Harry không hề có đặc thù tàn nhang và tóc đỏ của nhà Weasley.

Hơn nữa, diện mạo và mái tóc như vậy lại làm cho Madam Malkin không khỏi nhớ tới một người,

“Rất giống, đúng không.” Nhìn ra ý nghĩ của Madam Malkin, phu nhân Weasley lấy một loại ánh mắt hoài niệm mà nhìn Harry, giống như xuyên thấu qua cậu để nhớ về một gì đó.

“Phu nhân, bác có phải biết cha mẹ cháu hay không?” Harry do dự mở miệng.

“Cha mẹ cháu?” phu nhân Weasley kinh ngạc nhìn Harry “Cháu vừa mới nói, cháu lần đầu tiên đến ma pháp giới, cha mẹ cháu không phải Muggle?”

“Không, bọn họ là Phù thủy.” Harry lắc lắc đầu.

“Cháu tên là Harry, Harry Potter?” Thời điểm hỏi câu này, giọng phu nhân Weasley có chút run run.

“Đúng vậy, phu nhân.” Harry gật gật đầu “Bác thực sự biết cha mẹ cháu? Giáo sư Snape nói cho cháu biết là cha mẹ cháu còn sống.”

“Nga, đúng vậy, đương nhiên, đứa nhỏ.” phu nhân Weasley xoa xoa con mắt “Chỉ là giờ bọn họ...thật sự là..., aaa Harry, bác đang nói cái gì thế này chứ, cháu vẫn nên đo kích cỡ trước đi. Muốn bác giúp đỡ không?”

“Không cần, cảm ơn phu nhân.”

“Không cần gọi bác là phu nhân, bác và cha mẹ cháu đều xem nhau là bạn bè, Harry cháu cứ gọi bác là Molly đi.” phu nhân Weasley thở dài một tiếng.

“Được rồi, mọi người đừng như thế, Harry, cháu trước tiên ngồi xuống đi, ta giúp cháu đo kích thước.” Madam Malkin chỉ vào một cái ghế bên cạnh mà nói.

“Vâng ạ, phu nhân.” Harry ngồi trên ghế, lẳng lặng chờ đợi Madam Malkin đo kích thước, trong lòng cũng không khỏi bắt đầu lo lắng.

Tuy rằng gặp phu nhân Weasley phu nhân là một niềm vui bất ngờ, nhưng mà nếu tiếp tục tốn thời gian ở đây nữa thì chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt hung dữ kia của Snape, Harry liền không khỏi rung mình một cái.

Quả nhiên, dù có thể nào đi nữa, chỉ cần tận mắt gặp mặt người thật thì lão dơi già kia trước giờ đều làm cho người ta chán ghét.

Cũng may năng suất làm việc của cái thước đo ma pháp kia là cực kỳ cao, không bao lâu sau số đo của Harry đã được ghi chép lại trên cuốn tập của Madam Malkin.

“Thế thì Harry, cháu chờ ở đây luôn hay là đi đâu đó rồi lát nữa quay lại lấy quần áo?” Khi kiểm tra các số liệu đã thống kê xong thì Madam Malkin không khỏi cau mày, rồi mới mỉm cười với Harry.

“Cháu đi ra ngoài một lát rồi quay lại lấy sau.” Harry chống nạng lên, trả lời.

“Cháu có muốn bác dẫn đi không?” Phu nhân Weasley giúp Harry đẩy cửa ra, hỏi.

“Không cần đâu ạ, phu nhân Weasley.” Cuối cùng Harry nói, rồi mới nhanh chóng ra ngoài đi đến tiệm đũa phép, a, cậu sẽ bị muộn mất!

Tưởng tượng ra vẻ mặt trào phúng của Snape, trong lòng Harry chỉ biết thở dài rồi nhanh chóng tăng tốc.

Không lâu sau, cậu đã đứng trước cửa tiệm đũa phép Ollivander, nhưng mà trái với suy nghĩ của cậu là Snape lại không có ở đó.

Trước cửa không có một bóng người.

Sự ồn ào náo nhiệt của Hẻm Xéo dường như hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tiệm đũa phép này, biển hiệu rách nát và cửa sổ đầy bụi bặm như ngăn cách nơi này thành một thế giới khác, mà thời gian ở nơi này dường như cũng ngừng lại từ nghìn năm qua chưa từng luân chuyển, tĩnh lặng như thế, tràn đầy ma lực như thế...

Đũa phép\_vật quan trọng nhất của một Phù Thủy.

Dẫn đường cho ma lực, nâng cao và thậm chí còn biến đổi nó, còn có mối liên hệ khó có thể giải thích được giữa những cây đũa phép. Cho dù là mang theo ma lực ở thời kỳ cường thịnh nhất và khả năng kiểm soát đủ để có thể sử dụng phép thuật không đũa phép mà trở về, nhưng việc sử dụng ma lực của Harry Potter vẫn còn rất nhiều hạn chế, trừ phi là có một cây đũa phép có thể thỏa mãn ma lực hiện giờ của cậu.

Harry đứng trước cửa tiệm đũa phép miên man suy nghĩ cả nửa giờ, nhưng mà vẫn không hề thấy Snape đến.

Cuối cùng Harry cũng bắt đầu lo lắng là có việc gì xảy ra.

“Đứa nhỏ, cháu đang nhìn cái gì vậy?” một thanh âm như có như không vang lên, nếu là trong một cung điện rộng rãi mà yên tĩnh, thì thanh âm này nhất định sẽ khiến cho người ta cảm nhận được sự thần bí ẩn giấu trong đó, nhưng mà ở đây nó lại vang lên trên đường ở Hẻm Xéo nên lại mang theo ý tứ vui đùa nhiều hơn.

Harry quay đầu lại thì thấy Ollivander đang đứng ở cửa tiệm.

“A, Harry Potter, ta đã nghĩ là ta sẽ sớm gặp cháu, vì sao lại không vào?” Ollivander ngay lúc Harry vừa quay đầu liền nhanh chóng kéo cậu vào tiệm.

“Để ta nghĩ xem, để ta nghĩ xem nào Harry Potter tiên sinh, cháu là đến mua đũa phép sao.” Sau khi đi vào tiệm đũa phép, Ollivander bắt đầu lăm bằm liên miên rồi hỏi.

“Đúng vậy.” Harry gật gật đầu, cậu không thích giọng điệu thần kinh lăm bằm liên miên như thế của Ollivander, việc này làm cậu nhớ tới chuyện ở cái ngục giam kia lúc cậu học năm 7.

“Vậy Potter tiên sinh thuận tay trái hay tay phải?”

“Tay phải.”

Thước dây tự động trượt lên tay Harry.

“Thế để ta nhìn xem nào.” Ollivander nhanh chóng xoay người rồi chui vào đồng đũa phép.

“Cây này: đây thần kinh của rắn, gỗ sồi, dài mười hai tấc Anh.” Harry tìm một chỗ ngồi xuống, mỉm cười cầm lấy đũa phép, không dám xuất ra nhiều ma lực mà vậy nhẹ.

Được rồi, chỉ là một trận mưa nhỏ thôi mà, nhưng ba giây sau Harry lại không khỏi cười trộm trong lòng khi nhìn thấy ông Ollivander cả người ướt đầm.

“Thế thì cây này, gỗ cây sao giống như của ba cháu, một cây đũa phép xuất sắc về thuật biến hình.” Harry nhận đũa phép, được rồi, lúc này trên tường lại có ba vết cháy thật sâu.

Harry đột nhiên có dự cảm là lần này tiệm đũa phép sẽ bị cậu phá hoại không ít.

Quả nhiên, cùng với những tiếng vang lớn thì các vách tường của tiệm ma trượng cũng đã lưu lại không ít dấu vết. Nhìn bức tường ướt đầm, trong lòng Harry không khỏi âm thầm mà cầu nguyện rằng năm nay nơi này sẽ không bị lên mốc.

Đương nhiên, Harry cũng không lo lắng tiệm đũa phép này lại có khả năng bị hủy hoại xuống như thế. Theo điều tra của Hermione, thần chú bảo hộ của tiệm đũa phép Ollivander năm đó là do bốn người sáng lập tự mình ếm lên.

“Nga, sao ta lại không nghĩ tới chứ? Tổ hợp phi phạm!” Sau khi Harry vừa khoét thêm một cái hố nữa, ông Ollivander tựa hồ như nhớ tới cái gì đó.

Thật sự là một lời nói quen thuộc, tổ hợp phi phạm sao? Nhìn Ollivander bị kích động lại đi vào đồng đũa phép, Harry cảm thấy tim mình không khỏi mất khống chế mà đập mạnh, sẽ sớm gặp lại thôi, đũa phép của cậu, Harry thầm nghĩ.

“Đến, thử cây này xem, mười một tấc Anh, gỗ nhựa ruồi, lông phượng hoàng, dễ uốn nắn.” Harry vươn tay cầm lấy đũa phép, đó là xúc cảm quen thuộc của cậu: ấm áp như thế, sinh động như thế.

Đũa phép xẹt qua không khí, ánh lửa đỏ vàng nhảy ra.

Đúng, đây là đũa phép của cậu, Harry cơ hồ không kìm nén được sự vui sướng trong lòng.

Nhưng mà chỉ chớp mắt.

Ầm một tiếng, trong nháy mắt đũa phép nổ tung.

Sợi lông màu đỏ vàng trôi bồng bềnh trong không khí rồi rơi xuống trước chân Harry.

Sao có thể như vậy!

Đũa phép của cậu sao có thể bị hỏng như vậy? Rõ ràng là đũa phép đã thừa nhận cậu rồi!

“Chưa từng, chưa từng có chuyện nào như vậy xảy ra.” Ollivander như là sợ đến ngáy người mà nhìn gỗ nhựa ruồi bị thiêu đốt trong không khí.

Viết lại lịch sử của số mệnh chưa kết thúc một lần nữa...

“Ai!” Tiếng thì thầm không biết của ai vang bên tai Harry, Harry đột nhiên ngẩng đầu, quát về phía khoảng không.

Nhưng mà không có ai cả, chỉ có Ollivander vẫn ngơ ngác đứng đó như trước.

Nhất thời, trong tiệm yên tĩnh đến đáng sợ.

“Ông Ollivander, ông Ollivander.” Rõ ràng là Harry cũng không định để cho Ollivander tiếp tục ngẩn người như thế nên liền gọi.

“A, Potter tiên sinh.”

“Đũa phép này.....” Harry tận lực kìm chế cảm giác đau đớn trong lòng, dùng thanh âm có chút yếu ớt nhưng vẫn bình tĩnh như trước mở miệng.

“Không, tất nhiên là không cần cháu bồi thường.” Hiểu được ý tứ của Harry, Ollivander lập tức trả lời “Phép thuật thật thần kỳ, chuyện gì cũng có thể xảy ra đúng không nào?”

“Nhưng mà ngài đã từng nói rằng.”

“Hôm nay không phải đã có sao?” Ollivander trừng mắt, vẻ mặt kia nhất thời làm cho Harry có cảm giác như đang thấy Dumbledore “Hơn nữa, ta còn muốn cảm tạ Potter tiên sinh, nếu không có Potter tiên sinh, cả đời ta sợ còn không có khả năng được nhìn thấy cảnh tượng như vậy.”

“Đũa phép của cháu..... ”

“Nga, đúng vậy, đũa phép, ta nghĩ, ta biết cháu cần một cây đũa phép như thế nào.” Ollivander tựa hồ như lại nhớ tới cái gì, xoay người đi vào bên trong quầy.

Còn Harry thì phải buộc lòng mà ngồi lại ngẩn ngơ một mình, đôi mắt trống rỗng mà đau đớn nhìn vào hư không, chẳng biết phải nghĩ gì.

\_\_\_\_\_Hết chương 3\_\_\_\_\_

## 4. Quyển 1 - Chương 4

Chương 4: Đũa phép mới.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(Huyết Mạc Hoàng: 12.30am a~...bị ốm mấy ngày rồi chưa khỏi. Mọi người bảo đi ngủ mà vẫn là ngủ chẳng được. Thế là lại ôm máy tính, khổ quá đi QAQ

)

“Cháu đến xem đi.” lúc Ollivander đi ra lần nữa thì trên tay ông cầm theo một hộp gỗ đựng đũa phép thật dài.

Ông trực tiếp mang hộp gỗ đặt trên đùi Harry, nhưng không mở nó ra.

Hộp gỗ không biết được làm từ loại gỗ gì mà lại tỏa ra một mùi hương đặc biệt làm cho người ta say mê, yên tĩnh mà ấm áp làm cho người ta đắm say.

Harry mở hộp gỗ ra.

Bên trong là một cây đũa phép có bề ngoài rất bình thường, ít nhất là thoát nhìn còn bình thường hơn đũa phép Cơm Nguội.

Tay cầm màu trắng, sau là thân đũa có màu sắc hơi tối, đường cong mượt mà và mộc mạc, điểm khác biệt duy nhất có thể nói ở đây có lẽ là tại gốc đũa phép được khảm một khối thạch anh màu tím.

“Đây là.....?” Harry ngẩn đầu, chờ Ollivander giải đáp.

“Tổ hợp phi thường thần kỳ.” vẻ mặt Ollivander tràn đầy say mê, dường như muốn vươn tay tới nhưng cuối cùng lại rút trở về.

“Ngài muốn nhìn cây đũa phép này?” Harry theo bản năng cầm lấy đũa phép, sau đó..

Một đạo ánh sáng trắng từ đầu đũa phép phóng lên trời, sáng rực làm cho người ta gần như không thể mở mắt nhìn.

Đây là...

“Rất thần kỳ, thật sự là rất thần kỳ ” Nhìn ánh sáng trắng kia, biểu tình trên mặt Ollivander càng thêm mê huyễn.

“Xin hỏi, sao lại thần kỳ.” Tuy rằng biết bình thường Ollivander đều nói những câu tương tự như vậy đối với mỗi người khách, nhưng mà mỗi câu của ông đều ẩn giấu ý nghĩa rất ẩn tượng.



“Nga đúng vậy, đứa nhỏ, ta chưa từng thấy đứa phép nào có thể tỏa ra ánh sáng trắng đến lóa mắt như thế.”

“Hào quang màu trắng thì hẳn là rất bình thường mà?” Nhớ lại lúc trước cậu dùng đứa phép của Draco Malfoy, khi vùng lên bởi vì tâm đứa làm từ lông Bạch Kỳ Mã nên tỏa ra ánh sáng trắng dịu dàng, Harry có chút khó hiểu.

“Nga đương nhiên, Potter tiên sinh, có lẽ tỏa ra ánh sáng trắng không phải là hiếm, thế nhưng đó là do phần lớn những đứa phép kia sử dụng nguyên liệu thánh khiết, mà cây đứa phép này lại không giống vậy, ánh sáng lấp lánh như thế là do ma lực tạo ra, ánh sáng mạnh mẽ như vậy thì không còn thuộc về Hắc ma pháp hay Bạch ma pháp nữa, mà chỉ là ma lực thuần khiết chân chính nhất. Điều này thực sự là...”

“Ma lực thuần khiết?”

“Đúng vậy Potter tiên sinh, cây đứa phép này mặc dù nhìn qua bình thường không có gì lạ, nhưng mà nếu ta đoán không lầm thì tay cầm của đứa phép này, thân đứa đều được làm từ ba loại gỗ khác nhau.”

“Ba loại gỗ?” Lúc này thì ngay cả Harry cũng bắt đầu khó hiểu.

“Đây là một loại kỹ năng đã thất truyền từ lâu, nghe nói năm đó ở thời kỳ thịnh vượng nhất của Ma pháp giới, một số nhà giả kim thuật có năng lực cao nhất đã có thể dùng những loại gỗ khác nhau để làm đứa phép, bởi vì mỗi một loại gỗ đều có chứa thuộc tính ma pháp khác nhau, cho nên có thể dùng những chất gỗ khác nhau để làm ra một cây đứa phép đều là những bậc thầy luyện kim xuất sắc.” giữa những câu nói của Ollivander tựa hồ có chứa sự ao ước.

“Theo ý ngài nói thì cây đứa phép này không phải do ngài làm?” lúc này Harry mới thật sự là chấn động.

“Không, đương nhiên là không phải, Potter tiên sinh, chính xác mà nói thì đây cũng lần đầu tiên ta được thấy cây đứa phép này.”

“Lần đầu tiên thấy?”

“Đúng vậy.” Ollivander gật đầu “Kỳ thật cây đứa phép này là đứa phép được lưu truyền từ nhiều thế hệ nhà Ollivander chúng ta đến giờ, nghe nói chỉ có người trong lời tiên đoán mới có thể mở chiếc hộp này ra, tất nhiên trước giờ cũng không phải là không có người không tin, nhưng mà bọn họ cũng không ngoại lệ là chẳng mở được cái hộp này ra. Sau đó thì đều bệnh nặng một trận rồi quên đi sự tồn tại của chiếc hộp này.”

“Obliviate [Quên sạch]?”

“Ai biết được? Potter tiên sinh.” Về mặt Ollivander trở nên khó lường.

Ông nhặt một mảnh vụn từ dưới đất lên, vuốt ve phần thân xót lại sau khi nổ tung của cây đứa phép bằng gỗ nhựa ruồi: “Gỗ nhựa ruồi đại biểu cho sự thánh khiết và sự hiến dâng, còn có sự trả thù của thiên nhiên, mà này sợi lông này cùng sợi lông phượng hoàng trong đứa phép của người kia là đến từ một con phượng hoàng.” Ollivander dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua vết sẹo trên đầu Harry.

“Ta vốn nghĩ đó là vận mệnh cháu, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Harry có chút vội vàng mà hỏi, cậu biết đứa phép tương thông với vận mệnh của Phù thủy, nhưng mà cậu không hiểu biết nhiều về phương diện này.

“Không, không có gì.” Ollivander không đưa ra câu trả lời chính xác “Chẳng qua, nếu ngay cả cây đứa phép này cũng không phù hợp với cháu, thì vậy chỉ có cây này, tay cầm là cây dương, hòa quyện với gỗ sồi và nhánh bạch dương, khảm trên đó là thạch anh tím mang theo ma lực tinh khiết, mà tâm đứa...” Ông Ollivander lại cau mày một lần nữa, thanh âm cũng không còn thanh tao “Hình như là một loại động vật, nhưng mà cũng không hoàn toàn là động vật, chẳng lẽ là Animagus?!”

Lúc thốt ra câu nói cuối cùng kia hình như chính bản thân Ollivander cũng bị dọa nhảy dựng.

“Animagus?” Harry cũng kinh ngạc, cậu chưa bao giờ có thể nghĩ tới bộ lông trên người Animagus cũng có thể dùng để chế tạo đứa phép, nhưng mà Animagus cũng được xem là một loại hình thái sinh vật ma pháp, hình như cũng không phải là không có khả năng.

“Potter tiên sinh, tài học của ta có hạn, chỉ sợ không nhìn ra tâm của đũa phép này là gì, nếu trong tương lai cháu có cơ hội biết được tâm của đũa phép này thì đừng quên gửi cú báo cho ta.”

“A, được.” Harry vẫn còn kinh ngạc như cũ chưa hồi phục lại tinh thần.

“Đúng rồi, còn có một việc nữa, Potter tiên sinh.” Thời điểm cuối cùng Harry cũng lấy lại tinh thần tỉnh táo, cậu lại nghe được Ollivander mơ hồ nói, thậm chí thanh âm còn có chút ý xấu “Nghe nói cây đũa phép này là do một trong bốn nhà sáng lập đầu tiên của Hogwarts—ngài Rowena Ravenclaw tự mình tạo ra.”

Mà thời điểm Harry rút cuộc cũng thành công lấy 7 Galleons khỏi ra túi mình, cậu cuối cùng cũng nghĩ đến một việc, đó là đối một Gryffindor thành công mà nói thì kích thích là vĩnh viễn không có giới hạn.

Sau cùng khi Harry quyết định rời khỏi tiệm đũa phép, Ollivander gọi cậu lại.

“Chờ một chút, Potter tiên sinh, mang theo cái này cùng đi đi.”

Harry nhìn lại, trong cái hộp Ollivander đang cầm rõ ràng chính là phần còn lại của cây đũa phép gỗ nhựa ruồi.

“Tuy rằng không có khả năng sửa lại, nhưng mà nếu nó đã nhận được chủ như vậy thì nhất định là muốn đi theo cháu.” Giờ phút này thanh âm Ollivander không ngờ lại trở nên dịu dàng, như là đang đối đãi với đứa con của ông.

Tay Harry không nhịn được mà run rẩy, gần như không nắm vững được cái nặng.

“Cầm đi.” Ollivander có chút cường ngạnh mà đem hòm nhét vào túi áo Harry “Không thu tiền của cháu, chẳng qua chỉ là hoàn thành tâm nguyện của một đứa con.”

Trong nháy mắt Harry chỉ cảm thấy một cổ chua xót trào ra trong lòng, ngực nóng lên, cậu mở miệng thở dốc, nhưng lại không phát ra âm thanh gì.

Rồi cậu mới cảm giác được, một sự ấm áp từ trong hài cốt của cây đũa phép gỗ nhựa ruồi kia chảy vào tay chân mình.

Harry đột nhiên mở to hai mắt.

Sau đó thấy được nụ cười ý vị thâm trường trên khuôn mặt Ollivander, tuy rằng có nhiều nếp nhăn, nhưng mà ngay lúc này, Harry cuối cùng cũng thấy được sự thân thương bên trong nụ cười đó.

“Potter tiên sinh, xem ra bên ngoài có người đang chờ cháu.” Cuối cùng Ollivander nói.

Khi Harry đi ra khỏi cửa tiệm thì thấy phiêu đảng trước mặt là một bộ râu thật dài, cùng với một bộ áo chùng Phù thủy màu tím bắt mắt in đầy ngôi sao.

Bạch Phù thủy vĩ đại nhất thời nay, Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore. (HMH: cái bản Trung nó ghi kiểu gì mà dư từ ick, làm phải mò đi kiểm tên chính xác trên mạng =.= thật là...).

“Xin chào, Harry.” Đôi mắt màu lam phía sau cặp kính hình bán nguyệt nhìn về phía Harry, chợt hiện lên một chút phức tạp “Ta đến thay thế giáo sư Snape đưa con về nhà.”

“Giáo sư Snape đâu?” Nhìn Dumbledore đang đứng sờ sờ trước mặt, ngay cả khi Harry sớm biết là cụ vẫn còn sống nhưng trong lòng cũng không khỏi có cảm giác phảng phất như cách cả một đời.

Kỳ thật, đúng là cách một đời, những thứ đã mất đi vốn tưởng rằng không thể quay lại, yêu hận khi còn sống, đều cứ vậy một người tiếp một người sờ sờ mà đứng trước mặt mình.

Cậu nên cảm thấy hạnh phúc sao?

Vẫn là oán hận, oán hận tất cả bị kịch lại có thể xảy ra một lần nữa, mà cậu—người gọi là Cứu thế chủ, vẫn còn có thể lần nữa nhìn những người quan trọng từng bước từng bước rời đi.

Đúng vậy, lịch sử đã thay đổi, nhưng mà nhìn kết quả đi, James và Lily không ngờ lúc đó ma pháp bị bắn ngược trở lại nên còn sống, trở thành người thực vật, mà cái giá phải trả là Voldemort trở lại sớm hơn 5 năm.

Và kế tiếp sẽ là cái gì?

Không ai biết, nhưng mà Harry có thể cảm giác được, tất cả thay đổi đều có cái giá phải trả nhất định, mà có những cái giá chỉ sợ không ai có đủ khả năng nhận.

“Severus a, cậu ta tạm thời có việc.” Dumbledore dùng một giọng điệu bình tĩnh mà vui vẻ nói, nhưng Harry nghe ra ẩn sâu trong lời nói của đối phương là sự lo lắng.

Quả nhiên là bị Voldemort triệu hồi sao?

Khóe miệng Harry vẽ ra một nụ cười, nhưng ý cười này không hề đạt đến trong lòng.

Bất quá, nhìn phản ứng của Dumbledore, hình như Snape cũng không báo cho đối phương biết là “Cứu thế chủ” không bình thường, cố ý hay không kịp, hoặc có lẽ vì một vài nguyên nhân nào khác?

Bất kể là người nào, ít nhất hiện tại công khai cũng không phải là lựa chọn sáng suốt.

Hoặc là bởi vì Snape cũng không có báo cho Dumbledore biết thân phận của chính y? Cuối cùng, Harry đưa ra một phán đoán lớn mật.

Bất quá, Merlin a~, ai biết được trong lòng giáo sư âm trầm kia suy nghĩ cái gì, trừ mẫu thân của cậu \_\_ Lily bây giờ đang làm người thực vật nằm ở bệnh viện thánh Mungo.

Nghĩ đến đây, Harry có chút đau lòng, dường như Snape vĩnh viễn đều vậy, thông qua cậu để nhìn cha cậu, nhìn mẹ cậu, mà không bao giờ nhìn chính cậu.

Y\_\_ Severus Snape trong mắt vĩnh viễn chưa hề có Harry Potter.

Cho dù y oán hận cậu suốt 7 năm, cho dù y làm khó dễ cậu suốt 6 năm, ngay cả khi y cuối cùng vì cứu cậu mà chết, trong mắt y cho tới bây giờ vẫn không hề có người là Harry Potter này.

Dù rằng cậu thực sự thừa nhận đối phương là người đáng để tin tưởng, thật là mỉa mai đúng không.

Bất quá đối phương cũng không quan tâm đến suy nghĩ đó của cậu, hướng chỉ không ai quy định Severus Snape phải yêu thích Harry Potter, ấy mà nam nhân độc ác cố chấp như vậy, thực không biết sao mẹ có thể chịu được y nhỉ.

Harry tiếp tục oán thầm.

Đến nỗi bên trong những oán thầm này có vài phần là thuận tiện bỏ thêm sự lo lắng cùng sự bất mãn của mình với người nọ, Harry không muốn nghĩ, cũng cự tuyệt nghĩ.

Điều bây giờ cậu quan tâm là đũa phép Cơm Nguội của Dumbledore, có khả năng phục hồi lại đũa phép của cậu hay không.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bàn tay vàng cái gì, kỳ thật ta cảm thấy đối đũa phép, thực chất giống như hàm ý dấu hiệu và làm “key” để giải thích một số hàm ý lớn hơn trong tương lai, đũa phép cũ của tiểu Har ta sẽ giữ lại

~[nói không chừng cuối cùng còn có thể là công cụ thần kỳ được chế tạo để chiến thắng, ai biết được?]

## 5. Quyển 1 - Chương 5

Chương 5: Tập kích.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Xin hỏi, ngài là..... ” Harry chớp chớp mắt, có chút nghi hoặc nhìn Dumbledore, nhưng đồng dạng trong lòng cũng la hét điên cuồng, vì sao cậu không thể trực tiếp nói thẳng toàn bộ chân tướng cho Dumbledore, cậu tin tưởng Dumbledore

Cậu nên tin tưởng Dumbledore...

Cậu có lẽ là tin tưởng Dumbledore...

Harry nhớ tới những lập luận trong cuốn sách của Rita Skeeter, đúng vậy, cụ Dumbledore vẫn luôn là người cậu kính trọng nhất, với lại đối phương cũng vẫn luôn yêu thương cậu như con của mình.

Nhưng mà, cụ Dumbledore từ trước tới nay chưa bao giờ là một thánh nhân.

Vì nhiều lần nhìn thấy những quyết định thiên về tình cảm của mình đã làm sai lệch lịch sử, Harry kiềm nén lại tất cả những ý tưởng vừa xuất hiện trong đầu. Đúng vậy, một ngày nào đó cậu sẽ nói nhưng không phải bây giờ, có lẽ cậu cần tìm giáo sư Snape để bàn bạc một chút. Dù cho bọn họ vẫn tiếp tục chán ghét nhau, nhưng hiện tại bọn họ đều đã bị trò đùa dai của Merlin buộc lại cùng một chỗ.

“Thầy tên là Albus Dumbledore, là hiệu trưởng Hogwarts, con có thể gọi thầy là giáo sư Dumbledore.” Trong lúc Harry miên man suy nghĩ, Dumbledore cũng đang quan sát Harry.

Đây chính là con của James và Lily sao?

Có đôi mắt xanh nhạt giống Lily và mái tóc tương tự James, cụ như một lần nữa được thấy lúc James mới đến Hogwarts, bộ dáng vui vẻ.

Mà con bọn họ, vốn nên giống vậy...hồn nhiên như thế, đáng yêu như thế.

Nhưng mà đằng sau ánh mắt màu xanh nhạt kia sao lại ẩn chứa ưu thương như vậy? Về mặt quá mức tang thương như thế này, hoàn toàn không giống với loại thần sắc mà một đứa trẻ 11 tuổi nên có.

Thậm chí về mặt như vậy lại làm cụ nhớ tới Severus vào 10 năm trước, đó là sự tang thương và nỗi đau của một người từng trải sau khi bị vây trong chiến tranh, dường như linh hồn bọn họ đã sớm vỡ nát, đầy rẫy vết thương.

Cho dù Severus không thực sự nói ra bí mật trong lòng cho cụ biết, nhưng mà với sự sắc bén của Dumbledore làm sao lại có thể không biết chuyện gì xảy ra. Dù vậy nếu Snape đã không nói thì cụ cũng sẽ không hỏi, cụ chỉ cần xác định đối phương vẫn là người nam nhân yêu Lily là đủ rồi.

Thế nhưng Harry Potter trước mặt..... cụ nên ứng đối thế nào đây, James và Lily còn nằm ở bệnh viện thánh Mungo, mà con bọn họ thì đứng đây: hai chân tàn tật, ánh mắt tang thương... cụ đã muốn bắt đầu nghi ngờ đối phương không phải là Harry Potter chân chính.

“Vậy thì thưa giáo sư Dumbledore.”

“Àn?”

“Con có thể hỏi một câu không, giáo sư Snape nói sẽ mua giúp con sách giáo khoa.” Harry liếc nhìn hai tay trống trơn của Dumbledore “Thế bây giờ sách giáo khoa ở đâu?”

“.....”

“.....”

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc, vậy có thể nói cụ Dumbledore cũng không phải toàn năng a, Harry im lặng oán thầm trong lòng.

“Nga Harry, con cũng hiểu là một người già đôi khi cũng nhầm lẫn đúng không?” Dumbledore hình như cũng chẳng có tí buồn phiền nào “Vậy thì bây giờ chúng ta thừa dịp tiệm sách Flourish & Blotts còn chưa đóng cửa đến mua sách cần có trước. Vậy trước đó.....”

Dumbledore vẫy đũa phép, biến ra một chiếc xe lăn từ trong không khí.

“Thầy nghĩ thế này tốc độ sẽ nhanh hơn.” Ra hiệu cho Harry ngồi trên xe lăn, Dumbledore lại vẫy đũa phép, xe lăn bắt đầu tự động trượt đi.

Cũng may là tốc độ vừa phải, so với xe đẩy của Gringotts cũng không chênh lệch nhau nhiều.

Rất nhanh, bọn họ đã đi đến tiệm sách Flourish & Blotts.

“Giáo sư Dumbledore?” Chủ tiệm Flourish & Blotts hiển nhiên cực kỳ hoan nghênh việc Dumbledore đến đây “Giáo sư cũng tới đón tân sinh sao?” Nhìn Harry đang ngồi trên xe lăn, chủ tiệm lộ ra vẻ mặt thông cảm.

Vẻ mặt như vậy làm Harry có chút khó chịu. Nhưng cậu vẫn sáng suốt mà lựa chọn mỉm cười gượng gạo.

Cậu không còn là một đứa trẻ nữa rồi.

Sẽ không vì một ánh mắt không có ác ý của người khác mà tùy tiện nổi giận.

“Là như thế này, ta dẫn Harry đến mua những sách cần để nhập học.” Dumbledore giới thiệu đơn giản về mục đích của mình.

“Harry? Harry Potter?” Chủ tiệm sách há miệng thật to, ông gần như không thể tin được cậu bé gầy yếu hiện đang ngồi trên xe lăn này chính là người đã làm Voldemort biến mất suốt 10 năm\_ Cứu Thế Chủ trong truyền thuyết - Harry Potter.

Sắc mặt cậu bé thoát nhìn cực kỳ tái nhợt, thậm chí mơ hồ lộ ra vẻ ốm yếu xanh xao, cậu xem ra không khỏe mạnh chút nào. Còn có chân của cậu, là khuyết tật mà ngay cả bệnh viện thánh Mungo cũng không thể trị khỏi sao? Chẳng lẽ là di chứng sót lại do Hắc ma pháp của Voldemort? Trong nháy mắt vô số ý nghĩa xẹt qua trong đầu ông, đến nỗi mà Dumbledore không thể không ho nhẹ một tiếng để khiến cho đối phương để ý.

“Nga, ngại quá thưa giáo sư Dumbledore.” Đối phương cười có chút xấu hổ “Vây là nguyên bộ sách giáo khoa năm nhất của Hogwarts? Không thành vấn đề, ở đây chúng tôi đã đóng gói tốt, bây giờ tôi lập tức lấy cho thầy.”

“Vây thì Harry.” Dumbledore quay đầu lại “Chúng ta cùng nhìn xem có bộ sách nào con cảm thấy hứng thú không, con có thể mua một ít để đọc ngoài giờ học.”

“Vâng, giáo sư.” Harry gật đầu, nhìn quanh các bức tường, cuối cùng cậu hỏi “Àn, ở đây có [Hogwart một lịch sử] không ạ?”

Cuối cùng, Harry nói ra cuốn sách đầu tiên cậu nghĩ đến.

Điều này hoàn toàn phải cảm tạ nữ vương Hermione \_bạn học kiếp trước của cậu ở trường đã không ngừng niệm đi niệm lại bên tai cậu.

“[Hogwart một lịch sử]? Đó là một lựa chọn không tồi.” Dumbledore rút ra một quyển sách trên giá, một mặt cau mày “Một người trước tiên luôn phải hiểu rõ hoàn cảnh của mình, bất quá đôi khi tự mình thể nghiệm là phương pháp tốt nhất, không phải sao?”

Đây là đang khuyến khích dụ dỗ sao?

Harry run rẩy khóe miệng.

Nhưng rất nhanh, cậu liền không cách nào hưởng thụ lạc thú trò chuyện cùng Dumbledore lần nữa.

Tiếng ồn ào bắt đầu truyền đến từ ngoài tiệm sách, hơn nữa còn càng ngày càng nghiêm trọng, Harry loáng thoáng nghe được vài từ.

“Tử Thần Thực Tử, Dấu hiệu Hắc Ám.”

Nhiều đó cũng đã đủ rồi!

Một trận tập kích, cậu sớm nên nghĩ đến là khi cậu trở lại Ma pháp giới thì cuối cùng cũng có một ngày phải đối mặt với điều này, cái gọi là hòa bình chỉ là biểu tượng giả dối.

Tử Thần Thực Tử sao có khả năng yên ổn một ngày chứ.

“Harry, con chờ ở đây, thầy đi ra ngoài một chút.” Dumbledore vội vã ế lên người Harry hai cái Protego [Khôi giáp hộ thân] “Nhớ kỹ, không được rời khỏi tiệm sách, tiệm sách có thần chú bảo hộ.”

“Chờ một chút...” Harry còn chưa nói xong thì Dumbledore đã ra khỏi tiệm sách, hành động nhanh nhẹn hoàn toàn không giống một lão nhân đã trăm tuổi.

Harry muốn đứng dậy đuổi theo, hai tay chống lên nhưng lại ngã mạnh xuống đất.

Harry sốc nặng, đã lâu lắm rồi chưa từng xuất hiện tình huống như vậy, cậu đã quên mất đôi chân của mình... quên cậu không thể đi...

Cậu chưa bao giờ cảm hận bản thân mình như vậy.

Bản thân vô lực như thế... cho dù biết Voldemort có thể ở bên ngoài, nhưng cậu cũng chỉ có thể trở mắt nhìn những người đó... từng người... từng người che chắn trước mặt mình.

Cậu luôn được bảo hộ, luôn luôn mất đi.

Từ quá khứ cho đến bây giờ, thậm chí... tương lai!

Đây là điều nực cười và thảm hại đến nhường nào.

Harry đưa tay lên che kín mặt mình, nhưng vành mắt khô khốc không hề có một giọt nước mắt.

Cậu chỉ cười, cứ thế cúi đầu mà cười, âm thanh khàn khàn mà ảm đạm phát ra từ cổ họng.

Trong tiệm sách đã sớm không còn một bóng người, đại sảnh trống trải chỉ còn một mình Harry bị ngã ngồi trên mặt đất... có phần mờ mịt mà nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ánh mắt xanh biếc trống rỗng, không có giận dữ... nhưng cũng không có sức sống.

Bang, cửa của tiệm sách bị phá ra, người vọt vào tiệm lúc này là Arthur Weasley.

“Cháu là Harry sao, Harry Potter?...” Arthur không nói nhiều, sau khi nhìn thấy Harry gật đầu liền mạnh mẽ kéo Harry đứng lên, tiếp đó là một cảm giác giống như chui qua ống nước.

Bọn họ lại Độn thổ.

Nhìn ngôi nhà quen thuộc gần đó, Harry liền biết được điểm đến lúc này là trang trại Hang Sóc.

Nơi đã từng là ngôi nhà thứ hai của cậu.

“Harry, cháu không sao chứ.” Nhìn thần sắc trắng bệch và thân thể lung lay sắp ngã của Harry, việc tiếp theo liền giống như một pha quay chậm.

Arthur Weasley buông tay ra, thấy Harry ở bên cạnh mình cứ như vậy chậm chậm ngã xuống mặt đất, thực ra có lẽ cũng không chậm lắm.

Nhưng mà Arthur cảm thấy vài giây này đặc biệt dài.

“Thực xin lỗi, tiên sinh.” Harry nhếch khóe môi lộ ra một nụ cười xin lỗi, rồi mới nói “Tuy là làm phiền, nhưng ngài có thể giúp cháu biến ra 2 cây nạng hay không?”

“A đương nhiên, không thành vấn đề.” Sau khi Arthur đem mấy nhánh cây khô ven đường biến thành nạng, thì đứng một bên vừa chờ đợi vừa nhìn Harry thuần thục chống người đứng dậy.

“Cháu có thể mạo muội hỏi một chút không?” Cuối cùng khi Harry đã đứng dậy, cậu ngẩng đầu nhìn Arthur bên cạnh “Xin hỏi ngài tên là gì, là giáo sư Snape bảo ngài đến tìm cháu sao?”

Vừa nói Harry vừa nắm chặt đũa phép trong tay áo, tuy rằng không nghĩ được hương vị của thuốc Đa Dịch nhưng cẩn thận cũng không sai, không ai nói một Tử Thần Thực Tử không thể ngụy trang thành Arthur Weasley.

“A không, đương nhiên không phải.” Arthur cực kỳ ngạc nhiên mà nhìn Harry “Bác tên là Arthur Weasley, là chồng của Molly Weasley cháu mới gặp hồi sáng, giáo sư Dumbledore bảo bác tới tìm cháu.”

Harry không hề buông lỏng cánh tay đang cầm đũa phép. Cậu chỉ mỉm cười với Arthur gật gật đầu.

Rồi mới bắt lấy cánh tay của Arthur.

Vẫy mạnh đũa phép!

“Độn thổ!”

Sau ba lần độn thổ, điều đầu tiên Harry làm chính là kiểm tra xem thân thể mình có thiếu phần nào không, tuy rằng việc độn thổ của cậu trên chiến trường đã cực kỳ thành thạo, nhưng mà từ sau khi hai chân bị tàn tật thì cậu chưa từng độn thổ. Cũng may là ma lực của cậu không hề phụ lòng cậu.

Đúng vậy, người này đúng là Arthur Weasley, nhưng phía sau đôi mắt kia chỉ là sự trống rỗng.

Chỉ sợ ông đã bị người khác dùng Imperio (Lời nguyên Độc Đoán). Nhìn Arthur Weasley sau khi bị cậu mang theo độn thổ cũng dần dần khôi phục lại biểu tình bình thường, trong lòng Harry như trút được gánh nặng.

Miệng cậu thậm chí còn lộ ra một ý cười hiếm hoi.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của cậu liền cứng lại tại đó.

Cậu nhớ tới nơi mình vừa rời đi, đó là - trang trại Hang Sóc!

“Tôi, đây là ở đâu?” Harry nghe thấy thanh âm nghi hoặc từ Arthur bên cạnh truyền đến.

“Weasley tiên sinh, ngài không sao chứ.” Harry quay đầu, nhìn Weasley tiên sinh lùi mạnh về phía sau, đưa phép chữa lành vào cậu. Ông có chút thắc mắc mà nhìn cậu bé chống một cây nặng, tay phải cầm đũa phép trước mặt.

“Cháu là Harry Potter.” Tuy rằng theo lễ tiết thì Harry hẳn là nên lễ phép hơn một chút, nhưng mà cậu không có thời gian để làm như vậy “Weasley tiên sinh, cháu đề nghị ngài nên lập tức trở về trang trại Hang Sóc, nếu cháu đoán không nhầm thì chỉ sợ hiện tại xung quanh trang trại sẽ có không ít Tử Thần Thực Tử.”

Sau đó cậu thấy được biểu tình phức tạp của đối phương.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mong các loại ý kiến, mong ý kiến phê bình, ta cảm thấy văn của mình còn thiếu một chút gì đó, nhưng là bản thân lại không tìm ra được

hy vọng mọi người có thể hỗ trợ.

## 6. Quyển 1 - Chương 6

Chương 6: Đường Bàn Xoay.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Sau khi Arthur Weasley do dự độn thổ rời đi, Harry cuối cùng cũng có thời gian bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Lúc này, Mặt trời đã ngã về phía Tây, ngọn đèn đường phát ra ánh sáng chói mắt trong màn đêm.

Tầm mắt có chút mơ hồ làm Harry khó mà thấy rõ những ngôi nhà gần đó, nhưng mà những khí tức khiến người ta không thoải mái di động trong không khí vẫn làm cho tâm Harry sinh cảnh giác.

Sau khi Lumos [Tỏa sáng], cậu liền phát hiện ra cậu đang ở nơi mà bất ngờ là cậu rất quen thuộc, nhưng cậu vẫn không nhớ ra nơi này là đâu.

Cậu đưa mắt nhìn xung quanh, rồi đột nhiên bị suy nghĩ của mình khiến cho sét đánh ngang tai, cậu cuối cùng cũng biết nơi này là đâu.

Đường Bàn Xoay, cậu từng thấy trong trí nhớ của Snape.

Sao cậu lại độn thổ tới đây chứ? Thế nhưng rất nhanh cậu liền không có thời gian để suy nghĩ về vấn đề này.

Bởi vì ở căn nhà cách đó không xa, cậu thấy được một thân ảnh rất quen thuộc. Áo chùng màu đen, thân hình cao lớn lại vì bị thương mà ngã gục trên mặt đất.

Là Severus Snape.

Cái gọi là phiền toái, chính là hết người này đến người khác mang lại a~. Chồng nạng, Harry quyết định mạo hiểm một chút, đi quan tâm thử xem vị giáo sư Độc dược rõ ràng hiện giờ rất không khỏe này.

“Là ai!” Ngay lúc Harry chỉ còn cách Snape có 3 mét, đối phương đột nhiên mở mắt, một đôi mắt màu đen cảnh giác nhìn xung quanh.

Tiếp theo y thấy một đôi mắt màu xanh thâm thúy như hồ nước mùa thu giống của Lily.

Ánh mắt của Lily.

Đây là ý niệm cuối cùng tồn tại trong đầu Snape, giây tiếp theo, y đột ngột thả lỏng thân thể mà ngã mạnh xuống đất, lâm vào hôn mê.

Bất tỉnh? Cứ như vậy bất tỉnh? Nhìn Snape ngã quỵ trước mặt mình, Harry có chút luống cuống vài giây.

Cuối cùng, vẫn là một thần chú trôi nổi giúp giải quyết vấn đề.

Trước tiên phải tìm một cái ghế để đặt xuống, Harry thật cẩn thận kiểm soát để Snape không bị va vào tường, bay từ ngoài cửa vào trong phòng, cuối cùng bố trí ổn thỏa trên sofa ở phòng khách chìm trong ánh sáng u ám bởi vì đã lâu không dọn dẹp mà có chút bẩn dính.

Một nửa khuôn mặt của người nằm trên sofa chôn trong bóng tối, có vẻ suy yếu và mệt mỏi, mái tóc dày dầu dán lại bên tai, càng làm vẻ mặt người nọ thêm tái nhợt.

Trong phút chốc, Harry như cảm thấy Snape có thể sẽ ngủ như vậy mãi không tỉnh lại nữa, cậu đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Trong suốt thời học sinh, cậu vẫn luôn căm hận Snape, trong ấn tượng của cậu đối phương là một kẻ không thể lý giải, âm hiểm như vậy, hận cậu như vậy, hận cha cậu, cha đỡ đầu của cậu. Nhưng mà tại thời điểm tất cả chân tướng bỗng nhiên được vạch trần kia, thực ra ban đầu cậu không phải cảm động, cũng không phải hối hận, mà cậu mê muội.

Đúng vậy, mê muội.

Bởi vì cậu hận Snape, đó từng là cảm xúc chân thực nhất của cậu trong quá khứ, mà giờ lại có người nói cho cậu một chân tướng hoàn toàn bất đồng với những gì cậu từng thấy. Nhất là sự thật khốn nạn về những hành động của cha cậu, của cha đỡ đầu với đối phương, sự thật về một người từ đầu tới cuối đều yêu mẹ cậu, vì bà mà lặng lẽ hiến dâng.

Mà khi chiến tranh chấm dứt, cậu bắt đầu cùng bức họa của đối phương trao đổi những thường thức trí tuệ học được trong chiến tranh, còn Dumbledore ở một bên thỉnh thoảng cũng đưa ra những nhắc nhở thích hợp để khai sáng cho cậu.

Từ mê muội, đến mê mang, đến kiên định, đến kính nể, Harry còn nhớ rõ, đó là quá trình tâm lý cậu từng trải qua. Chỉ là không hề nghĩ tới, đến lúc cậu sống lại lần nữa, cái nhìn của cậu với đối phương cũng không có gì đổi mới.

Nhưng mà cũng chỉ là hình như mà thôi.

Quan hệ của bọn họ trong lúc đó đúng là vẫn có thay đổi.

Mặc kệ Harry có muốn hay không, Severus Snape vẫn trở thành người cùng cậu\_ Harry Potter đi qua thế giới kia, là liên hệ duy nhất.

Nếu có một ngày Snape cũng chết đi như vậy...

Harry không dám tưởng tượng cậu có còn dũng khí để tiếp tục hay không, đúng vậy, cậu là một Gryffindor, Gryffindor phải dũng cảm mà không sợ hãi, nhưng mà dũng cảm một lần nữa, cậu cũng chỉ còn một mình mà thôi.

Một người còn tồn tại mà thôi.



Nếu có thể, cậu không hề muốn nhớ thời khoảng thời gian sau chiến tranh kia, những ngày đau khổ như thế, tiêu diệt Voldemort, tất cả mọi thứ đều chờ để xây dựng lại, nhưng Tử Thần Thực Tử chạy trốn, mâu thuẫn lợi ích giữa quý tộc và bình dân, đều đi kèm với cái chết của Albus và việc Voldemort bị tiêu diệt mà trở nên gay gắt.

Mỗi ngày đều có biểu tình, mọi người kêu gào đòi xét nhà quý tộc, Bộ pháp thuật hạ đài, tất cả mọi thứ đều bắt đầu lại, áp lực của Cứu Thế Chủ cũng gia tăng, mỗi ngày sau khi cậu về nhà đều bị phóng viên chặn đường. Cuối cùng, Ginny bởi vì không chịu nổi nhiều việc riêng tư bị bày ra trước mắt dân chúng mà chia tay với Harry. Hermione và Ron tuy rằng chịu tất cả áp lực vẫn còn kiên định như trước đứng phía sau cậu, nhưng vẫn như cũ không thể ngăn được thái độ ngày càng sắc bén của mọi người.

Nhưng cậu vẫn đứng vững, lấy những cơn ác mộng ngày qua ngày, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn ở giới Muggle, cùng với việc nghiện Dược mê huyền làm cái giá phải trả, đưa cho Ma pháp giới một Cứu thế chủ thánh nhân như bình thường.

Sau khi làm tất cả mọi thứ yên bình, cậu rời khỏi Bộ pháp thuật, ở lại bệnh viện thánh Mungo, cậu cho rằng cuộc sống của cậu có thể tiếp tục bình lặng như thế, rồi ở một lúc nào đó liền kết thúc, cậu có thể lặng lẽ rời khỏi thế giới này.

Nhưng vận mệnh vẫn không chịu buông tha cho cậu, đầu tiên là đôi chân tàn tật, rồi Hermione dẫn cậu đi gặp bác sĩ Muggle, nghiện thuốc và chứng trầm cảm trong thời gian dài gần như hủy hoại cậu, cậu từng nhiều lần muốn chấm dứt sinh mệnh của mình. Nhưng Hermione và Ron luôn bố trí người giám sát cậu rất chặt khiến việc làm của cậu không thể thực hiện được. (HMH: ed đoạn này mà thương pé Har của tui kinh khủng Ơi Ơi

)

Cho nên cậu đành phải tiếp tục ngồi ở bệnh viện thánh Mungo, và đợi một ngày nào đó Merlin sẽ nhân từ mà triệu hồi cậu. Nhưng mà cậu chưa từng nghĩ tới tất cả mọi thứ đều chưa thực sự kết thúc, đó chỉ là một đoạn khởi đầu không biết rõ là nhân từ hay tàn nhẫn. (HMH: ở đây mình nghĩ ý là cuộc đời trước đây là pé Har chỉ là một đoạn thời gian ban đầu cho tất cả sau này. Nhưng Har vẫn không biết là sau này còn gì tệ thảm hơn không. Nếu tệ thảm hơn thì đời trước vẫn còn nhân từ lắm, còn nếu tốt đẹp hơn thì chỉ là tàn nhẫn trc tốt đẹp sau thôi ^^)

Nhưng chỉ ít ở nơi đó đã từng có người hiểu rõ cậu, ủng hộ cậu, mà ở đây hiểu rõ tất cả mọi thứ...chỉ có Severus Snape.

Một người oán hận cha cậu, yêu mẹ cậu, nhưng chưa từng.. chưa từng chân chính nhìn cậu.

Một người cậu tín nhiệm, người nam nhân đó gần như có tất cả sự kính yêu đối với một trưởng bối.

Harry do dự một chút, cuối cùng vẫn vẫy đũa phép lên Snape.

Ánh sáng màu đỏ lóe ra từ đầu đũa, là một người từng trải qua chiến tranh, hơn nữa còn làm thầy thuốc một thời gian ở bệnh viện thánh Mungo, Harry cực kỳ hiểu rõ ánh sáng đó đại biểu cho cái gì.

Crucio [Toàn tâm oan cốt], sở thích của Voldemort.

Xem ra bất luận thế giới này trở nên như thế nào, tính tình của Chúa Tể Hắc Ám vẫn không thay đổi.

Tuy rằng bây giờ Harry không có cách nào để ngao chế ma được, bắt quá trong kho của ma được đại sư chắc là sẽ không thiếu ma được ổn định tổn thương linh hồn.

Harry vụng trộm liếc Snape một cái, xác định đối phương vẫn ngủ say như trước, rồi mới len lén chống nạng, ếm cho mình một tá thần chú tĩnh âm, sở soạn đi về phía tầng hầm.

Sau khi mở đèn điện dưới tầng hầm, (đối với việc nhà Snape cư nhiên lại có loại đồ Muggle này khiến Harry thực ngạc nhiên) tầng hầm nhà Snape lại mở ra một lần nữa đối với Harry mà không có bất cứ sự phòng vệ nào.

Lần còn lại là lúc xử lý sau chiến tranh, Bộ pháp thuật mời Cứu thế chủ tham gia vào quá trình kiểm kê tài sản nhà Snape.

Mà ngay trên bàn trà ở phòng khách, bọn họ tìm được những lời nói cuối cùng Severus Snape lưu lại cho thế giới này. Đầu tiên là gian phòng này cùng tất cả mọi thứ bên trong đều trực tiếp đem bán, chuyển thành tiền Phù thủy quyên tặng cho Hogwarts, mà tầng hầm này với tất cả ma dược và đồ vật bên trong cũng được giao cho Hermione Granger, đối phương có quyền sở hữu và xử lý đối với tất cả các vật phẩm này (bởi vì chỉ sợ Granger là đứa ngốc duy nhất ở Hogwarts sẽ không nhận diện sai đồng ma dược đó). Tiếp theo, y đem hầm bạc cùng tài sản trong đó để lại cho Draco Malfoy, tỏ ý nếu nhà Malfoy phá sản, Draco Malfoy sẽ có quyền sở hữu và xử trí với hầm bạc của Severus Snape ở Gringotts.

Harry thề là từ trước tới giờ cậu chưa từng được nhìn thấy vẻ mặt nào đặc sắc như thế, đại khái là đối phương chưa bao giờ hối hận vì để “Cứu thế chủ” đến tham gia kiểm kê tài sản như thế, cho nên cũng bỏ lỡ việc đem tất cả những ma dược có giá trị trong tầng hầm này sung vào công quỹ.

“Vậy thì, cần được ổn định tinh thần, được trì hoãn, còn có được tinh lực.” Harry từ đủ các loại ma dược đa dạng tìm kiếm những loại cậu cần, rồi mới mang ra khỏi cửa hầm.

Lúc này cậu hoàn toàn không để ý tới, ở dưới lọ ma dược cuối cùng cậu lấy ra, chậm rãi rót xuống một tờ giấy, trên mặt rõ ràng viết 3 chữ.

- Đang thí nghiệm. (HMH: 3 chữ làm nên việc lớn a

hị hạ hạ OvO)

Cho nên..... Gryffindor làm sao có thể biến thành Slytherin được chứ.

Harry rất nhanh trở về phòng khách, Snape đã sắp tỉnh lại, nhưng mà tinh thần tổn thương quá mức làm cho thần trí của y vẫn mơ hồ như trước.

Trong bóng đêm, y chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy chủ nhân của đôi mắt màu xanh đang đi về phía mình.

Không phải màu đỏ như máu. Đây là suy nghĩ đầu tiên của y.

Màu xanh.. Lily Đây là suy nghĩ thứ hai của y.

“Giáo sư, ngài tỉnh?” Nhìn thấy Snape hình như sắp tỉnh lại, Harry hơi co người lại, rồi mới đi về phía trước vài bước.

Không phải Lily.

Thời điểm nghe thấy Harry nói, cái ý tưởng thứ ba cứ như vậy chui vào trong não y, nhưng tinh thần mỗi mệt làm y hoàn toàn không có khí lực để cử động, huống chi thoát nhìn đối phương cũng không có ác ý.

Y nhắm hai mắt lại.

Đối phương có vẻ có chút gian nan đi tới trước mặt y.

“Giáo sư, ngài cần uống được.” Snape nghe thấy thanh âm như vậy.

Mà thần kinh bị tra tấn đến tê liệt nên vẫn không đủ lý giải lời nói của đối phương, rồi tay y bị một bàn tay nhỏ mở ra, một lọ ma dược bị nhét vào tay y, từ lúc cái chai được mở ra không hề nghi ngờ đó là được trì hoãn.

Xem ra là dược nhằm vào Crucio [Toàn tâm oan cốt], cổ hương vị quen thuộc hiển nhiên chỉ có ma dược do chính tay y chế ra mới có, mà ma dược ổn định tốt rất hiếm, y không cần lo bị đối phương hạ độc.

Tiếp theo là bình thứ 2, vẫn là dược trì hoãn, xem ra đối phương phán đoán rất đúng về thương thế của y.

Snape uống xong bình ma dược thứ 2.

Vừa rồi là dược ổn định linh hồn, Snape ngửi một chút, uống xuống.

Một lọ dược ổn định linh hồn khác, Snape nếm một chút, uống xuống.

Dược ổn định linh hồn.....

Dược bổ máu.....

Snape cảm giác năng lượng bị mất dần trở lại cơ thể, lúc này y mới mở mắt ra.

Xuất hiện trước mặt y không phải ai khác, đúng là thằng tiểu nhãi con nhà Potter kia.

Snape dùng một loại ánh mắt phức tạp mà người ta khó có thể hiểu được nhìn thoáng qua tên tiểu quỷ kia, cuối cùng không nói một lời tiếp nhận lộ ma được cuối cùng tên tiểu quỷ đưa qua, cũng không nhìn mà một hơi uống hết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương tiếp theo, là cái mà..... Khụ khụ, mọi người đều hiểu được, tự biết a~, khụ khụ, căn cứ vào số lượng thông điệp đã nhấn lại [tỏ... đánh ta.....]

## 7. Quyển 1 - Chương 7

Chương 7: Đêm trăng.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Ma được sở dĩ được mọi người cho là một môn học tinh vi và nguy hiểm, chính là vì sự tỉ mỉ của nó, bản chất bị biến đổi và sai lầm nhất thời sẽ gây ra những hậu quả nghiêm trọng.

Hiển nhiên, dù từng là thầy thuốc làm việc một năm tại bệnh viện thánh Mungo, ở một vài phương diện, Harry vẫn cư xử như một người bình thường như cũ.

Cho nên khi cậu thấy Snape trước mặt đột nhiên mở to hai mắt, sau khi đẩy cậu ra xa thì vọt mạnh vào WC, cậu vẫn không thể hiểu được chuyện gì xảy ra.

Một phút trôi qua.....

Ba phút trôi qua.....

Năm phút trôi qua.....

Mười.....

Mười lăm phút.....

Nhận thức muộn màng\_ Harry\_ trị liệu sư không đủ tiêu chuẩn\_Potter rốt cuộc cũng lo lắng giáo sư của cậu có xảy ra vấn đề gì hay không.

Cửa WC đóng chặt, sau khi thử Alohomora mà không có kết quả, Harry không hề do dự mà phóng một cái Diffindo [Rách toét].

Cánh cửa gỗ bị nổ mạnh mà mở ra, tiếp đó cậu thấy được khuôn mặt vạm vỡ của Snape.

“Ai cho phép người vào!” Harry từ trước tới giờ cũng chưa từng nghe qua âm thanh hoảng loạn như thế của Snape, lúc này, cậu liền chú ý tới áo chùng của đối phương dán chặt vào người, vải ướt sũng làm cho những đường cong cơ thể thường ngày bị áo chùng rộng rãi che khuất cứ như vậy bỗng chốc hiện ra.

Harry nhìn không được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Đường cong lưu loát của cơ thể bắt đầu từ bả vai, tiếp theo là cơ ngực săn chắc nhưng không quá lớn, hơi lõm vào ở bụng, mơ hồ có thể thấy được sáu múi cơ bụng.

Không khí lúc này như bị đóng băng lại.

“Harry Potter, bây giờ cậu lập tức đi ra ngoài cho ta!” sau vài giây, tiếng hét của Snape vang vọng cả phòng tắm.

Mà Harry lúc này, hình như cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

“Giáo sư?” cậu thử khẽ gọi một tiếng.

“Potter tiên sinh, ta hiện tại mời cậu đi ra ngoài, chẳng lẽ cậu nghe không hiểu lời ta nói!” Có lẽ do quá vội vàng nên giọng nói của Snape có vẻ hơi khàn khàn, y thậm chí còn không sử dụng những câu nói dài tràn đầy sự mỉa mai của mình.

“Giáo sư.”

“Ta nói một lần cuối cùng! Đi ra ngoài!” Snape đột nhiên bước lên phía trước chĩa đũa phép vào Harry.

Harry có chút do dự mà lùi lại.

Nhưng rồi nạng lại không biết đứng phải cái gì, cậu mất đi trọng tâm nên ngã về phía trước.

Cậu nhắm hai mắt lại, hai chân vô lực làm cậu chỉ có thể lựa chọn là tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Nhưng mà cậu không có ngã sấp xuống, ngược lại một đôi tay hơi ướt sũng ôm lấy cậu.

Cậu mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía Snape rõ ràng là đang có chút hoang mang.

Nhìn ra được đối phương rất muốn buông tay, nhưng hình như lại không muốn để cậu té trên mặt đất.

Harry nhìn thoáng qua cặp nạng đang rơi trên đất, nhẹ nhàng di chuyển nửa người trên, muốn cầm lại nạng của mình, song cậu lại bất ngờ nghe được âm thanh hút khí của đối phương.

Cậu lại ngẩng đầu, không khỏi nhìn vào đôi mắt đen như mực kia.

Đôi mắt đỏ tràn đầy những cảm xúc phức tạp: có hối hận, có căm hận, có bối rối, còn có một chút\_\_ Harry cơ hồ nghĩ là mình nhìn nhầm rồi\_\_ thương tiếc.

Y thương tiếc ai? Cậu sao?

Harry Potter con trai của James Potter mà y căm hận nhất sao?

“Potter” Đó là giọng nói hết sức trầm thấp, mang theo sự căm dỗ giống như ánh trăng.

Rồi cậu nhìn thấy Snape cúi người xuống, nhặt đôi nạng lên nhét vào tay cậu.

Harry ngây người cầm lấy đôi nạng rồi mới xoay người.

Giây tiếp theo, cậu bất ngờ lọt vào một cái ôm ẩm ướt mà ấm áp.

Hơi thở nóng rực của đối phương cứ thế phả bên tai cậu, cậu dường như có thể cảm giác được da dày mình đang co rút.

“Giáo sư.....” cậu gọi.

“Potter..... Harry ”

Harry chỉ cảm thấy trái tim bỗng run lên.

Cậu có thể cảm giác được đôi môi của đối phương dán lên vành tai mình, mặt cậu bắt đầu đỏ lên.

Harry Potter\_\_ Cứu thế chủ tiếng tăm lưng lầy của Ma pháp giới, đã từng có một cuộc sống riêng tư gần như suy đồi mà người khác khó có thể tưởng tượng, cậu từng ở giới Muggle lên giường cùng đủ loại nam nhân khác nhau.

Đúng vậy, nam nhân, bởi vì Cứu thế chủ của Ma pháp giới là gay.

Cậu đã làm top, cũng từng làm bottom, nhưng mà cậu vẫn chưa từng nếm qua cảm giác như vậy. Tính cách Gryffindor cũng địa vị cao quý trong thời gian dài làm cho cậu có thói quen làm người nắm trong tay quyền kiểm soát, mà bây giờ...

Cậu có thể cảm giác được đôi tay của đối phương ôm cậu gắt gao vào trong ngực, mà đôi chân vô lực làm cho cậu chỉ có thể đem tất cả trọng lượng của mình giao cho đối phương. Nhưng cảm giác này lại rất tốt đẹp, tốt đẹp đến suýt nữa làm cho người ta muốn thổ dài.

Thế nhưng, Harry đột nhiên giật mình một cái.

Cậu, cậu cứ nhiên lại cảm thấy trong lòng Snape thật ấm áp, cậu điên rồi sao?!

Nhưng mà thật sự, cậu cho tới bây giờ cũng chưa cảm nhận được cái cảm giác làm cho người ta không muốn rời xa như thế, sự ấm áp ngọt ngào như vậy đẹp đến làm cho người ta nghiện.

Cậu nhẹ nhàng thử tránh ra một chút.

Nhưng với lực đạo của đối phương rõ ràng là người vô lực như cậu không thể làm gì.

“Giáo sư buông tay.” Harry nói rất khê, gần như là rên rỉ. (HMH: hơi bị nghi ngờ đây là bảo GS buông hay dụ dỗ GS ôm chặt hơn đây OvO

)

“Harry.” Lúc này, Snape rõ ràng là không hề dùng ngữ khí trào phúng như muốn chọc giận đối phương, trái lại lời nói của y lại có vẻ nhẹ nhàng, điều đó làm cho người ta mê muội.

“Giáo sư, ngài muốn làm gì?” Harry lấy tay đụng vào tay Snape một chút “Hành vi bây giờ của ngài có thể xem như là dâm loạn với trẻ em.”

“Harry, cậu không phải là một đứa trẻ nên cậu hẳn là hiểu được ý tứ của ta đi.” Snape ngăn động tác của Harry, nhưng ngược lại đem cậu xoay người đối diện với y, bình tĩnh mà nhìn đôi mắt của đối phương.

Có chút lửa đang di động sâu trong đôi mắt đó.

Cổ chấp như thế, tràn đầy dục vọng xâm chiếm như thế.

“Giáo sư, tôi hẳn là không có cho ngài uống Tình dược đi.” Harry hình như muốn tự trấn định mình mà dùng khẩu khí trêu ghẹo.

Nhưng cậu phát hiện thân thể đối phương đột nhiên cứng đờ.

“Giáo sư, tôi thật sự là không cầm nhầm Tình dược cho ngài chứ!” Harry kêu lên.

“Đương nhiên là không có, Potter.” Snape cắn chặt răng, đẩy mạnh Harry ra “Cho nên, hiện tại, đi ra ngoài cho ta!”

Snape lại ra lệnh đuổi khách, nhưng rõ ràng là mệnh lệnh này có chút yếu đuối. Y cúi thấp đầu không hề nhìn Harry, hai tay nắm chặt đến nỗi hơi co rút.

“Snape, ngài đây là sợ hãi.” Harry không lùi mà tiến tới “Ngài sợ hãi cái gì? Dem tôi trở thành mẹ tôi?”

Lúc nói ra câu cuối cùng, Harry hừ lạnh một tiếng.

“Ta, cho tới bây giờ cũng không có xem cậu thành mẹ cậu, Harry Potter!”

Cuối cùng Snape ngẩng đầu, hung hăng mà đem Harry đặt trên tường gạch lạnh lẽo ở buồng tắm.

Rồi mạnh mẽ cắn lên môi cậu...

Harry lắp bắp kinh hãi, muốn tránh đi nhưng lại tránh không kịp, bị đối phương đè xuống.

Đôi môi trong nháy mắt bị bao phủ, hơi thở nóng rực bỗng dưng phả lên mặt cậu, đôi môi có chút khô ráo của Snape vuốt ve môi cậu, trong lòng Harry như nổi lên ngọn lửa, mở miệng dốc sức cắn xuống.

“Hừ.” Snape hừ một tiếng, huyết châu từ môi y tràn ra, mùi máu tươi bắt đầu lan ra trong không khí, kích thích thứ gì đó rục rịch.

Tay y bắt đầu không an phận mà sờ soạng nút bộ quần áo Muggle rộng thùng thình của Harry.

Cuối cùng lại nhịn không được mà xé mạnh, tất cả khuy áo đều bung ra, rơi lách cách trên sàn buồng tắm.

Hai tay Harry đột nhiên dồn sức một cái đem Snape đẩy ra, rồi mới ngồi trên đất dựa vào nền gạch trơn.

Cậu dựa vào lớp gạch men, thở hổn hển, màu máu tươi in trên môi lộ ra vẻ dụ hoặc.

“Harry ” Snape có chút do dự mà ngồi xổm xuống, vươn tay ra nhẹ nhàng dán lên hai má Harry, làn da trắng mịn của thiếu niên làm cho Snape lưu luyến.

Không, y không nên làm như vậy, có cái gì đó đang kêu gào trong đầu y.

Nhưng không phải người vẫn muốn làm điều này sao? Làm cho thiếu niên có đôi mắt xanh biếc này thở dốc dưới thân người, vì người mà rên rỉ, vì người mà ca xướng, chỉ vì người...

Không, ta luôn chán ghét thằng nhãi con nhà Potter này, tiểu cự quái, ta làm sao có khả năng nghĩ như vậy.

Không cần lừa gạt chính mình, người xem, hẳn nhu thuận ở trong tay người như thế nào, việc người phải làm bây giờ chính là giữ lấy hắn, hắn sẽ vì người mà mở rộng thân thể, hắn sẽ vì người mà làm chuyện người muốn.

Ngẫm lại đi, từ trên người hắn người có thể có được tư vị tuyệt vời nhất.

Snape không hề do dự, cúi xuống ôm lấy Harry đi ra ngoài.

“Snape, buông tay!” Harry bắt đầu hoảng hốt, sự không chắc chắn trong lòng làm cậu càng thêm bối rối “Người buông tay cho ta Snape, người mau buông ra.”

Lúc này Harry gần như quên rằng trên thế giới còn có cái gọi là phép thuật không đưa phép.

Chỉ cần năm sáu bước chân, bọn họ đã đi đến phòng ngủ.

Giường lớn màu xanh thẫm, phủ trên đó là tấm chăn lụa màu trắng, màu trắng làm người ta chói mắt.

Harry bị Snape không chút khách khí vứt lên giường, ánh trăng qua cửa sổ chiếu xuống, lộ ra sự mềm mại mà ngây ngô, chiếu lên đôi mắt màu xanh của Harry, càng tôn lên vẻ dụ hoặc chỉ có ở thiếu niên.

Snape đột nhiên hiểu ra, vì sao người Hy Lạp cổ lại thích thân hình thiếu niên như vậy: tươi đẹp, đầy sức sống, thanh xuân, còn có dụ hoặc, sự kết hợp hoàn mỹ trên một thân thể thuần khiết.

Làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Quần áo Harry bây giờ chỉ còn một lớp nội y mỏng manh, cứ thế lơ lửng mà phủ trên người. Snape ngồi ở bên giường, vươn tay lột ra lớp quần áo mỏng manh cuối cùng kia.

Thân thể thiếu niên cứ thế lộ ra không sót chút nào.

Ở dưới ánh trăng, như là nguyệt thần vậy gọi.

“Giáo sư” Harry lại mở miệng “Ngài quyết định sao?” cậu hỏi.

Thanh âm bình tĩnh đến đáng sợ.

“Ngài có biết, em sẽ không cự tuyệt ngài, bởi vì...” Nói tới đây, cậu cười khổ một tiếng “Nhưng mà hy vọng ngày mai, ngài có thể quên hết tất cả việc này.”

Trái tim Snape run lên, nhưng dục vọng lại thúc giục y, cổ họng như cơ khát mà cầu nước.

Cuối cùng y nghiêng người đè xuống.

## 8. Quyển 1 - Chương 8

Chương 8: Ngày hôm sau.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Đó là khoảng thời gian dài đằng đẳng như đã mấy đời, hỗn loạn làm cho người ta không phân biệt rõ phương hướng.

Không bờ bến, không che phủ, không chấm dứt, một mảnh trống rỗng.

Harry mở choàng mắt, đập vào tầm mắt là trần nhà màu trắng, bốn góc trần nhà vì ẩm ướt đã lâu mà mọc meo, bong ra từng mảng, mặc dù có dấu vết sửa chữa. Nhưng hình như chính bản thân người sửa chữa cũng

không am hiểu nhiều về phép thuật để làm việc nhà, nên một vài chỗ được sửa qua có một vài vệt nhỏ màu trắng, có vẻ hơi kỳ quái và biến dạng.

Giống như đêm qua.

Đúng vậy, Harry nhớ rõ mỗi một chuyện phát sinh đêm qua, không có hoảng hốt, không có trốn tránh, mỗi một động tác, mỗi một tia đau đớn đều cố định trong đầu cậu như thế.

Muốn quên cũng không quên được.

Đây là một hồi..., có thể nói tốt hơn một chút là thông gian, nhưng vô luận như thế nào thì ở tòa án của Muggle, đối phương cũng thể thoát khỏi tội xâm phạm trẻ em.

Mình đang suy nghĩ cái gì chứ?

Harry nhu nhu đầu, dù sao đi chăng nữa thì lúc phát sinh quan hệ, đối phương cũng cho mình uống được tăng tuổi, tuy là hiệu quả chỉ đủ để cậu tăng thêm 4 tuổi, nhưng xác thực là đủ tuổi để tự chủ về hành vi của mình.

Huống chi cậu từ đầu tới đuôi cũng không phải là một đứa trẻ, hơn nữa nếu cậu không đoán sai, thì chỉ sợ là được cậu đưa cho Snape có vấn đề ở đâu đó.

Còn có chân cậu, cậu nghĩ đến tối hôm qua khi cậu phát hiện chân cậu có thể cử động thì đã vui mừng đến nhường nào.

Kỳ thật được tăng tuổi cũng không phải là loại phương pháp đơn thuần là làm cho cơ thể trưởng thành như mọi người đều nói, nếu không phạm vi sử dụng của cậu cũng không bị hạn chế như vậy. Bởi vì bản chất của được tăng tuổi thực ra là dùng một ma pháp đặc biệt để đem hình ảnh của cậu ở một thời gian nào đó trong tương lai trở về thời gian này.

Cho nên, nếu Harry không đoán sai, thì khi cậu 15 tuổi hình như đã khôi phục được khả năng đi lại.

Điều này đủ để cậu mừng như điên.

Thế nhưng điều này cũng không thể nào che giấu sự thật về việc xảy ra đêm qua, cậu ở dưới thân đối phương cầu xin, khóc, khoái cảm trào lên giữa những va chạm thể xác.

Nga, Harry không khỏi rên rỉ một tiếng.

Quả nhiên, nữ thần số mệnh nhất định là một..., Harry trong lòng hung hăng mắng một câu.

Hiện tại, mọi việc sao rồi? Harry quay đầu, đột nhiên phát hiện chăn đệm lạnh lẽo mà cứng ngắc bên cạnh, một mảnh trống rỗng.

Hình như lúc cậu không biết thì Snape đã tỉnh dậy rồi đi.

Nhưng đây là Đường Bàn Xoay, là nhà của Snape mà.

Harry lấy tay chống đỡ thân mình, chịu đựng sự đau nhức cùng khó chịu toàn thân mà dùng thần chú triệu hồi quần áo mặc vào, sau lại dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn đôi nặng được lấy tới. Tiếp theo cậu do dự một chút, lại quay đầu nhìn chăn đệm lộn xộn, sau khi dùng một cái Scourgify (chà rửa) thì tất cả đều hồi phục nguyên trạng.

Chỉ ít nhìn qua là như thế, giường sạch sẽ, chăn sạch, vẫn còn làm sạch thân thể nữa.

Làm sạch thân thể? Harry bỗng nhiên phản ứng lại, hình như lúc cậu không biết gì đã có người giúp cậu tắm rửa rồi. Được rồi, dùng mũi để nghĩ cũng có thể biết trừ bỏ người tên Snape kia thì sẽ không có ai khác, nhưng mà quan hệ hiện tại của bọn họ được tính là gì đây?

Giáo sư cùng học sinh lên giường một lần? Mỗi liên hệ duy nhất từng cùng trải qua thế giới trong quá khứ ở nơi xa lạ này? A, được rồi, mỗi quan hệ của bọn họ sẽ không vì lên giường với nhau một lần mà thay đổi, cho dù...

Harry có chút mê mang mà nhớ tới sự ôn nhu và ẩn nhẫn khác với bình thường của Snape đêm qua, những điều này cậu đều chưa từng được thấy.

Tình cảm nồng nàn làm cho người ta say mê như thế...

Harry rùng mình một cái.

Cậu thật sự là điên rồi, cậu cầm lấy đôi nạng đứng thẳng bên cửa sổ, rồi mới “bụp” một tiếng, độn thổ biến mất khỏi phòng.

Nhưng 3 giây sau, cậu lại xuất hiện tại phòng ngủ của Snape tại Đường Bàn Xoay.

Mà nguyên nhân lại là - cậu vừa mới phát hiện ra cậu không còn chỗ để đi.

Như vậy thì rốt cuộc có nên đi ra ngoài không, đứng ở cánh cửa phòng ngủ, Harry đã ba lần đặt tay lên nắm cửa rồi lại rút về. Điều này thật sự là một loại tra tấn, cậu không ngừng tự nói với mình là dù gì cuối cùng cậu cũng phải đối mặt với đối phương. Huống chi không phải là cậu sai, nhưng mà lúc cậu thực sự muốn đối mặt, cậu lại khó mà khắc chế được ý nghĩ muốn lùi lại.

Harry, nhớ rõ a, người là một Gryffindor.

Cuối cùng, khi tay cậu lần thứ tư đặt lên nắm cửa, cậu dùng lực một chút đẩy cửa ra.

Đây là thời điểm nên đối mặt!

Cửa “ba” một tiếng đập vào tường, bên ngoài trống rỗng, không có một chút độ ẩm.

Snape không có ở đây.

Y ra khỏi nhà rồi.

Harry bỗng lấy tay che mặt, cười nhẹ một tiếng.

Điều này phải tính là gì đây?

Sau khi kết hôn chú rể biến mất sao? So sánh ghê tởm, Harry trong lòng tự phỉ nhổ mình. (HMH: chưa gì pé đã nhận anh làm chồng rồi sao =)))

Snape thoát nhìn không giống người tồi tệ như vậy a~.

Bất quá chỉ 3 giây sau, Harry liền mất đi cảm giác đau buồn khi phải lựa chọn 1 cái từ 2 giả thiết là đối phương sẽ quay lại hoặc chạy mất rồi, bởi vì Snape từ lò sưởi đi ra.

Vẫn là áo chùng đen kịt như thế, vẻ mặt cũng đen đến đáng sợ.

Nhìn thấy Harry đã đứng trong phòng khách, y không nói lời nào cầm tay đối phương, thấy một nhúm bột Floo vào lò sưởi nói: “Văn phòng hiệu trưởng Hogwarts.”

Sau một trận hoa mắt chóng mặt, Harry lại lần nữa té trên sàn văn phòng hiệu trưởng Hogwarts. Mà Snape chỉ đứng ở một bên nghiêng đầu, không muốn nhìn thẳng vào mắt Harry.

“Severus.” Harry ngẩng đầu, sau một ngày, cậu lại được thấy áo chùng của Dumbledore, vẻ mặt của đối phương uy nghiêm, hình như có chút bất mãn với hành vi của Snape.

Vài giây sau, bộ râu thật dài của Dumbledore lại chiếm mất tầm mắt của Harry, sau đó cậu lại thấy cụ vươn tay trái ra, mà tay phải của cụ đứng là đang cầm đôi nạng gỗ bạch dương đã mất của cậu.

Đột nhiên, một suy đoán xẹt qua trong đầu Harry, cậu vì suy đoán vừa rồi của mình mà trợn tròn mắt.

Cậu có chút do dự vươn tay, đem bàn tay hơi lạnh đặt vào tay Dumbledore.

Rồi đối phương cầm tay cậu kéo lên, đưa nạng cho cậu.

“Như vậy, thầy nghĩ chúng ta sẽ có một cuộc nói chuyện dài, vì sao không ngồi xuống đã rồi nói?” Dumbledore dùng đũa phép biến ra hai cái ghế một lớn một nhỏ, ý bảo hai người đang có chút gò bó đứng bên cạnh ngồi xuống.

Harry nhìn thoáng qua Snape, thấy cảm đối phương có chút run rẩy rồi ngồi xuống.

Đây có lẽ là một cuộc đàm phán.



Sau khi hai người đều ngồi xuống, Dumbledore có chút vừa lòng gật gật đầu: “Nào, đến dùng chút đồ ngọt không?”

“Cám ơn, Albus, tôi luôn không thích đồ ngọt.” Snape dứt khoát từ chối.

“Vậy thì Harry?” Dumbledore nhìn về phía Harry.

“Một ly cacao, cám ơn.” Harry tất nhiên là dễ dàng nhận thiện ý của Dumbledore.

Tiếp đó trong không khí liền có một ly cacao xuất hiện trước mặt Harry, Snape ở một bên không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Harry nhếch miệng cười cười, uống một ngụm cacao rồi bắt đầu mở miệng: “Hiệu trưởng Dumbledore, con nghĩ chúng ta có thể vào thẳng vấn đề chính?”

“A, Harry, con có thể gọi thầy là Albus.” Dumbledore thấy Harry có chút câu nệ nên nói “Thầy nghĩ xưng hô như vậy sẽ phù hợp với thói quen của con?”

“Đúng vậy.” Trầm mặc vài giây, Harry trả lời.

“Thế thì tất cả mọi thứ cũng dễ dàng xử lý, Severus đã cơ bản nói về chuyện của cậu ấy, hiện tại thầy còn cần vài bổ sung nho nhỏ?” Dumbledore nâng cao âm điệu, dường như hoàn toàn không có cảm giác là mình đang bàn luận về một vấn đề nghiêm túc.

Harry theo bản năng quay đầu nhìn Snape một cái, nhưng chỉ thấy được một cái nhướn mày lạnh nhạt của đối phương.

“Quả nhiên là bức họa so với người thật ngoan hơn.” Harry nhỏ giọng lầm bầm, nhưng đáng tiếc là phòng hiệu trưởng lại quá im lặng, lời lầm bầm lâu bầu của cậu đều lọt vào tai hai người còn lại trong phòng.

Sắc mặt Snape ngày càng lạnh, dường như có thể bóc ra một tầng sương, mà Dumbledore thì cười khê.

“Harry, phải biết là bức họa chỉ giữ lại năng lực và trí nhớ của một người, còn có một phần tính cách, nhưng tuyệt đối không thể giữ lại linh hồn của một người. Mà thầy dám lấy điểm Gryffindor trong một năm học để cam đoan rằng mối thù cũ của cậu ấy và cha trò là khắc vào linh hồn cậu ấy a~.”

Đối với những lời này, Snape vẫn hừ lạnh như trước, mà Harry lại nở nụ cười, khí lạnh trong phòng lập tức vơi đi phân nửa.

“Con nghĩ, giáo sư Snape đã nói rồi, cái còn lại là về thời gian sau khi ông ấy chết.” Lúc Harry nói ra những lời này, đột nhiên cảm thấy có gì đó trĩu nặng trong lòng cùng những lời này biến mất khỏi thân thể, cậu phát hiện ra đây là lần đầu tiên cậu có thể thoải mái mà nói về việc đó, có lẽ đây là vì đối phương còn sống đi.

Cậu không khỏi nở một nụ cười, nhìn người nam nhân có chút không tự nhiên mà quay mặt đi bên cạnh, rồi mới tiếp tục kể ra.

“Một năm đó quá mức hỗn loạn, có một số việc cách ngày con chết quá lâu, hiện tại ngẫm lại con cũng không nhớ rõ một vài phần.” Harry dừng một chút.

“Như vậy, thầy có thể hỏi con làm sao chết không?” ánh mắt Dumbledore sau cặp kính hình bán nguyệt đảo qua Snape một lần, rồi mới dùng một loại khẩu khí như tình cờ mà hỏi.

“.....” Mà Harry lại đột nhiên mắc kẹt ở đó.

“Con nghĩ, này việc thuộc về phạm trù riêng tư của cá nhân.” Cuối cùng, cậu nói.

“Chẳng lẽ Potter tiên sinh chết vì mất mặt?” Snape bên cạnh lạnh lùng đâm chọc một câu.

“Quả thật là có chút mất mặt.” Harry run run một chút, cuối cùng dứt khoát trả lời.

“Chẳng lẽ là bởi vì sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, cho nên bị tình...” Lúc Snape nói những lời này, đột nhiên khựng người lại, hồi tưởng sự hỗn loạn đêm qua, nửa câu còn lại cứ thế kẹt trong cổ họng.

“Không, đương nhiên không phải”

“Chẳng lẽ là bị bạn gái bỏ?” Dumbledore sâu sắc hình như phát hiện đây là thời cơ tốt để Harry buông đi gánh nặng trong lòng nên trêu ghẹo.

Harry có chút vô lực mà lấy tay phủ lên trán, thở dài mở miệng “Giáo sư a, được rồi, như ngài mong muốn, con nói.”

“Vậy thì là cái gì?” Lúc này, Snape nhìn thẳng vào mắt Harry.

“Là do sử dụng thuốc quá liều.” Lời nói vừa thốt ra, cả phòng đều lặng ngắt như tờ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ, cập nhật lúc nửa đêm, đánh máy lúc nửa đêm, tác giả là đứa trẻ bị bức bách a~, thế là toàn bộ văn đã hoàn thành nhưng mà nửa đêm thật sự không còn khí lực để đi sửa chỉ muốn ngủ ngay thôi, ngày mai trước mắt sửa một vài chỗ, chủ yếu là sửa chữa một ít BUG cùng một vài vấn đề tình cảm để khiến cho văn vẻ càng thêm lưu loát, ô ô ô, ta muốn đi ngủ, mệt chết mất!

## 9. Quyển 1 - Chương 9

Chương 9: Nói chuyện.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: 2 ngày vừa rồi đi cắm trại với lớp nên k onl ed chương mới đc, xin lỗi cả nhà nhieu \*cúi đầu\*. Tuần này cũng hơi bẽ bộn xí, nhưng sẽ cố gắng lấp hố tiếp. Mong cả nhà ủng hộ a~)

Không ai nói nữa, bầu không khí vất vả lảm mới thoải mái lên lại đông cứng lần nữa, ép người ta không thở nổi.

“Potter, ta vẫn luôn nghĩ rằng đầu cậu mặc dù giống cự quái, nhưng mà tốt xấu gì cũng còn sự dũng cảm của một Gryffindor. Bây giờ, ta biết ta sai lầm rồi, cậu căn bản là một kẻ nhu nhược!” Âm thanh xuất hiện lại lần nữa từ đôi môi mỏng của Severus phát ra.

“Severus!” trong giọng nói của Dumbledore chứa sự tức giận.

“Không, Albus.” Harry cười lắc lắc đầu “Giáo sư nói vậy là đúng, con chính là một kẻ nhu nhược.”

Lúc này, Dumbledore và Snape đều mở to hai mắt mà nhìn nhìn chăm chăm vào Harry. Bọn họ đều không hề nghĩ đến đối phương lại có thể đưa ra một câu trả lời như vậy.

Dumbledore hơi mỉm cười mà cảm kính mắt, xoa mi tâm, còn Snape thì nghiêng răng kèn kẹt.

Mà Harry lại không hề có biểu hiện gì.

“Là sai lầm của con, vì đã làm cho nhiều người vô tội phải chết.” Harry nhắm mắt lại “Sau đại chiến thì Ma pháp giới trước hết là cần được ổn định, an bình, cùng đoàn kết, nhưng khi đó con không làm được, quá mức hỗn loạn, khắp nơi đều là tội ác, vì không muốn để các Tử Thần Thực Tử chạy thoát mà con cứ thế kiêu ngạo mang theo người truy đuổi chúng khắp nơi. Đến nỗi xem nhẹ mâu thuẫn của quý tộc và giới bình dân sau khi Voldemort thất thế. Không, có lẽ chính là vì con rất yếu đuối nên không dám đối mặt, thế nên tất cả gánh nặng đều dồn lên người Hermione, Ron và Draco. Vì lý do đó, Hermione mất đi đứa con đầu tiên của cô ấy với Ron, ban đầu nhà Weasley có bao nhiêu mong đợi về sinh linh mới đến, nhưng vì một lần chống lại cuộc tấn công của Bộ Pháp Thuật mà tất cả bị phá hủy. Nếu không... nếu không có phương thuốc giáo sư để lại cho Draco thì Hermione có thể cả đời không có con lại. Con thậm chí còn không biết còn bao nhiêu người bị ác mộng dày vò, con cũng như họ, cả đêm đều ngủ không được, đầu tiên là được trấn tĩnh, rồi là nước Sinh tử, cuối cùng là Dược mê huyền.”

“Đủ rồi!” Harry còn chưa nói xong thì tiếng gầm giận dữ của Snape đã tràn ngập phòng hiệu trưởng.

Harry mở to mắt nhìn Snape vốn ngồi bên cạnh giờ đã đứng lên, động tác mạnh đến nỗi làm ghế ngã ra sau.

Rồi cậu nhìn thẳng vào mắt đối phương, bên trong là sự thất vọng không hề che giấu. Đúng vậy, là thất vọng, Harry bỗng cảm thấy mình đang rơi vào một giấc mơ.

Cậu sao có thể nhìn thấy sự thất vọng trong mắt Snape, đối phương không phải luôn cho là cậu hết thuốc chữa sao? Vì sao bây giờ cậu lại thấy được trong mắt đối phương loại thần sắc như đã từng ôm quá nhiều hy vọng nhưng lại bị phá hủy đi như vậy?

Rốt cuộc là cậu điên rồi hay là Snape điên rồi?

Hoặc bọn họ đều chưa điên, chẳng qua là bọn họ từng nhận sai đối phương. Cậu sao có thể ngu ngốc như vậy chứ, đêm qua thứ cậu đưa cho Snape cũng không phải là Tình dược, cậu sao có thể còn đơn thuần mà nghĩ khi đối phương ôm chặt mình chỉ đơn giản là cảm xúc cảm hận.

“Severus, trước tiên xin bình tĩnh một chút.” Dumbledore muốn gọi Snape lại.

“Không, Albus, tôi không có thời gian ở trong này nghe một tên tiểu quỷ lải nhải rằng cậu ta đã từng thất bại. Nếu cậu ta không thể thừa nhận là cậu ta nên gánh vác trách nhiệm này, thì vậy cứ để chúng ta làm. Thế giới này không phải không có “Cứu thế chủ” thì ngừng quay.” Snape hướng về phía cửa phòng hiệu trưởng mà hung hăng phun ra bốn chữ “Chanh tuyết bảo” nhưng rồi lại nhớ ra Hogwarts còn chưa khai giảng, thế là lại giận dỗi dỗi mà đến trước lò sưởi âm tường, ném một nắm bột Floo.

Sau khi nói ra 2 chữ “Spinner”’s End”, giáo sư áo đen biến mất trong ngọn lửa. (HMH: Bản Trung dịch ra là Con nhện vĩ hạng a~, nên ghi là 4 chữ. Nhưng mình dịch ra tiếng Anh nên thành còn 2 chữ, xin phép sửa tí \*đếm đếm\*).

“Harry” Thấy Snape đã biến mất trong lò sưởi, Dumbledore liền quay sang nhìn Harry “Sao con lại muốn chọc cho Severus giận bỏ đi?”

“Albus, thầy nhìn ra?” Harry cong khóe miệng, cả người không ngờ lại tỏ ra rất bình tĩnh, giống như thất bại và mất mát vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Severus cho thầy xem trí nhớ của cậu ấy, lấy hiểu biết của thầy về Harry Potter kia, thầy tin tưởng những lời con vừa nói là sự thật, nhưng mà con tuyệt đối sẽ không tập trung đi miêu tả bản thân đã bị người khác làm tổn thương.” Dumbledore nói dứt khoát.

“Hiệu trưởng, thầy vẫn quan sát tỉ mỉ như thế.” Harry gật gật đầu, nói “Kỳ thật, con muốn hỏi thầy một việc.”

“Là chuyện của Arthur.” Đôi mắt sau cặp kính hình bán nguyệt của Dumbledore lóe ra một tia quang mang.

“Đúng vậy, Albus.” Harry cẩn thận phân tích thần sắc trên mặt đối phương, rồi mới cảm thấy hài lòng khi nhìn thấy một tia không đành lòng cùng áy náy.

Đúng vậy, đây là hiệu trưởng Dumbledore mà cậu quen thuộc.

“Harry, chuyện này..... ”

“Không, hiệu trưởng, thực ra con không phải đến chất vấn thầy.” Harry lắc đầu “Con hiểu được thầy để Weasley tiên sinh ngày nay bị ếm Imperio đến thăm dò con kỳ thực không tính quá đáng, thật sự! Con chỉ có thể nói thầy vẫn là người thật cẩn thận và khoan dung như vậy. Huống chi, nếu là con sợ cũng không thể nghĩ ra được biện pháp tốt như thầy.”

“Harry..... ”

“Àn?”

“Dù sao đi chăng nữa, thầy cũng thật xin lỗi.” Dumbledore lắc lắc đầu “Thầy rất vui khi con có thể hiểu thầy.”

“Albus.” Harry cười, nụ cười hàm chứa biết bao cảm xúc “Con không còn là đứa nhỏ đập phá đồ đạc trong văn phòng của thầy ở năm học thứ năm nữa rồi. Con đã mất đi rất nhiều thứ, con hiểu được nên quý trọng những thứ mình có được.”

“Vậy thì, vì sao?”

“.....” Trầm mặc trong chốc lát, Harry dùng giọng điệu có vẻ khó hiểu hỏi “Cái gì vì sao?”.

“Con vì sao lại muốn chạy trốn khỏi thứ con đã nắm được?” Dumbledore tựa cằm lên hai tay đang đan chéo nhau.

“Con -” Harry đột nhiên dừng lại.

Fawkes ở bên cạnh kêu to một tiếng.

Rồi Harry cảm thấy một cổ ấm áp dạt dào dâng lên trong lòng, sự ấm áp đó phát ra từ chiếc đĩa phép làm từ lông phượng hoàng Fawkes của cậu.

Sự ấm áp đó dường như cho cậu thêm dũng khí.

“Con không biết, Albus.” Harry lắc lắc đầu, lại gật gật đầu “Có lẽ giống như lời con vừa nói, có một phần là vì bản thân con yếu đuối, quá nhiều áp lực và trách nhiệm, cuối cùng buông lơi hết thảy.” Harry ngừng một chút “Còn có, một số thứ khác. Xin lỗi, con thật sự không muốn nói.”

Cuối cùng, cậu lắc đầu nói.

“Thầy hiểu, Harry.” Dumbledore gật đầu “Mỗi người đều có quyền giữ sự riêng tư cho mình, nhưng mong con tin tưởng, nếu một ngày nào đó con cần 1 người để kể ra tất cả thì thầy luôn ở đây.”

Harry bất ngờ ngẩng đầu lên, sau đó liền thấy ánh mắt từ ái của Dumbledore như trong trí nhớ của cậu.

“Cám ơn, Albus, thật sự cảm ơn.” Harry nói xong rồi chống nạng đứng dậy cáo từ.

“Harry.”

“Àn?”

“Con định đi đâu?” Nhìn Harry mơ mơ màng màng đi ra ngoài, Dumbledore có chút dở khóc dở cười, trong mắt của cậu thì dù là Harry hay Snape, đều chỉ là đứa nhỏ của cậu mà thôi.

“Ách” Lúc này, Harry rõ ràng là ghen lời, giờ cậu mới phát hiện ra là sáng nay cậu không có chỗ để đi.

“Nếu không ngại, con có thể ở lại Hogwarts cho đến khi khai giảng không?” Cuối cùng Harry ấp a ấp úng nói ra thỉnh cầu, còn mang theo đôi mắt xanh ngập nước chớp chớp.

Y chang Lily. Dumbledore trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

“A, điều này chỉ sợ không được, Harry, kỳ thật ký túc xá cho học sinh ở Hogwarts sẽ không mở ra vào kỳ nghỉ, nhưng mà với tình trạng của con thì đưa con về nhà Dursley chỉ sợ cũng không thích hợp.”

“Tuyệt đối không thích hợp!” Harry nói như đinh đóng cột, bất luận là lúc nào thì dù cho cậu đã hiểu rõ nhà Dursley, sợ rằng cũng không có ấn tượng tốt với nơi đó.

“Vậy xem ra chỉ có một nơi thích hợp.” Dumbledore vừa nói vừa chớp chớp mắt có vẻ như tâm tình rất tốt.

“Nga, Albus, thầy đừng có nói giỡn.” Giây tiếp theo khi đoán được ý tưởng của Dumbledore, tất nhiên Harry cảm thấy khó có thể chấp nhận.

“Vì sao lại không được?” Severus không phải là một trong những người con kính nể nhất sao?

“Nhưng, chúng con căm ghét lẫn nhau!”

“Nhưng mà Harry, hành vi của con thực là không hề có một chút sức thuyết phục.” Dumbledore trêu ghẹo ám chỉ chuyện vừa rồi Harry vì chú ý đến tâm tình của Snape mà cố ý để đối phương đi.

Thế nhưng lời đó rơi vào tai Harry lại mang một ý khác, mặt cậu bỗng dưng đỏ bừng.

Trời ạ, chuyện ngày hôm qua, Snape sao dám, sao dám!

“Harry, con làm sao vậy?” không hiểu vì sao Harry đột nhiên đỏ mặt, trực giác của Dumbledore cho cậu biết cậu đã nói sai ở đâu đó, nhưng sai chỗ nào thì cậu hoàn toàn không biết.

“Con, không, không có gì.” Harry nhất thời luống cuống tay chân “Con nghĩ giáo sư nhất định là hiểu lầm cái gì rồi, việc kia, quan hệ của con và Snape tuyệt đối không tốt, cũng sẽ không tốt. Bất quá, có lẽ ở chỗ y sẽ tiện thám thính hành động của Tử Thần Thực Tử hơn, đúng, chính là như thế, con sẽ ở đó, Albus hành vi của thầy luôn có lý do, cứ như vậy đi.”

Harry nhanh chóng đi đến lò sưởi âm tường, lưu loát thả vào một nắm bột Floo, hô rõ ràng: “Spinner”s End.”

Ánh lửa xanh lóe lên, Harry liền biến mất trong ngọn lửa.

Nhìn Harry đột nhiên biến mất trong ngọn lửa, Dumbledore lúc này mới phản ứng, sau đó hỏi Fawkes bên cạnh: “Ông bạn già, chẳng lẽ bộ dạng bây giờ của ta thực sự khó coi như thế, đến nỗi mà mọi người không muốn đối mặt với bộ mặt già nua của ta dù trong chốc lát? ”

Trả lời Dumbledore là một tiếng kêu dài.

“Nga, ông bạn già, ta biết chỉ có người là tốt nhất, trước tiên ta nên thừa dịp Voldemort còn chưa tập kích tiệm kẹo Muggle thưởng thức chanh tuyết bảo của ta đi.” Albus có chút cảm động vuốt lông Fawkes, lầm bầm nhìn phượng hoàng lưỡi biêng cuộn tròn dưới tay cù.

Mà cùng lúc đó, sau ba giây, khi Harry một lần nữa xuất hiện tại Spinner”s End lạnh lẽo thì cậu mới ý thức được mình đã làm một chuyện ngu xuẩn như thế nào.

Ở cùng Snape cho đến khai giảng? Cứ thế ở nơi đã xảy ra tình huống xấu hổ như đêm qua, nga, tất thối Merlin, thế giới này còn có thể tồi tệ hơn không?

Có lẽ là có thể?

Lúc Snape đen mặt xuất hiện trước mặt Harry, cậu bỗng cảm thấy dù cho bây giờ cậu đứng trước mặt Voldemort một lần nữa thì cũng không hồng hét như thế này.

“Potter.”

Sau khi Snape đứng trước mặt Harry phun ra âm thanh đầu tiên, trong lòng Harry liền lặng lẽ tăng thêm một câu chú thích, chần chẫn sẽ không hồng hét hơn.

## 10. Quyển 1 - Chương 10

Chương 10: Bí mật.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Hôm nay là ngày của số 10, wp tròn 10 người follow, TG bội luận chương 10, Truy đuổi chương 10 \*tung bông\* hoan hô cho bạn Mạc nào ^o^)

Có câu nói như thế nào nhỉ “Làm người khi không thể chống lại vận mệnh, người chỉ có thể dũng cảm tiếp nhận”.

Cho nên Harry\_Gryffindor\_Potter của chúng ta cực kỳ dũng cảm mà ngẩng đầu, nhìn thẳng Snape đang đen mặt, rồi mới rên rỉ một tiếng trong lòng.

Đối mặt với Snape quả nhiên là chuyện gay go nhất trên thế giới này.

“Potter, nếu cậu còn một chút đầu óc như đã nói, nên biết rằng nếu cậu tiếp tục ngồi dưới đất thì ta sẽ không thể không tăng thêm sản lượng được cảm mạo vị hồ tiêu.”

“Cái gì?”

“Ta nói.” Snape hít một hơi “Potter tiên sinh, phiền ngài nâng cái mâm cao quý của ngài lên khỏi cái sàn nhà của ta, hay ngài cần ta cho ngài một cái Wingardium Leviosa?”

“A, xin lỗi giáo sư.” Harry luống cuống chống người dậy, sau đó nói “Albus nói ”

“Cho cậu ở chỗ của ta đến khi khai giảng.”

“Ngài đã biết?”

“Albus sáng nay đã nói với ta rồi.” Snape cau mày nhìn Harry cả người đầy tro bụi, rồi mới nói “Phòng tắm ở chỗ nào chắc không cần ta nói cho cậu, quần áo...”

“Ách, thực ra thưa giáo sư, tôi có thể đến chỗ Madam Malkin để lấy quần áo đã đặt trước, ngày đó vội vàng quá nên cũng chưa kịp lấy.” Harry nói.

“Ta biết rồi tiểu quỷ, cậu đi tắm, ta đi lấy quần áo giúp cậu, chỉ một lần này thôi, nhớ kỹ ta không phải là bảo mẫu của cậu!” Snape hung hăng nói xong liền xoay người rời đi.

Tiếp đó đôi tai nhạy bén của y nghe được lời Harry lầm bầm lầu bầu: “Tôi cũng không dám đem một Snape trở thành bảo mẫu.”

Cước bộ của Snape dừng lại một chút, thân hình hơi nghiêng nghiêng rồi lại vòng trở về. Áo chùng màu đen biến mất trong lò sưởi.

“Được rồi.” Thấy Snape dù nghe được lời nói của cậu cũng không hề động dung, Harry\_\_ Khiêu khích thất bại\_\_ Potter chỉ biết phẫn nộ đi đến phòng tắm.

Nhưng rồi khi cậu đi đến phòng tắm, cậu mới phát hiện bản thân đỏ mặt, nga~ không, thật sự, cho dù là thời điểm cậu sinh hoạt cá nhân thôi nát nhất ở đời trước cũng không dễ dàng đỏ mặt như vậy a~.

Chẳng lẽ thân thể rút nhỏ thì ngay cả nhận thức ở phương diện này cũng rút nhỏ? Harry vẫy đũa phép đổ vào bồn tắm một lượng nước thích hợp, rồi mới ếm cho bản thân một thần chú trôi nổi và thần chú lông vũ để đảm bảo bản thân không bị chết đuối, sau đó dùng hai tay chống lên nhẹ nhàng rơi vào bồn tắm.

Chỗ tốt nhất của ma pháp, nằm trong bồn tắm Harry có chút đặc ý nghĩ.

Bồn tắm ấm áp vừa phải, nếu như người nọ ôm chặt mình thì cũng ấm như thế... (HMH: ếm bắt đầu nhớ nha nhớ

)

Cảm giác nặng nề cuộn cuộn như vậy làm Harry dần rơi vào giấc mộng.

Trong mơ cảm giác khi người đó ôm cũng giống như thế, hơi thở vuốt ve trên môi, đôi môi của đối phương không giống chủ nhân nó lúc nào cũng buộc chặt, thậm chí còn có vài phần mềm mại.

Ngoài ra còn sự say mê khó có thể kháng cự khi ma sát với đường cong cơ thể lưu loát của đối phương, cảm giác tuyệt vời của việc chậm rãi gặm nhấm và liếm lên nó.

Khi Harry giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mơ thì mới đột nhiên ý thức được mình đang nghĩ cái gì.

Trời ạ, cậu cư nhiên lại có ý nghĩ dâm loạn với lão dơi già kia a~?!

Nhưng... Harry liếm liếm môi rồi không thể không thành thực mà thừa nhận rằng cảm giác kia quả thật rất tuyệt.

“Shit!” Cậu hung hăng mắng một câu, sau liền phát hiện nước trong bồn đã lạnh. Cậu bò ra khỏi bồn tắm, ếm cho mình một thần chú làm khô rồi mới thấy quần áo mới không biết khi nào đã được đặt trên ghế cạnh đó.

Được rồi, khả năng duy nhất chính là Snape đã vào đây.

Harry vừa mặc quần áo vừa âm thầm cầu nguyện đối phương không phát giác được giấc mơ của cậu.

Quần áo mới toanh mặc trên người tạo cảm giác vô cùng mềm mại, hình như được ếm các loại thần chú làm mềm dùng trong việc nhà, xem ra Madam Malkin là một người rất cẩn thận. (HMH: Chỗ này là những thần chú chuyên dùng để xử lý công việc trong nhà T\_T, chả bik ed sao cho lưu loát chỗ này...mn góp ý nhé).

Harry vừa mặc vừa nghĩ, đây có lẽ là lần đầu tiên vào lúc cậu 11 tuổi được mặc quần áo mới ngoại trừ đồng phục đi học.

Cảm giác này không ngờ lại rất tốt.

Quần áo màu xanh lục, theo như lời Madam Malkin nói thì rất hợp với màu mắt của cậu, chất vải bông mềm mại và vừa vặn, ma pháp làm cho vải dệt có vẻ sáng bóng, vì thế Harry rút cuộc cũng nhận ra cậu không cần phải lén lút ém bừa thu nhỏ lại quần áo của Dursley để mặc nữa.

Sau đó cậu cầm lấy cặp nạng ở bên cạnh rồi đi ra ngoài.

Snape đang ngồi ở bàn làm việc trong phòng khách, cúi đầu xem gì đó.

“Giáo sư.” Harry cảm thấy vì lễ phép thì cậu cần phải chào hỏi đối phương, nhưng sau khi mở miệng thì cậu lại chẳng biết nói gì.

“Có chuyện gì?” Snape hơi nâng đầu lên nhìn Harry, trong mắt lộ ra chút vừa lòng, xong lại cúi đầu nhìn tấm da dê trong tay.

“Không thưa giáo sư, ý của tôi là tôi có thể làm cái gì?” Harry hỏi.

“Cứu thế chứ không muốn ăn uống với tá túc miễn phí ở chỗ của ta sao?” Snape lại ngẩng đầu, lúc này y nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh xinh đẹp của Harry, ánh mắt đó trong suốt đến nỗi dường như có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ, nhưng cũng không hoàn toàn. Y nhìn thấy được ở nơi sâu nhất trong đó che giấu một màu xanh u tối, nơi đó hình như không ai có thể chạm đến. Sự bi thương như thế dường như có thể làm tất cả mọi người bị sa vào.

“Giáo sư?”

“A?” Snape lấy lại tinh thần, thấy ánh mắt Harry có chút khó hiểu mà nhìn mình, trong đó chỉ có sự tinh khiết, hoàn toàn không giống với sự thống khổ sâu sắc mà y vừa quan sát được.

“Tôi nói tôi có thể giúp ngài làm gì không?” Harry lại lặp lại câu hỏi trước, lúc này trong lời cậu cảm giác được có chút vui đùa.

“Nếu Potter tiên sinh còn nhớ rõ trách nhiệm của mình, thì ta nghĩ bây giờ nghĩa vụ hàng đầu của cậu là chữa khỏi đôi chân kia, sau mới có thể tăng lợi thế để đối đầu với Voldemort trong chiến tranh.” Snape nói.

“Nhưng thưa giáo sư.....” Harry nhướn mày, kỳ thật cậu vốn đã ôm thái độ buông tha với đôi chân này rồi, nhưng kết quả của được tăng tuổi đêm đó lại làm cậu rất vui mừng. Nói cách khác, một ngày nào đó chân cậu sẽ khỏi, nhưng mà cụ thể đó là ngày nào thì không ai trong bọn họ biết cả.

Nhưng điều Snape lo lắng kỳ thật cũng không sai, sẽ không ai đem hy vọng cứu vớt giới Phù thủy ký thác lên một Cứu thế chủ hai chân tàn tật cả, bởi vì tàn tật theo một góc độ nào đó có thể nói là biểu hiện của sự yếu đuối. Huống chi chân của cậu cũng không phải do chần chừ không trị khỏi mà trở thành tàn tật.

Cậu cần phải đứng dậy, chỉ có đứng lên thì sau đó cậu mới có thể trở lại làm Harry Potter\_Cứu thế chủ được cả Ma pháp giới ủng hộ, được mọi người tin tưởng.

Nhưng mà.....

Nhưng mà.....

“Giáo sư, tôi, tôi thật sự không biết nên làm thế nào.....” Harry thì thào “Tôi làm không được, tôi thật sự làm không được.”

“Potter.” Snape buông bút lông chim trong tay, nhìn đứa nhỏ có mái tóc đen hỗn độn và vẻ mặt mờ mịt không biết làm sao trước mặt, đột nhiên nảy sinh một cảm xúc không nên có đối với một Potter.

Đó là không đành lòng, là cảm giác không đành lòng tổn thương và bức bách.

Nhưng đây là tình cảm không nên tồn tại của Severus Snape đối với một Potter.

Tình cảm như thế rất nực cười, nhưng mà thực sự chân thật, thậm chí nó cũng không thể hiện ra hết cảm xúc của y lúc này, bởi vì những cảm xúc như thế ngập tràn làm y gần như choáng ngợp.

Đó là tình cảm xuất hiện từ rất lâu về trước, rồi chỉ trong nháy mắt trở thành cảm xúc chất chứa muốn thoát ra, mà cửa miệng vốn chắc chắn kia giờ đây lại không thể chịu nổi một kích.

Y rốt cuộc là từ lúc nào đã bắt đầu thực sự để ý đến đứa nhỏ này, đúng vậy, là đứa nhỏ, bởi vì lúc y chết, Potter bắt quả chỉ là một đứa nhỏ. Mặc dù lý trí nói cho y biết đối phương đã hoàn toàn là một người trưởng thành có năng lực gánh vác trách nhiệm rồi, thế nhưng cái người kiên cường hiện giờ đang đứng trước mặt y, đã là một đứa nhỏ được nhiều người tín nhiệm, còn có sự đau thương không thể có ở một đứa nhỏ.

Châm biếm đến nỗi làm cho tâm người ta đau đớn.

“Nếu cậu cứ khẳng định không nói ra sự thật, thì cậu sẽ không bao giờ có ngày được giải thoát.” Y nói.

“Nhưng mà, giáo sư...” Harry hình như đã bình tĩnh lại “Tôi, rất khó, thực sự rất khó, giống như ngài đã nói\_đó là sự yếu đuối của tôi, tôi không có cách nào đối mặt với những tội ác đó.”

Mà sắc mặt Snape ở bên cạnh thì đang rất bất ngờ, tội ác... rốt cuộc là đã xảy ra việc gì mới có thể dùng từ như vậy để mô tả. Nếu chỉ là truy đuổi Tử Thần Thực Tử, hoặc những kẻ trong những gì được nghe ở phòng hiệu trưởng, thì có vẻ như cũng không đến nỗi dùng từ như tội ác để hình dung.

Như vậy, nhất định có cái gì khác đối phương còn chưa nói ra, mà điều này chỉ sợ cũng chính là chỗ khúc mắc.

“Potter, cậu phải nói ra, hoặc...cậu không hy vọng ta sử dụng Legilimency [Chiết tâm trí thuật] chứ.”

“Giáo sư! Đó là trái pháp luật!”

“Nếu Potter tiên sinh nhớ không lầm, ở thời điểm Voldemort đang hoạt động bình thường như bây giờ, thân là một Tử Thần Thực Tử ác danh đỉnh đỉnh thì pháp luật có thể làm gì được ta.”

“Nhưng giáo sư không phải là Tử Thần Thực Tử.” Harry lắc lắc đầu, “Ngài không phải. ”

“Mặc kệ có phải hay không.” Snape tới gần Harry, sau đó thấy đối phương đang ngược mặt chăm chú nhìn mình.

Bây giờ là thời điểm thích hợp.

“Legilimency!” Đũa phép của Snape chia thẳng vào Harry, đôi mắt nhìn sâu vào tư tưởng của đối phương.

Cậu bé đi đánh chữ, thiếu niên lần đầu tiên học được Expecto Patronum [Hú hồn thần hộ mệnh], Sirius ngã vào phía sau màn che, y giết chết Albus, y chết, Voldemort chết, cậu lãnh đạo các Thần Sáng truy đuổi Tử Thần Thực Tử khắp nơi, Hermione sanh non, chia tay với Ginny, rời khỏi nhóm Thần Sáng gia nhập vào bệnh viện Thánh Mungo...

Một căn phòng tối đen, không có ánh sáng, không nhìn thấy cái gì, còn có, một...màu xanh lục!

“Đủ rồi!” Snape đột nhiên bị đá ra khỏi đầu Harry, hình như rốt cuộc đối phương cũng nhớ tới việc sử dụng Bế Quan Bí Thuật.

“Đủ rồi! Đồ khốn, rút khỏi tâm trí của tôi ngay.” Harry cả người đầy mồ hôi mà trượt xuống sàn nhà, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

“Ta.....” Snape không hề nghĩ tới sau một thời gian dài như thế, y lại một lần nữa thấy cậu bé suy yếu ngã xuống trước mặt mình.

“Potter.”

“.....”

“Potter?”

“.....”

“Harry, cậu làm sao vậy!” Snape ngồi xổm xuống nâng mặt cậu lên, vạch mi mắt lên thì phát hiện đồng tử của cậu đã không còn tiêu cự, rõ ràng là đã ngất đi.



Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ân, đây là lần thứ hai của hôm nay, đền bù trở lại đó. Ô ô xin cứ khen sự cần cù của ta a~!

## 11. Quyển 1 - Chương 11

Chương 11: Trước cơn bão.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: hum nay đi học cả ngày, ôi ôi mệt quá T~T)

— Harry Potter.

— Ai, ai ở đó?

— Nhìn xem, tiểu anh hùng cứu thế của ta hình như sống rất tốt.

Một bàn tay trơn nhẵn vươn ra từ bóng tối nâng cằm của Harry lên.

— Chắc chắn, mi cướp đi vinh quang của chủ nhân, đạt được quyền lực tối cao, rồi lại đuổi giết bọn ta khắp nơi, khiến cho bọn ta phải chạy trốn như một lũ chuột, điều đó làm mi rất vui vẻ sao? Cậu bé.

— Người là ai?

Ánh sáng màu đỏ...

— để bọn ta nhìn xem cậu bé Cứu thế chủ còn có thể chống đỡ được bao lâu, nhìn người quan trọng nhất của mình bị tra tấn trước mặt mình..... Crucio [Toàn tâm oan cốt].

— Không, không cần, dừng lại! Xin người, dừng lại!

— Vì sao? Nhìn cô gái này xem, thân thể xinh đẹp và tươi mới biết bao, mi không muốn nhìn thấy bộ dạng rên rỉ của cô ta sao. Ngô, ta quên là tiểu Cứu thế chủ của chúng ta không có sở thích biến thái như vậy a~.

— Vậy thì để Cứu thế chủ của chúng ta đến làm chuyện hán không muốn làm một chút đi.

— Không, xin người, cởi ra, không, không cần.

“Không cần, không cần như vậy, cầu xin người, không!”

“Harry, Harry, tỉnh tỉnh.”

Harry mạnh mẽ mở to mắt, đập vào mắt là vách tường màu trắng và lò sưởi cháy rực ở bên cạnh, cảm giác ấm áp dạt dào nói cho cậu biết tất cả vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Là di chứng sau khi bị Legilimency.

Harry gắng sức chống người ngồi thẳng dậy, nhu nhu mi tâm, nhìn xung quanh căn phòng.

Bởi vì không có kính mắt nên toàn bộ căn phòng có vẻ mơ mơ hồ hồ, rồi Harry nhìn thấy cái bóng mặc quần áo màu đen ngồi bên giường.

Cậu không khỏi co rúm lại một chút.

“Giáo sư.” Cậu thử gọi.

Sau đó cậu thấy đối phương lấy một cái gì đó từ trên đầu giường đưa đến trước mặt cậu, Harry đưa tay nhận lấy.

Là mắt kính của cậu.

Căn phòng bỗng chốc trở nên rõ ràng, mỗi một hoa văn trên lò sưởi và vách tường đều hiện ra rõ ràng, nhưng Harry vẫn cảm thấy không quen lắm. Rồi cậu mới nhớ ra mắt kính nhà Dursley đưa cho không phù hợp với độ cận của cậu.

Cặp mắt kính này?

“Ta dùng thuật biến hình.” Snape đang âm thầm bên cạnh hé mặt ra mở miệng nói.

“A?” Harry mất vài giây mới kịp phản ứng lại với ý tứ của Snape.

“Cám ơn.” Cậu có chút ngại ngùng mà mở miệng.

“Không cần.” Snape lắc đầu đứng lên “Cái này xem như là lời xin lỗi của ta.”

“Cái gì?!” Trong nháy mắt Harry nghĩ tai mình nghe lầm.

“Ta nói cái này xem như là lời xin lỗi của ta, ta không muốn phải lặp lại lần thứ ba, Potter tiên sinh!” Snape đứng lên, mạnh mẽ xoay người đi ra khỏi phòng, một góc của áo choàng quệt qua mũi Harry.

Là hương vị của được trấn tĩnh, giống với hương vị trong miệng mình.

Harry sờ sờ cái mũi, nhận mệnh mà đi mặc quần áo.

Ngay sau đó, cậu liền trải qua sự đả kích thứ hai trong hôm nay.

Xe lăn của cậu đã được khôi phục kích thước bình thường, xếp lại để trong góc phòng.

Harry nhìn chiếc xe lăn một cái, rồi lại nhìn thoáng qua cặp nặng, cuối cùng vẫn chống nặng đi ra ngoài.

Cửa mở ra, bậc cửa vốn không thấp được bỏ đi để thuận tiện cho việc ra vào làm Harry đột nhiên có một loại cảm giác xúc động.

Chẳng qua hơi không thích hợp để nói ra, bằng không cậu chỉ có thể đợi sự phần nộ của con dơi kia.

Lúc này đã là giữa trưa ngày hôm sau, ở trong Spinner’s End lạnh lẽo và tẻ nhạt nhưng vẫn không xua đi được cảm giác nóng bức trước đó.

Khi cậu từ trong phòng đi ra thì Snape đã không thấy đâu.

Harry lắc đầu, cảm thấy vô cùng buồn chán nên lần đầu tiên nghiêm túc quan sát sự bày biện ở Spinner’s End.

Màu sắc cơ bản cực kỳ đơn điệu và nhàm chán, cùng một tông màu đen, không có chút cảm giác sinh động hay tươi đẹp nào, căn phòng có một loại áp lực y như chủ nhân của nó.

Đây là không gian thuộc về Severus Snape, mỗi thứ trong căn phòng này đều nhắc nhở Harry Potter chuyện này là sự thật.

Mà thứ thuộc về Harry Potter vốn phải là màu đỏ vàng sôi động, chứ không phải màu đen và màu nâu \_nền tảng cơ bản của căn phòng này.

Nhưng mà Harry bất ngờ lại cảm thấy trong lòng yên tĩnh không thể giải thích được, có lẽ màu sắc sôi động như thế chỉ thuộc về sự vui vẻ, sự cởi mở của tuổi trẻ không biết kiềm chế. Nhưng từng ngày trôi qua, mỗi người đều phải học cách trưởng thành, học cách lớn lên, học...cách chấp nhận sự thật.

Như vậy việc cấp bách bây giờ là.... Harry tìm hành lý của mình và bút lông chim, nghĩ nghĩ, đem tấm da dê để lên bàn làm việc của Snape, bắt đầu ghi lại những tin tức bây giờ cậu biết về Voldemort.

Năm 1990, Voldemort sống lại.

Năm 1991, Voldemort bắt đầu hoạt động lại một lần nữa, nhưng không phát động chiến tranh.

Vậy trước đó thì sao? Harry vẽ một đường thẳng lên tấm da dê, rốt cuộc là điều gì làm cho Voldemort khác với kẻ trong lịch sử mà cậu từng biết nhiều đến thế, trong đó nhất định có nguyên nhân.

Năm 1980, Harry Potter sinh ra.

Năm 1981, Voldemort tấn công trang viên Potter, lưu lại vết sẹo.

Lúc viết đến câu này Harry vuốt ve vết sẹo trên trán, đột nhiên nghĩ tới một việc.

Một việc mà cậu biết rõ nhưng lại không bao giờ dám nghĩ kỹ đến, đó là James Potter và Lily Potter chưa chết, chỉ là hôn mê không tỉnh lại ở bệnh viện thánh Mungo.

Thế là ngày hôm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đến mức cứu sống cha mẹ cậu, thậm chí còn làm cho Voldemort sống lại trước thời hạn?

Thậm chí còn cường đại hơn trước.

Harry cắn phần đuôi của bút lông chim, rơi vào trầm tư. Đến nỗi không phát hiện ra thân ảnh đi lên từ tầng hầm.

Sau khi hoàn thành một vạc ma được, Snape chui ra khỏi tầng hầm liền nhìn thấy bộ dáng nho nhỏ của Harry Potter đang ngồi ở mép bàn làm việc mà cắn bút lông chim.

Cậu cúi đầu, mái tóc rối bởi vểnh lên lưu lại một cái bóng mờ trên khuôn mặt cậu, một đôi mắt lục sắc ẩn giấu sau cặp kính, chân mày nhíu lại, hình như đang phiền não vì điều gì đó.

Không ngờ lại rất đáng yêu.

Đúng vậy, chính là đáng yêu. Đây là một việc Snape vừa bằng lòng thừa nhận, đó chính là y dường như cũng không hề chán ghét Cứu thế chủ, thậm chí còn bất ngờ hơn là y lại yêu thích cậu bé này.

Thích\_ đó là tình cảm tốt đẹp đến nhường nào, y đã từng nghĩ khi Lily chết đi, loại tình cảm như thế sẽ hoàn toàn biến mất trên người mình. Nhưng lại không hề nghĩ tới sau nhiều năm như thế, loại tình cảm này lại một lần nữa xuất hiện trong đời y, mà nó còn nảy sinh đối với một người mà y vốn nghĩ là mình sẽ luôn chán ghét\_con của Lily\_một Potter.

Nhưng việc này có lẽ cũng chẳng mâu thuẫn gì, cậu bé này giống như một viên ngọc lục bảo, ở bất kỳ tình huống nào cũng tỏa sáng rực rỡ. Mà cảm giác thương tiếc cùng không đành lòng của ngày đó, lại làm cho y hiểu được nguyên nhân của tất cả chuyện này. Song có điều phải ngược dòng thời gian về sớm hơn, từ trước khi y chết\_lúc y nhận thức thiếu niên kia dừng cảm như thế nào khi đứng trước mặt Chúa Tể Hắc Ám mà ai cũng sợ hãi. Y đã thừa nhận cậu, thừa nhận Harry Potter cuối cùng cũng không phải là phiên bản của kẻ đã gây cho y vô số thống khổ \_James Potter, bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau, vĩnh viễn không có khả năng đánh đồng lại với nhau.

Huống chi cái ma được tinh thần đang thí nghiệm kia cũng không phải là Tình được, mà là ở một khía cạnh nào đó khiến người ta có nghị lực đi làm chuyện mà bản thân muốn làm nhất.

Mà mong muốn của y.....

Khóe miệng Snape hơi nhếch lên, nhưng rồi lại hoảng sợ khi phát hiện bản thân đã bao nhiêu năm không thực sự nở một nụ cười xuất phát từ đáy lòng.

Có lẽ cũng đã đến lúc để cho một số việc thay đổi, chỉ là vẫn có chút không cam lòng a~.

“Potter.” Vừa nghĩ, Snape vừa đi đến bên cạnh Harry, gọi một tiếng.

“Giáo sư?” Harry bị dọa, bỗng chốc ngẩng đầu lên, theo bản năng mà vỗ vỗ ngực nói “Giáo sư~ ngài dọa tôi a.”

“Viết gì thế?” Snape khom người xuống nhìn tấm da dê trên tay Harry, vẽ mặt dần nghiêm túc lại, sau khoảng 1 phút y đứng thẳng dậy, đi đến trước giá sách lấy ra một quyển bút ký dày tầm ba đốt ngón tay.

“Đây là.....?” Harry nhận quyển bút ký lật xem vài tờ, sau đó ánh mắt liền sáng lên.

“Đúng vậy, đây là nghiên cứu về việc tại sao ta xuyên qua thời không và những ảnh hưởng với thế giới này mấy năm nay.” Snape hơi gật đầu một chút.

“Cái này rất quý giá.” Harry ngẩng đầu nhìn chăm chú Snape “Giáo sư, tôi có thể cầm đọc không?”

“Đương nhiên.” Snape cau mày gật đầu “Nhớ rõ là không được phá hư, còn nếu bản thân cậu có phát hiện gì thì có thể ghi lên chỗ trống ở mặt sau.”

Harry gật gật đầu, bắt đầu như cơ khát mà đọc tài liệu trên tay.

Thật sự rất khác tiểu quỷ năm đó a, nhìn thấy biểu hiện của Harry, Snape lại tiếp tục thở dài trong lòng.

Vậy thì bây giờ làm gì đây? Snape phát hiện bản thân đang có khoảng thời gian rảnh hiếm hoi. Hogwarts còn khoảng nửa tháng nữa mới khai giảng, y cũng soạn bài sắp xong rồi, mà từ lần trước Chúa Tể Hắc Ám bày mưu đặt kế tập kích Hẻm Xéo tới nay, dấu hiệu hắc ám cũng yên ổn\_điều làm cho người ta thấy không thật.

Y gần như trừ bỏ bình thường chôn mình trong tầng hầm ngao chế ma dược, thì ở ngoài có thể xưng là kẻ vô công rồi nghề không có việc gì làm. Mà tên cự quái mắt xanh đang ở trong nhà y bây giờ, y thậm chí còn không cần lo lắng cho sự an toàn của đối phương. Trừ bỏ đôi chân làm cho người ta đau đầu của cậu, và một số vấn đề nhỏ không thoả mái còn chưa giải quyết, thì tình trạng của y bây giờ có thể coi là tốt đẹp.

Bất quá có một câu nói luôn đúng, những điều tốt đẹp luôn không thể duy trì được lâu. Ngay lúc Snape gần như chán muốn chết mà chạy đến tầng hầm để nấu một vạc Phức Lạc Dược cung cấp cho cửa hàng, dấu hiệu hắc ám trên tay bắt đầu nóng cháy làm y đau đớn.

Là Voldemort triệu hồi.

Mà cùng lúc đó Harry cũng đột nhiên ngẩng đầu, vết sẹo của cậu không hiểu sao bắt đầu đau đớn, nhưng trong nháy mắt khi cậu nhìn Snape, cậu liền hiểu được việc gì xảy ra.

“Cẩn thận.” Harry mở miệng thở dốc, cuối cùng cũng phun ra được hai chữ.

Snape gật gật đầu, “ba” một tiếng biến mất khỏi phòng.

Harry thờ người ra nhìn chăm chăm sàn nhà nơi Snape vừa mới đứng vài giây, rồi lấy đũa phép đang giấu trong tay áo ra vẩy vẩy.

Một sợi tơ màu bạc hiện ra trong không khí, phía trên sợi tơ là 2 chữ...Severus Snape.

Chương 12: Vấn đề tâm lý.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Sợi tơ bán trong suốt di động trong không khí, rồi mấy chữ Severus Snape này dần dần biến mất, biến thành một cái bản đồ nước Anh.

Đây là phương pháp theo dõi Tử Thần Thực Tử mà sau chiến tranh Harry và Hermione đã tốn rất nhiều thời gian để tìm ra. Lấy cảm hứng từ việc Bộ Pháp Thuật bố trí dây theo dõi lên người các Phù Thủy vị thành niên, từ tờ thông báo cho tân sinh của Hogwarts và Bản đồ Đạo Tặc. Chỉ cần bọn họ sử dụng ma pháp theo dõi này trên tất cả các Tử Thần Thực Tử, miễn là đối phương ở trong địa phận nước Anh, thì trừ phi có loại dụng cụ che chắn bên ngoài do Hermione chuyên chế, không ai có thể thoát khỏi ma pháp theo dõi này.

Chẳng qua, Harry chưa từng nghĩ đến có một ngày cậu dùng ma pháp này lên người Snape.

Tất nhiên, không ai nghĩ đến việc đem ma pháp này dùng trên một người đã chết.

Harry cẩn thận tìm tung tích của Snape trên bản đồ.

Không lâu sau, cậu liền phát hiện ra địa điểm của đối phương, mà ngoài dự liệu là nơi đó cậu lại rất quen thuộc, hóa ra không phải chỗ nào khác mà chính là nhà cũ năm đó của Voldemort.

Nơi từng xuất hiện trong giấc mơ của cậu ở năm thứ tư, là nơi cậu tận mắt chứng kiến Voldemort sống lại.

Little Hangleton.

Snape ở đây, như vậy.... Voldemort sao lại ở Little Hangleton, hẳn tuyệt đối không thích nơi này?

Harry nhảy bèn cảm giác được ở đây có một mưu mô gì đó mà cậu không biết, hiện tại Voldemort đã sống lại nên hẳn không cần phải dùng ma pháp kia, vậy hẳn chờ ở Little Hangleton rồi cuộc là vì cái gì.

Chân mày Harry ngày càng nhíu chặt đến nỗi nhìn không ra hình dạng gì.

Cậu bắt đầu nôn nóng mà vịn vịn hai tay, vẻ mặt khấn trương, dần dần cảm xúc bức bối chiếm cứ đầu óc cậu. Cậu muốn đứng dậy nhưng lại không cách nào nhúc nhích.

Cậu bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn, trong lòng như có một ngọn lửa thiêu đốt nhưng lại không cách nào phát ra.

Snape vẫn chưa quay lại.

Oxy trong không khí hình như ngày càng ít đi, Harry khó thở nên không thể không bắt đầu đè mạnh lên ngực, nhưng vẫn không đủ, cảm giác chóng mặt ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

Harry duỗi tay ra quét tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất, phần trên của cơ thể ngã vào trên bàn dần hồi phục lại không còn thở dốc quá mức.

“Không..... được.....” Cậu mở miệng.

“Mình không thể như thế này.” Cậu tự nói với bản thân, nhưng vô dụng, cảm xúc bức bối bắt đầu đè ép nội tạng cậu, nhưng lại không có cách nào phát tiết ra.

Harry đột nhiên đẩy cái bàn, cả người ngã xuống đất.

Cậu nhìn cái bàn...trong mắt toàn là ánh sáng xa lạ.

Cảm giác chóng mặt từng cơn xâm nhập đầu óc của cậu, nhưng mà cậu không thể ngắt đi, cậu không thể giải thoát, cậu đã không thể giải thoát.

“Đúng rồi, mình cần thuốc an thần.” Cậu theo bản năng mà thì thào, rồi mới lê hai chân đi về phía tủ thuốc.

Khi cậu rút cuộc cũng đến bên cạnh tủ thuốc định vươn tay ra, bỗng dưng ma lực trên người mất không chế mà phóng ra ngoài, Harry vội vàng kiểm soát lại ma lực.

Chỉ kém một giây thôi....

Ma lực mạnh mẽ đập lên tủ thuốc!

Harry nhắm hai mắt lại, chờ đủ loại ma dược cực kỳ nguy hiểm nện lên người, trong nháy mắt đại não hiện lên biểu tình của Snape khi phát hiện mình chết trong phòng y.

Trong phút chốc cậu cảm thấy có chút không muốn, nhưng càng nhiều là niềm vui khi tự ngược bản thân.

Nhưng mà cậu không đợi đến lúc đó.

Cậu đợi một câu thần chú.

“Wingardium Leviosa!”

Là thần chú trôi nổi.

“Enervate.” Chỉ cần một thần chú...tủ thuốc lại nguyên vẹn đứng ở bên tường.

Harry mở to mắt, quay đầu lại thì thấy Snape đang thở hổn hển chống đầu gối đứng ở đó, trong mắt là sự kinh hoàng và sợ hãi không hề che giấu.

Rồi Harry mỉm cười, ngay lúc Snape đang gầm lên “Harry Potter!” thì nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng cậu cũng an tâm rồi.

Lúc tỉnh lại, rồi cuộc cậu lại thấy được trần bệnh thất của Hogwarts. Ngoài cửa truyền đến âm thanh nói khẽ của vài người.

“Severus, tôi nói tôi kiểm tra mà không có vấn đề gì.” Đó là thanh âm của phu nhân Pomfrey.

“Nhưng Potter không thể vô duyên vô cớ bị như vậy được.” thanh âm Snape hình như là cố ý dè thấp xuống, nhưng lửa giận trong đó vẫn rất rõ ràng.

“Từ từ Severus, trước tiên đừng gấp gáp quá.” Dumbledore ngăn cản Snape “Có lẽ Harry tự biết nguyên nhân cũng chưa biết chừng, chúng ta có thể hỏi trò ấy trước.”

“Potter?”

“Trò ấy tỉnh.” Dumbledore nói “Tôi có thể cảm giác được dao động ma lực của trò ấy.”

Snape nhìn thoáng qua Dumbledore, rồi mới xoay người đẩy cửa phòng bệnh ra.

Harry nhắm mắt lại, nhưng rõ ràng là đã tỉnh.

Cậu biết bản thân không muốn mở miệng.

Nhưng cậu cũng biết bản thân phải mở miệng.

“Albus.” Cậu mở mắt định đứng dậy “Con không sao.”

“Không có việc gì?!” Dumbledore còn chưa trả lời thì ngữ khí đầy trào phúng của Snape đã vang lên “Chẳng lẽ Potter tiên sinh cho rằng chỉ có bị Voldemort Avarda mới gọi là có gì sao?! Hay là chuyện như thế sẽ không phát sinh trên người cậu.”

“Severus.” Dumbledore giơ tay lên ngăn lời nói của Snape.

“Harry, con thật sự cảm thấy bản thân không có vấn đề gì?” đôi mắt màu lam của Dumbledore nhìn thẳng vào mắt Harry, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc.

“Đúng vậy, Albus.” Harry gật đầu.

“Được rồi, Harry.” Dumbledore gật gật đầu, sau đó trực tiếp đi thẳng ra ngoài, nhưng vừa đến cửa thì cụ dừng bước “Harry, nếu con vẫn ở tình trạng này, thì rất xin lỗi là ta thật sự không dám đem trọng trách chống lại Voldemort giao cho con.”

Lúc nói ra những lời đó Dumbledore nhắm mắt lại, hai tay trước người run lên.

Nhưng trong giọng nói vẫn duy trì bình tĩnh.

“Albus!?” Harry bật người dậy, nhưng không cách nào trực tiếp đuổi kịp Dumbledore đã ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn Snape và phu nhân Pomfrey đang nhìn nhau.

“Severus, tôi đi xem sao.” Pomfrey dứt lời liền đi ra ngoài, để lại Snape và Harry hai người ngồi ở trong phòng không biết nói gì.

“Giáo sư, tôi không có làm sai.” Trầm mặc một lúc, Harry nói.

“.....”

“Giáo sư?” Harry quay đầu nhìn Snape vẫn đứng ở chỗ cũ mà chăm chú nhìn cậu, hình như không biết phải nghĩ gì.

“Potter.” Qua vài phút, Snape cuối cùng cũng mở miệng “Cậu cho rằng trốn tránh là biện pháp sao?”

“Tôi.”

“Không phải.” lời nói của Snape không lưu tình chút nào “Chúng ta đều hiểu rõ trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề gì.”

“Thế nhưng, Potter\_ một người tự xưng là Gryffindor dũng cảm, bây giờ đang làm một việc mà cậu ta hẳn là khinh thường nhất trên đời, trốn tránh quá khứ của mình.” Snape lạnh lùng tiếp tục “Ta rất ngạc nhiên, Potter. Quá khứ của cậu rất cuộc là hồng bét đến thế nào, mà làm cậu thà trốn tránh còn hơn là tình nguyện nói ra?”

“Dù sao cũng tồi tệ hơn việc lên giường với ông! Snape!” Harry không nhịn được mà nói ra một câu.

Mặt Snape nhất thời đen lại.

Cái gì mà nói là còn tồi tệ hơn lên giường với y chứ.

“Thực xin lỗi, giáo sư.” Harry đỡ cái trán “Tôi chỉ là nhất thời xúc động.”

“Xúc động...hừ...xúc động.” Snape bắt đầu cười lạnh “Potter tiên sinh sao không đem tất cả quá khứ nói ra luôn đi?”

“Snape, đủ rồi, ngừng lại.” Rốt cuộc Harry nhận không được mà chìa đũa phép vào Snape “Ông có tư cách gì mà nói? Ông sớm đã chết, ông sớm đã chết rồi ông có biết hay không! Ông lấy cái chết để trốn tránh tất cả, ông có tư cách gì mà nói tôi, đừng cảm a~, tôi thật sự là điên rồi nên mới cho rằng ông là người dũng cảm nhất. Ông chẳng qua chỉ đang trốn tránh mà thôi, ngay từ đầu là trốn tránh tình yêu với Lily, sau là trốn tránh tôi bởi vì cho rằng tôi giống cha, bây giờ thì sao? Trốn tránh sự thật rằng mình đã từng lên giường với một đứa nhỏ 11 tuổi?”

“Potter..... cậu, làm sao cậu dám!”

“Tôi có gì mà không dám?” Harry cười lạnh “Ông bắt quá cũng là đang trốn tránh mà thôi, ông căn bản là không có tư cách để nói tôi, ông chưa từng có tư cách! Cút, cút ra ngoài cho tôi. ”

Snape tức phát run, vén áo chùng đen lên đi ra ngoài, nhưng đột nhiên dừng lại rồi quay đầu hừ lạnh: “Cậu nghĩ đây là đâu, cậu có tư cách gì mà đuổi ta ra ngoài?”

“Ông không đi? Được, vậy thì tôi đi.” Harry vẫy đũa phép.

“Độn thổ.”

Song cậu lại phát hiện cậu không hề ra khỏi bệnh thất.

“Đầu óc ngài Potter của chúng ta đã thoái hóa đến nỗi quên mất là không thể độn thổ ở Hogwarts sao?” Snape dùng ánh mắt như đang xem hài kịch mà nhìn Harry.

Nhưng sau đó, Harry lại ngậy ngốc mà nhìn tay mình, rồi cuộn người lại, chôn mặt mình vào giữa hai tay, cúi đầu khóc thút thít.

Snape có thể nghe được vài từ trong đó...

“Thực xin lỗi, Hermione, thực xin lỗi.”

Xem ra tất cả manh mối đều nằm trên người nữ phù thủy Muggle ưu tú kia.

Đây là thông tin mà Snape nhận được.

Tiếp theo y đi đến tách tay của Harry ra khỏi mặt cậu. Nhìn vào mắt cậu.

“Harry, look at me, ta ở ngay đây, sẽ không có chuyện gì hết.” (HMH: đoạn sau Har nghe những lời này nên nhớ đến lời Sev nói trước khi chết, vậy nên mình xin để nguyên gốc Tiếng Anh là “Look at me” ^^)

Y vốn nghĩ sự trấn an của y có thể làm cho Harry bình tĩnh lại, bởi vì tiếp xúc không ít trong mấy ngày nay khiến y phát hiện ra đối phương rất tin tưởng y.

Nhưng trái với mong đợi, sự an ủi của y lại hoàn toàn phản tác dụng.

Y thấy đồng tử của Harry đột nhiên co rút lại\_\_ thần sắc cứ như vừa chịu một kích thích nào đó, sau liền vội vàng giãy khỏi tay y.

“Không, tôi không nhìn, đừng nói với tôi ”Look at me“” Harry ôm đầu, mắt tròn xoe “Ai cũng không được nói, không được nói, câm miệng! Câm miệng a!”

Cuối cùng sau khi hét lên một tiếng chói tai, hai mắt Harry đảo mạnh, rồi ngã xuống giường bệnh lảo nhữ.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Bà Pomfrey đẩy mạnh cửa ra liền thấy Harry đang ngã trên giường bệnh.

Tiếp đó bà liền hung hăng trừng mắt nhìn Snape, mà động tác của Snape thì đã bắt đầu luống cuống.

Tuy rằng y hình như hiểu được một chút, có lẽ câu “Look at me” kia đã khiến cho Harry phản ứng kịch liệt như vậy, nhưng mà rốt cuộc Harry vì sao lại thế thì y cũng không biết.

Mà Dumbledore đi theo sau bà Pomfrey hình như đã nghĩ đến gì đó, nên có chút dăm chiêu mà nhìn Snape. “Severus, cậu đi với tôi.” Cụ nói.

Snape liếc mắt một cái nhìn Harry đã ngất đi không biết gì trên giường, sau đó đi theo Dumbledore.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tin nhắn ít đến muốn khóc, xin các bạn có đi ngang cũng để lại một tin nhắn, coi như là thưởng cho người thời gian không nhiều nhưng mỗi ngày vẫn liều mạng ôm máy tính đánh chữ a~!!!

## 12. Quyển 1 - Chương 12

Chương 13: Ôn nhu.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thế là ngay từ chương một đã có nhiều người hỏi về vấn đề tính cách của tiểu Har, kỳ thật Harry vẫn là một người cực kỳ dửng dưng cảm\_điểm này thì gần như không thể nghi ngờ. Nhưng Harry trong truyện này, có một số bạn có thể cảm thấy nhân vật không thể hiện được tính cách tiểu sư tử của Gryffindor.

Như vậy, ta nghĩ ta cần nói rõ một chút, ở văn án, trong một vài phần ta từng cảnh báo và nhắc tới chứng trầm cảm và khuynh hướng tự hủy hoại. Mà biểu hiện của Harry trong chương thứ nhất, kỳ thật là một trong những biểu hiện lâm sàng của chứng trầm cảm. Ân, coi như là kinh nghiệm của tác giả đi, cho nên không chỉ số tay y học lâm sàng mà ngay cả số liệu đo đạc bên ngoài đều không có nói tới, ô ô ô... bởi vì quả thật không có.

Mà nguyên nhân làm Harry có chứng trầm cảm thì sau này truyện sẽ có nhắc tới, tất nhiên là không chỉ đơn giản là chuyện xảy ra với Hermione.

Mặt khác, chứng trầm cảm cũng không dễ dàng tốt lên, với lại ở thời điểm bệnh nhân bình thường cũng không dễ dàng nhận ra, đồng thời vấn đề của Harry còn chứa chứng rối loạn lo âu nữa. Mà theo lâm sàng thì nghe nói việc trị khỏi chứng trầm cảm cần ít nhất một năm, xin mọi người tin tưởng giáo sư!

Phía trên...

Mặt khác chương thật kia mọi người cũng đừng gấp gáp, ta sắp viết xong rồi, dù sao thì mọi người cũng biết đó, khụ khụ.. hơi khó chút.....

---

“Hermione Granger.” Ngồi trên chiếc ghế bành lớn ở phòng Hiệu Trưởng, Dumbledore nhìn Snape mặt lạnh như băng trước mắt “Tôi nhớ rõ, đó là tân sinh năm nay của Hogwarts.”

“Đúng vậy, một nữ sinh Gryffindor, hạng nhất toàn niên khóa hàng năm, thiên phú cực kỳ không tồi, được gọi là “Tiểu thư vạn sự thông.” Snape trả lời.

“Cô bé này.....?” Dumbledore dùng đũa phép gõ lên mép một cái bình màu bạc, bên trong chậm rãi hiện lên hình ảnh một cô bé 11 tuổi.

Đúng là Hermione Granger.

“Là bạn tốt của Potter.” Đối với hành vi của Dumbledore, Snape không có gì kinh ngạc, chỉ tiếp tục dùng ngữ điệu cứng nhắc thuật lại những gì y biết “Potter, Granger, còn có tên nhóc nhà Weasley sắp đến trường năm nay được gọi là tổ Hoàng Kim ba người Gryffindor.”



“Tổ Hoàng Kim ba người?” Dumbledore có chút hứng thú mở miệng “Là một cái tên tốt, xem ra Harry có vài người bạn rất tốt.”

“Đúng vậy, ở một năm cuối cùng kia, là ba người bọn họ chạy khắp toàn bộ nước Anh tiêu diệt trường sinh linh giá của Voldemort.” Snape hừ lạnh bổ sung thêm một câu “Dưới sự chỉ đạo của di vật cụ để lại.”

“Nga, di vật của tôi, nói như vậy thì tôi để lại cho chúng một vài thứ gì đó, có thể nói cho tôi biết đó là gì không? Là cái gì dẫn đường cho bọn họ đánh bại Voldemort?” ngữ khí Dumbledore hơi chậm lại.

“Albus, không cần khoe với tôi kỹ xảo ám chỉ Muggle vụng về của cụ, cụ biết nó không có tác dụng với tôi.” Snape không kiên nhẫn.

“Severus, đây chỉ là thói quen.” Dumbledore lơ đãng “Cậu có biết là giống như Chanh tuyết bảo, Muggle còn có rất nhiều đồ vật xuất sắc hơn Ma pháp giới.”

“Đúng vậy, nhưng mà Muggle không có Bảo bối Tử thần.” Snape lạnh lùng châm chọc một câu.

“Bảo bối Tử thần?” Dumbledore hơi nghiêng người về phía trước, dường như muốn phân biệt rõ biểu tình trên mặt Snape, nhưng đối phương lại hoàn toàn bất vi sở động “Xem ra tôi nói cho những đứa nhỏ này cái gì đó khó lường a~.”

“Không, cụ không có nói cho bọn chúng.”

“Không có?”

“Cụ chỉ cho chúng một quyền sách đồng thoại, một cây kiếm, một quả Golden Snitch, còn có một cái Put-Outer vụng về.”

“Nga nga, tôi nghĩ là tôi hiểu rồi, Severus.” Dumbledore bỗng vui vẻ lên “Những đứa nhỏ này thật sự xuất sắc, tôi nghĩ chúng hẳn là đã tìm ra đáp án cho bí ẩn về Bảo bối Tử thần, phải không?”

“Điều này không nằm trong phạm vi giám sát của tôi, Albus.” Snape bất mãn “Nếu tôi nhớ không lầm thì lúc đó tôi đã chết rồi.”

“Kỳ thật, tôi nghĩ.....” Dumbledore nhìn sương mù dần dần tiêu tán trong không khí, rồi mới mở miệng “Tuy tôi không phải là Dumbledore trong trí nhớ kia của cậu, có thể tôi không có tư cách phỏng đoán ý đồ của Dumbledore kia. Nhưng mà tôi nghĩ, ý của tôi hẳn là hy vọng cậu có thể sống sót, con trai à.”

“Sống sót?” Snape đột nhiên trừng lớn hai mắt, tròn mắt như muốn hỏi ra “Albus, cụ đang đùa à! Tôi làm sao có thể sống sót được, sống sót để chịu tội sao?”

“Không.” Lúc này Dumbledore dứt khoát lắc đầu “Con trai, có lẽ cái chết là một cuộc phiêu lưu tuyệt vời, nhưng điều này chỉ đúng với những lão già như chúng tôi thôi. Mà các cậu còn trẻ, đối với các cậu mà nói thì chỉ có sống sót, còn sống thì còn có hy vọng.”

Snape không nói gì. Trong phòng trở nên yên tĩnh không có một âm thanh nào, chỉ có thể nghe được tiếng tắt tắt tác tác của Fawkes đang sửa sang lại bộ lông, và tiếng “ba” của củ lửa trong lò sưởi thỉnh thoảng bùng lên.

“Albus.” Cuối cùng thanh âm của Snape vang lên “Cụ luôn như vậy, cụ luôn tự cho mình là đúng như vậy.”

“Con trai..... ”

Giọng Snape ngừng lại một chút: “Nhưng cụ luôn có thể thuyết phục được tôi. Cho nên cụ luôn làm cho người ta phải chán ghét như thế.”

Nói xong, Snape đứng lên rời khỏi phòng Hiệu Trưởng.

Mà ở phía sau, Dumbledore nở một nụ cười yên tâm nhưng y không nhìn thấy.

“Vậy thì bây giờ.” Dumbledore gõ gõ lên cái bình bạc lần nữa “Tôi có cần tự mình đi đón vị tiểu thư Granger đáng yêu này không đây?”

Lúc này ở bệnh thất, Harry vẫn bất tỉnh lẳng lặng nằm trên giường bệnh như trước, quá mức mệt mỏi cùng áp lực tinh thần làm cậu rơi vào một giấc ngủ sâu, mà phu nhân Pomfrey thì đang ở bên cạnh đọc gì đó.

“Có manh mối gì không?” Snape vừa đi vào bệnh thất liền thuận tay ếm lên cửa một thần chú tĩnh âm.

“Có một ít.” Bà Pomfrey khép sách lại “Severus, Harry có từng nhắc tới vấn đề của trò ầy với cậu không?”

“Có nhắc tới một chút, hình như vấn đề này cậu ta đã mắc phải từ trước, nhưng bệnh viện thánh Mungo cũng không thể làm được gì.” Snape không chắc chắn là Dumbledore đã nói cho Pomfrey bao nhiêu, nên chỉ có thể dùng một đại từ chỉ thời gian mập mờ.

“Trước kia là bao lâu, đời này hay là đời trước?” Bà Pomfrey đi thẳng vào vấn đề.

“Albus nói cho bà?” Snape có chút bất ngờ.

“Đương nhiên.” Người từng là học sinh ưu tú tốt nghiệp từ Slytherin ngắc đầu “Cậu nên biết, làm một bác sĩ tôi có nghĩa vụ tìm hiểu rõ tất cả các vấn đề của bệnh nhân.”

“Được rồi, được rồi.” Snape đối với vị học tử này chỉ có nhận thua, dù sao lúc y còn đang đi học thì đối phương cũng đã thực tập ở bệnh thất.

“Vậy thì nhanh nói đi.”

“Tôi nghĩ hẳn là chuyện ở đời trước.” ngữ khí Snape có chút không chắc chắn.

“Cậu không hỏi kỹ sao?”

“Cậu ta không chịu nói.” Snape có chút bất đắc dĩ “Đường như có liên quan đến một số chuyện xảy ra sau chiến tranh, theo ý của cậu ta thì pháp thuật không thể chữa khỏi vấn đề này. Cậu ta đã đi khám bác sĩ Muggle, hình như là một bác sĩ tâm lý, bọn họ tựa hồ như biết được vấn đề của Harry.”

“Bác sĩ tâm lý?” Bà Pomfrey gật gật đầu “Tôi có nghe nói về nghề này, hình như chuyên môn của bọn họ là nhằm vào các vấn đề tâm lý để chẩn đoán bệnh.”

“Đúng vậy.” Snape gật đầu “Tôi nhớ rõ sau cái chết Tobias Snape năm đó, hình như cũng có người đề nghị mẹ tôi đi gặp bác sĩ tâm lý, nhưng mẹ tôi lại không đi.”

“Cho nên bây giờ chúng ta cũng không hiểu biết nhiều về nghề nghiệp này.” Phụ nhân Pomfrey đưa ra nhận định “Chúng ta phải có cử một người đi đến giới Muggle để tìm hiểu về nghề này.”

“Ai đi?” Snape hừ lạnh một tiếng “Tôi có thể bị Chúa tể Hắc ám triệu hồi bất cứ lúc nào.”

“Tôi cũng không thích hợp, cần có người trông nom bệnh thất và Harry.” Pomfrey cũng khó xử nói.

“Tôi đi.” Dumbledore đột nhiên đi ra từ phía sau bọn họ “Đúng lúc tôi muốn đi đón cô bé tên Granger kia, nhân tiện cũng có thể tìm hiểu một số nghề nghiệp thú vị của giới Muggle.”

“Dumbledore, cụ xác định cụ muốn đi?”

Snape và Pomfrey đồng thời đều lấy một ánh mắt không tin tưởng mà đánh giá Dumbledore.

Sau đó, Dumbledore khoát tay áo, vừa lui lại vừa nói: “Tôi biết, tôi sẽ dùng được giảm tuổi, tôi sẽ mặc quần áo Muggle thay vì lười biếng mà dùng thần chú xem nhẹ.”

“Cụ hiểu rõ là tốt rồi.” Pomfrey vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Dumbledore như cũ, rồi mới đi đến phòng thuốc lấy ra một lọ được giảm tuổi.

“Thời gian hiệu lực là 10 giờ, đừng quên.”

“Được rồi.” Dumbledore tiếp nhận được giảm tuổi, nhún vai “Vốn dĩ tôi còn muốn mua một cái nơ bướm mới.”

“Albus!”

Được rồi, cho nên có câu nói rất đúng a~, lão đại ngầm của Hogwarts vĩnh viễn là vị nữ vương bệnh thất này.

“Còn nữa, Severus.” Dumbledore nghiêm túc lại “Voldemort bảo cậu ngao chế loại ma được gì?”

“Bây giờ tôi còn không biết nó có tác dụng gì, phải chế xong thì mới có thể xác định.” Snape gật gật đầu “Tôi về Spinner’s End trước.”

“Chờ một chút.” Dumbledore gọi Snape lại “Mang Harry theo đi, trò ấy tin nhiệm cậu.”

Snape dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú Cứu thế chủ đặc biệt gầy yếu nằm trên giường, cảm thấy như có cái gì đó kẹt ở cổ họng.

Y ngẩng đầu nhìn về mặt của Pomfrey và Dumbledore, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, một thần chú trôi nổi... Cứu thế chủ đang hôn mê lại trở thành vật sở hữu của Severus Snape.

Có lẽ lúc này đây, y cần thật sự hiểu về cậu bé này, cùng với niềm tin của y trong quá khứ.

Còn có... tương lai.

Việc đầu tiên Snape khi trở lại Spinner’s End, chính là đùa tốt Cứu thế chủ đang hôn mê bất tỉnh này. Sau khi y đặt đối phương lên giường, liền phát hiện ra cậu bé đang hôn mê này vô thức nắm lấy áo chùng của y.

Y dùng sức.

Không thả ra.

Lại dùng sức thêm chút nữa.

Đối phương càng nắm chặt hơn.

Snape cau mày dùng thần chú cắt áo chùng của mình, y còn rất nhiều việc cần phải làm xong, không có rảnh mà chơi trò chơi cùng vị Cứu thế chủ này.

Cho dù nhiều lúc tiểu hồn lẫn mắt xanh này cũng rất đáng yêu.

Nhưng rồi ngay khi vừa đứng lên, y liền hối hận.

Y thấy tay đối phương vô lực mà nện lên giường, lông mày nhíu chặt lại, hô hấp dồn dập, bắt đầu vô thức nỉ non.

Hiển nhiên, cậu đã không còn hôn mê sâu nữa nên bắt đầu gặp ác mộng.

“Không cần như vậy, xin các người, giết tôi đi, giết tôi đi.”

“Mẹ, ba... đừng đi, xin hai người đừng đi.”

“Là sai lầm của tôi, đều là do tôi sai!”

“Giáo sư, không được chết, cầu xin ngài, không cần chết trước mặt tôi.”

Chân Snape giống như bị đóng đinh tại chỗ, không thể động đậy.

“Hermione, đều là do mình sai, cậu giết mình đi.”

Từ ngữ lộn xộn làm cho người ta khắc sâu khó mà thoát khỏi ác mộng. Snape quá hiểu rõ cảm giác đó, y cũng từng bị ác mộng quấy nhiễu nhiều năm.

“Giáo sư, sống sót, chỉ cần ngài sống sót tôi liền còn một người có thể hận, còn một người có thể tin tưởng, van cầu ngài, sống sót, đừng chết.....đừng chết.”

Sau cùng, Snape rút cuộc cũng đầu hàng nội tâm mình, y cúi người ngồi bên giường, nắm lấy cái tay đang nắm chặt và tàn phá góc áo của Harry, áp vào trán mình, nhắm mắt lại mở miệng.

“Harry, ta ở đây, ta luôn ở đây.”

## 13. Quyển 1 - Chương 13

Chương 14: Cơm trưa.

Edit: Huyết Mạc Hoàng

Mùa hè nước Anh cũng không nóng bức như ở các nước khác thuộc Châu Âu, có lẽ là vì bao quanh Vương Quốc Anh là biển rộng, phần lớn thời gian đều có gió thổi qua, nên có thể cảm thụ được cảm giác mát mẻ phần nào.

Mà nhà của Hermione Granger lại nằm ở Luân Đôn, cách đại học Westminster không xa.

Vợ chồng Granger đều là nha sĩ làm việc ở bệnh viện gần nhà, trong hầu hết các ngày làm việc trong tuần thì hai giờ chiều là thời điểm bệnh viện bận rộn nhất, vợ chồng Granger hẳn là đều bận rộn ở bệnh viện. Nhưng mà lúc này nhà Granger, cả ba người trong nhà đều ngồi trên ghế sôpha, hình như đang chờ đợi gì đó.

Rất nhanh, đáp án đã được tiết lộ.

“Leng keng” tiếng chuông cửa vang lên, phu nhân Granger đột nhiên đứng lên, từ từ đi đến mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một người đàn ông trung niên có mái tóc và râu màu nâu đỏ, đối phương tuy là mặc một bộ tây trang với giày da chính cống, nhưng lại để râu dài đến thắt lưng, vô luận như thế nào cũng đều làm cho người ta có cảm giác điên đảo rối loạn.

“Chào bà, xin hỏi đây là nhà Granger phải không? Tôi là giáo sư của Hogwarts tới đón con gái ông bà đi mua đồ dùng học tập.” Dumbledore gật đầu chào phu nhân Granger, bộ râu nâu đỏ trên cằm ông lóe lóe lên nhìn khá quỷ dị. (HMH: bình thường ghi là “cụ” nhưng lúc này cụ đang uống được giảm tuổi nên mình dùng từ “ông” cho phù hợp ^^)

“Nga, xin hỏi tên của ngài là?” phu nhân Granger nhìn người kỳ lạ có chút khác biệt trước mặt, dù sao cũng cảm thấy hơi lo lắng.

“Tôi là Albus Dumbledore, Hiệu Trưởng đương nhiệm của Hogwarts.” Dumbledore dừng một chút, lộ ra một nụ cười cổ quái “Bà đừng thấy tôi trẻ mà lầm, thật ra tôi đã sắp 150 tuổi rồi.”

“150 tuổi?” phu nhân Granger kinh ngạc la lên “Phù thủy đều kỳ lạ như vậy sao?”

“Không phải tất cả đều giống nhau, phu nhân.” Dumbledore nhìn nhìn phu nhân Granger đang dùng thân mình chắn lại hơn nửa cái cửa, cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng “Phu nhân, nếu bà không ngại thì để tôi vào nhà rồi nói tiếp được không?”

“Nga, thực xin lỗi, Hiệu Trưởng Dumbledore.” Phu nhân Granger cười để Dumbledore đi vào.

Mà lúc này Hermione Granger\_ nữ vương sư tử Gryffindor tương lai\_ Tiểu thư vạn sự thông của chúng ta đang ngồi trên ghế sôpha, một mái tóc xoăn nâu cuộn lại thả trên vai, chớp đôi mắt cực kỳ đáng yêu nhìn theo người đang đi vào từ cửa.

“Chào ngài, ngài chính là giáo sư Dumbledore sao?” Hermione nhảy ra khỏi sôpha “Trong thư ngài nói Hogwarts là học viện Pháp Thuật duy nhất ở nước Anh có đúng không? Hay nói Hogwarts là tốt nhất, nước ngoài có trường học pháp thuật không? Con có thể học giỏi không? Có phải ngài biết rất nhiều pháp thuật không? Chúng ta cần mang theo những gì? ”

Cô bé mở miệng ra là nói như pháo liên thanh, làm Dumbledore bị cấm khẩu đến nghiêm nghiêm thực thực.

“Tiểu thư Granger, thầy nghĩ, con không ngại để thầy ngồi xuống trước rồi mới trả lời các câu hỏi con chứ.” Dumbledore cúi đầu từ ái nhìn cô bé, nói.

“Tất nhiên là được ạ.” Hermione cúi đầu, mặt hơi đỏ lên “Thực sự xin lỗi, giáo sư.”

Mà lúc Dumbledore đang lừa gạt tiểu bằng hữu đáng yêu Hermione Granger của chúng ta, một nhân vật chính khác\_Severus Snape, lại đang đứng trong tầng hầm ở Spinner’s End, ngao chế ma được do Chúa tể Hắc ám chỉ định.

Không giống với ma được thông thường Chúa tể Hắc ám chỉ định, bây giờ Snape đang ngao chế loại ma được tỏa ra khí tức thánh khiết mà người ta khó có thể tưởng tượng, dường như căn bản là người như Voldemort không thể sử dụng, thậm chí là đụng vào.

Là Tử thần Thực tử duy nhất có thể triệu hồi Thần Hộ Mệnh, Snape cực kỳ hiểu rõ một tâm hồn sa đọa có bao nhiêu bài xích với sự tươi sáng và thánh thiện.

Vậy Voldemort rốt cuộc muốn loại ma được này cho ai dùng?

Snape vừa lơ đãng bỏ vào ba giọt nước mắt Bạch Kỳ Mã vừa tự hỏi, trong lòng vẫn cảm thấy mình còn thiếu cái gì đó.

Nhưng cụ thể là y đã bỏ lỡ cái gì thì lại nghĩ không ra.

Tiếp theo là máu rồng.

Chất tẩy rửa nhà bếp sao? Snape phát hiện suy nghĩ của bản thân đang ngày càng kỳ quái. (HMH: vãi anh, anh nghĩ sao mà Boss Vol sai anh ngao chế chất tẩy rửa nhà bếp thế =)))

Không không, hẳn là tắm máu rồng có thể cho người ta thân thể bất tử.

Nhưng cái đó đơn giản chỉ cần tắm là được, không cần ma được.

Như Achilles trong thần thoại Hy Lạp, cả người ông trừ bỏ gót chân đều được tắm qua máu rồng nên mới trở thành mình đồng da sắt, nhưng cuối cùng vị anh hùng thần thoại này lại chết vì gót chân của mình.

Như vậy, rốt cuộc là làm cái gì đây?

Nước mắt Bạch Kỳ Mã được xem là trân bảo thánh khiết nhất thế giới, chỉ có người thực sự được Bạch Kỳ Mã cảm ơn thì mới có được nước mắt của nó, ngay cả Snape thu thập nhiều năm qua cũng chỉ có một bình nhỏ, mà đây còn là dưới tình hình trong rừng Cấm ở Hogwarts có rất nhiều Bạch Kỳ Mã nữa đó.

Sự thánh khiết tuyệt đối và sức mạnh cường đại vô địch pha trộn với nhau?

Trong đầu Snape hiện lên một ý niệm, nhưng y nhanh chóng phủ nhận, ngay cả khi hiệu quả mạnh mẽ như thế thì Voldemort cũng không thể sử dụng chút nào.

Vạc ma được này cũng không khó để chế ra, nhưng lại cần sự tập trung tuyệt đối cùng sự cân bằng Hắc-Bạch ma pháp trong cơ thể thì mới có thể chế tác được.

Hình như loại ma được này rất quan trọng, cho nên Chúa tể Hắc ám mới đem giao cho mình. Bởi vì nếu giao cho người khác thì đáng lo sao?

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ gõ, còn có tiếng gọi.

“Giáo sư, ngài ở đâu? Nếu xong rồi thì nhớ ra ăn cơm trưa.”

Là Potter.

Snape bĩu môi.

Cho dù đã thừa nhận một vài điểm tốt của Harry, nhưng Snape vẫn không sửa đổi cách xưng hô Harry thay vì Potter như thói quen. Có lẽ chỉ ở những thời điểm đặc biệt y mới gọi là Harry, mà cho đến bây giờ thì tình huống đặc biệt như vậy hình như chỉ mới có hai lần. (HMH: Tình huống đặc biệt a~, \*cười đen tối\* hí hí)

Bởi vì đối phương mặc dù có điểm tốt, nhưng cậu còn chưa có tư cách để Severus Snape xưng tên, ai bảo cậu là con của James Potter làm chi.

Trong lòng Snape tự thuyết phục mình.

Dường như y hoàn toàn không cảm giác được bản thân đã đổi cách xưng hô với Harry, từ thằng tiểu nhãi con chết tiệt nhà Potter tiến hóa lên thành Potter. (HMH: tiến bộ thấy ớn ==)

Dù sao đi nữa, thì thế cũng thật đáng mừng mà phải không?

Trong lòng Snape rồi rầm rồi tắt lửa, kế tiếp phải để yên vạc ma được này trong 10 giờ sau đó mới được tiến hành các bước tiếp theo.

Mà y đã có thể nghĩ thấy được mùi hương ngoài cửa đang vẫy gọi y.

Hôm nay cơm trưa là hành tây chiên thơm phức, canh thịt bò, còn có xúc xích nướng kiểu Anh, bánh mì và salad trộn với dầu ô-liu, cùng với một ít cà chua cuộn thịt xông khói. (HMH: ed đoạn này trong tình trạng bụng đang biểu tình ầm ĩ T~T)

Mà đối với Harry đang ngồi trên ghế tùy ý vẩy đĩa phép chỉ huy bát đĩa khiêu vũ trên bàn, Snape chỉ hừ lạnh một tiếng mà không nói gì.

Xem ra là không để tốn thời gian, trong việc sử dụng tốt thời cơ cuối cùng trước khi khai giảng làm quen với đĩa phép mới?

Không biết cây đĩa phép cũ của cậu ta đi đâu rồi, Snape nhìn đĩa phép màu trắng trên tay Harry mà nghĩ.

“Giáo sư, ngài đã đến rồi.” Harry có chút cảm giác mà quay đầu lại, liếc mắt một cái liền thấy áo chùng của Snape.

“Cơm trưa.” Cuối cùng, Harry vẩy đĩa phép một cái, một tách cà phê nóng rót xuống trước mặt Snape.

“Àn.” Snape ngồi xuống, cầm lấy dao nĩa ném một miếng “Cực kỳ thịnh soạn.”

Qua vài giây, bổ sung thêm một câu “...và ngon miệng.”

Rồi y thấy Harry cười.

Đó không phải vẻ mặt y thường nhìn thấy ở Harry bây giờ, không, có lẽ đã lâu lắm rồi y không được thấy biểu tình này trên mặt Harry.

Một nụ cười hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Mà không phải nụ cười bắt đắc dĩ, bi thương, thậm chí là có chút vắn vẹo như kiểu ban tặng. (HMH: Chỗ này cũng hơn xoắn một chút, mình nghĩ là nụ cười như kiểu người khác cần nên mình phải cười ak ^^)

Dù sao đi chăng nữa thì điều này cũng đáng để người ta vui mừng.

Snape có thể cảm giác được lòng mình đang vui vẻ trở lại.

Thật sự là bất thường.

Rồi y nhìn về phía Harry mở miệng “Cậu không uống sao?”

“Không, tất nhiên.” Harry để cho cái ghế của mình trượt đến trước bàn, tốt lắm, không bị nghiêng, lực khổng chế ma lực của cậu đã tiến bộ rồi.

“Ngài thích cà phê sao?” Có lẽ không khí trên bàn cơm hơi nặng nề nên Harry bắt đầu mở miệng.

“Cũng không tệ lắm.” Snape xiên một miếng cà chua cuộn thịt xông khói “Bắt quá ta càng thích rượu Rum hoặc rượu Vang đỏ, lúc tâm tình không tốt thì rượu Gin cũng là sự lựa chọn không tồi.”

Harry há to miệng.

“Sao vậy?” Snape buông cái nĩa đang muốn đưa lên miệng, toàn bộ miệng há thành hình chữ O.

“Giáo sư.”

“Àn?”

“Tôi chưa bao giờ biết hóa ra ngài là một sâu rượu.”

.....

“Harry Potter!” Snape hung hăng liếc xéo Harry một cái “Mời cậu ngậm mồm lại khi đang ăn cơm!”

Harry mỉm cười, không để ý.

Bất quá cậu cũng không định nháo Snape nữa.

Không ai ngờ đến nỗi đi chọc giận một con dơi đang phần nộ.

Thế là Harry nghĩ tới lúc rời giường sáng nay.

Kia vốn chỉ là một tai nạn, giống như những lần cậu tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng mỗi ngày mấy năm nay.

Thế nhưng kỳ lạ là, lúc mở mắt cả người cậu cư nhiên có thể cảm thấy được cảm giác thoải mái và lười biếng chỉ có thể nhận được sau một giấc ngủ chất lượng cao.

Không thể tin được.

Cậu dường như còn có thể cảm nhận được sự ấm áp xen kẽ với lạnh giá đã cầm tay cậu đêm qua. Mặc dù đối lập nhưng lại dịu dàng và trầm lặng.

Rồi cậu cảm thấy trong tay mình đang cầm một vật gì đó.

Mảnh vật áo màu đen, mà nhìn chất liệu và mùi hương, không hề nghi ngờ là thuộc về Snape trường kỳ ở hầm và tiếp xúc với ma được.

Vậy người đêm qua hiển nhiên cũng không phải ảo giác, đó là người luôn dùng vẻ mặt căm hận và khinh bỉ để nhìn mình\_giáo sư Snape.

Sự ôn nhu khác thường.

Sự thoải mái khác thường.

Giống như một trưởng bối, lại giống như một tình nhân.

“Nga.” Harry thấp giọng rên rỉ một tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Snape ở đối diện khó hiểu ngắc đầu, y không hề nghĩ tới một câu của mình cư nhiên thật sự có thể làm cho tiểu quý kia im lặng. Y vốn chỉ là ôm thái độ trào phúng, để đối mặt với một vài chuyện liên quan tới người đối diện mà chính y cũng không dám thừa nhận.

“Không.” Harry đột nhiên ngược mặt lên, lấy một ít đồ ăn nhét vào miệng, trả lời “Không có chuyện gì thưa giáo sư.”

Tôi chỉ mới phát hiện ra tôi rơi vào một tình yêu bất hạnh a~.

Trong lòng cậu phi thường khinh bỉ bản thân thêm một câu... vì một tên hỗn đản a~.

“Cậu thật sự không có việc gì.” Hiển nhiên, vẻ mặt Snape không biết sao lại có chút kỳ dị, rồi sau đó cậu nhận được một cái chế giễu “Thế thì ngài Potter có thể nói cho ta biết, vì sao ngài lại muốn nhét cái giẻ lau bàn vào miệng mình không?”

“?” Harry phun mạnh cái giẻ lau trong miệng ra, phi phi hai tiếng, phóng cho cái ly bên cạnh một cái “Aquamenti”. (HMH: cái này bên gốc tiếng Hán việt là “Thanh tuyến như nước”, mình nghĩ là 1 kiểu thần chú tạo ra nước nên dùng thần chú Tiếng Anh này, không biết đúng với ý tác giả không nữa ỒvỒ)

Rồi cậu cảm giác được ánh mắt chăm chú của Snape nhìn mình, mỉm cười ngắc đầu.

“Cám ơn ngài, giáo sư.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Rạng sáng hôm nay cuối cùng tôi cũng hoàn thành nội dung của ngày hôm trước, vẫn còn kẹt lại rất nhiều, tha thứ cho ta đi. Hôm nay vẫn còn nữa.....

## 14. Quyển 1 - Chương 14

Chương 15: Hắc ma pháp trong truyền thuyết.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Cho nên giáo sư Dumbledore cần con hỗ trợ?” Từ Hẻm Xéo đi ra, Hermione hứng phần ôm đồng sách vở và vật phẩm được Dumbledore dùng thần chú thu nhỏ lại, nghe Dumbledore trần thuật xong liền cực kỳ nhanh chóng lĩnh hội được ý của đối phương.

“Đúng vậy, bởi vì ở giới Phù Thủy không có nghề bác sĩ tâm lý, nhưng mà đứa nhỏ kia lại rất cần sự giúp đỡ của một bác sĩ tâm lý. Cho nên thầy nghĩ tiểu thư trẻ tuổi đây chắc chắn sẽ rất vui lòng giúp thầy việc cấp bách này.” Dumbledore nói.

“Đương nhiên, vinh hạnh của con, Hiệu Trưởng Dumbledore.” Tiểu thư nữ Hermione cực kỳ sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của Dumbledore.

“Bất quá con có thể cần tra một ít tư liệu, nếu thầy không ngại thì chúng ta đi tiệm sách trước nhé.”

“Đương nhiên là không ngại.” Dumbledore gật gật đầu, cực kỳ hài lòng với thành quả của mình.

Thế là Hermione vươn đôi tay nhỏ bé dứt khoát kéo Dumbledore đến tiệm sách gần nhất.

Mặt trời lặn về phía Tây.

Rất nhanh, toàn bộ nước Anh bị màn đêm bao phủ, mà Harry đang ngồi trên ghế ở Spinner’s End lo lắng chờ Snape trở về.

Bởi vì ngoài việc chờ đợi cậu không còn gì để làm.

Đồ ăn trên bàn đã được hâm nóng lại hai lần, bánh rán ban đầu còn giòn giòn cũng đã mềm nhũn xuống.

Snape vẫn chưa trở về, Harry cứ cách vài phút lại kiểm tra pháp thuật theo dõi cậu dùng trên người đối phương, nhưng điều này cũng không giúp Snape mau chóng trở về.

Cậu chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, bất kể là lo lắng như thế nào.

Cậu thậm chí còn không cho phép mình mất kiểm soát, bởi vì Snape sẽ không thể vừa vịn cứu cậu khỏi kếp ma được sắp đổ lẩn nữa được.

Từng giây từng phút trôi qua, Harry triệu hội một quyển [Một trăm loại ma được thường dùng] từ tủ sách, buộc bản thân phải đọc.

Nhưng cứ mỗi giây, cậu đều không nhìn được mà ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Có lẽ cậu nên hỏi phu nhân Weasley làm sao để chế tạo được cái đồng hồ treo tường giống như nhà bà. Harry mơ mơ màng màng nghĩ.

Hoặc chỉ đơn giản là đưa cho Snape một đồng tiền DA?

Cậu thực sự là điên rồi, sau gần 15 phút rơi vào cõi thần tiên, Harry ảo não đem sách ụp lên mặt mình.

Cậu đọc không vào chữ nào.

Trong phòng đầy sự lo lắng và yên tĩnh.

Harry trừng mắt nhìn trần nhà màu trắng và nghĩ tới ma được Snape đặt ở tầng hầm.

Sau đó cậu không nhìn được mà bắt đầu nguyên rửa Voldemort, chẳng hạn như tên hói đầu chết tiệt, hoặc tên mặt dẹt không có lỗ mũi. (HMH: vừa ed vừa tưởng tượng lại khuôn mặt của boss Vol =))) hahaha)

Thậm chí là tên đến chết cũng không có Lão Nhị. (HMH: Lão nhị, hahahaha =))))))

Được rồi, cái cuối cùng đúng là hơi ác độc tí.

Bất quá rất hả giận.

Mà giây tiếp theo, Snape liền ngã ra từ lò sưởi.

Lại là Crucio [Toán tâm oan cút].



Lúc này Harry phát hiện ra, từ ngày cậu tìm thấy Snape ở cửa Spinner's End và bắt đầu cuộc sống ở chung không lâu, đối phương bị Voldemort triệu hồi ba lần thì hết hai lần là bị Crucio [Toàn tâm oan cổ] tra tấn đến thê thảm.

Nga, còn có một lần, có lẽ không có...hoặc có lẽ có, cậu ngắt đi nên cậu không biết.

Cũng may Snape còn nhanh chóng ngồi dậy được, dựa vào trên ghế sofa.

“Giáo sư, cần tôi đi lấy được không?”

Snape đột nhiên mở mắt, có chút thận trọng mà lắc đầu, y không muốn thấy tan nạn như lần trước.

Sau đó, Harry thấy Snape giống như làm ảo thuật từ trong góc sofa biến ra một lọ dược màu đỏ, là dược chuyên giúp loại bỏ và ổn định những tổn thương do Crucio.

Bất quá rất ít người đặc biệt giao chế sẵn loại dược này, nhưng nhìn hành động của Snape thì hình như đây không phải là lần đầu tiên.

Chẳng lẽ thực tế y đã gặp chuyện này nhiều hơn một lần sao?

Harry bắt đầu phiền muộn.

Song thực ra cậu có lẽ không cần phải phiền muộn, vì dù sao cuối cùng kết quả cũng không tệ lắm. Harry hé miệng cười trộm.

Snape sau khi lấy lại tinh thần liền nhìn Harry, rồi trực tiếp xách đối phương lên, nói “Chúng ta đi tìm Albus”.

Harry gật gật đầu với Snape, hai người nhanh chóng biến mất trong lò sưởi.

Lần này, Harry không ngã trên sàn nhà nữa, Snape ôm vai cậu.

Mà tất cả điều này đều được Dumbledore thu hết ở đáy mắt.

Đúng vậy, Dumbledore đã từ giới Muggle về tới Hogwarts.

Nguyên một ngày nay, cụ xem như đã thu hoạch được rất nhiều.

Đầu tiên, cụ gặp được cô bé Hermione Granger, hơn nữa còn xác định đối phương chắc chắn là một Gryffindor dũng cảm, can đảm và thiện lương, đồng thời cụ còn tìm ra được vấn đề của Harry.

Đây là bệnh tâm lý được Muggle gọi chung là chứng trầm cảm.

Thông thường là do áp lực tinh thần quá nhiều, gặp các loại kích động hoặc áp lực trong thời gian dài ở vấn đề tình cảm cũng tạo thành chứng bệnh này.

Bởi vì đủ loại cảm xúc tiêu cực không được tháo gỡ sẽ làm người ta khó mà chịu đựng. Bất kể là một người kiên cường, dũng cảm như thế nào thì khả năng chịu đựng của họ cũng có giới hạn, nếu vượt quá giới hạn này tinh thần người đó sẽ sụp đổ.

Mà khi cụ nói cho bác sĩ về những áp lực cụ biết Harry đã phải chịu đựng, đối phương cho cụ một câu trả lời.

“Đứa nhỏ kia tới giờ vẫn không sụp đổ thì cũng thật là kỳ tích.”

Lúc nghe bác sĩ tâm lý nói thế, Dumbledore chỉ cảm thấy trong lòng nhói lên một cái.

Cụ bắt đầu nghi ngờ bản thân, hay nói đúng hơn là bản thân trong trí nhớ của Snape và Harry có phải đã sai lầm hay không.

Đúng vậy, pháp thuật rất kỳ diệu, đặc biệt là lời tiên tri...chúng rất hiếm khi sai. Mà cụ\_Dumbledore, cũng dùng hết khả năng của mình vạch tốt kế hoạch cho Harry, lối thoát cũng chuẩn bị tốt.

Thế nhưng tất cả đều phải có một cái ngoài ý muốn.

Harry chấp nhận, nhưng không có nghĩa tâm lý cậu sẽ không bị tổn thương.

Thậm chí bởi vì đối phương rất thiện lương, toàn bộ những ý nghĩ và tâm lý đều được che giấu dưới vẻ mặt bình tĩnh nên không ai có thể phát giác.

Cuối cùng, liền tạo nên đứa nhỏ tuy rằng vẫn dũng cảm kiên cường như trước, nhưng cũng đầy vết sẹo buồn thiu trước mặt cụ bây giờ.

Cậu không hề làm gì sai...nhưng lại phải mang những tổn thương đó.

“Albus, tôi nghĩ có việc cần phải nói cho cụ.”

“Là chuyện ma được sao?” Chờ Harry và Snape ngồi xuống, Dumbledore lập tức niêm phong lại lò sưởi.

“Đúng vậy, ma được còn chưa chế xong.” Snape trần thuật sự khó hiểu của mình “Albus, tôi đã cho cụ xem nguyên liệu và phương pháp ngao chế ma được. Khi đó tôi cũng thấy rất kỳ quái, vì sao hắc lại cần nhiều nguyên liệu có thuộc tính linh thiêng như vậy, hơn nữa lại còn yêu cầu rất cao đối với sự cân bằng ma lực của người chế tác. ”

“Đúng vậy, cậu đã nói.”

“Hiện giờ tôi có một suy đoán.” Snape nuốt nước miếng, bộ dáng của hầu kết làm y có vẻ hơi khẩn trương “Có lẽ, Chúa Tể Hắc Ám đã phát hiện ra thân phận của tôi.”

“Lách cách”

Là âm thanh cái ly trên tay Harry rơi xuống đất, cacao nóng đổ hết lên người nhưng Harry hoàn toàn không nhận ra.

“Hắc phát hiện ra?” Giọng Harry rất khê, thậm chí còn không thể phân biệt được với tiếng tắc tắc tắc tắc của các bức họa trong phòng Hiệu Trưởng.

Nhưng Snape và Dumbledore đều nghe thấy rõ.

“Ta không xác định.” Snape theo bản năng thấp giọng lại.

“Severus.” Dumbledore mở miệng, giọng nói có pha chút trấn an “Sao cậu lại nghi ngờ như vậy?”

“Ngày hôm qua, lúc tôi chỉnh lý lại ký ức quá khứ, nghĩ tới vấn đề Thần Hộ Mệnh...” Snape sờ cái trán, mái tóc hơi nhiều dầu che khuất tay y.

“Bình thường Tử Thần Thực Tử không thể gọi được Thần Hộ Mệnh, mà tôi lại có thể gọi ra, điều đó cũng có nghĩa linh hồn tôi không hoàn toàn sa đọa vào hắc ám.” Nói đến đây, Snape liếc Harry một cái, rồi tiếp tục “Ma được hiện tôi đang ngao chế, lại đặc biệt đòi hỏi sự cân bằng sức mạnh Hắc ma pháp và Bạch ma pháp. ”

“Cho nên...” Dumbledore đã hiểu được ý của Snape “Vì thuộc tính ma pháp mà hắc nghi ngờ cậu, còn vạch ma được này là hắc dùng để thử cậu.”

“Đúng vậy.” Snape nói.

“Chờ một chút thưa giáo sư, tôi có thể hỏi một chút đó là phối phương gì không?” Harry mở miệng, xen vào cuộc đối thoại của hai người.

“Là.....” Snape nghĩ nghĩ “Nước mắt Bạch Kỳ Mã, máu rồng, bột Thảo linh trùng, phiến đá mặt trăng.”

Snape vừa nói vừa quan sát biểu tình của Harry, thấy thần tình Harry biến đổi khác thường, hình như đã biết gì đó.

“Giáo sư, tôi nghĩ tôi biết đó là cái gì.” Cuối cùng đúng như dự đoán của Snape và Dumbledore, Harry nói ra.

“Đó là cái gì?”

“Đó là một truyền thuyết.” Ngữ khí của Harry có vẻ không chắc chắn “Lúc đó là sau chiến tranh, khi chúng tôi xử lý một gia tộc Tử Thần Thực Tử lâu đời thì phát hiện một truyền thuyết.”

“Cùng loại với truyền thuyết về Bảo Bối Tử Thần sao?” Dumbledore hỏi.

“Không, không phải.” Harry lắc đầu “Đó không phải đồng thoại, mà là rất đen tối...rất hắc ám”

“Ma được linh thiêng như thế...?!” Snape lắc đầu “Không có khả năng, căn cứ vào định luật can thiệp của pháp thuật..... Không, chẳng lẽ cậu nói là?”

“Đúng vậy,” Harry gật đầu “Dùng sự linh thiêng tuyệt đối và lực lượng tuyệt đối để tiến hành chuyển đổi, thức tỉnh ma lực Hắc ám cổ xưa nhất, mà ánh trăng là mối dẫn để tất cả mọi thứ được tiến hành suông sẻ.”

Lông mày Harry nhíu lại ngày càng chặt: “Lúc tôi và Hermione tìm ra ma pháp trận này thì Voldemort khi còn tỉnh táo lại không biết, nhưng hiện tại, rõ ràng là đối phương đã dự định tiến hành thử nghiệm.”

“Nếu Voldemort thành công, điều này sẽ trở thành con ác mộng khó có thể tưởng tượng được.” Harry cầm đầu phép di đến huyết thái dương “Tôi nghĩ, hay là mọi người có thể xem ký ức của tôi.”

Ký ức được chậm rãi rút ra từ huyết thái dương, Dumbledore quay lại lấy Chậu Tưởng Ký ra, đem trí nhớ của Harry bỏ vào.

Rồi ba người nhìn nhau một cái, đồng thời nhúng đầu vào trong.

.....

Trong nháy mắt khi rơi xuống đất, Snape theo bản năng đỡ Harry, mà Dumbledore cũng làm động tác giống vậy.

Tay hai người hơi lỏng vào nhau, Dumbledore thu tay về rồi dùng một loại ánh mắt đã sáng tỏ liếc Snape một cái.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cầu hồi âm a~!!!!

Còn có, mời mọi người nói có muốn xem một tiết mục ngắn không, gần nhất định viết tiểu kịch trường

~

## 15. Quyển 1 - Chương 15

Chương 16: Đoàn tụ trên xe lửa.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: sáng nay lần đầu đi tập GYM, về người rã rời =.=. Đánh máy mà muốn k nổi lun a

)

Trí nhớ của Harry có vẻ rất tươi sáng, Dumbledore và Snape chỉ bằng cách bài trí trong phòng mà nhanh chóng nhận ra đây là bộ phận xử lý sự vật đặc biệt ở Bộ Pháp Thuật.

“Harry, cậu xem ở đây này.” Mái tóc nâu của Hermione đổ xuống, những lọn tóc quăn dày dặn đều rải lên bàn.

Harry quay qua, nhìn vào chỗ Hermione chỉ rồi hít một ngụm khí lạnh, mọi ánh mắt đều mở to.

“Đáng sợ.” Hermione bưng kín miệng, ngăn lại thức ăn đang muốn cuộn trào trong dạ dày, đẩy cuốn sách ra xa.

“Hắc ma pháp.” Harry nhanh chóng nhìn lướt qua, cười lạnh nói “Luôn luôn tà ác.”

“Harry.” Hermione khẽ gọi.

“Àn?”

“Cậu cười thật đáng sợ a~.”

Dumbledore và Snape đi lên phía trước xem cuốn sách bị Harry đẩy qua một bên, mà Harry thì chống nạng đứng yên tại chỗ.

Trên trang sách mở ra chỉ có chữ mà không có hình ảnh gì, nhưng nội dung phía trên nhìn cũng đủ ghê người.

“Hiến tế máu tươi, thức tỉnh Tà linh ngủ say. Triệu hồi ma lực, tái sinh sự đen tối của trái đất.” Dumbledore vuốt ve trang sách trong hư không, thì thào đọc lên chữ trên đó, mà Snape nhìn vài lần sau liền lui trở về.

Y bắt đầu hiểu được vì sao Harry không tiến lên.

Quyển sách, tà ác đến xuất hồ ý liệu.

Không chỉ có nội dung, Snape phát hiện bản thân chỉ ở trong trí nhớ của Harry thôi cũng đã có thể cảm thấy được ma lực tà ác của quyển sách này, chỉ cần là người say mê Hắc ma pháp thì căn bản liền không thể kháng cự.

Mà y, cho tới bây giờ cũng chưa từng phủ nhận mình say mê Hắc ma pháp.

“Chúng ta đi thôi.” Khi Dumbledore xác định bản thân đã nhớ kỹ nội dung trên cuốn sách, liền quay người lại nói với Snape và Harry.

Sau một trận thiên toàn địa chuyển, bọn họ lại về tới phòng Hiệu Trưởng, Harry may mắn tìm được điểm để chống đỡ không cho bản thân ngã sấp xuống.

“Các cậu ra ngoài trước đi, tôi cần sắp xếp lại một chút.” Ra khỏi trí nhớ của Harry, sắc mặt Dumbledore trắng bệch, lão nhân tuổi đã không còn trẻ ngồi phịch trên chiếc ghế cao có khắc hoa văn của cụ, nhắm hai mắt lại.

Mà Harry và Snape đều hiểu rõ mà dùng lò sưởi rời khỏi phòng Hiệu Trưởng, bây giờ cũng không phải lúc để bàn tính việc gì.

“Cho nên, chúng ta có thể thu dọn một chút để chuẩn bị đi ngủ?” Sau khi trở lại Spinner’s End, Harry dụi mắt ngáp một cái “Cơm chiều ở trên bàn, sau khi tôi dùng thần chú hâm nóng đến lần thứ ba, thì thật sự không nghĩ ra nên dùng tiếp lần thứ tư hay thần chú giữ ấm nữa, thầy cũng biết thức ăn được dùng chú giữ ấm thì cũng không còn tươi nữa.”

Snape không nói gì mà chỉ đến đến bàn ăn bữa tối của y, còn Harry thì đi vào phòng tắm rửa mặt, thuận tay đem sôpha biến thành giường.

Cái gì? Ngủ chung giường với Snape? Đừng nói giỡn, cậu còn muốn sống lâu hơn một chút nha~.

Mà khi Snape nhìn thoáng qua phòng khách thấy được cái giường đặc thù của Gryffindor kia, y vẫn duy trì thói quen tốt là im lặng....

Nếu y để cho Potter ở Spinner’s End, thì có nghĩa là y đã chia sẻ một phần không gian riêng và tình cảm cho đối phương.

Thậm chí là chung giường.

Đừng nói giỡn, y còn không muốn bị người ta gán cho tội xâm phạm trẻ em nhốt vào Azkaban đâu.

Cho nên rất may mắn là với một chút hiểu lầm, giáo sư Snape và bạn học Harry của chúng ta cực kỳ ăn ý mà đạt đến một sự nhất trí, tránh cho cái mà nhân gian gọi là “Thảm kịch” phát sinh.

Thời gian như nước chảy, cùng Snape đôi khi bị Voldemort triệu hồi, thực hiện công tác gián điệp và Harry nghiên cứu ma pháp thời gian, ôn tập sách giáo khoa năm nhất mà trôi qua.

Mà nguyên nhân thì.....

“Potter, cậu ngay cả một ngàn loại nấm và thảo dược thần kỳ mà cũng không thuộc, rốt cuộc cậu làm thế nào mà trúng tuyển vào bệnh viện thánh Mungo!”

Cho nên nhà có giáo sư thì luôn phải trả giá một chút không phải sao?

Rất nhanh, trong lúc nháo một chút với Voldemort thì ngày Hogwarts khai giảng đã đến.

Một lần nữa đứng ở sân ga Chín ba phần tư, Harry lại có cảm giác như đã cách một đời.

Cậu còn nhớ rõ, tất cả mọi thứ đều đã từng bắt đầu từ đây, cậu vẫn còn nhớ trước đó anh em sinh đôi đến hỏi cậu có cần giúp gì không, cậu còn nhớ rõ mình đã bỏ qua bàn tay của Draco...

Mà hiện tại tình hình càng thêm tệ hại, cả nhà Malfoy căn bản sẽ không giao hảo với Cứu thế chủ, mà nhà Weasley thì có lẽ Molly đã sớm thông báo ở nhà: “Harry là một đứa nhỏ thiện lương, đáng yêu cỡ nào” và vô số ý kiến khác.

Nữ nhân nhà Weasley luôn nhiệt tình và tràn đầy tình cảm, bao gồm cả Hermione.

Harry mỉm cười chống nạng đi lên xe lửa.

A? Máy người nói gì? Sao lại đi vào trong á?

Có Snape ở đây thì Harry sao có thể thành thoi thế được chứ?

Cho nên Harry thông thả tìm một ghế lô trống ngồi xuống, rồi mới tiếp tục việc học tập làm cho người ta nhưc đầu [Một ngàn loại nắm và thảo dược thần kỳ], mà hoàn toàn không nghĩ tới việc xử lý các mối quan hệ sắp tới như thế nào.

Không, phải nói là trong đầu cậu chưa bao giờ cân nhắc kỹ về việc này.

Do đó khi có người đẩy cửa ra, một giọng nói có chút cứng nhắc nhưng đặc biệt sáng khoái vang lên, cả người Harry đều cứng lại.

“Tớ có thể ngồi ở đây không? Những chỗ khác đều đầy rồi.”

Là Ronald Weasley.

Harry nâng cái cổ cứng ngắc của mình lên, hai mắt dần tròn tròn, cậu hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ được gặp phiên bản thu nhỏ của các bạn cậu. Nên bây giờ, khi phiên bản nhỏ của Ron đứng trước mặt cậu xin ngồi cùng ghế lô thì cậu hoàn toàn choáng váng.

Như vậy, có nghĩa là tiếp đến cậu phải gặp bản nhỏ của Hermione, phiên bản nhỏ của Neville, Simon, Danny, thậm chí là Ginny.

Nga, không!

Chẳng lẽ cậu còn phải cứu vãn quả cầu gợi nhớ của Neville trên lớp?

Hiện tại đầu óc của Harry đã hoàn toàn bị đả kích đến nỗi quên hai chân mình đi đường còn không nổi nữa chứ bàn gì đến cái chối.

“Cái kia..... ”

“A?” Harry bỗng chốc hoàn hồn, hơi bối rối nói “Mời ngồi, chỗ này không có người.”

Ron ngồi xuống, có chút do dự không biết mình có phải đã chọn nhầm ghế lô có một tên gốc không.

Nhưng rồi cậu thấy cậu bé đối diện nở ra một nụ cười có thể làm cho người ta ấm lòng.

“Xin chào Ron, rất vui khi được gặp cậu. Mình tên là Harry Potter, cậu có thể gọi mình là Harry.”

Âm cuối rất bị thương khiến cho Ron khó chịu mà hơi dịch dịch người, tuy cậu còn nhỏ chưa hiểu hết được cảm tình trong giọng nói của Harry, nhưng cậu vẫn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Đáng tiếc loại cảm giác không thoải mái này nhanh chóng bị sự kinh ngạc cực lớn thay thế.

“Harry? Harry Potter?!” Ron nhảy dựng ra khỏi ghế “Cậu chính là người mà mẹ nói Harry Potter?”

“Đúng vậy.” Harry mỉm cười nhìn bộ dáng cả kinh của bạn tốt, giống như hồi tưởng lại ngày xưa.

Bất quá rất nhanh, cậu liền cười không nổi.

“Cậu chính là người mẹ nói đã từng đánh bại Voldemort, rồi bị Hắc ma pháp phản phệ nên giờ hai chân tàn tật\_Harry Potter.”

Được rồi, Harry mặc niệm trong lòng, cậu không phải lần đầu mới biết Ron nên cậu phải hiểu được tính cách tùy tiện của cậu ấy.

Mà Ron cũng nhanh chóng nhận ra mình nói sai.

“Nga, thực xin lỗi Harry, mình không phải cố ý.” Ron xấu hổ đỏ mặt lên mà giải thích.

“Mình biết.” Harry nhanh chóng chấp nhận lời giải thích của bạn tốt.

“Đúng rồi Harry, cậu muốn vào nhà nào?” Hình như muốn bù lại sai lầm lúc nãy nên Ron liền đổi đề tài.

“Gryffindor.” Harry dứt khoát trả lời “Mình thuộc về nơi đó.”

“Anh em tốt!” mắt Ron sáng lên “Phải biết Gryffindor tốt nhất a~, Dumbledore cũng tốt nghiệp từ đó.”

“Mình biết.” Harry cười cười “Gryffindor có rất nhiều người vĩ đại...” Cậu nhìn Ron rồi bổ sung một câu “Slytherin cũng thế.”

“Người anh em, cậu có nhầm không.” Ron không thể tin được “Slytherin đều là Phù thủy hắc ám!”

“Mình biết.” Harry ôn hòa nói “Mình biết Voldemort tốt nghiệp từ đó, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Slytherin không có người dũng cảm và đáng kính trọng.”

“Cậu gọi tên của hắn.”

“Cái gì?” Harry nhất thời không phản ứng kịp.

“Mình nói, cậu gọi tên của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.” Ron hạ giọng có vẻ thần bí nói “Bồ tào, cậu thật sự rất giỏi.”

“Chỉ là một cái tên mà thôi.” Harry lắc đầu “Nếu cậu cố ý lấy giả danh để gọi hắn, thì chỉ biểu hiện là cậu cực kỳ sợ đối phương.”

“Bồ tào, mình không hoàn toàn hiểu hết ý của cậu.” Ron gãi gãi mái tóc đỏ của mình “Thế nhưng mình có thể cảm giác được cậu rất dũng cảm.”

“Nơi này còn chỗ nè.” Cửa lại được mở ra, lúc này là một nữ phù thủy nhỏ tóc nâu.

Theo sau là một cậu bé mặt tròn có chút sợ hãi đang ôm một con cóc.

Là Hermione Granger và Neville Longbottom.

Harry cảm thấy tức ngực trong chốc lát, cậu chưa từng nghĩ tới có một ngày cậu còn có thể quang minh chính đại như vậy mà đối mặt Hermione. Cho dù Hermione chưa từng trách cậu, nhưng đã lâu lắm rồi cậu không dám nhìn thẳng vào mắt cô, vì cậu sợ nhìn thấy thần sắc phức tạp ở trong đó.

Nhưng bây giờ ánh mắt của Hermione vẫn trong suốt, hoàn toàn không thấy một chút lo lắng, giống như thủy tinh trong suốt và tinh khiết nhất, sáng ngời làm cho người ta khó mà nhìn kỹ.

“Có, đương nhiên là có.” Miệng Ron hơi mở lớn, nhìn nữ phù thủy nhỏ nét mặt rạng rỡ trước mắt.

“Chúng ta ngồi ở đây đi, Neville?”

Neville đi theo phía sau Hermione gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thế là Hermione không chút khách khí ngồi bên cạnh Harry rồi mở miệng: “Mình tên là Hermione Granger, đây là Neville Longbottom, các cậu tên gì?”

“A, Ron Weasley.” Có lẽ là bị khí thế của Hermione dọa, nên khi Ron mở miệng vẫn còn một ngụm nước miếng chưa nuốt xuống, văng một ít lên mặt Neville ở bên cạnh.

Hermione hơi rụt tay lại.

Tiếp theo cô chuyển hướng sang cậu bé có vẻ rất gầy yếu, mặc đồng phục Hogwarts giống cô đang ngồi bên cạnh.

Sau đó cô thấy được trong đôi mắt màu xanh biếc của đối phương, trộn lẫn một tia áy náy khó mà nhận ra.

“Harry, mình tên là Harry Potter. Rất vui khi được gặp cậu, Hermione.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngượng ngùng, tap văn ngày hôm qua thật sự quá kinh khủng, suốt hai ngày mới viết ra một chương.

## 16. Quyển 1 - Chương 16

Chương 17: Nghi thức phân viện.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Bọn Mạc đã trở lại a

, và vẫn ăn hại như xưa =))))

Mãi tới khi xe lửa đến trạm, Hermione đều đắm chìm trong sự hưng phấn và vui mừng khi được thấy “Đại nhân vật” trong truyền thuyết, mà Harry thì ngồi bên cạnh thì cười trả lời từng vấn đề của cô, hoàn toàn không có một chút không kiên nhẫn.

Hoàn toàn ôn nhu không giống với một đứa nhỏ 11 tuổi.

Ban đầu Ron vốn cũng muốn chen vào mấy câu nhưng cũng đành phải hậm hực mà nghe Hermione nói.

Rất nhanh, khi tiếng còi hơi vang lên, Hermione mới đột nhiên nhận ra bản thân đã ở trong đây lâu lắm rồi, mà Ron còn chưa kịp thay quần áo.

“VẬY, mình tới ghế lô của Neville để lấy hành lý trước, gặp nhau ở Hogwarts.” Hermione đứng lên, kéo Neville đi ra khỏi ghế lô.

“Mau thay quần áo đi.” Nhìn theo Hermione đi ra khỏi ghế lô, Harry nói với Ron.

“Được.” Ron đứng lên một bên thay quần áo một bên hỏi ra thắc mắc trong lòng “Bồ tào, cậu thích Granger mới này sao?”

“Thích?” Harry sững sốt, rồi cười lớn “Không, tất nhiên là không. Nhưng tin mình đi, Hermione là một cô gái tốt, chỉ là cô ấy không thích hợp với mình, mình thích người khác rồi.”

“Cậu có đối tượng để thích rồi?” Ron khụ khụ hai cái “Harry, chúng ta mới 11 tuổi.”

“Đương nhiên.” Harry cười nhìn tàn nhang trên mặt Ron “Nhưng, điều này không cản trở đến việc mình có đối tượng yêu mến.”

“Được rồi, được rồi.” Ron than thở hai tiếng “Bất quá George và Fred, a, bọn họ là hai người anh sinh đôi của mình, bọn họ nói Hogwarts có rất nhiều cô gái tốt. Còn nữa nếu cậu thích một Muggle...thì cậu biết đấy, Muggle luôn có thành kiến với Phù Thủy.”

“Không, đó là một Phù Thủy.” Harry cố ý lược bớt chữ ngữ, cậu còn chưa muốn làm bạn mình kinh hách a~.

“Một Phù Thủy.” Ron hơi bất ngờ, trước đó mẹ cậu không phải nói là Harry mới tiếp xúc với giới Phù Thủy không lâu sao “Được rồi Harry, mình ủng hộ cậu.”

“Cám ơn.” Harry mỉm cười nhận sự ủng hộ của Ron, tiện thể nghĩ xấu một chút xem khi Ron biết mình thích vị giáo sư mà bọn họ ghét nhất lúc còn đi học thì sẽ có biểu tình gì, thế là tâm trạng của cậu bỗng chốc vui vẻ lên.

Rất nhanh, xe lửa ngừng lại, Harry chống nạng theo dòng người đi ra ngoài.

“Ai?” Phía sau truyền đến giọng nói đặc trưng của một thiếu niên trẻ “Cẩn đường bốn thiếu gia.”

Harry quay đầu, đập vào mắt đầu tiên là màu vàng kim nhạt, màu tóc cực kỳ quen thuộc. Đó là đặc điểm của nhà Malfoy.

“Draco.” Harry theo bản năng kêu lên, liền thấy đối phương nhú mày.

“Mày là ai?” Malfoy đánh giá Harry từ trên xuống dưới, rồi thấy được cặp nạng của đối phương “Một tên tàn phế?”

Harry bỗng dừng lại, lúc này cậu mới ý thức được đối phương không phải là Draco mà cậu quen thuộc, mà là thiếu gia nhà Malfoy\_gia đình có cả ngàn mối liên hệ với Tử Thần Thực Tử và Voldemort.

“Thật xin lỗi.” Harry cúi đầu, dùng tóc che khuất vết sẹo, nhanh chóng rời đi. Hiện giờ không thể để xảy ra xung đột, cậu tự nhủ với bản thân.

Mà Malfoy thì còn sững sờ đứng một bên, nhìn đối phương đi lướt qua mình.

Loại cảm giác bị người khác bỏ qua này thật là khó chịu.

Tên tàn phế không có lễ phép! Cậu oán hận mắng trong lòng.

Rồi mới quay lại nói với hai tên người hầu đang chờ người ra phía sau: “Bọn mày còn ngơ ngác cái gì? Đi!”

Vừa xuống khỏi xe lửa liền cảm nhận được một cỗ không khí ẩm ướt phủ vào mặt, Hồ Đen rộng lớn đang ở trước mắt bọn họ. Mà phía bên kia của Hồ Đen là Hogwarts được thấp đèn sáng trưng, ánh sáng màu da cam kia có thể làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Harry thấy thân ảnh của Hagrid trong đám đông ồn ào nhón nháo, lần đầu tiên cậu cảm giác được rõ ràng là cậu đã về tới nhà.

Ngôi nhà duy nhất của cậu.

Hogwart, ta đã trở về.

Làm một người bạn có trách nhiệm, Ron rất coi trọng việc lên cùng một thuyền với Harry, mà đi cùng trên thuyền với bọn họ còn có Hufflepuff\_Hannah Abbott và Slytherin\_Blaise Zabini.

Bọn họ đều từng là chiến hữu của cậu.

Harry nhắm mắt lại cảm thụ cảm giác khi tiến vào vòng phòng ngự của Hogwarts, đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu. Vì đời trước cậu thường xuyên cần đến thư viện Hogwarts, nên bức họa của Dumbledore mới nói cho cậu về vòng phòng ngự và vấn đề quyền hạn ở Hogwarts.

Nhưng cũng chỉ có nhân tài được Hogwarts tán thành mới có thể biết được bí mật của Hogwarts, còn người ngoài không ai có thể hoàn toàn hiểu rõ về Hogwarts.

Điều này từ xưa đã được bốn người sáng lập của Hogwarts sáng tạo ra để bảo vệ nơi này.

Lúc tới Hogwarts, trên người hầu hết các tân sinh đều phủ một lớp hơi nước. Nhưng đối với việc vừa trải qua một hành trình hơi mạo hiểm thì đó chẳng là vấn đề gì.

“Nghe nói có người thấy một con mực khổng lồ a~.” Đứng trên bậc thang trước cửa lớn, Ron nói khê bên tai Harry.

“Àn.” Harry lơ đãng đồng ý với Ron, tâm trí hoàn toàn không đặt ở đó.

Cậu đang suy nghĩ đến việc nghi thức phân viện.

Mặc dù ở trên xe lửa, cậu trả lời rất dứt khoát với Ron, nhưng khi một lần nữa đứng trước cửa Hogwarts, cậu lại bắt đầu không chắc chắn.



Nón phân viện sẽ đưa cậu vào đó sao? Tuy cậu không có loại suy nghĩ như kiểu giáo sư McGonagal sẽ đội mũ lên đầu rồi sau đó đưa cậu về Nhà, nhưng điều này cũng không có nghĩa cậu chắc chắn 100% là mình sẽ vào Gryffindor.

Cậu thuộc về nhà Gryffindor, trong lòng cậu rất rõ, nhưng.....

Cậu không biết được điều mình tin tưởng có còn chắc chắn hay không, bắt đầu từ ngày hôm đó...

Cậu không biết mình còn đủ tư cách về Nhà Gryffindor không, Nhà của cậu...gia đình duy nhất cậu thừa nhận.

Mang tâm trạng không chắc chắn như thế, Harry đi cùng nhóm tân sinh vào đại lễ đường của Hogwart.

Mà nón phân viện thì đang ở trên cái ghế cách đó không xa chờ cậu.

Tất cả đều bắt đầu lại một lần nữa.

Nón phân viện nhanh chóng kết thúc bài hát của nó, bắt đầu chính thức tiến hành phân viện, nhìn những thân ảnh quen thuộc từng bước một tiến vào học viện định mệnh của họ, trong lòng Harry lại bắt đầu bồn chồn.

Nếu không phải Gryffindor thì sao?

Nếu không phải Gryffindor.

Nếu không phải.....

“Harry Potter.”

“Harry Potter!”

“A?” Harry ngẩng đầu, thấy giáo sư McGonagal đang gọi tên mình, có chút mơ mơ hồ hồ mà đi lên, bất quá cậu không ngồi xuống, chứ không thì nặng của cậu phải đặt ở đâu?

Cũng may giáo sư McGonagal cũng hiểu được nỗi khó xử của Harry, nên nón phân viện được đặt chính xác trên đầu cậu.

“Ta thấy gì nào, lại là một Potter?” giọng của Nón phân viện vang lên trong đầu.

“Xin chào, mũ tiên sinh.” Harry đáp lại.

“Ta thấy người đang do dự, hài tử của ta.”

“Ngài nhìn ra?”

“Đúng vậy, đứa nhỏ, ta là Nón phân viện, chỉ cần ngươi là một con người thì suy nghĩ của ngươi không thể che giấu dưới ta.”

“Thực xin lỗi, tiên sinh, nhưng mà..... ”

“Ta hiểu được, đứa nhỏ, ta hiểu được...con người khó tránh khỏi có lúc bị mê hoặc. Bọn họ có thể gặp phải những trở ngại khó mà vượt qua, có lẽ bọn họ sẽ bị kẹt lại giữa những khó khăn đó mà không tiến lên được. Thế nhưng đứa nhỏ...ngươi có thể phá vỡ chúng, ngươi có dũng khí, hơn nữa ngươi cũng đã làm một lần, không phải sao?”

“Nhưng..... ”

“Ta biết, kết quả có lẽ sẽ không hoàn toàn như ý, nhưng ta tin tưởng, đứa nhỏ, ngươi có dũng khí để vượt qua tất cả, như vậy thì — Gryffindor!”

Nón phân viện hô lên với toàn bộ lễ đường, mà lúc này trán Harry đã đầy mồ hôi lạnh.

Cậu hẳn là may mắn.

Nhà Gryffindor của cậu, cuối cùng cũng không có vứt bỏ cậu!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Còn có ai thảm hại hơn ta không?

Tập văn, tập tử, viết suốt một ngày được bao nhiêu chữ đó.

Không có hồi âm, cả một chương chỉ có một a!!!

Ta thề, các người mà bá vương nữa thì ta liền đem bọn người ăn luôn! Rồi sau đó đem thịt giấu đi không cho các người ăn!

## 17. Quyển 1 - Chương 17

Chương 18: Khai giảng.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: vì chương này bắt đầu nhập học, nên từ nay trở đi mình sẽ thay đổi cách xưng hô của các nhân vật một tí nhé ^^)

Sau khi ôn lại màn phát biểu như ở đời trước, Harry cuối cùng cũng có thể yên tâm mà hưởng thụ bữa tối “đầu tiên” của cậu ở Hogwarts...còn Hòn đá Phù Thủy ở lần ba...

Voldemort đã sống lại, sao còn có Hòn đá Phù Thủy a!

Harry cực kỳ vui vẻ mà vừa thưởng thức đồ ăn của mình, vừa đánh giá giáo sư Quirrel trên dây bàn giáo viên.

Tuy rằng không biết nguyên nhân vì sao Dumbledore quyết định mời Quirrel đảm nhiệm chức giáo sư môn Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám, nhưng không thể phủ nhận là...đem kẻ địch tiềm tàng tùy thời đặt trong tầm mắt cũng không phải ý tồi.

Cũng vì lý do này mà Snape luôn ngồi cạnh bên phải của Quirrel, nếu quan sát kỹ thì có thể phát hiện trong tay áo của y, giấu phép có thể được lấy ra bất cứ lúc nào.

Đúng là gián điệp ưu tú a, Harry vừa thưởng thức món thịt cừu lâu rồi chưa ăn, vừa cảm thán.

Chén đĩa trên bàn nhanh chóng được dọn sạch như mới, sau khi hát xong bài xướng ca của trường, Dumbledore dặn các Huynh trưởng của mỗi Nhà dắt nhóm tân sinh về ký túc xá.

Còn.....

“Harry, Minerva, Severus, xin ở lại một chút.” Sau khi Dumbledore thấy các học sinh đã đi hết thì gọi ba người Harry, McGonagal và cả Snape lại.

“Minerva.”

“Àn?”

Dumbledore tháo kính mắt xuống, nhu nhu mi tâm, rồi nói: “Tôi muốn thương lượng với cô về chuyện của Harry một chút.”

“Chuyện của Harry?” giáo sư McGonagal nhìn Harry đang ngồi ở bên cạnh hơi hiểu ra một chút “Ý cụ nói là chuyện chỗ ở?”

“Đúng vậy.” Dumbledore gật đầu “Dù sao Harry cũng rất bất tiện khi leo lên cầu thang ở tháp, cho nên tôi nghĩ không biết có thể để trò ấy ở lầu một không?”

“Còn về chuyện đi học? Giáo sư McGonagal, Hogwarts luôn có rất nhiều bí mật không phải không?” Lúc này, Dumbledore cười ý vị thâm trường.

“Giáo sư Dumbledore, bây giờ chúng ta đi đâu?” Có lẽ là vì đã nhập học, nên Harry không hề xưng hô với Dumbledore là Albus, mà chọn cách xưng hô an toàn hơn là “giáo sư Dumbledore”.

“Nơi trò sẽ ở từ nay về sau.” Dumbledore trả lời một cách thần bí, hoàn toàn bỏ qua nhiệt độ khí lạnh ngày càng giảm của Snape ở phía sau.

“Khụ khụ.....giáo sư Dumbledore.” Harry dừng lại “Nơi con ở sau này, sẽ không phải phòng của giáo sư Snape chứ.”

“Không, tất nhiên là không phải, con trai của ta.” Dumbledore thoải mái phủ nhận suy đoán của Harry “Thầy dĩ nhiên không dám phiền Severus sau nửa mùa hè vừa rồi giờ lại để trò ở phòng thầy ấy nữa, nhưng thầy nghĩ hẳn sẽ có phòng trống cho trò.”

Hầm..... phòng trống!?

Harry cuối cùng biết biểu tình quý dị không thể giải thích được của Dumbledore ngay từ đầu đại biểu cho cái gì.

Quả nhiên gừng càng già càng cay a!

Harry vụng trộm liếc Snape một cái, dĩ nhiên là đối phương đang đen mặt a~, nhưng rất kỳ quái là cũng không có đen lắm.

Harry bắt đầu khó hiểu.

Harry bắt đầu buồn bực.

Harry bắt đầu suy tư.

Cuối cùng, Harry bắt đầu hoài nghi kỳ thật Snape có phải cũng có một chút ý tứ với cậu không.

Nếu là thật thì chẳng phải cậu sẽ có thể thoát khỏi mối tình đơn phương này sao?

Harry, cố lên!

Với khả năng cực kỳ nhỏ bé đến nỗi không đáng kể này, trong lòng Harry bắt đầu động viên mình.

“Đầu óc của ngài Potter cuối cùng cũng bị nhồi đầy cỏ lác đến hết thuốc chữa rồi sao?” sau lần thứ ba ngăn cản Harry va vào các chướng ngại vật nhỏ trong phòng, Snape rốt cuộc cũng nhịn không được mà bắt đầu phát huy công lực phun nọc độc của y.

“Không thưa giáo sư, thầy có biết, nơi này hơi khó để làm sạch.” Harry vẫy đũa phép, dùng một cái “Cyclonesweep” để dọn sạch mạng nhện ở góc tường. (HMH: cái chú ngữ này mình kiếm k ra, nên thui cho mình mượn phép phiên âm lụy sang T.A nha ^^)

Có thể thấy được, lúc này Harry và Snape đang tiến hành một công việc cực kỳ vĩ đại...

“Phải nói chứ, vì sao hẳn lại có nhiều phòng trống như vậy?” Harry đang dọn lớp bụi cực dày trong phòng, lơ đãng hỏi.

“Nghe nhiều người nói đây là phòng thí nghiệm trước kia của Salazar Slytherin để lại.” Snape vừa dọn sạch phần bên phải của căn phòng vừa trả lời.

“Đó là tất cả các vật dụng trong phòng a~, lò sưởi và những thứ khác chúng ta phải dùng pháp thuật để hoàn tất.” Harry lau những giọt mồ hôi trên trán, nói.

“Xem ra là như vậy.” đối với căn phòng to như thế, Snape bất mãn mà bĩu môi “Vật dụng linh tinh đều ở trong bọc, đến lúc đó chỉ cần khôi phục lại là được, chủ yếu là nếu cậu cần một số đồ dùng nào khác để dùng, thì sợ là phải dùng đến phép Biến Hình thôi.”

“Em đã biết.” Harry vẫy đũa phép mở tủ ra, rồi mới dùng phép Biến Hình biến thêm vài cái ngăn để đặt quần áo trong cái tủ trống rỗng, nga, chính là như vậy, không cần cầu kỳ. Harry ý thức được mình không có nhiều yêu cầu quý dị như Slytherin, nhưng dù sao đi nữa thì đồ lót với áo khoác cũng phải để riêng ra, còn có bao tay da rồng và một số quần áo khác dùng khi tiếp xúc với vật nguy hiểm nữa.

Mà Snape vẫn ở trong phòng tắm dọn đi những hạt bụi cuối cùng, rất nhanh căn phòng đã sạch bóng như mới, chẳng qua còn hơi ngột ngạt và mang theo sự lạnh lẽo như trước.

Harry biến ra một cái lò sưởi trong phòng, sau đó dùng “Incendio”, toàn bộ căn phòng ấm lên, giống như đột nhiên nhảy vào dòng nước ấm.

“Cậu cần nói mạng lưới bột Floo?” Snape đi ra từ phòng tắm, nhìn lướt qua lò sưởi trong phòng rồi hỏi.

“Không.” Harry lắc đầu “Cho dù em muốn mở đi nữa, thì chẳng lẽ lại dùng danh nghĩa của bản thân? Phòng sinh hoạt chung của Hogwarts thực ra vẫn có quyền mở mạng lưới bột Floo, bất quá nơi này...thôi quên đi. Nếu khi nào cần thì em nghĩ, giáo sư sẽ không để ý đến việc em mượn lò sưởi một chút chút.”

“Sẽ không.” Snape trả lời “Phòng đã dọn sạch xong rồi, vậy thì Potter tiên sinh, hy vọng cậu có thể hiểu được dụng ý của Hiệu Trưởng khi an bài cậu ở đây, không cần làm ra hành vi ngu xuẩn như lần trước nữa.”

“Tất nhiên.” Harry cười ôn nhu nhìn Snape “Giáo sư, em không phải là con nít.”

“Potter tiên sinh hiểu được là tốt rồi.” Snape vừa ra khỏi phòng thì thở phào nhẹ nhõm một cái.

“Harry sao?” Y hơi ngần ngại mà mở miệng.

Tiếp theo cực kỳ kinh tởm là...trên khoe miệng Snape, xuất hiện một nụ cười rất ôn nhu, nhưng thần kỳ là lại không hề có cảm giác vụn vặt, mà càng có cảm giác giống như cuối cùng đã buông tay được với một sự cố chấp đã lâu nào đó.

Hình như y cuối cùng cũng có thể thoát khỏi sự mờ mịt trong một thời gian dài.

Cuối cùng Snape lắc đầu, xoay người về phòng mình, không hề ý thức được ý niệm chợt lóe lên hôm nay sau này sẽ mang lại rất nhiều thay đổi cho cuộc đời của y.

Harry nghe thấy tiếng bước chân của Snape dần dần biến mất, rồi mới yên lòng mà lấy từ trong người ra một cái bọc nhỏ, sau khi phóng to lên thì lại phát hiện ra bên trong nguyên liệu độc được.

Nếu quan sát kỹ thì không khó để nhận ra đây đều là nguyên liệu để chế được an thần.

Harry thuần thục bắc vạc lên bắt đầu ngao nấu thuốc an thần. Ở Ma pháp giới, chỉ sợ cậu không thể đi đến chỗ bác sĩ Muggle để mua các loại dược an thần, vậy thì chỉ có tự mình chế ra.

Mong là Snape sẽ không phát hiện ra, Harry vừa ngao chế dược an thần vừa nghĩ.

Cũng may là cho tới khi chế xong, phòng Snape cũng không có bất cứ động tĩnh nào, Harry lau đi mồ hôi trên trán toát ra do phải tập trung trong một thời gian dài, rồi rót ma dược vào lọ.

Bởi vì vấn đề tinh thần của cậu không chỉ có chứng trầm cảm, còn có sự căng thẳng khó mà khắc phục sau chấn thương. Nếu không có dược an thần và nước thuốc vô mộng thì cậu gần như khó mà sống được, thế nên trong suốt thời gian ở nhà Snape, cậu đều tự cấp cho mình một cái “Stupefy” để sống qua ngày.

Bất quá điều đó cũng không làm cho người ta thoát khỏi những cơn ác mộng, nhiều nhất chỉ là giúp cải thiện chứng mất ngủ của cậu thôi.

Nước thuốc vô mộng nhất định phải có.

Vì phải ngao chế ma dược trong một thời gian dài, nên làm cho tinh thần của Harry trở nên cực kỳ không ổn định. Cậu cười khổ mà đổ đầy thêm một bình dược an thần, bắt đầu cầu nguyện...hy vọng cơ thể này sẽ không sinh ra sự kháng thuốc quá nhanh, dù sao cậu còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành.

Sau khi ngao chế xong dược vô mộng, Harry bỏ vào túi không gian một nửa số dược đã hoàn thành, một nửa còn lại bỏ vào tủ đầu giường.

Hy vọng nửa đêm số lần mở tủ thuốc không cần nhiều lắm.

Sau khi sắp xếp tốt lại căn phòng, dọn dẹp giường và các vật dụng khác, Harry uống một chai dược vô mộng rồi ngã xuống giường, tiến vào mộng đẹp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thế là số lượng từ hình như không tới 3000, nhưng chương này đã kết thúc, phân khai giảng trước khi nhập học đã hoàn thành, bắt đầu tiến nhập lần đầu giao chiến với Voldemort, kính thỉnh chờ mong!

## 18. Quyển 1 - Chương 18

PNKT 1: Đám tang.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phiên ngoại có thể xem như một phần bổ sung để xem, tất nhiên tốt nhất là nối tiếp với chính văn, coi như là làm thỏa mãn cái nhìn của tất cả mọi người. Mặt khác bởi vì hoàn toàn là xuất phát từ cảm hứng của bản thân để viết, cho nên phiên ngoại không giống với chính văn về: số lượng từ, nội dung, có thể sẽ không chặt chẽ, cũng không có nhiều quy tắc. Nhưng ta vô cùng cao hứng viết, nên cũng hy vọng mọi người vô cùng cao hứng xem

cứ vậy đi! Nếu là ban đêm, xin hãy lắng nghe...người có thể nghe thấy tiếng chim sơn ca hát.

— Lời tựa.

Đó là ngày chủ nhật thứ ba của tháng, ở thung lũng Godric đang cử hành một buổi lễ đặc biệt trong đời Harry Potter, một tang lễ cuối cùng. Mà nhân vật chính...không hề nghi ngờ cũng là chính bản thân cậu.

Bia mộ bằng đá cẩm thạch trắng chói mắt đứng sừng sững giữa nghĩa trang, ánh mặt trời chói lọi chiếu thẳng xuống, tạo ra một cảm giác đơn bạc....

Hermione đứng ở chỗ dành cho thân hữu, cô luôn cảm thấy như có thể nghe được tiếng quạ kêu.

Cái loại âm thanh “cạc cạc” này làm cô nhớ tới một thứ nào đó đã bị lãng quên hay vùi lấp từ lâu.

Tỷ như lại một mùa hè nào giống trước kia, dù nóng bức nhưng vẫn cảm thấy lạnh như băng.

“Hermione.” Ron ở bên cạnh ôm người vợ hơi run run của mình, ánh mắt mê mang không biết nhìn về đâu.

Hôm nay là tang lễ của Harry.

Nhưng mà Ron vẫn cảm thấy, linh hồn bạn tốt của họ có lẽ đã được Merlin triệu hồi từ trước rồi, buổi lễ này chỉ là một nghi thức bổ sung mà thôi.

Dành cho Harry một sự giải thoát.

Cũng là giải thoát cho họ.

Sau quá nhiều đau khổ và dằn vặt.

“Ron, Hermione.” Đứng trước mặt bọn họ, một mái tóc bạch kim cùng áo choàng, là Draco Malfoy lúc 26 tuổi.

“Draco.” Hermione không biết vì sao bỗng mở to mắt, cổ họng nghẹn ngào, hình như muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại ghé vào lòng Ron khóc lớn.

“Thỉnh nén bi thương.” Draco cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống vai.

“Cậu không muốn nói gì sao?” Ron ôm Hermione, gọi Draco đang muốn rời đi lại.

“Không có.” Draco dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

“Malfoy!” Hermione đột nhiên giãy ra khỏi người Ron, vọt tới trước mặt Draco, tuyệt vọng mà lắc lắc bả vai đối phương “Cậu biết, cậu có biết! Cậu vì sao lại không chịu nói cho chúng tôi biết! Harry rõ ràng...cậu ấy rõ ràng...”

Nói đến từ cuối cùng, Hermione đã khóc không thành tiếng.

“Thực xin lỗi.” Draco xoay người, đối diện với Ron và Hermione “Nhưng tôi đã hứa với cậu ấy, nên tôi sẽ không nói lời nào.”

“Draco Malfoy!” Hermione vùng vác đưa phép chữa thẳng nào nam nhân trước mặt “Nói cho tôi biết, nếu không tôi sẽ không cho cậu đi!”

“Hermione.” Ron tiến lên giữ lại, nhưng không cách nào mở tay cô ra.

“Ronald!” Hermione ngày càng cao giọng “Chẳng lẽ anh không muốn biết chân tướng, Harry vì sao lại tránh mặt chúng ta, em biết cậu ấy xóa trí nhớ của em, nhưng mà em không thể để Harry chết không minh bạch! Tuyệt đối không thể!”

Chương 19: Nói chuyện trong văn phòng.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Mạc để Har xưng với cụ Dum là con-thầy, còn với Sev là em-thầy. Vì Mạc nghĩ Sev trẻ hơn cụ Dum rất nhiều, với lại Har cũng đã có tình cảm với Sev nên xưng hô như thế sẽ phù hợp hơn ^^).

Tối nay Mạc sẽ post bù luôn chương còn nợ lần trc của Truy đuổi, còn Bội luận thì mai mốt Mạc sẽ bù sau nhé. H dồn sức trả nợ hố này đã a~.)

Ngày 12 tháng 9.

Cổ lẽ là vì đã tới mùa mưa nên thời tiết ở miền Nam nước Anh có vẻ hơi ẩm ướt, tùy tiết quơ tay trong không khí cũng có thể gạt được một ít nước.

“Chủ nhân.” Cảnh mép của tế đàn, một Tử Thần Thực Tử trùm đầu và đeo mặt nạ cúi đầu, giọng nói khàn khàn làm người ta khó phân biệt được rõ thân phận của hắn.

“Chuyện đó lo liệu sao rồi?” Voldemort đứng đó, vẻ mặt khắc nghiệt như được phủ một tầng sương lạnh.

Tử Thần Thực Tử áo đen rút mình lại, cho dù chủ nhân của bọn hắn đã khôi phục lại dáng vẻ anh tuấn như trước, nhưng vẫn rất đáng sợ và nghiêm khắc.

“Nghe nói Snape luôn chuẩn bị, mà vì rất khó để giữ ma lực cân bằng nên hắn phải thật cẩn thận, nhưng vẫn không tránh khỏi thất bại như lần trước.”

Đồng tử màu đỏ tươi của Voldemort đột nhiên co rút lại, vuốt ve đưa phép trong tay, nhưng không lập tức phóng ra Crucio [Toàn tâm oan cốt].

“Nói Severus đẩy nhanh tốc độ của hắn, chừng nào hoàn thành thì chủ nhân sẽ ban thưởng cho hắn vinh quang cao nhất.”

Cuối cùng, Voldemort nói như thế, trong lúc bình minh buổi sáng vẫn còn chưa xuất hiện, hắn nhìn chăm chăm không chớp mắt vào tế đàn lạnh giá.

Mà người sau lưng hắn thì cúi đầu, “ba” động thổ biến mất.

“Aaaaa.” Harry đang nằm trên giường mở choàng mắt, trời còn chưa sáng hẳn, vết sẹo đã lâu chưa có gì giờ như đang cháy lên, đau đớn làm cho thị giác của cậu gần như mơ hồ, khó mà phân biệt được mọi thứ.

Harry giãy dụa đứng dậy, đến khi mở tủ thuốc ra thì mới ra nhớ đây là Hogwarts, còn cậu thì chưa kịp ngao chế được dụi đi.

“Đáng chết!” Cậu thấp giọng mắng một tiếng, tê liệt ngã xuống giường, thở hổn hển từng ngụm, cố gắng làm dịu lại nỗi đau đớn.

Ước chừng 10 phút sau, khi Harry cảm giác được đau nhức trong đầu dần tán đi, thì cậu mới nhanh chóng mặc quần áo, đứng dậy đi sang phòng bên cạnh.

Cau mày, Harry vẫy đưa phép, một con hươu đực màu bạc hiện ra trên hành lang, cúi đầu kêu lên với Harry.

“Đi nói cho Dumbledore, ta và Snape lát nữa sẽ qua bái phỏng.” Harry nói nhỏ với chú hươu, hươu bạc gật đầu, như có linh tính mà kêu lên một tiếng chạy ra khỏi phòng.

Harry sửa sang lại áo chùng lần cuối, rồi nói với Medusa trên cửa phòng Snape: “Phiền người nói cho giáo sư Snape, ta\_Harry Potter, có việc gấp tìm thầy ấy.”

Người đẹp trong bức họa trên tường liếc Harry một cái, không nói lời nào mở cửa ra, mà Snape thì đang ngồi ở sô pha, sững sờ nhìn lò sưởi.

“Câu mơ được?” Snape không đứng dậy, dùng giọng nói có chút mê mang nói.

“Àn.” Harry chống nạng đi đến trước sô pha “Đi thôi, giáo sư.”

“Hắn thật sự muốn.....” Snape vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hạ giọng xuống như tự nói với mình.

“Vô luận là hắn có thể hay không, chúng ta đều phải bắt đầu chuẩn bị.” Harry mỉm cười “Chúng ta đã chiến thắng một lần, thì em tin tưởng chúng ta sẽ thắng lần nữa.”

“Đi thôi.” Snape đứng lên khỏi sô pha, đi đến trước lò sưởi, nắm một nhúm bột Floo.

“Văn phòng Hiệu Trưởng Hogwarts.”

Trong phòng Hiệu trưởng, Dumbledore đang đứng trước chậu Tường Kỳ mà suy nghĩ gì đó.

“Albus.” Vừa ra khỏi ngọn lửa, Harry liền mở miệng “Con nghĩ thầy cần xem cái này.”

“Harry.” Dumbledore thấy Harry thì nhú mày lại, gật gật đầu, để Harry đi đến trước chậu Tường Kỳ.

Ký ức màu bạc xoáy trộn trong chậu Tường Kỳ, Dumbledore và Snape vươn tay, tiến nhập vào chậu, còn Harry thì một mình ở lại văn phòng, bắt đầu suy nghĩ làm sao để có thể ngăn cản Voldemort.

Ngăn cản hẳn thức tỉnh truyền thuyết tà ác.

Truyền lại từ thời Trung Cổ, tà linh tồn tại trong truyền thuyết.

Rất nhanh, Dumbledore và Snape đi ra từ chậu Tường Kỳ, trên mặt Dumbledore là sự tức giận khó mà che giấu.

“Albus.” Harry gật đầu với Dumbledore nói “Chúng ta cần lập tức hành động, tuyệt đối không thể để hắn thành công.”

Sắc mặt Snape có chút tái nhợt, từ trong trí nhớ của Harry, y liền nhanh chóng nhận ra thân phận của Tử Thần Thực Tử áo đen kia, nguyên lai không phải ai khác mà chính là gia chủ nhà Malfoy\_Lucius?Malfoy.

Xem ra nhà Malfoy đã không thể tránh khỏi mà tham gia vào âm mưu lần này rồi.

Mà Snape thậm chí còn không có tư cách đi khuyên ông bạn già trước kia, dù sao tất cả đều do chính họ lựa chọn, nên họ cũng phải trả giá cho sự lựa chọn của mình.

Cho dù là dùng ma lực và máu tươi để hiến tế.

Đây là quy tắc của Slytherin, không ai có thể thay đổi.

“Tôi sẽ nhanh chóng bố trí người giám thị tể đàn kia, dù thế nào chăng nữa thì cũng không thể để cho Voldemort thành công.” Dumbledore nói với hai người bọn họ “Harry, Severus, hy vọng hai người có thể tùy thời báo cho tôi biết hướng đi của Voldemort. Còn nữa Harry, dùng Bể Quang bí thuật khổng chế tốt đầu óc của con, con hẳn là biết tình trạng của bản thân, không thể để Voldemort phát giác ra bất kỳ dấu vết gì trong đầu hẳn, con cần phải hiểu tầm quan trọng của việc này.”

Ngữ khí của Dumbledore mang theo chút hàm ý như ra lệnh.

“Albus!” Snape chỉ cảm thấy một ngọn lửa giận không tên đang bốc lên trong lòng.

“Severus, Harry không phải đứa nhỏ, trò ấy có thể hiểu được tầm quan trọng của mình trong cuộc chiến lần này.” Dumbledore nói.

“Đúng vậy, thưa giáo sư.” Harry cũng đồng ý với ý kiến của Dumbledore “Em sẽ không để những người khác, giống như Sirius hy sinh vì sự ngu xuẩn của em.”

Nói xong Harry dường như đột nhiên ngộ ra điều gì đó mà nhìn Dumbledore.

Dumbledore nghiêm trọng mà lắc đầu với Harry: “Thực xin lỗi Harry, nhưng thầy nghĩ, chuyện của Sirius chỉ sợ không thể làm luôn một lần, tuy là Peter biến mất, nhưng trước khi hai người cung cấp trí nhớ cho

thầy, thầy thật sự không ngờ Sirius vô tội. Mà bây giờ, kể từ khi Voldemort trở lại, thì lời nhà Weasley nói, bọn họ không còn thấy qua con chuột tên Scabbers kia.”

“Hắn chạy.” trong giọng nói của Harry mang theo hận ý hiềm thấy.

“Chỉ sợ là vậy.” Dumbledore tiếc nuối nói “Chỉ có bắt Peter, chúng ta mới có thể trả lại trong sạch cho Sirius, hoặc là.....”

“Chờ một cuộc vượt ngục quy mô lớn từ Azkaban?” lời nói lạnh lùng, trào phúng của Snape nhắc nhở “Albus, một cụ nghĩ ra chủ ý này.”

“Không.” Dumbledore nói “Đây chính là một phương pháp, nhằm nhắc nhở Fudge là Giám ngục không đáng tin cậy. Không ai muốn thấy Azkaban vượt ngục, nhưng nếu Bộ Pháp Thuật không phối hợp thì chúng ta đều biết ngày này sẽ không thể tránh được.”

“Con hiểu.” Harry bắt đầu dĩ.

“Thế nên, nếu giờ hai người trở về phòng thì có thể ngủ được thêm một lát. Đúng rồi Harry, tuy dù sao cũng không thể thông hết các lò sưởi, nhưng mà mạng lưới Floo bên trong Hogwarts có thể trực tiếp nối mà không cần sự cho phép của Bộ Pháp Thuật. Con nên chuẩn bị trong phòng mình một chút, thế thì việc đi học sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Mặc dù không phải mỗi phòng học đều có lò sưởi, nhưng với những phòng học hơi xa một chút thì lò sưởi vẫn tiện hơn.”

“Tất nhiên, cảm ơn Albus.” Harry vô cùng ngạc nhiên là còn có phương pháp như thế, nhưng quả thật đây vẫn có thể coi là một cách tốt.

“Như vậy, hai người đi về trước đi, sáng sớm hôm nay Harry còn có lớp. Còn Severus, dù thế nào thì ma được kia cũng cần kéo dài thêm một thời gian nữa. Hoặc tốt nhất là cậu có thể làm ra một loại ma được có cùng hiệu quả nhưng bên trong thực chất lại hoàn toàn khác, tuy tôi biết là điều này rất khó, nhưng vẫn kính nhờ cậu.”

“Tôi hiểu được.” Snape mím môi, những đường nét trên khuôn mặt vẫn cứng nhắc, nhưng vẫn biểu hiện rõ quyết tâm của y.

“Vậy thì, Beanie.” Theo tiếng gọi của Dumbledore, một gia tinh mặc khăn trải bàn của Hogwart, có đôi mắt thật to giống như Dobby xuất hiện trong văn phòng.

“Vui lòng mang Harry Potter tiên sinh trở về phòng, và khai thông mạng lưới Floo ở trường cho lò sưởi trong phòng trò ấy, cảm ơn.” Dumbledore hơi cúi người một chút, nói với Gia tinh đứng trên thảm.

“Phục vụ Bạch phù thủy vĩ đại\_giáo sư Dumbledore và Harry Potter tiên sinh là vinh hạnh của Beanie, Dumbledore tiên sinh không cần phải nói cảm ơn.” Giống như phần lớn các Gia tinh nuôi trong nhà, Beanie lắc lắc đôi tai to như cánh dơi của mình đến phát ra tiếng, đôi mắt to vì xúc động mà đầy nước mắt “Bây giờ Beanie lập tức mang Harry Potter tiên sinh về phòng và khai thông phi lộ.”

Nói xong, Gia tinh giữ chặt Harry “bang” một tiếng biến mất khỏi phòng.

“Vậy tôi cũng về đây, Albus.” Snape gật đầu, định bước về phía lò sưởi trong phòng, nhưng Dumbledore gọi y lại.

“Severus, tôi có một vấn đề muốn hỏi cậu.” Dumbledore nói như thế, nhưng bất mãn và hoài nghi trong giọng nói lại không thể giấu được.

“Chuyện gì? Albus.” Đối với sự tồn tại vừa là thầy cũng vừa là bạn như Dumbledore thì cảm tình của Snape vẫn cực kỳ phức tạp, nhưng dù sao đi nữa thì đã lâu lắm rồi y không còn cảm giác được sự hoài nghi như thế thì trong giọng nói của cụ. Thần kinh mẫn cảm của y bắt đầu hoạt động, rốt cuộc là cái gì làm cho Dumbledore sinh ra cảm giác hoài nghi với y.

“Trước ngồi đi.” Dumbledore bảo Snape ngồi xuống trước, nhìn dáng vẻ của cụ thì đây có vẻ là một cuộc nói chuyện dài.



“Albus, tôi không có nhiều thời gian, cụ hẳn là biết tình trạng bây giờ của Potter cần nhiều ma được như thế nào.” Y muốn cự tuyệt cuộc nói chuyện dài làm y cảm thấy không tốt này, nhưng y cũng biết y hoàn toàn không thể cự tuyệt.

Không ai có thể cự tuyệt Albus Dumbledore, cả Voldemort cũng không thể.

Cho nên Snape sáng suốt lựa chọn vâng theo ý muốn của lão nhân này, ngồi xuống sôpha.

“Ăn chút Chanh tuyết bảo không?”

“Không, Albus, tôi nghĩ tôi đã không chỉ một lần cự tuyệt sở thích với đồ ngọt Muggle của cụ.”

“Vây, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề.” Đôi mắt màu xanh của Dumbledore nhìn chăm chú vào biểu tình trên mặt Snape, rồi mới mở miệng “Tôi hy vọng cậu có thể nói cho tôi biết, cậu đối với Harry và Harry đối với cậu, hoặc chính xác hơn mà nói thì rốt cuộc trong lúc đó cậu và Harry đã xảy ra chuyện gì?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bắt đầu kể từ chương này, Harry và Voldemort chính thức bước vào trận chiến đầu tiên

~~ mọi người cho biết cảm tưởng nga

~

## 19. Quyển 1 - Chương 19

Chương 20: Ngày đầu tiên sau khai giảng.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Cuối cùng cũng lách được tới chương 20 rồi, \*tung bông\* ^o^.)

Một sự trầm mặc và áp lực kéo dài.

Dumbledore ngồi trên ghế bành nhìn chăm chăm Snape, còn Snape ngồi ở đó thì lại không nói một lời.

Bàn tay tái nhợt của y nắm chặt áo chùng, im lặng như một pho tượng.

“Khụ khụ, Severus.” Dumbledore ho khan hai tiếng “Đừng lo lắng, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ muốn hỏi một chút, cậu còn hận James sao?”

“Đúng vậy, tất nhiên.” Snape không chút do dự.

“Cậu, cậu còn yêu Lily chứ?”

Lúc này, khoảng thời gian đợi Snape trả lời dài hơn: “Đúng vậy, tôi còn yêu cô ấy.” Lúc nói ra câu đó y nghiêng đầu, không hề nhìn Dumbledore.

“Vây thì, cậu còn hận Harry không?”

“.....”

“Severus, tôi hy vọng cậu có thể cho tôi biết đáp án của cậu.”

“Tôi không biết, có lẽ tôi chưa từng hận cậu ta.” Snape quay đầu lại, thấy biểu tình duy trì trên mặt Dumbledore, hít sâu một hơi, tiếp tục “Tôi chỉ là đem tất cả hận ý trong quá khứ của mình dồn lên người một kẻ vô tội.”

“Severus, tôi rất vui khi cậu có thể nhận ra điều này.” Dumbledore gật đầu “Như vậy, tôi hy vọng cậu cũng hiểu được tình cảm hiện giờ của cậu đối với Harry là rất nguy hiểm.”

“Tình cảm cái gì.” Snape đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Dumbledore “Tôi không có tình cảm gì với tiểu quỷ kia.”

Sự phủ nhận quá mãnh liệt, ngược lại làm lộ ra sự lo lắng.

“Severus, không cần vội vàng phủ nhận như vậy.” Dumbledore mở miệng “Mọi người luôn cho là đã hiểu hết bản thân họ, nhưng bọn họ không nhất thiết phải thực sự hiểu trái tim mình, sống theo những gì mình muốn.”

“Albus, cụ rốt cuộc muốn nói cái gì?” Snape nhìn Dumbledore.

“Tôi muốn nói gì...tôi nghĩ Severus, trong lòng cậu chắc đã biết.”

“Cụ muốn nói tôi đã yêu một đứa nhỏ 11 tuổi ư!” Snape đột ngột đứng dậy, động tác quá lớn làm ngã cả bàn trà trước mặt.

“Không có ai nói như vậy.” Dumbledore xếp hai tay thành hình tháp, một tia quang mang không rõ lóe lên sau cặp kính “Nếu cậu cảm thấy như vậy, thì nó chỉ cho thấy rằng đó là mong muốn sâu xa nhất trong trái tim của cậu.”

“Albus, cụ đừng đùa.” Snape lắc đầu, thần sắc có chút hoảng sợ.

“Tôi không hề nói đùa, tôi nghĩ cậu rõ hơn tôi, Severus.” Ánh mắt của Dumbledore quá sắc bén, hoàn toàn không giống một lão nhân đã gần 150 tuổi.

“Albus, điều đó không có khả năng.” Snape cố chấp lắc đầu.

“Là không có khả năng, hay là cậu không muốn thừa nhận.” đôi mắt xanh Dumbledore làm người ta khó có thể nhận ra cảm xúc trong đó “Đúng vậy, tình cảm của cậu đối với Harry rất nguy hiểm, đây là sự thật mà cả hai chúng ta đều biết. Nhưng nếu cậu không chịu thừa nhận tình cảm bấy giờ của mình, thì tình cảm cậu dành cho Harry sẽ tạo ra nguy hiểm lớn hơn nữa, bởi vì người không muốn thừa nhận tình cảm của bản thân là kẻ yếu đuối ”

“Nhưng đó là một Potter.”

“Cậu đã thừa nhận Harry không phải là James.”

“Tôi..... ”

“Severus, cậu sao phải lừa gạt chính mình.”

“Nhưng cậu ta là học trò của tôi!”

“..... ”

“Albus..... ” giọng nói của Snape đã mang theo sự khẩn cầu, y không muốn thừa nhận điều đó, cho dù tình cảm kia đã rõ ràng đến nỗi y không thể không thừa nhận, không thể lừa gạt bản thân nữa.

“Severus.” Dumbledore lắc lắc đầu, dùng một ánh mắt từ ái mà Snape hoàn toàn không thể cự tuyệt, mở miệng “Cậu phải nhớ kỹ, bất luận ở tình huống nào thì tình yêu của bản thân cũng không có lỗi, dù cho cậu yêu ai.”

Gellert.....

Đó là lời lão nhân thở dài từ sâu trong tận đáy lòng, nhưng Snape không thể nghe thấy, cũng không thể đoán được.

Y giờ đang tê liệt ngồi trên ghế, không nói được một lời.

Y yêu Harry Potter, người có thân thể của đứa nhỏ 11 tuổi, con của nam nhân mà y dành gần nửa đời người để hận và nữ nhân y yêu hầu như suốt nửa cuộc đời.

Con của James Potter và Lily Potter — Harry Potter.

Hoặc chỉ là “Harry” mà thôi.

“Albus.”

“Ân?” Lão nhân lên tiếng.

“Thực xin lỗi.” Dumbledore nghe được trong giọng nói của Snape mang theo sự thống khổ và cả vài phần ghen ghét “Tôi chưa từng nghĩ tới.....”

“Tôi cũng không, Severus.” Dumbledore cười mở miệng “Tôi đã từng nghĩ có lẽ sẽ có một ngày cậu thích Harry, nhưng vẫn chưa từng nghĩ tới cậu lại yêu trò ấy.”

“Tôi không nên như vậy.” Snape đã khôi phục lại vẻ mặt cứng ngắc như cũ, nhưng vì từng kích động nên khiến cho đôi môi của y vẫn còn hơi run rẩy.

“Đúng vậy, cậu không nên.” Dumbledore kết luận “Nhưng mà tôi không có tư cách ngăn cản cậu.”

“Nhưng tôi không thể tiếp tục như vậy.” Snape dùng sức lắc đầu, dường như muốn dùng việc này để ném ra tất cả những suy nghĩ trong đầu “Điều này rất nguy hiểm, nếu bị Chúa tể Hắc Ám phát hiện.....”

“Cho nên tôi tin tưởng cậu, Severus, cậu sẽ có lựa chọn phù hợp.” Lúc nói ra những lời này, khẩu khí của Dumbledore lạnh lùng và tràn đầy hàn ý.

“Tôi sẽ...” Cuối cùng, Snape trả lời như vậy rồi như chạy trốn mà rời khỏi phòng Hiệu Trưởng, thậm chí còn không hề quay đầu lại.

Thế nên y không thấy được vẻ mặt vừa lòng và có chút giảo hoạt khó nhận ra của Dumbledore.

Lúc này, Harry đang ở trong phòng của mình, chuẩn bị công việc của ngày đầu tiên sau khai giảng, nói ngắn gọn chính là ngao chế được dịp đi.

Thuận tiện sửa sang lại một chút sách vở cần thiết, bởi vì có mạng lưới Floo trong lò sưởi nên cậu không cần vội đến phòng học, còn bữa sáng thì có thể bảo Gia tinh mang đến tận phòng.

Lớp đầu tiên sau khai giảng, không hề nghi ngờ là lớp Biến Hình của giáo sư McGonagal.

Thời điểm Harry thông qua lò sưởi đến phòng học, giáo sư McGonagal đang lấy hình thái của một con mèo ngồi trên bục giảng.

Animagus.

Harry méo miệng, vụng trộm cười cười, rồi mới chống nạng đi tới chỗ Ron để dành cho cậu.

“Hắc, bồ tèo, đêm qua cậu đi đâu thế. Giáo sư McGonagal nói cậu không sống ở ký túc xá, Hiệu trưởng Dumbledore đặc biệt bố trí chỗ ở cho cậu?” Harry còn chưa ngồi vào chỗ của mình thì Ron đã lên tiếng “Cậu có biết là tất cả mọi người đều quan tâm đến cậu không.”

Harry quay đầu đánh giá bốn phía, thấy Dean, Seamus, thậm chí là cả Neville đều gật đầu, cậu mỉm cười đáp lại một chút. Sau đó, tập trung tinh thần lên con mèo ngồi trên bục giảng, nga~ không, là lên người giáo sư McGonagal.

Đúng 8 giờ, con mèo vẫn trên bục nhảy lên trước, nháy mắt liền biến thành một phụ nữ, đôi mắt đen nghiêm khắc, áo chùng xanh biếc... không thể nghi ngờ đó là giáo sư McGonagal.

Như giáo sư McGonagal đã dự kiến, bọn nhỏ trong phòng học đều hít sâu một hơi, có vẻ cực kỳ kinh ngạc, mà Harry dù thâm buồn cười trong lòng cũng phối hợp làm ra bộ dáng kinh ngạc. Đáng tiếc là với một người đã học xong Animagus như Harry mà nói, thì sự kinh ngạc này vẫn còn chút giả tạo.

Phần mở đầu vẫn phần khích như trước, sau khi để cho mọi người chép lại một đồng ghi chú “thâm thủy” phức tạp, các học sinh trong lớp bắt đầu việc biến que diêm thành cây kim.

Harry vung đũa phép lên với que diêm, rồi nhìn Ron ở bên cạnh đang huy động cả hai tay của mình, sau đó thì que diêm đã không phụ lòng mong đợi của mọi người — cháy lên.

“Động tác của cậu sai rồi.” Hermione bên cạnh không chút khách khí mở miệng “Phải vung đũa phép như vậy, ở câu chú ngữ thứ hai thì rung lên một chút.”

“Vậy cậu thử xem.” Ron hừ lạnh một tiếng, nhường ra một chỗ.

Mà kết quả đương nhiên là..... Hermione cũng không thành công.

“Chỉ được cái nói miệng.” Ron bắt mắt vênh môi lên.

Harry ở một bên ho khan một tiếng, kỳ thật động tác của Hermione hoàn toàn không sai, bắt quá cô còn chưa khống chế được ma lực nên mới không thành công.

Có lẽ là do đã quen biết nhau từ trên xe lửa, nên lúc này quan hệ giữa Hermione và Ron đã tốt hơn nhiều.

“Thực ra Ron à, Hermione không nói sai, mình có thể thử xem.” Harry huy động đũa phép, que diêm dưới tay cậu thành công biến thành một cây kim đơn giản.

“Rất tốt, Gryffindor thêm 10 điểm.” giọng của giáo sư McGonagal truyền đến từ sau lưng ba người.

Tay Harry hơi giật giật.

Vừa rồi thiếu chút nữa là cậu đã không nhận được mà phóng ra một cái “Stupefy”.

“Potter tiên sinh trước đó đã từng thử dùng phép Biến Hình sao?” giáo sư McGonagal hơi thắc mắc hỏi.

“Đúng vậy...” Harry nghĩ nghĩ rồi nói “Đúng vậy, nghĩ hè giáo sư Snape có chỉ cho con.”

Đây là đáp án Harry nghĩ là phù hợp nhất, nhưng khi cậu nói ra lời này, lại hoàn toàn không ngờ sẽ tạo ra nhiều hiệu ứng kinh tởm như vậy.

“Trò nói Severus!” giọng của giáo sư McGonagal hơi cao lên.

“Đúng vậy.” Harry có chút nghi hoặc hỏi “Có vấn đề gì sao, thưa giáo sư McGonagal?”

“Không, không có gì.” Giáo sư McGonagal hơi mỉm cười “Các trò tiếp tục đi.”

Dứt lời, giáo sư McGonagal xoay người đi về phía bục giảng, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm “Severus, sao có thể như vậy.”

Mà Ron và Hermione ở bên cạnh cũng không hiểu gì.

“Harry, Snape là ai?” Ron huých nhẹ Harry.

“Là giáo sư môn Độc dược của chúng ta.” Harry trả lời.

“Vì sao McGonagal lại phản ứng như thế?” Hermione tiếp tục hỏi.

“Mình nghĩ.....” Harry lúc này mới ngộ ra “Có lẽ hành vi trong lời mình nói không phù hợp với giáo sư Snape.”

“Nhưng giáo sư Snape không phải chỉ giảng dạy thôi sao?” Cục cưng ngoan, học trò tốt\_Hermione vẫn không hiểu được ý Harry.

“Sau này khi cậu gặp thầy ấy sẽ hiểu vì sao giáo sư McGonagal có phản ứng như thế.” Cuối cùng, Harry đưa ra kết luận để kết thúc việc thảo luận này. Còn giáo sư McGonagal thì mang đầy một bụng nghi vấn, không chỉ vì Severus trong lời nói của Harry, mà còn có.....động tác quá thuần thục của Harry, đó không phải do luyện tập hay huấn luyện nhiều là có thể làm được.

Mà là..... mà là cảm giác thuần thục của việc sử dụng đũa phép trong một thời gian dài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì hôm nay sẽ có thêm một chương nữa, hy vọng là không có việc gì, thỉnh các vị độc giả phù hộ ta không bị rút mạng!

(HMH: cuối cùng Sev cũng chịu thừa nhận tình cảm của mình với pé Har rồi a

, nhưng còn thổ lộ hay không thì còn là một quãng đg nha nha

. Cứ chờ đi các bạn OvO)

## 20. Quyển 1 - Chương 20

Chương 21: Cự tuyệt.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta là người chăm chỉ, ta bù lại cho ngày hôm qua.

Hai chương mọi người đều phải trả lời nga

~Ôm tất cả.

Khác: Trong chương này, rất nhiều biểu hiện của Harry không phải tính cách vốn có của cậu, mà là biểu hiện của bệnh trầm cảm, người mắc bệnh trầm cảm thường khó mà khống chế bản thân sinh ra những suy nghĩ tuyệt vọng, cho dù sự tình cũng có một mặt hoàn toàn tích cực. Chờ Harry tỉnh táo lại thì cậu sẽ hiểu được giáo sư.

Ngày đầu tiên sau khai giảng nhanh chóng kết thúc, tất cả đều thuận lợi mà chả phát sinh gì, bao gồm cả lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám buổi chiều tuy rằng đã không còn nói lắp, nhưng vẫn chả có chất lượng gì của giáo sư Qirrell.

Sau khi kết thúc một ngày học trở về phòng, Harry phát hiện trong phòng có một người không biết nên nói là ngoài dự liệu hay lẽ ra phải ở đó.

Không hề nghi ngờ, ngồi trong phòng Harry, không phải người khác chính là Severus Snape.

Nam nhân ngồi cạnh lò sưởi, môi mím chặt, cứ nghiêm mặt ngồi ở đó, mắt nhìn chăm chăm và lò lửa, không có một tia sinh khí.

“Giáo sư?” Harry cẩn thận gọi.

“Potter.” Snape ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt xanh biếc của Harry, thấp thoáng dưới ánh lửa là đôi mắt như ngọc phi thúy tràn đầy lo lắng.

Nhưng bây giờ khi thấy thần sắc đó, trong lòng Snape lại cảm thấy lạnh như băng, nếu như nói ngay từ đầu y cố ý trốn tránh, vậy thì hiện giờ y đã có thể dễ dàng nhận ra tình cảm ẩn sâu trong khóe mắt Harry.

Thế thì sao chứ.

Đúng vậy, thế thì sao, bọn họ không thích hợp, bọn họ không thể ở bên nhau.

Dù không nói đến việc họ cách nhau 20 tuổi, dù không nói giữa họ từng là “Cừu hận”, đơn giản chỉ vì Chúa tể Hắc Ám thôi, thì bọn họ đã không thể ở bên nhau rồi.

Bọn họ không thể vì tình yêu mà làm bại lộ đối phương, điều đó sẽ thành lợi thế cho Chúa tể Hắc Ám càng thêm cường đại, sẽ làm thế giới này vạn kiếp bất phục.

Nếu ở quá khứ, Severus Snape làm một Slytherin thuần túy, cho rằng chỉ có sức mạnh mới có thể giúp y nắm vận mệnh trong tay, thì bây giờ y đã hiểu được, có những lúc sức mạnh cũng không đủ để quyết định tất cả. Thậm chí khi đối mặt với vận mệnh, sức mạnh quá nhỏ bé và bất lực.

Mà cậu bé trước mặt này vẫn luôn đấu tranh với vận mệnh, và thậm chí cậu còn giành được thắng lợi.

Trên thế giới này, quyền lực và lực lượng tất nhiên là rất quan trọng, nhưng có lẽ chiến thắng hết tất cả, chỉ có dũng khí và yêu.

Đây là luận điệu mà Dumbledore đưa ra bị nhiều người khinh thường nhất, nhưng cũng là điều duy nhất tồn tại có thể làm kỳ tích nảy sinh.

Thật sự là châm chọc.

“Giáo sư, thầy có việc tìm em sao?” Thấy Snape lâu không mở miệng, Harry mở lời trước.

Trong phòng tràn đầy ám áp, nhưng không hiểu vì sao, Harry vẫn có linh tính xấu. “Chắc mình đã lo lắng nhiều quá rồi” cậu tự nhủ, thế nhưng cảm giác không tốt này lại ngày càng mãnh liệt, làm Harry không thể nào chối bỏ. Dự cảm không rõ kia quá giống...quá giống với cái ngày Sirius chết đi.

“Harry.” Cuối cùng Snape mở miệng, thanh âm khàn khàn làm cho người ta run sợ.

“Thầy nói gì?” Harry cho là mình đã nghe lầm.

“Harry.” Snape lặp lại một lần nữa.

“Giáo sư, em nghĩ em không làm ra chuyện gì khiến thầy tức giận. Nếu thầy có gì bất mãn có thể trực tiếp phạt em lao động phục vụ, chứ đừng gọi em như vậy. Em sẽ cảm thấy thầy đang bị ai đó dùng thuốc Đa dịch giả mạo, mà nhện không được phóng một cái “Stupefy” để thử.” Harry nói một hơi không nghỉ rồi nhìn Snape.

Mà Snape cũng nhìn cậu, trong đôi mắt đen sâu thăm lóe lên vài cảm xúc không rõ. Nhưng Harry chưa kịp nhận ra, vì Snape nháy mắt đã thu liễm lại, đôi mắt đen trống rỗng giờ như một cái hộp kín, không tiết lộ ra bất kỳ bí mật gì.

Giống như những cảm xúc vừa rồi chưa bao giờ biểu lộ ra...

“Giáo sư, thầy muốn nói gì.” Harry liếm đôi môi khô ráo, hỏi.

“Harry, ta nghĩ chúng ta nên bảo trì khoảng cách.” Snape dồn hết sức để phun câu nói này ra khỏi cổ họng.

“Bảo trì khoảng cách?” Harry hơi mỉm cười “Em không hiểu ý của thầy lắm.”

“Ta không cần phải lặp lại lần nữa, ta nghĩ cậu đã rất rõ ý của ta.” Hầu kết của Snape giật giật, tầm quan trọng của sinh mệnh Harry thúc giục y phun ra câu thứ hai.

“Em không rõ ràng lắm.” Harry muốn lui lại, kết quả cái nặng vấp phải chiếc ghế làm cậu ngã xuống.

Snape nhanh chóng đứng lên theo bản năng, tiến lên hai bước muốn nâng Harry dậy, nhưng cuối cùng lại rụt tay về.

Mà đến khi Snape rút tay về thì tầm mắt Harry vẫn chưa bình thường lại được.

Cậu thấp giọng nói: “Em hiểu rồi.”

Nhưng giọng nói của cậu thật sự rất nhỏ, ngay cả Snape cũng không nghe rõ.

“Cậu nói cái gì?” Snape theo bản năng hỏi lại, sau rồi mới thấy mình đã hỏi một vấn đề ngu ngốc.

“Em nói, em hiểu rồi.” Harry ngẩng đầu “Chẳng lẽ giáo sư Snape đột nhiên nghe không hiểu tiếng Anh?”

Snape lùi lại hai bước, nhìn Harry đang ngẩng đầu.

Y chưa từng nghĩ tới Cấu thể chủ đầy nhiệt tình điển hình của nhà Gryffindor sẽ có ánh mắt lạnh băng như vậy, giống như bị phản bội...

“Nhưng đây là vì tốt cho cậu” Snape tự nói với bản thân, rồi như chạy trốn mà ra khỏi cửa.

Mãi đến khi y trở lại phòng mình vẫn không hề nhận ra, lời y vừa tự an ủi mình giống hệt cái cớ y dùng lúc nói ra câu “Máu bunn” làm tổn thương Lily năm đó, giống y đúc.

Y chưa bao giờ cảm thấy cách làm của mình làm tổn thương người khác, hay có thể...y luôn cho rằng như vậy là tốt nhất, rồi...nhất sương tình nguyện...

Đây là Severus Snape.

Nhưng ngay cả như vậy, khi y trốn về phòng lấy ra một chai rượu Gin, muốn dùng chất lỏng nóng cháy kia làm ấm cơ thể mình, thì lại phát hiện ra rượu vốn ấm nóng giờ lại lạnh như băng.

Lạnh đến nỗi làm dạ dày cũng muốn đông lại.

Y không nghĩ đến Harry, y không dám nghĩ.

Tuy nhiên, y không thể ngờ là...lúc này Harry đang ngồi trên nền nhà lạnh băng, ánh mắt đờ đẫn.  
Phản bội.

Cậu chưa từng nghĩ...từ này lại xuất hiện trong đời cậu một lần nữa, mà còn liên quan đến Snape...

“Rất kỳ quái” một giọng nói vang lên trong lòng cậu.

Mày chẳng phải vẫn cho rằng Snape không phải người tốt sao?

Nhưng cách đây bao lâu rồi?

Một ngày?

Một năm?

Hay là ba năm? Mười năm?

Thật sự là lâu lắm.

Cậu đã có thói quen Snape mặc dù dùng ngữ điệu vô cùng mỉa mai cũng luôn giúp đỡ cậu, ngay cả khi chỉ là bức họa.

Nhưng bây giờ, người nọ lại nói...

“Chúng ta nên bảo trì khoảng cách.”

Khoảng cách, ha ha, con mẹ nó khoảng cách!

Harry quỳ rạp trên mặt đất cười to, nước mắt dọc theo gò má chảy vào miệng, vị mặn chát...

Cậu khóc lên, rồi nước bọt bắt đầu tràn sang khí quản làm cậu liều mạng ho khan.

Giống như muốn ho ra cả phổi.

Cậu thật sự ngu xuẩn, cậu sao có thể nghĩ rằng trong lúc đó giữa cậu và Snape có chút khả năng. Những ôn nhu đó... chỉ sợ vốn đều dành cho mẹ cậu Lily giờ được y bố thí cho cậu một cách giả dối, cậu sao lại cho là y có cảm tình với cậu chứ...

Cậu thật sự là điên rồi.

Không, cậu đã điên từ lâu rồi phải không? Từ ngày đó, khi Hermione bị người ta dùng làm vật thí nghiệm.

Cậu đã sớm không xứng để có được hy vọng lần nữa.

Mà Snape cũng vậy, vào cái ngày mẹ cậu chết đi, nam nhân kia đã tuyệt vọng đến nỗi ngay cả cái chết đối với y cũng là sự giải thoát, y sao có thể yêu một lần nữa chứ?

Harry quỳ rạp trên mặt đất, hoàn toàn không chú ý tới bởi vì cảm xúc phát tiết quá nhiều mà ngón tay cậu không ngừng co rút, thậm chí còn để lại từng vết máu trên sàn.

Thống khổ qua đi, tinh thần bất ổn và sự mệt mỏi quá độ, rốt cuộc làm cho cậu choáng váng mà ngã trên sàn.

Lớp học đầu tiên vào sáng hôm sau là lớp Bùa Chú của giáo sư Flitwick, nhưng mãi đến khi lớp học kết thúc Harry cũng không xuất hiện, Hermione và Ron đều không khỏi lo lắng.

Cho đến trưa cũng không thấy bóng dáng Harry đâu.

Cuối cùng, Ron và Hermione ngăn cản giáo sư McGonagal đang đi ngang qua trên hành lang.

“Cái gì, các trò nói cả một buổi sáng hôm nay Harry không xuất hiện?” vẻ mặt của giáo sư McGonagal trở nên nghiêm túc.

“Đúng vậy, bọn con đến bệnh thất cũng không thấy Harry, hơn nữa mọi người đều nói hôm nay không thấy cậu ấy.” Hermione nói.

“Hai trò đi theo ta.” Giáo sư McGonagal không chút do dự trực tiếp mang theo Ron và Hermione nhanh chóng đi về phía hầm.

Cảnh tượng sau khi mở cửa làm cho giáo sư McGonagal chấn động.

Harry cứ thế quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt ửng hồng, hiển nhiên vì phát sốt mà thần trí đã không còn thanh tỉnh, vết máu trên sàn đã khô lại, máu kết lại trên đầu ngón tay làm người ta không còn thấy rõ bộ dáng ban đầu của nó.

Giáo sư McGonagal cơ hồ có thể cảm thấy sự tức giận trực tiếp trào lên từ dạ dày, bà thậm chí còn muốn lập tức vọt sang phòng bên bắt nam nhân áo đen kia đến đây. Nhưng lý trí nhắc nhở bà bây giờ Snape hẳn là đang dạy lớp Độc dược năm tư của Ravenclaw và Hufflepuff, mà nhiệm vụ hàng đầu lúc này của bà lại là đưa Harry đến bệnh thất chữa trị.

“Trời ạ, trò ấy sốt cao đến muốn phát cháy.” Tới bệnh thất chưa được 3 phút, Ron và Hermione liền được nghe Sự tử hống của Nữ vương bệnh thất lần đầu tiên.

Bà Pomfrey cẩn thận đặt Harry lên giường, rồi liền vội vã đến tủ thuốc tìm ma dược thích hợp.

Mà Hermione đứng bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được mà thấp giọng hỏi: “Harry sẽ không sao chứ?”

“Trò ấy sẽ ổn thôi.” Bà Pomfrey cầm ma dược trở về phòng bệnh “Nhưng điều kiện tiên quyết là trò ấy không còn ép buộc mình như vậy. Nga~ Merlin, cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy qua một đứa nhỏ bởi vì vấn đề tâm lý, mà đem bản thân ép buộc thành vậy.”

“Vấn đề tâm lý?” Ron ở bên cạnh xen mồm vào “Đó là cái gì?”

“Bệnh trầm cảm sao?” Hermione nói.

“Nga~ đứa nhỏ, sao trò biết?” Sau khi bà Pomfrey dứt được hạ sốt và được an thần cho Harry xong thì kinh ngạc quay đầu lại.

“Giáo sư Dumbledore từng nói qua với con là có một học trò cần bác sĩ tâm lý giúp, nhưng con không biết cư nhiên là Harry..... cậu ấy...” Hermione vô cùng lo lắng mà xoắn hai tay lại với nhau.

“Trò ấy sẽ không sao đâu.” Bà Pomfrey trả lời như muốn tự thuyết phục bản thân “Chúng ta chỉ cần tìm ra nguyên nhân trò ấy như vậy, và lần này thì cái gì đã kích thích trò ấy, nga~ còn có.....” Pomfrey dường như nhớ tới cái gì đó mà mở miệng “Minerva, chờ sau khi lịch giảng dạy hôm nay của Severus kết thúc, phiền cô giúp tôi bắt hẩn đến bệnh thất.”

“Cho dù là dùng pháp thuật?”

“Đúng, cho dù dùng pháp thuật!” Bà Pomfrey trả lời dứt khoát.

## 21. Quyển 1 - Chương 21

Chương 22: Phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Hồi tiếc có vị như thế nào...từ dạ dày đến trái tim, mỗi chỗ đều như bị xiết chặt lại, bóp nghẹt đến không thở nổi.

Hoặc đây đã không đơn giản chỉ là hồi tiếc, mà là một loại sâu sắc hơn...cảm giác đau đớn hơn cả khi biết được chân tướng của Lời tiên đoán năm đó.

Lục phủ ngũ tạng đều run rẩy.

“Thật sự không thể văn hồi rồi” ngồi bên giường trong bệnh thất, ánh mắt của Snape vẫn bình tĩnh như cũ mà nhìn Harry, nghĩ.



Nhưng thế thì sao, y sẽ không thay đổi quyết định của bản thân, dù lòng đau đến chết lặng.

Bởi vì họ không thể trở thành nhược điểm của nhau, huống chi y không thể để Harry ý lại vào y, cái Cứu thế chủ cần là sự độc lập, kiên cường, mà không phải ý lại.

Trong lòng hạ quyết tâm, Snape đứng lên khỏi ghế.

Sau đó y nghe được một tiếng nói mới, nhẹ nhàng vang vọng bên trong bệnh thất vắng vẻ.

“Severus.” Đó là thanh âm của Harry, nhưng Harry vẫn chưa tỉnh lại, cậu chỉ trở người một chút rồi lại ngủ.

Snape nắm tay thành quyền, rồi cắn răng, vén áo chùng đen rời khỏi bệnh thất.

Khi cửa bệnh thất đóng lại một lần nữa, Harry ở trên giường mở mắt, trong mắt hoàn toàn không có sự mê mang khi mới tỉnh lại mà là thanh tỉnh, vài tia sáng lóe lên trong đó.

Cậu xiết chặt góc chăn, thấp giọng gọi: “Severus.”

Nhưng lúc này, ngay cả làm người nọ tạm dừng lại cũng không được vì y đã đi rồi, không chỉ đi khỏi bệnh thất, mà e rằng cũng là đi khỏi cuộc sống sau này của cậu, thậm chí là sự do dự cũng không thể thay đổi sự thực là người nọ không ở đây.

Tàn khốc nhưng chân thật.

Kỳ thật khi tỉnh táo lại thì Harry đã sớm hiểu được ý đồ của Snape, lý trí đã nói cho cậu hành vi của y là đúng, thậm chí ngay cả bản thân cậu cũng chưa chắc tìm được biện pháp tốt hơn. Nhưng vẫn không thể vui đi cảm giác khó chịu trong lòng.

“Harry, trò tỉnh?” Bà Pomfrey đi vào bệnh thất liền thấy Harry đang ngồi trên giường “Severus đâu?”

“Con không thấy, giáo sư Snape vừa ở đây sao?” Harry lắc đầu, trả lời.

“Cậu ta luôn ở đây, lúc ta đi vẫn còn, chắc mới rời đi thôi.” Bà Pomfrey lắc đầu “Severus cũng thật là, lúc ta giáo huấn y còn chẳng nói một lời. Ta còn nghĩ y biết bản thân làm sai, biết bản thân tốt xấu gì cũng là một giáo sư mà lại không quan tâm đến học trò của mình, nhưng không nghĩ tới y lại bỏ đi. Thôi quên đi, dù sao toàn bộ Hogwarts đều biết tính cách không tốt của y, tuy là một năm trước bỗng dưng tốt lên nhiều, nhưng bản tính vẫn không thay đổi a~.”

“Một năm trước?” Harry nắm được mấu chốt, hỏi “Là lúc nào?”

“Nếu không lầm thì là sau khi Voldemort sống lại.” Bà Pomfrey nói “Khoảng thời gian đó hình như Severus đột nhiên trầm ổn và ẩn nhẫn đi nhiều. Bất quá sở thích và tính tình cũng chẳng thay đổi, có thể là do Voldemort đột nhiên sống lại nên làm y thay đổi. Dù sao, năm đó Severus là bạn tốt của mẹ trò Lily, chủ mưu hại Lily nằm ở bệnh viện thánh Mungo bỗng dưng hồi phục, thì Severus cũng chẳng vui vẻ gì, cho dù.....”

Bà Pomfrey bỗng ngừng lại, liếc sang Harry một chút.

“Kỳ thật Bà Pomfrey, con nghĩ Dumbledore đã nói với bà chuyện của con, trên thực tế con rất rõ chuyện giữa Snape và mẹ con.” Harry gật đầu với phu nhân Pomfrey “Vậy nên thật ra bà không cần kiêng dè, tiếc là vì con sợ Voldemort giám thị bệnh viện thánh Mungo, nên cho đến bây giờ con cũng chưa từng đến thăm cha mẹ.”

“Harry, trò còn nhớ rõ James và Lily sao?” Bà Pomfrey hỏi.

“Nhớ rõ, rất rõ.” Harry nhắm mắt lại “Con như còn có thể cảm nhận được mùi hương cỏ xanh khi con nằm trên lưng James chơi đùa ở đồng cỏ.”

“Lưng?”

“A, ân, lưng.” Harry ngây người ra một lúc, rồi mới nhớ khi đó James ở hình thái Gạc Nai, tất nhiên điều này không thích hợp để nói cho Bà Pomfrey.

Cũng may Bà Pomfrey không có hỏi nhiều mà chỉ nói: “Nhiệt độ của trò đã hạ rồi, nếu trò muốn thì có thể trở về. Nhưng hôm nay trước mắt thì không cần đi học, thay vì đó nghỉ ngơi tốt một chút, ngày mai hãy đi học lại, dù sao đối với trò thì mất một hai tiết học cũng chẳng sao.”

“Con hiểu được.” Harry đứng dậy khỏi giường, sửa sang tốt quần áo, sau đó thu nhỏ quà của Hermione và Ron lại bỏ vào túi, chống nạng đi về phía lò sưởi “VẬY THÌ...Bà Pomfrey, gặp lại sau.”

Thấy Harry biến mất trong lò sưởi, bà Pomfrey liền lắc đầu: “Ta cũng không muốn thường xuyên thấy trò ngã vào giường bệnh thất của ta, điều này thực sự sẽ giúp Hogwarts bớt đi một cái lo lắng.”

Harry cũng không trở về phòng, mà thông qua lò sưởi đến phòng nghỉ của Gryffindor, nếu không sai thì bây giờ đã kết thúc lớp thứ hai của buổi chiều, tiếp theo là bữa tối. Phần lớn học trò nhà Gryffindor đều đã trở lại phòng sinh hoạt chung để nghỉ ngơi hoặc sắp xếp lại cặp sách, mà cậu tới nơi này là để chờ Hermione và Ron.

Không ngoài dự liệu của Harry, khoảng 10 phút sau, cửa chân dung phòng nghỉ nhà Gryffindor mở ra, một đám học trò kết thúc lớp học nối đuôi nhau đi vào, nhưng khi nhìn thấy người ngồi trong phòng tất cả đều ngậy người ra một lúc.

Sau đó một học trò năm ba thở kêu lên một tiếng: “Harry Potter.”

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Tôi đến tìm Ron và Hermione.”

“Àn, học trò năm nhất sao? Lớp bọn họ vừa mới xong, chắc phải mấy phút nữa mới trở lại phòng nghỉ.” Một học trò năm ba có mái tóc xoăn màu nâu nói “Tôi tên là Manning Kundera, rất vui được gặp cậu.”

Nhìn cái tay đưa đến trước mặt, Harry ngậy ra một lúc rồi bắt tay lại: “Harry Potter, tôi nghĩ anh đã biết tôi.”

“Đương nhiên.” Đối phương cười có chút khấn trương, nhưng vẻ mặt vẫn thoải mái như trước “Harry Potter đại danh đỉnh đỉnh, mọi người đều muốn kết bạn với cậu.”

“Cám ơn.” Harry lễ phép cảm ơn lại “Tuy rất cảm ơn sự yêu mến của anh, nhưng tôi nghĩ thanh danh của tôi không phải do chính bản thân tôi đạt được.”

“Harry.....” Đối với câu trả lời của Harry, Kundera nhất thời có chút xấu hổ, lúc này trong phòng sinh hoạt chung lại truyền đến giọng của một nam sinh khác.

“Manning, Potter không muốn để ý đến cậu, nhưng lại không dám nói thẳng, cậu sao lại không hiểu được ý của người ta chứ.” Giọng điệu mỉa mai nhưng thanh âm không ngờ lại rất tốt.

Loại thanh âm này vừa như kim ngọc chà đạp, lại vừa như băng hạ lưu thủy.

Harry quay đầu lại, thấy được một mái tóc vàng rực rỡ.

“Đó là anh họ của tôi, Allen Stuart, năm nay là năm tư, gốc Đức.” Kundera nói khẽ với Harry.

Harry nghĩ trong trí nhớ của cậu hình như cũng có một cái tên như vậy, bởi vì lúc ấy tuổi cách nhau quá nhiều nên không chú ý lắm.

Bất quá, vì sao một người Đức lại gọi là Stuart?

“Anh ta có quan hệ gì với gia tộc Stuart sao?” Harry thấp giọng hỏi Kundera.

“Àn, anh họ là trưởng tử của một nhánh thuộc gia tộc Stuart, nếu dựa theo tước vị thì hình như được phong là Tử Tước.”

Nguyên lai là con cháu quý tộc, Harry đau đầu nhớ tới thời niên thiếu của Malfoy, nhưng lại hoàn toàn không ngờ thực ra nhà Potter cũng được coi là một thế gia quý tộc không nhỏ.

“Manning, trở về, không cần giao tiếp với kẻ giống Slytherin, thật không biết nón phân viện sao lại phân tên đó vào Gryffindor.” Allen hời hợt thúc Manning.

“Thực xin lỗi, hình như anh họ có gì hiểu lầm cậu.” Manning chớp mắt xin lỗi Harry rồi chạy qua chỗ Allen.

Mà Harry lại sững sờ ngồi tại chỗ “Ai có thể nói cho cậu, trên người cậu rốt cuộc có sợi lông nào giống Slytherin chứ? Cậu rõ ràng là một Gryffindor từ đầu tới đuôi.”

Cũng may cậu chẳng gây người được thêm bao lâu, vì cặp sinh đôi nhà Weasley đã nhanh chóng cắt ngang.

“Nga, nhìn xem ai này?” Một mái tóc đỏ.

“Nga~ đúng vậy, George, tôi nhìn thấy.” Lại thêm một mái tóc đỏ.

“Không nghĩ tới chỗ này cư nhiên có thể gặp được, đại danh鼎鼎鼎鼎 của chúng ta –”

“Harry Potter!” hai thanh âm cùng vang lên.

“Vây, rốt cuộc là cái gì..... ”

“Khiến cho ngài Potter của chúng ta hạ mình tới phòng nghỉ nhà Gryffindor.”

“Mà không bị lão dơi ở hầm kia ăn tươi chứ?”

“Hầm?” đột nhiên giữa cặp sinh đôi xuất hiện thêm một mái tóc đỏ, không ai khác là Ron “Hai anh sao lại biết Harry ở hầm?”

“Nga~.”

“Tiểu Ronnie của chúng ta ”

“Sao lại biết Harry ở hầm chứ?” Fred khoác tay phải lên vai Ron, nói.

“Đó là bởi vì hôm nay em và Hermione phát hiện Harry không có đi học, cùng giáo sư McGonnagal đến phòng Harry tại hầm thì phát hiện Harry té xỉu ở trong.” Mặt Ron đỏ lên, lấp bắp giải thích.

“Té xỉu?” George tròn tròn hai mắt, mà Fred bên cạnh còn khoa trương hơn mà làm một tư thế té xỉu, tiếp theo George đỡ lấy Fred để nằm xuống đất.

“Té xỉu cũng không phải là truyền thống tốt của Gryffindor.” Fred xoay người đứng dậy.

“Chúng ta là học viện Gryffindor dũng cảm.”

“Tất cả học trò đều phải dũng cảm.”

“Cho nên té xỉu cái gì chứ...”

“Tiểu Harry của chúng ta.”

“Em cần phải tăng cường rèn luyện a~.” cuối cùng cặp sinh đôi đồng thanh một câu.

“Đủ rồi George, Fred, thân thể Harry vừa mới tốt lên, hai người đừng ép cậu ấy.” Ron đẩy cặp sinh đôi đang chắn trước người Harry ra.

“Không, tiểu Ronnie của chúng ta.” Fred lắc đầu.

“Chúng ta đây cũng không phải là ép Harry.”

“Chúng ta là thật lòng yêu mến em ấy.”

“Cho nên.....” George dùng sức vỗ vỗ bả vai Ron.

“Vị Vladimir duy nhấ đang ngủ say này.....liền giao cho nhóc.” Fred chụp bả vai còn lại của Ron.

“Chúng ta muốn đi đối phó với bài tập của Snape.”

“Nga~ còn có, chúc nhóc may mắn vào thứ sáu.” Cặp sinh đôi nói xong thì trở về phòng ngủ của nam sinh, bỏ lại Ron ở phòng sinh hoạt chung.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chú ý: ta vừa biên soạn riêng cho mình một quyển cổ tích của Ma pháp giới, chuyện xưa cùng loại với người đẹp ngủ trong rừng.

Đầu tiên, chương này xuất hiện một nhân vật quan trọng, khụ khụ, mọi người đoán xem là ai?

Mặt khác, trong chương này có một câu nói trọng điểm mang ẩn ý không biết mọi người có nhìn ra không?

## 22. Quyển 1 - Chương 22

Chương 23: Lớp Độc Dược.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Hôm qua đi Vũng Tàu mà về trong ngày, tối hôm nay vẫn còn oải quá. Có không kịp tiến độ thì mn thông cảm với nhé @@).

“Thứ sáu thì sao?” Ron ngoái đầu sang hỏi Harry.

“Là lớp Độc dược của giáo sư Snape.” Hermione không biết từ đâu đi tới, hơi thắc mắc mà nhìn Ron “Trên thời khóa biểu có viết rõ ràng, Ron, đừng nói từ khi khai giảng tới giờ cậu chưa xem thời khóa biểu lần nào.”

Ron há hốc mồm.....

“Tớ biết là không có mà.” Hermione khinh thường khẽ hừ một tiếng, quay sang Harry “Harry, giáo sư Độc dược là người như thế nào? Vì sao tất cả mọi người hình như đều không thích ông ấy.”

“Một giáo sư cực kỳ khác biệt.” Harry suy nghĩ một chút, chọn dùng một câu trả lời thận trọng.

“Có khác biệt?” Ron dường như muốn truy hỏi kỹ càng hơn “Khác biệt cái gì.”

“Được rồi Ron, cậu không thấy là Harry rất khó xử sao? Dù sao vài ngày nữa là lớp Độc dược rồi, cậu đi học nhìn thì không phải sẽ biết à?” Hermione đập cuốn sách dày lên đầu Ron.

Mà Harry quay lại cười với Hermione rồi nói: “Kỳ thật tớ cũng không có chuyện gì, chỉ là lò sưởi phòng mình và kể cả các lò sưởi khác trong trường, chỉ cần ở nơi có lò sưởi thì các cậu có thể tới chỗ tớ bất cứ lúc nào. Đây là bột Floo, mỗi người các cậu một lọ, ném vào lò sưởi rồi nói ”Hogwart, phòng Harry Potter” là được. À, đừng để cho người khác thấy, đặc biệt là George và Fred.”

“Bột Floo?” Ron chớp tới bột Floo trên tay Harry “Cho tới giờ mẹ cũng chưa cho mình dùng qua, Harry, sao cậu lại có được?”

“Hiệu trưởng nói như thế mình sẽ tiện đi học hơn.” Harry đưa lọ Floo còn lại cho Hermione.

Hermione đưa tay nhận, cẩn thận quan sát bột phần màu xanh, mở miệng nói “Tớ đã từng đọc về cái này trong ”Một trăm loại ma pháp thường dùng của Phù thủy“, nghe nói ném vào lò sưởi rồi nói ra nơi cần đến là được?”

“Đúng, bắt quá phải nhớ hai điều quan trọng, đầu tiên là phải phát âm từng chữ rõ ràng, hai là chú ý không để bị sặc, nếu không đến sai chỗ thành Harry Potty thì không tốt đâu.”

Hermione và Ron phá lên cười, Hermione vừa cười vừa nói: “Nói thật, Phù Thủy thật sự rất kỳ diệu, trước kia tớ chưa từng nghĩ sẽ có người dùng lò sưởi để đi lại.”

“Không nghĩ tới?” Ron rất khó hiểu “Thế giới Muggle dùng gì để đi lại? ”

“Ô tô, thuyền, airplane?” Hermione trả lời.

“Air gì cơ?”

“Không phải air, là airplane.” Hermione giải thích “Chính là cái mang mọi người bay lên trời giống như cái chổi bay vậy đó.”

“Muggle cũng có thể bay?” Ron bắt đầu cảm thấy khó tin.

Hermione cũng không phiền mà bắt đầu giải thích, nhìn hai người nói chuyện với nhau, Harry cười cười nói: “Vây tớ về trước, khi nào rảnh thì tới tìm tớ.”

“Được.” Hai người đồng thời lên tiếng, rồi bắt đầu khí thế thảo luận, Harry nhìn họ rồi đến lò sưởi, rồi khỏi phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor.

Có lẽ lúc này, bọn họ không cùng đối mặt với quỷ khổng lồ, nhưng cậu tin ba người bọn cậu có thể trở thành bạn bè.

Ngày trôi qua nhanh, đã đến thứ sáu, mà Harry cũng thói quen dùng bột Floo đi học mỗi ngày. Những ngày này, cậu gặp Snape tổng cộng ba lần, nhưng cả ba lần Snape đều theo tiền lệ bước nhanh qua cậu, điều này ngược lại khiến Harry càng thêm xác định Snape có suy tính khác. Bởi vì nếu Snape thật sự chán ghét cậu, thì nhất định sẽ đứng lại trào phúng một trận, chứ không phải giống như trốn tránh mà vội vàng đi như vậy.

Đúng vậy, không thể nghi ngờ chính là trốn tránh.

Nên nếu muốn Snape không trốn nữa, trừ bỏ chính cậu tự mình suy nghĩ thì không còn cách nào khác nữa.

Harry tuy không biết làm sao, nhưng sâu trong lòng kỳ thật cậu cảm thấy cậu có thể hiểu được Snape.

Bởi vì trong cuộc đời mỗi người, có lẽ đều có một trở ngại, mà loại trở ngại này lại không thể để người khác giúp, chỉ có thể tự mình vượt qua. Tựa như chính cậu, cũng phải vượt qua trở ngại của bản thân.

Thế nên mỗi ngày cậu đều ở trong phòng dựa vào tường tập đi, ngã xuống, đứng lên lần nữa, lại ngã xuống, một lần lại một lần, dù sao có thể nào cậu cũng phải đứng lên.

Cho dù thương tích đầy người cũng không tiếc.

Bởi vì còn có toàn bộ Ma pháp giới trông chờ vào cậu, đây là trách nhiệm của cậu, cậu phải gánh vác mà không phải trốn tránh.

Vì lớp Độc dược ở hầm, cho nên lúc này Harry cũng không dùng bột Floo, mà là trực tiếp chống nạng đến lớp.

Trước khi cậu bước vào lớp một phút, lại đột nhiên bị một người kéo lại, là Draco Malfoy.

“Potter.” Thần sắc Malfoy hình như có chút hoang mang, không phải là hoang mang bình thường, đó cơ hồ là một loại hoang mang mà một đứa nhỏ 11 tuổi có biểu lộ ra nhưng không cách nào trấn định lại.

“Có chuyện gì sao?” Harry quay đầu, thấy mái tóc bạch kim của Malfoy dán lại trên trán.

“Không, không có, tao không sao.” Malfoy đột nhiên lui lại vài bước, lắc đầu lia lịa, rồi nhanh chóng xông vào lớp học.

Harry nhú nhú mày, trong ấn tượng của cậu, với tính cách của Malfoy căn bản sẽ không hề không kiểm soát được bản thân. Nhất định đã có gì xảy ra với cậu ta và nhà Malfoy, thậm chí là việc có liên quan tới Voldemort cũng sẽ làm Draco hoang mang. Dù sao cậu cũng không phải là một nam tử đã từng trải qua chiến tranh, cậu giờ chỉ là một đứa nhỏ 11 tuổi.

“Harry, chỗ này.” Ron ngoắc tay với Harry, rõ ràng là Snape còn chưa tới lớp học.

Vừa ngồi xuống chỗ cạnh Ron thì Snape bước vào, áo chùng đen quay cuồng khí thế hiển nhiên là làm tất cả học trò trong lớp đều ngậm miệng lại, Harry liếc mắt sang Malfoy, chỉ thấy cậu đứng ngồi không yên, dường như muốn làm gì đó nhưng lại cố đè nén xuống.

Tương tự với Malfoy còn có hành vi của Snape, tất nhiên Snape cũng không biểu hiện bất kỳ sự hỗn loạn nào ra ngoài, nhưng Harry vẫn cảm thấy y cực kỳ không bình thường. Bởi vì y không phát biểu bài diễn thuyết nổi danh của y ở Hogwarts, cũng không điểm danh mà chỉ xem qua danh sách, thậm chí y còn không làm khó dễ một Gryffindor trực tiếp đem tất cả các nguyên liệu cần thiết để nấu độc dược được liệt kê trên bảng đen thả vào vạc.

Điều này không giống với những gì Snape bình thường hay làm, rất không giống.

Không làm khó dễ, không trào phúng, không tán dương Malfoy, buổi học Độc dược quá mức bình thường như thế này, làm Harry không nhìn được mà quan sát Snape để tìm ra chút dấu vết sót lại.

Rồi cậu phát hiện ra trên thái dương của đối phương đang đổ mồ hôi lạnh.

“Tớ thấy giáo sư này thật bình thường a, trừ bỏ âm trầm một chút.” Ron vừa nghiền nát nanh rắn vừa nói với Harry.

Đó là bởi vì hôm nay y rất không bình thường, Harry thầm trả lời trong lòng nhưng không hề nói ra, mà chỉ nhẹ nhàng “Àn” một tiếng rồi chuyển tâm quan sát nhất cử nhất động của Snape.

Sau đó, cậu phát hiện mỗi khi Snape xoay người, đều theo bản năng mà co rút dây thần kinh bên khóe miệng.

Đó là di chứng sau khi bị Crucio [Toán tâm oan cốt], y mới từ chỗ Voldemort về.

Ngũ vị tạp trần, nếu có từ ngữ nào có thể hình dung được tâm trạng của Harry lúc này, thì chỉ có thể là ngũ vị tạp trần.

Lần đầu tiên cậu cảm thấy, vô luận Snape là người như thế nào, y đều là một giáo sư có trách nhiệm, trên thế giới này không mấy người có thể vừa chịu Crucio [Toán tâm oan cốt] của Voldemort xong, lại có thể đủ tinh thần lên lớp dạy học trò.

Dù cho phẩm chất đạo đức của người giáo sư này thế nào cũng không sao.

Ngay lúc Harry đang nghĩ cách để Snape thoát khỏi buổi học làm cho tinh thần và thể xác y mệt mỏi này, thì trong lớp vang lên một tiếng nổ mạnh.

Harry theo bản năng quay đầu nhìn vạc của Neville, nhưng cậu chỉ thấy cái vạc bị nấu hơi vẩn vơ, chứ rõ ràng là không bị nổ.

Giây tiếp theo cậu liếc sang phía học trò nhà Slytherin, rồi phát hiện ra làm nổ vạc không phải ai khác, mà chính là học trò đặc ý của Snape\_Draco Malfoy.

Cho dù Snape kịp thời phóng ra “Protego” [Khôi giáp hộ thân], nhưng được mụ ghẻ cũng văng lên tay cậu ta làm nổ mụ đỏ.

Snape ôm Draco, rồi sau khi cảnh cáo học trò đặc biệt “Longbottom không được lộn xộn.” thì nhanh chóng đi về phía bệnh thất, còn Harry cũng dứt khoát làm sạch vạc của Neville rồi chui vào lò sưởi.

Mục tiêu đến không thể nghi ngờ chính là bệnh thất Hogwart.

Cậu rất lo lắng cho Snape, cậu không thể giả vờ không biết gì trong khi biết rõ tình huống của đối phương, và để yên cho y miễn cưỡng chính mình như vậy.

Nếu Snape thực sự xảy ra điều gì không hay, cậu sẽ hối hận, cậu nhất định sẽ rất hối hận.

Cậu không thể để đời trước y chết trong lòng cậu, còn đời này thì chết ở nơi cậu không biết.

Cậu không cho phép!

Khi cậu lao đảo đi ra từ lò sưởi thì Snape còn chưa tới, bà Pomfrey đang đứng cạnh bàn quay đầu lại, rồi đi tới đỡ Harry.

“Trò lại xảy ra chuyện gì?”

“Không, con không sao.” Harry lắc đầu “Là Malfoy và giáo sư Snape, Malfoy bị được mụ ghẻ văng vào người. ”

“Cô sẽ xử lý, còn trò chạy tới đây làm gì?”

“Không, chủ yếu là giáo sư Snape, thầy ấy trúng Crucio [Toán tâm oan cốt] còn cố gắng đi dạy, con nghĩ thầy khi đến đây sẽ không nói ra, nên cô nhất định phải bắt thầy ấy ở lại đây để nghỉ ngơi. Còn nữa, đây là được chuyên trị Crucio [Toán tâm oan cốt].” Harry bối rối mở ra túi đựng được tùy thân, rồi lấy ra được chuyên trị Crucio [Toán tâm oan cốt] mà Snape dạy cậu chế hồi hè “Là lọ này, còn có được ổn định và được làm dịu.”

Sau khi nói xong một hơi, Harry định rời đi, nhưng đúng lúc đó cửa bệnh thất bật mạnh ra, đứng ngoài cửa là Snape đang nổi giận đùng đùng và Malfoy vẻ mặt mờ mịt.

“Cậu Potter, ta hy vọng cậu có thể giải thích vì sao cậu dám tự tiện rời khỏi phòng học khi chưa được cho phép, hơn nữa còn chạy đến nơi như bệnh thất này.” Mặt Snape tràn đầy tức giận, cả khuôn mặt không có chỗ nào là không biểu hiện ra sự tức giận của y, nhưng sự tức giận cũng làm thương tích của y nặng thêm, trái tim nhanh chóng quặn đau, lan sang cả xương cốt.

“Giáo sư Snape.”

“Cha đỡ đầu ”

“Severus!”

Bà Pomfrey, Malfoy và Harry đồng thời kêu lên, nhưng cách xưng hô lại hoàn toàn khác nhau.

Chỉ có Harry gọi là “Severus”, làm những người còn lại đều kinh ngạc nhìn cậu.

Nhưng suy nghĩ ẩn sâu dưới sự kinh ngạc đó lại khác nhau.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chú thích: Potter và Potty (cái bô) trong tiếng Anh phát âm có điểm tương tự.

Trong bản gốc không có nói đến việc cha đỡ đầu của Draco là Snape, nhưng phần lớn các tác giả đồng nghiệp vẫn lại viết về việc này, cho nên mượn dùng

Phần hôm nay trước mắt là thế, đang trong tình trạng gần như không có mấy tình để dùng. Xin mọi người hiểu cho là ta không thể viết thêm, thật sự là thời gian dùng máy tính rất ít ỏi.

## 23. Quyển 1 - Chương 23

Chương 24: Draco Malfoy.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Potter, mày..... ” mở miệng đầu tiên là Draco Malfoy.

“Wingardium leviosa.” Harry không trả lời Malfoy, mà nhanh chóng dùng một thần chú trôi nổi đưa Snape nằm lên giường bệnh thất, rồi dựa vào cửa sổ thành thạo mở miệng Snape để đổ thuốc vào.

Một lọ, hai lọ, ba lọ, khi vừa rót xong lọ thứ ba thì Snape mở mắt, vừa rồi là do thần kinh quá đau đớn và cơ bắp bị co giật nên mới ngất đi, cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Hiện tại, điều làm Harry đau đầu là làm sao giải thích với Malfoy về xưng hô thân mật vừa rồi, nhưng có lẽ là không cần giải thích, bởi vì Snape đã không chút do dự mà gạt tay cậu ra.

Trong đôi mắt đen kia là sự lạnh nhạt và trống rỗng, không có một chút cảm xúc.

Harry bỗng cảm thấy không chừng chủ đề của tạp chí trường ngày mai sẽ là: “Chuyện xưa chưa xốt của Cứu thế chủ\_Harry Potter: Thảm mền giáo sư Độc được nhưng bị từ chối.”

Nga..... điều này thật là....

Nhưng Hogwarts có báo trường sao? Tuy Harry biết ở trong mỗi học viện đều có tờ rơi tin tức, nhưng cái đó và báo trường không cùng cấp bậc với nhau, tất nhiên lại càng không sánh bằng bút tốc ký của Rita Skeeter.

“Giáo sư.” Harry rút tay về.

“Cậu Potter.” Giọng nói của Snape hình như vẫn chưa được tác dụng của được làm dịu, âm thanh khàn khàn đáng sợ “Ta hy vọng cậu có thể trở về lớp trông chừng học trò, còn cậu Malfoy, trên tay cậu còn rất nhiều mụn ghẻ.”

Harry cúi đầu rồi lại ngẩng lên một chút, lắc lắc, nói, “Thực xin lỗi, giáo sư.” Nói xong liền dùng lò sưởi rời khỏi bệnh thất.

Mà tiểu Malfoy lúc này lại đầy nghi vấn, nhưng không biết có nên hỏi hay không.

Cũng may Snape đã nhanh chóng giải quyết vấn đề này, nhưng y còn chưa nói ra thì bà Pomfrey sau khi xử lý tốt vết thương của Malfoy, đã cố chấp đưa Malfoy đến hầm.

“Cha đỡ đầu.”

“Bây giờ đang ở trường học thưa cậu tiểu Malfoy.” Snape ngồi trên ghế dựa, đồng thời bảo Malfoy cũng ngồi xuống.

“Giáo sư Snape.” Malfoy thông minh mà thay đổi xưng hô.

“Vậy tiểu Malfoy cậu muốn hỏi cái gì?” Snape uống một ngụm cà phê, hỏi.

“Potter, cậu ta.....” Malfoy cắn môi, không biết nói như thế nào.

“Nếu không có việc gì, thì tiểu Malfoy cậu có thể trở về chuẩn bị cho lớp học buổi chiều.” Snape hạ lệnh đuổi khách.

“Potter có phải sẽ giết chết Voldemort đúng không!” thấy Snape muốn đuổi cậu ra khỏi hầm, Malfoy nhắm mắt lại liều mạng nói ra.

Tay Snape đột nhiên cứng đờ, mà Malfoy dường như cũng bị chính bản thân dọa, đưa tay bịt miệng mình lại, lắc lắc đầu.

Nhưng lời đã nói ra giống như bát nước đổ đi, vĩnh viễn không thể thu lại.

“Cậu nói gì.” Snape chớp lấy vai Malfoy “Lặp lại lần nữa.”

“Không, con không nói gì cả.” Malfoy dùng sức giãy dụa, muốn giãy ra khỏi tay Snape.

“Cậu nói Harry có phải sẽ giết Voldemort hay không.” Snape thả tay ra, Malfoy lùi lại mấy bước rồi đứng im, khiếp sợ la lên “cha đỡ đầu.”

Snape cau mày nhìn Malfoy.

“Con, con không cố ý, con chỉ là...con chỉ là.” Malfoy lắc đầu “Thật ra con cũng không rõ lắm, con chỉ nằm mơ, mơ thấy Harry đánh bại Voldemort, mơ thấy khắp nơi đều là máu, còn có Avada Kedavra.” Nói tới đây Malfoy rùng mình một cái.

“Con không biết Avada Kedavra là cái gì, cha mẹ chưa từng nhắc tới, nhưng ở trong mơ con rõ ràng biết đó là Avada Kedavra.” Đôi mắt xám tro của Malfoy bắt đầu đầy nước mắt “Bọn họ ép con, ép con ra tay giết người. ”

“Cậu còn thấy gì nữa?” Snape tiếp tục.

“Con...” Malfoy do dự rồi hít sâu một hơi, hình như đã quyết định điều gì đó, nhìn quanh một chút, hạ giọng nói: “Con, con thấy bọn họ ép con giết giáo sư Dumbledore, nhưng..... ”

“Nhưng cái gì?” Snape cao giọng.

“Con không biết.” Malfoy lắc lắc đầu, con chỉ thấy có người giết giáo sư Dumbledorre, mặc đồ đen, nhưng con không thấy rõ.

“Trở về đi.”

“A?”



“Ta nói, cậu trước tiên trở về ký túc xá của mình, và để tránh việc cậu làm lộ ra cuộc nói chuyện hôm nay.....” Snape hạ quyết tâm, nhanh chóng xuất ra đũa phép trong tay áo, chĩa vào Malfoy “Oblivate [Quên sạch]!”

Mắt Malfoy nhanh chóng mờ mịt đi, tiếp theo cậu lấy lại tinh thần: “Giáo sư Snape?”

“Được rồi, nếu mụn ghẻ của cậu Malfoy đã không còn vấn đề gì, thì trở về phòng cậu ở Slytherin đi.” Giọng Snape lộ ra chút sốt ruột, nhưng nếu cẩn thận phân biệt thì không khó để phát hiện ra, dường như hòa trong sự sốt ruột đó là một chút dối trá.

“Vâng, thưa giáo sư Snape.” Malfoy nghe xong liền rời khỏi phòng Snape, ngay khi bức họa trên cửa vừa đóng lại, cậu theo bản năng cầm lấy món trang sức bằng vàng trên cổ.

Vì sao giáo sư Snape lại dùng Oblivate [Quên sạch] với cậu, rốt cuộc giấc mơ của cậu đại biểu cho điều gì?

Lòng tràn đầy nghi vấn và sự bối rối không thể nói ra, Malfoy vừa suy tư vừa đi thẳng đến ký túc xá nhà Slytherin, mà Snape lúc đó cũng đang lâm vào phức tạp.

Vấn đề quá nhiều y chỉ có một, đó là liệu Draco Malfoy có phải cũng giống họ từ tương lai trở về quá khứ hay không, không...hoặc không phải là đến từ tương lai, mà từ thế giới kia đến thế giới này.

Đúng vậy, đây là vấn đề Snape nghiên cứu ra được suốt mười năm qua, ngay từ đầu y nghĩ mình là từ tương lai trở về quá khứ. Nhưng rất nhanh, sau khi tìm hiểu chính xác về ma pháp thời không, y liền hiểu được điều này là không thể. Bởi vì nếu y từ tương lai trở về quá khứ, thì trên dòng thời gian tất cả mọi chuyện trong tương lai sẽ không hề xảy ra. Không có chuyện xảy ra thì trí nhớ đó sẽ không tồn tại, Snape đã không chỉ một lần nghĩ mình điên rồi, nghĩ những chuyện đó đều do y tưởng tượng ra. Nhưng với sự tự tin vào khả năng kiểm soát của bản thân, y vẫn quyết định tiếp tục nghiên cứu ma pháp thời không. Sau khi nghiên cứu một thời gian, y đưa đến kết luận là y không phải từ tương lai về quá khứ, mà là từ một không gian khác đến không gian này, y đồng thời xuyên qua thời gian và không gian để đến được cuộc sống như bây giờ.

Nhưng y không biết được điều này là tốt hay xấu, thậm chí y gần như còn cho rằng đây không phải chuyện tốt. Lý do vì sao y tần tảo khổ khổ phấn đấu nhiều năm như vậy, sau khi Voldemort chết đi và y cuối cùng cũng có thể giải thoát, lại đến thế giới này tiếp tục sống một cuộc sống tuyệt vọng như thế chứ.

Nhưng suy nghĩ đó của y cũng không lâu sau đã bị phá vỡ, mà phá vỡ suy nghĩ của y không phải ai khác là một bệnh nhân, một bệnh nhân lặng im nằm ở bệnh viện thánh Mungo, Lily Evans, hay còn gọi là Lily Potter.

Lily của y.

Không, đã không còn là của y, đóa hoa bách hợp kiều diễm này đã là vợ của người khác, hơn nữa bây giờ còn lặng im như vậy nằm trên giường bệnh. Suốt mười năm nay, Snape thử chế ra vô số ma dược vì muốn cứu chữa cho Lily Potter, nhưng đều không có hiệu quả. Mà mấy loại dược có thể có hiệu quả thì tác dụng phụ lại quá lớn, thế nên Snape căn bản là không có dũng khí dùng lên người Lily.

“Harry chưa từng đến thăm Lily thì phải” Snape nghĩ trong đầu.

Mà y thực sự không nghĩ sai, việc của Lily...Harry đã sớm bằng cách nào đó biết được từ chỗ bà Figg, nhưng hận là hận hai chân cậu khiến cậu không thể tự do hành động. Thế nên chuyện đến thăm Lily cũng trở thành hy vọng xa vời, mà sau khi Voldemort sống lại, cậu lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù chiến tranh còn chưa bắt đầu, thì cũng không có nghĩa là đối phương sẽ thay đổi việc làm của mình.

Tử thần thực tử có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Từng đấu với họ nhiều năm nên Harry rất hiểu đạo lý này.

“Vì thế nên bây giờ chỉ có thể yên lặng theo dõi mọi việc diễn ra” kết thúc một ngày học, sau khi hoàn thành việc luyện tập chưa có hiệu quả gì, Harry ngâm mình trong bồn tắm suy nghĩ.

Mà chủ đề chỉ có một, làm sao để giết Voldemort.

Không phải đánh bại, không phải bắt giữ, mà là giết chết.

Tất nhiên, giết người là không đúng.

Harry vừa nghĩ kế hoạch làm sao giết được Voldemort, vừa đi vào cõi thần tiên.

Bất quá, chênh lệch thực lực của cậu và Voldemort, thực ra ở đây không phải là chênh lệch về năng lực pháp thuật, nếu nói 17 tuổi Harry Potter giết chết Voldemort còn có thể là nhờ may mắn. Thì Harry ở 26 tuổi, thậm chí có thể nói là đã 36 tuổi đối với việc sử dụng pháp thuật, vẫn có được chút tâm đắc riêng. Đường nhiên, những tâm đắc này hoàn toàn không chỉ thuộc về mình cậu, nhiều cái là từ bức họa Dumbledore và phát hiện của Hermione.

Mà cậu bất quá chỉ là hiểu được những biến đổi trong pháp thuật của mình, làm những kỹ xảo đó trở thành hành vi thường ngày của cậu.

Mà lúc này Harry hoàn toàn không ngờ, chính vì một chút kỹ xảo nhỏ như vậy lại làm giáo sư McGonagall nghi ngờ cậu.

Vì thế giờ cậu chỉ dùng pháp thuật tắt vòi nước, nhắm mắt lại suy nghĩ từng bước cần làm để giết được Voldemort.

Đầu tiên, thế lực của Voldemort là bản thân hắn và Tử thần thực tử, còn có nhóm quý tộc, phần lớn các hành động của Voldemort đều có tiền tài quý tộc hỗ trợ phía sau, chẳng như nhà Malfoy, nhà Lestrangle, nhà Black lúc trước.

Mà đồng dạng, những thành viên quý tộc này cũng là thành phần Tử thần thực tử trung kiên, với lý do đó, nếu muốn đánh bại Voldemort, đơn giản chỉ có hai cách. Cách thứ nhất là trực tiếp đánh Voldemort, đám Tử thần thực tử dĩ nhiên sẽ trở thành rắn mất đầu, sau đó mới tấn công vào Tử thần thực tử.

Còn cách thứ hai là chia rẽ nội bộ, ra tay với Tử thần thực tử, khiến Voldemort tách ra, cuối cùng suy bại đến nỗi chiến đấu một mình.

Nhưng dù là dùng cách nào đi nữa, thì bây giờ Harry cũng không có cách tiến hành.

Không, có lẽ là có.

Nghĩ đến ban ngày Draco muốn nói gì nhưng lại thôi, khóe miệng Harry nhin không được nở ra một nụ cười.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Draco, cậu rút cuộc là xuyên qua sao, vẫn là xuyên qua chứ, xuyên qua phải không?

Khác: Cảm ơn kino200712 và Bơ lạc thân yêu đã tặng bom, ô, cho nên mỗi người mún tặng tiểu kịch trường, xin đưa ra chủ đề, số lượng từ hạn chế trong vòng 2000 từ

vì tác giả hơi bận bịu a~.

## 24. Quyển 1 - Chương 24

Chương 25: Cảnh trong mơ bị vạch trần.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Draco Malfoy.”

Lúc Slytherin kết thúc buổi Thảo luận học đầu tiên và đi ra khỏi nhà kính, Draco vẫn đang chìm trong những suy nghĩ hỗn loạn, nên khi Harry gọi “Malfoy” ba lần vẫn không có kết quả, cậu quyết định túm lấy áo chùng của Malfoy.

“Potter!” Malfoy kinh ngạc quay người lại, thấy Harry ngồi xe lăn nhìn cậu “Sao không dùng nặng?”

“Thế này thì tiện hơn một chút.” Harry lăn bánh xe đi “Đường đi dài, với lại chống nặng cũng không tiện sử dụng thần chú.”

Malfoy có vẻ hiểu mà gật đầu: “Vậy có chuyện gì sao Potter?”

“Tôi nghĩ có một số việc cần nói chuyện với cậu.” Harry gật đầu với Malfoy, sau đó dùng đũa phép gõ vào bánh xe, xe lăn liền chạy thẳng về hướng hồ Đen, Malfoy theo sát phía sau.

“Ở đây đi.” Đến dưới tán một cây đa, Harry dừng xe lăn lại.

“Nói đi, mày tìm tao có chuyện gì?” Malfoy đứng lại bên cạnh Harry.

“Từ từ.” Harry vẫy đũa phép, phóng ra một thần chú cách âm phức tạp rồi mới mở miệng “Cậu tiểu Malfoy, xin hỏi hôm qua cậu gọi tôi lại có việc gì.”

Vấn đề ngoài dự kiến này của Malfoy, đồng dạng cũng là vấn đề Harry sau khi suy nghĩ kỹ mới lựa chọn. Bởi vì bất luận Harry nói gì, chỉ cần cậu đề xuất ra trước: yêu cầu, nội dung, và ý tưởng, nó cũng có nghĩa là cậu giao quyền chủ động cho tiểu Malfoy. Nhưng nếu Harry biết được việc Malfoy muốn nói nhưng lại thôi hôm đó, thì cậu sẽ nắm chắc quyền chủ động trong tay.

Chẳng cần biết gia chủ Malfoy sau này am hiểu đàm phán như thế nào, hiện giờ tiểu Malfoy vẫn không thể thoát khỏi tay cậu.

“Mày nói gì.” Malfoy lùi lại vài bước “Tao không rõ ý của mày, Potter.”

“Tôi nghĩ người thừa kế nhà Malfoy chắc không đến nỗi ngay cả lời mình nói trước đó cũng không dám thừa nhận chứ, Draco Malfoy.” Harry không hề dây dưa với Malfoy.

“Tao không có.”

“Vậy mời tiểu Malfoy cậu từ bỏ thói quen áp a áp úng của quý tộc qua một bên, nói thẳng ra đi.”

“Quý tộc không có thói quen áp a áp úng.” Malfoy theo bản năng phản bác.

“Thế rốt cuộc là vì sao ngài tiểu Malfoy phải sống chết giữ một bí mật không tính là bí mật chứ?”

“Không tính là bí mật?” Malfoy cười lạnh “Chẳng lẽ Potter mày biết hôm đó tao muốn nói gì?”

“Điều này không khó đoán.” Harry vừa gõ gõ đũa phép trong tay mình vừa quan sát biểu tình của Malfoy “Đầu tiên, ngày đó cậu hoảng loạn cản đường tôi lại. Với quan hệ giữa chúng ta và thân phận nhạy cảm của tôi, nếu không có việc gì lớn thì khả năng cậu chặn tôi lại gần như là Zero. Cho nên nguyên nhân cậu chặn tôi lại, nhất định có liên quan tới thân phận của tôi và lập trường nhà Malfoy, đương nhiên, cũng có thể là do chính bản thân cậu.” Harry không chắc chắn mà nói thêm một câu cuối cùng.

Sau đó, cậu bất ngờ thấy sắc mặt Malfoy trở nên trắng bệch.

“Xem ra có liên quan đến chính cậu.” Harry nói tiếp “Liên quan đến bản thân cậu, đến tôi, còn liên quan đến cả Voldemort.”

Khi vừa nghe đến ba chữ Voldemort, Malfoy rùng mình một cái.

“Vậy cậu muốn tôi nói, hay tự cậu nói?” Cuối cùng, Harry bắt đầu thu lưới.

“Tao, tao chỉ nằm mơ, nằm mơ Hogwarts trở thành chiến trường, mơ...mơ thấy mày giết Chúa tể hắc ám.” Cuối cùng, Malfoy ngượng ngừng nói, đả kích quá mức đã làm cậu quên cả sợ hãi.

Harry chấn động.

Có lẽ Malfoy sẽ cho rằng giấc mơ của cậu ta chỉ là sự tưởng tượng, nhưng Harry rất hiểu, ở một thời không khác thực sự đã xảy ra chuyện như thế. Vậy thì vì sao Malfoy lại biết, chẳng lẽ Malfoy cũng đến từ thế giới kia?

Không, không có khả năng, cho tới khi cậu chết Malfoy vẫn còn sống, mà trong lập luận của Snape, phán đoán quan trọng nhất chính là không tự nhiên chết đi.

Hơn nữa những gì Malfoy biết không thực sự là trí nhớ, mà dùng một cách khác, biết được từ cảnh trong mơ.

“Cậu còn nói cho ai nữa không?” Harry đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Chỉ mong, chỉ mong Malfoy còn chưa nói cho Lucius, nếu không Voldemort sẽ biết hết, cậu không dám tưởng tượng lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì.

“Không có.” Malfoy lắc lắc đầu, lại theo bản năng nắm lấy chìa khóa vàng trước người.

Harry biết đó là cái gì, nhà quý tộc thường cho thành viên nhỏ tuổi trong gia tộc một ít vật phẩm luyện kim giúp che chắn thần chú, nhằm bảo đảm sự an toàn cho người thừa kế, mà hành vi bây giờ của Malfoy.....

“Cậu nói cho Severus ” Harry thấp giọng nói.

“Cái gì?” Malfoy không nghe rõ.

“Cậu nói cho giáo sư Snape, đúng không.” Harry lặp lại lần nữa, lần này giọng rõ ràng là lớn hơn nhiều “Hơn nữa ông ấy còn dùng Obliviate [Quên sạch] với cậu, nhưng không thành công.”

Ngữ khí Harry quá mức khẳng định, khẳng định đến nỗi làm Malfoy sợ hãi.

“Sao mà biết.” Malfoy đột nhiên cảm thấy Harry Potter trước mặt có chút đáng sợ.

“Tôi tất nhiên là biết.” Harry cười khở “Tôi rất hiểu ông ấy, thậm chí còn hiểu hơn cả cha cậu.”

“Mày với cha đỡ đầu của tao...” trong lòng Malfoy nảy sinh ra một suy đoán, nhưng cậu lại nhanh chóng phủ định.

Nhưng Harry lại mỉm cười nhìn Malfoy: “Cậu nghĩ đúng rồi đấy, tôi thích ông ấy, tôi thích cha đỡ đầu của cậu.”

“Điều đó không thể xảy ra!”

“Vì sao không thể?”

“Cha tao từng nói, nếu cha đỡ đầu không thay đổi thói quen không gọi đầu và tạt xấu trong ăn nói, thì cả đời sẽ không có cô gái nào thích ông ấy.” Malfoy nhanh chóng trả lời.

Thế mà Harry chỉ cười: “Draco.” Cậu gọi Malfoy “Đầu tiên, tôi không phải là một cô gái, còn nữa, tôi không quan tâm đến tóc cha đỡ đầu của cậu.”

Cậu vừa nói vừa lắc đầu, đột nhiên lại cảm thấy trong lòng chua xót, cảm giác đau đớn như vậy làm cậu muốn khóc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bởi vì mạng hỏng, rồi nhìn lại một chút, nếu tiếp tục viết sẽ sang nội dung khác, thế nên chương này đến đây thôi

## 25. Quyển 1 - Chương 25

Chương 26: Bát quái.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Mãi đến sau này, khi Harry nhớ lại lúc tiểu Malfoy nói câu kia mới phát hiện ra nhiều thứ ẩn giấu trong đó, là chuyện không thể nói chỉ thuộc Lucius Malfoy và Severus Snape lúc trước.

Bất quá, khi đó tất cả đã không còn quan trọng, bởi vì lúc đó Snape đã thuộc về cậu, mà những gì trong quá khứ đã sớm theo gió tán đi, không còn tung tích.

“Harry, Harry.”

“A?” Harry lấy lại tinh thần, thấy Hermione hươ hươ tay trước mặt cậu.

“Cậu đang suy nghĩ gì mà thất thần vậy.” Hermione buông tay.

“Tớ đang suy nghĩ, Hermione, cậu thành tích tốt như thế, vì sao không học một số môn ngoại khóa chứ?”

“Ngoại khóa gì?” Hermione nghiêng đầu trầm tư.

“Đúng.” Harry gật gật đầu “Hermione, chúng ta quen biết nhau cũng được một thời gian rồi, tớ phát hiện cách học bình thường của cậu là như thế này, đầu tiên là học trên lớp, rồi chuẩn bị bài, tiếp theo là ôn tập lại, rồi lại chuẩn bị bài tiết tiếp theo, phải không?”

Hermione gật gật đầu.

“Nhưng pháp thuật khác với cách học của Muggle, không phải cứ cố gắng là có thể học giỏi.”

Hermione nhún mày.

“Không, tớ không có ý gì khác.” Harry lắc đầu “Tớ chính là muốn nói, năng lực không chế ma lực của Phù thủy tăng dần theo sự trưởng thành của họ, cho nên Hermione, có một số thần chú không chỉ cần chúng ta hiểu và luyện tập là đủ, mà là nằm ở kinh nghiệm, kỹ xảo và cả độ thành thạo của ma lực.”

“Mà kết quả cuối cùng, còn quan trọng hơn những gì cậu tưởng tượng.” Harry tổng kết.

“Cho nên, ý của cậu là?” Hermione hình như nhận ra được gì đó.

“Đúng, tớ cảm thấy ma lực hiện nay của cậu vẫn chưa đủ để đáp ứng được việc học những ma pháp đó, không bằng học những môn khác, vậy thì không những có thể học được kiến thức mới, mà còn có thể hỗ trợ cho việc học bây giờ của cậu.”

Theo lời nói của Harry, ánh mắt Hermione cũng ngày càng sáng lên, đợi sau khi Harry nói xong, Hermione đã không kiềm chế được mà ôm Harry một cái.

“Hermione, buông tay, tớ không thở được!” Harry giãy dụa.

“Nga, Harry, cậu thật sự là.....” vẻ mặt Hermione kích động “Khó trách gần đây mình luôn cảm thấy có chút cản trở.”

“Kỳ thật đây là do một người bạn trước đó nói cho tớ biết” Harry cười nhìn Hermione, thật ra điều này vốn là vấn đề do chính Hermione phát hiện ra, chẳng qua khi Hermione phát hiện ra thì đã là năm ba, thế nên kết quả là cô hối hận suốt 1 tháng trời vì cảm thấy bản thân đã lãng phí gần cả 3 năm.

“Người bạn kia của cậu nhất định là rất thông minh, hơn nữa còn học rất giỏi.” vẻ mặt Hermione đầy sùng bái.

“Àn.” Harry gật đầu “Cô ấy là phù thủy thông minh và học giỏi nhất mà tớ từng biết.”

“Tớ rất hy vọng mình có thể vượt qua cô ấy.” Hermione khao khát.

“Cậu nhất định có thể.” Harry gật đầu, bởi vì trong lòng cậu Hermione là nữ phù thủy xuất sắc nhất, cũng là bạn tốt nhất của cậu.

“Đúng rồi, hôm nay sao chỉ có một mình cậu đến, Ron đâu?” Harry khép sách lại hỏi.

“George và Fred có buổi huấn luyện Quidditch vào tối nay, Ron đi xem.” Hermione bĩu môi “Thật không biết Quidditch có gì hay.”

“Này.....” Harry cũng không biết làm sao để giải thích về Quidditch với tiểu phù thủy thích đọc sách này a~.

“Tớ biết, sở thích của bọn con trai.” Hermione thở dài, rồi mới hoài nghi nhìn Harry “Harry, đừng nói cậu cũng là một phần tử cuồng Quidditch nhé.”

“Không, tớ không phải.” Harry lắc đầu “bất quá, nếu cho tớ một cái chổi, tớ tuyệt đối sẽ bay không kém gì Krum”, cậu nói thêm một câu trong lòng.

“Vậy là tốt rồi.” Hermione thở dài nhẹ nhõm rồi lắc đầu “Cậu không biết những đứa con trai đó cuồng đến chừng nào đâu. Thà đi xem huấn luyện chứ cũng không muốn ở lại phòng ngủ hoàn thành luận văn môn Độc được.”

“Tớ nghĩ tớ hiểu được.” ngược lại Harry rất thành thực.

“Tớ biết Harry, có nói gì thì cậu cũng là một đứa con trai.” Hermione cổ vẻ không bất ngờ gì.

“....., Hermione, cậu thật chẳng khách khí chút nào.” Harry lắc đầu.

“Đúng rồi, nói đến luận văn môn Độc dược, gần đây giáo sư Snape có phải đang bực bội gì hay không?”

“A?”

“Chẳng lẽ cậu không nhận ra gì sao?” Hermione nhìn bộ dáng trì độn của Harry vừa tức giận vừa buồn cười “Gần nhất bảo thạch của tất cả các Nhà trừ Slytherin bắt ngờ đều giảm xuống rất nhanh, cậu không phát hiện ra à?”

Thực sự tớ chẳng phát giác ra..... Harry oán thầm trong lòng, tớ còn bận tính kế Voldemort và chuyện với Severus, làm sao còn có thể chú ý tới điểm Nhà.

“Bất quá.....” Harry suy tư nói “Tớ nhớ rõ khi chúng ta đi học, giáo sư Snape gần như là không có trừ điểm chúng ta.”

“Đúng vậy.” Hiển nhiên câu trả lời của Harry khiến máu bắt quái của Hermione sôi trào “Chỉ điểm này thôi cũng đã khiến mọi người đoán đủ chuyện, có người nói là vì lớp chúng ta có được sự ưu ái đặc biệt, cũng có người nói bị nguyên rủa, đương nhiên nói nhiều nhất là.....”

“Là cái gì?”

“Nghe nói giáo sư Snape nhìn trúng phụ huynh một người trong Nhà Gryffindor, vì muốn để lại ấn tượng tốt cho bà ấy nên mới thủ hạ lưu tình!” lúc Hermione nói ra câu này cứ như đang nói một bí mật kinh thiên động địa.

Mà Harry.....

Xin cho bạn học Harry của chúng ta một chút thời gian để trở lại bình thường.

“Harry.”

“Khụ khụ, khụ khụ khụ.” Harry dùng sức ho khan đến nỗi sặc cả nước miếng, sau đó hỏi “Cách nói không thể tưởng tượng được này là truyền từ đâu ra?”

“Không thể tưởng tượng?” Hermione không đồng ý lắc đầu “Không nhất thiết là không thể tưởng tượng chứ, thế cậu có biết vì sao Snape không trừ điểm năm nhất Nhà Gryffindor không? ”

“Đó là bởi vì.....”

“Cũng không nói được chứ gì.” Hermione lộ ra một vẻ mặt như rất hiểu tâm lý của Harry “Kỳ thật ngay từ đầu tớ cũng không tin, nhưng sau khi thảo luận với George và Fred thì cảm thấy cách nói này cũng rất có lý a~.

“Thực ra cậu chẳng qua là bị cặp sinh đôi làm rối loạn suy nghĩ thôi”, rất hiểu năng lực của cặp sinh đôi nên Harry đành phải thở dài.

Dù sao cậu cũng không thể nói cho Hermione, sở dĩ Snape không khấu phân là vì bây giờ y nhắm mắt làm ngơ với cậu, nên cũng không thèm để ý tới năm nhất Nhà Gryffindor.

Mà nguyên nhân nhắm mắt làm ngơ là vì Snape có lẽ thích mình?

Điều này tuyệt đối còn đáng sợ hơn so với chuyện Snape thầm mến phụ huynh của học trò Nhà Gryffindor.

Huống chi.....

Nhìn vẻ mặt vô tư lự của Hermione, Harry thầm nói với bản thân, bây giờ Snape vẫn là thành viên Hội Phượng Hoàng làm gián điệp trong Tử Thần Thực Tử.

“Ầm” âm thanh truyền đến từ ngoài cửa sổ, Hermione theo bản năng nhìn về phía đồng hồ treo tường, phát hiện đã 8 giờ tối.

“Thời tiết không tốt lắm.” Hermione có chút lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thời gian cũng không còn sớm, tớ về trước.” Hermione ôm sách vở tạm biệt Harry.

“Àn, vậy lần sau gặp.” Harry mỉm cười nhìn theo Hermione ra khỏi phòng, sau đó nhìn sang cửa sổ.

Mây đen đã phủ kín toàn bộ chân trời, dường như muốn ép người ta đến không thở nổi, cùng với những tia sét lúc ẩn lúc hiện, đủ khiến cho lòng người sợ hãi.

Harry cầm đũa phép trong tay áo, nhìn thời tiết thay đổi thất thường ngoài cửa sổ, thấp giọng nỉ non...

“Cuối cùng, cũng bắt đầu thay đổi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương tiếp theo, thiếu niên bị vận mệnh lựa chọn, đi chiến đấu!

## 26. Quyển 1 - Chương 26

Chương 27: Vượt ngục.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cho nên, người là cần khích lệ a, danh sách hàng tháng đang chờ tôi.

Còn các bạn thân, không phải tôi không muốn nhắn trả lời, mà là tấn giang không cho tôi phản hồi aaa.

“Tonks, chuẩn bị tốt chưa?”

“Ân, chỗ tôi không thành vấn đề, chỗ Mundungous thì sao?”

“Ở thời điểm mấu chốt, tên đó hẳn sẽ không bị rớt lại.”

“Ân, vậy chỉ còn lại Lupin.”

“Lupin không có vấn đề gì, còn nửa tháng nữa mới đến trăng tròn.”

“Vây...”

“Năm.”

“Bốn.”

“Ba.”

“Hai.”

“Một.”

Ánh sáng màu vàng chiếu sáng bóng tối, ánh ra tế đàn trong bóng đêm, hoa văn chạm khắc huyết sắc lúc ẩn lúc hiện trên nền đá cẩm thạch trắng. Trung tâm tế đàn là một cổ hắc khí, nén đến vận vẹo, cuối cùng bị ánh sáng vàng ép vào tế đàn, biến mất cùng với hoa văn huyết sắc, ánh sáng lấp lánh màu vàng cứ như chất lỏng bao trùm cả tế đàn, rồi dần dần biến mất.

“Remus, cậu không sao chứ.” Trong bóng đêm, một bóng đen mơ hồ ôm lấy lang nhân lung lay sắp đổ.

Nếu cẩn thận, có thể nhìn thấy đó là một nam nhân có mái tóc xoắn rối dài, hai má lõm xuống, đôi mắt xám lộ ra sự cảnh giác của dã thú.

Bốn luồng ánh sáng xanh dâng lên từ bốn góc tế đàn, lang nhân gật đầu với người nam nhân đỡ mình, rồi sau đó một luồng ánh sáng xanh giống vậy phóng ra từ đũa phép lơ lửng của anh ta, chỉ nghe thấy “ba” một tiếng, hai người độn thổ, biến mất khỏi chỗ tế đàn.

Tế đàn đá cẩm thạch trắng trống rỗng, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió đang gào thét.

Lại là một buổi sáng sớm.

“Thôi đi, Hedwig.” Nghe được tiếng đập cánh, Harry theo bản năng phát phát tay, mở mắt, một con cú trắng không lớn đang nằm ra sức đập đập trong phòng.

Ai có thể nói cho tôi biết vì sao đầu năm nay cú mèo đều dùng lò sưởi không?

Sau đó, Harry phát hiện cậu quên đóng lại cái cửa sổ chân chính duy nhất thông từ hầm ra bên ngoài, mà Hedwig chỉ sợ cũng vào từ đó.

Nói thật thì, lúc Hagrid mời cậu đến túp lều của mình, lại còn đem cô bé tốt này cho cậu, Harry thật sự không biết làm sao hình dung được cảm giác lúc đó, cậu chỉ có thể thích thú nói một lời cảm ơn. Để có thể biểu đạt được sự cảm kích của mình.

“Nhật báo tiên tri?” Harry nghi hoặc lấy xuống tờ báo trên chân Hedwig, rồi mới nhớ ra mình không có đặt báo, đang lúc muốn cầm tờ báo lên, thì gia tinh “ba” một tiếng xuất hiện trong phòng.

“Ngài Harry Potter, đây là bữa sáng hôm nay của ngài.” Gia tinh bỏ khay xuống liền biến mất, Harry nhìn lên đồng hồ treo tường, trời ă, đã 7 giờ rồi.

Thế là Harry\_Cứu thế chủ sợ muộn\_Potter của chúng ta vội vàng giải quyết các chương ngại, dùng tốc độ nhanh nhất để thanh toán bữa sáng và cầm nặng lên, chui vào lò sưởi.

Tiết đầu tiên hôm nay là Lịch sử pháp thuật, giáo sư Binns trôi đến bục giảng sẵn sàng để bắt đầu lớp học, nhưng không khí trong phòng học cũng rất kỳ dị khác với trước, không ai dọn xong tư thế chuẩn bị ngủ, mọi người đều cúi đầu khe khẽ nói nhỏ.

“Có gì xảy ra?” Harry ngồi xuống cạnh Ron, Hermione và Lavender ở bên cạnh đang thảo luận gì đó.

“Cậu không biết?” Thấy Harry đến, Hermione ngẩng đầu nhìn qua đây “Hồi sáng cậu không thấy tớ với Ron có gửi báo cho cậu sao?”

“À, chưa kịp xem, có tin tức gì sao?” Harry vừa lấy sách lịch sử pháp thuật ra vừa hỏi.

“Cậu tự xem đi.” Ron rút một tờ Nhật báo tiên tri hàng ngày nhăm nhúm từ túi sách đưa cho Harry, Harry khó hiểu vượt thẳng tờ báo, rồi thấy được ảnh chụp thật lớn trên trang nhất.

Người trên ảnh Harry quen thuộc, phải nói là quá mức quen thuộc khi còn sống.

Tóc quăn rối, đôi mắt quen thuộc.

Là Sirius Black.

Mà tiêu đề thật lớn trên trang nhất chính là – Sirius Black vượt ngục, ngài Voldemort phủ nhận đây là Tử Thần Thực Tử.

Phía dưới có một hàng chữ nhỏ.

Harry vội vàng xem:

“Sirius Black, được biết là một kẻ cực kỳ ác độc, từng vì dùng một câu thần chú giết chết 13 Muggle, hơn nữa còn làm nổ một ngã tư mà bị nhốt vào Azkaban. Mọi người vẫn cho rằng nguyên nhân của sự điên cuồng này là vì sự thất thế của ngài Voldemort, mà nay chính miệng ngài Voldemort lại phủ nhận việc Sirius Black là Tử Thần Thực Tử, trong đó có phải còn ẩn tình gì khác? Mời mọi người đọc trang bốn, trang độc nhất vô nhị của phóng viên Rita Skeeter sẽ giúp mọi người gỡ bỏ những bí ẩn trong đó.”

Harry lập tức lật đến trang 4 của tờ báo.

“Sirius Black có phải vô tội hay không, khi ngài Voldemort phủ nhận đây là Tử Thần Thực Tử, trong lòng mọi người chắc hẳn đều thoáng xuất hiện câu hỏi này, người viết cũng đồng dạng thấy nghi hoặc vì điều đó. May mắn thay, hôm qua người viết đã tận mắt thấy Sirius Black, hơn nữa còn thoát được một mạng dưới đũa phép của hắn, mà bây giờ người viết ngồi ở đây, là vì để nói cho mọi người biết: Sirius Black tuyệt đối không phải là người vô tội.”

“Ba.” Harry hung hăng đập tờ báo lên bàn, âm thanh lớn đến nỗi toàn bộ học trò trong lớp đều quay lại nhìn cậu.

“Harry.” Hermione kéo tay áo Harry.

“Thực xin lỗi, Hermione.” Harry nhắm hai mắt lại, nhu nhu mi tâm.

“Harry, cậu không sao chứ.” Hermione rút tờ báo ra khỏi tay Harry “Sirius Black này...”



“Chú ấy vô tội.” Harry lắc đầu, nhẹ giọng nói “Chú là bạn tốt nhất của cha tớ khi còn đi học, hơn nữa còn là cha đỡ đầu của tớ.”

“Harry, cậu có cha đỡ đầu là kẻ giết người?” giọng Ron to lên không ít, lúc này ngay cả giáo sư Binns cũng nhìn về phía họ.

Hermione trừng mắt nhìn Ron khiến cậu hơi đỏ mặt cúi đầu xuống.

“Thực xin lỗi, giáo sư.” Harry nhanh miệng trả lời, sau đó dùng một thần chú cách âm lên ba người bọn họ.

“Harry đây là.....?”

“Thần chú cách âm.” Harry đơn giản trả lời.

“Tớ nói ngắn gọn nhé.” Harry thấy Ron và Hermione đều bày ra tư thế rửa tai để nghe nên nói “Đầu tiên, thời đi học bốn người: Sirius Black, James Potter, Remus Lupin, Peter Pettigrew được gọi là tổ bốn người của Hogwarts, lúc trước bọn họ là bạn bè tốt nhất. Sau đó khi tớ sinh ra, bởi vì Voldemort muốn đuổi giết tớ, nên Dumbledore thương lượng với cha mẹ tớ chọn sử dụng thần chú trung thành để bảo vệ nhà tớ, lúc ấy chọn Sirius làm người giữ bí mật. Tiếp theo, Voldemort lại biết được địa chỉ nhà, tập kích cha mẹ và...tớ, tớ nhờ có lời nguyện của mẹ mà sống sót, còn cha mẹ thì tới giờ vẫn hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện thánh Mungo, thế nên mọi người đều cho rằng là Sirius bán đứng nhà tớ, nói địa chỉ nhà tớ cho Voldemort để hắn tấn công.”

“Tưởng là.....?” Ron hỏi “Chẳng lẽ không phải Black nói cho Voldemort biết địa chỉ nhà cậu?”

“Không, không phải.” Harry dứt khoát phủ nhận.

“Thế thì ai?” Hermione hỏi.

“Kỳ thật người này Ron cũng biết, có lẽ, hắn còn sống ở nhà cậu rất lâu.” Harry nhìn Ron.

“Tớ biết! Điều này không có khả năng, Harry, cậu sẽ không nói là cha mẹ tớ chứ.” Ron có chút cứng nhắc.

“Không, đương nhiên không phải.” vẻ mặt căng thẳng của Harry rốt cuộc cũng thả lỏng một ít “Nói một cách chính xác, tuy cậu biết hắn, nhưng cậu lại không biết hắn là ai, cho dù cậu với nó rất quen thuộc, nhưng tuyệt đối không thể nghĩ ra nó là hắn.”

“Cái gì là hắn là nó?” Ron ngày càng mê mang “Harry, cậu không phải hồ đồ rồi chứ?”

Mà vẻ mặt Hermione ở bên cạnh cũng mơ hồ.

“Àn, tớ nhớ anh trai cậu\_Percy có súng vật là một con chuột.”

“Đúng vậy, cậu nói Scabbers?” Ron gật đầu “Nhưng Scabbers đã biến mất khỏi nhà tớ từ 1 năm trước, nhà tớ đều nghi nó có thể đã chết ở nơi mà mọi người không biết.”

“Không, hắn không chết.” Harry lắc đầu.

“Hắn?” Hermione nhanh chóng nói tiếp “Harry, cậu dùng từ ”hắn” để gọi một con chuột.”

“Đúng, là hắn, bởi vì Scabbers sẽ không chỉ là một con chuột.” nụ cười của Harry lúc này làm cho người ta rét lạnh.

“Không phải con chuột thì có thể là gì?”

“Là Animagus.” Hermione vừa nói vừa lắc đầu “Nhưng điều đó không có khả năng, tất cả Animagus đều phải đến Bộ Pháp thuật đăng ký.”

“Hermione, trong danh sách đăng ký của Bộ Pháp thuật có mấy Animagus?” Harry cười hỏi.

“Àn, năm.” Hermione nghĩ nghĩ “Nếu tớ nhớ không lầm thì là vậy.”

“Đúng vậy, tính cả giáo sư McGonagall, mà pháp giới tổng cộng chỉ có năm Animagus, cậu thấy điều có thể sao?”

“Không quá..... có thể.” Lúc này Hermione cũng bị bản thân làm bật cười.

“Thế nên Animagus không đăng ký tuyệt đối còn nhiều hơn so với danh sách, cậu nghĩ đi, Animagus có khả năng tránh bị giám sát, cậu thấy có bao nhiêu người chịu đem cách cuối cùng để bảo vệ mạng sống như vậy đăng ký ở Bộ Pháp thuật.” Harry chậm rãi phân tích.

“Quả thật là thế.” Ron đồng ý “Rất nhiều phù thủy vĩ đại thích giấu diếm.”

“Vì thế, Scabbers nhà cậu chính là một Animagus.” Harry nhìn Ron gần từng chữ một “Mà hắn, kỳ thật cũng là một trong tổ bốn người Nhà Gryffindor năm đó, là...Peter Pettigrew.”

“Điều đó là không thể, Harry.” Ron theo bản năng lắc đầu “Scabbers ở nhà tớ nhiều năm như thế, cho đến giờ tớ vẫn chưa thấy hắn biến thành người.”

“Đó là vì cho tới bây giờ hắn vẫn không biến lại thành người.”

“Nhưng..., nhưng..., vì sao đột nhiên 1 năm trước lại không thấy hắn nữa, hơn nữa, hắn không phải là người được tặng huân chương Merlin à, vì sao phải biến thành con chuột ”

“Vì sao?” Harry cười lạnh “Bởi vì hắn phản bội cha mẹ tớ, còn Voldemort mưu sát xong lại thất thế, hắn sợ hãi, hắn chỉ có thể trốn đi. Mà khi chủ nhân của hắn lại xuất hiện, hắn liền gấp rút trở về hầu hạ chủ, nhiều đây đủ là lý do chưa? Hắn luôn có thói quen nương nhờ vào người hắn cảm thấy mạnh, năm đó là cha tớ và Sirius, sau là Hội Phượng Hoàng, cuối cùng là Voldemort.”

“Được rồi, được rồi.” Ron gật đầu không thèm nhắc lại, mà ánh mắt của Hermione bên cạnh ngày càng nghiêm túc nhìn chằm chằm Harry.

“Hermione?”

“Harry.” Hermione nuốt nuốt nước miếng “Tớ...biết đây có thể là đề cập đến bí mật của cậu, nhưng tớ vẫn hy vọng cậu có thể nói cho chúng tớ biết, cậu rất cuộc là từ đâu mà biết được nhiều bí mật như thế. Hơn nữa, căn cứ vào miêu tả vừa rồi của cậu, tớ nghĩ rằng...chuyện của Sirius, chỉ sợ hiệu trưởng Dumbledore cũng không biết.”

## 27. Quyển 1 - Chương 27

Chương 28: Quảng trường Grimmauld.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Cho nên có đôi khi, nhảy bèn cũng là một chuyện rất đáng sợ.

Ít nhất, Hermione làm cho người ta cảm giác phần nào như thế. Nguyên nhân là vì Harry xem cô là người bạn tốt nhất trong đời, cho nên mỗi khi giấu cô chuyện gì đó, đều sinh ra một chút cảm giác tội lỗi. Sau đó Harry nghĩ, có lẽ lúc trước khi Dumbledore giấu diếm mình cũng có cảm giác giống vậy, không phải vì bất cứ lý do gì khác, mà là vì họ đều dành tình cảm, và coi nhau như là một người thân trong đời.

Thế nên lừa dối là đặc biệt không thể chấp nhận.

Có lẽ Severus cũng thế, bởi vì không thể lừa dối, nên mới lựa chọn trốn tránh, chẳng qua là không thể phủ nhận, tất cả mọi cách đều bất lực.

“Hermione, thực xin lỗi, tớ nghĩ, bây giờ tớ không thể nói cho cậu.” cuối cùng Harry cũng chọn một đáp án như thế.

Nhưng Hermione cũng không giận, cô biểu hiện ra một sự nhạy cảm và suy nghĩ vượt quá mức mà một đứa nhỏ 11 tuổi nên có, sau đó, cô khoan dung tiếp nhận lý do của Harry.

Mà Ron cũng bất ngờ là không hề om sòm.

Đến mức làm Harry thậm chí còn không biết, rốt cuộc các bạn của cậu quá mức chu đáo, hay xét về mức độ, bọn họ còn chưa thân thiết nhiều như đời trước.

Bất quá thực tế là bọn họ đều không truy hỏi đến cùng.

Tuy nhiên, Harry cũng không có nhiều thời gian để lo lắng về bạn bè của mình, vì cậu cần nỗ lực nhiều hơn để thuyết phục Draco Malfoy.

Làm gia tộc trung thành với Voldemort, hiển nhiên là gia tộc Malfoy cũng không dễ dàng phản chiến như vậy, họ tin tưởng Voldemort, hơn nữa còn vì hân mà nguyện ý trả giá tiền bạc, trả giá công sức, hy vọng có thể thông qua Voldemort thanh lọc huyết thống Muggle khỏi Ma pháp giới.

Ngay cả Harry cũng biết việc khuyên bảo Lucius Malfoy buông tha học thuyết máu thuần, không thực tế đến nhường nào, điều này khó như thuyết phục dòng Shia và dòng Sunni của Đạo Hồi sáp nhập lại với nhau. Có lẽ càng khó hơn, dù sao các giáo đồ của Đạo Hồi cũng đều coi nhau như anh em.

Bất quá Draco trái lại có thể đào tạo từ từ, không cần cầu cậu ta buông tha học thuyết máu thuần, nhưng cũng không có nghĩa là không thể khiến cậu ta từ bỏ thù địch với Muggle. Sau chiến tranh ở đời trước, Draco Malfoy đã từ bỏ sự thù địch với phù thủy do Muggle sinh ra, bởi vì cậu ta đã hiểu được, có đôi khi, ranh giới giữa Phù thủy với Muggle cũng không rõ ràng như họ nghĩ.

Vậy thì, còn cái gì có thể thuyết phục nhà Malfoy không thực sự hỗ trợ 100% đối với Voldemort để kẻ điên này càng mạnh hơn cơ chứ?

Chỉ có sức mạnh, chỉ có khiến bọn họ cảm giác sâu sắc được là cậu\_Harry Potter có sức mạnh đánh bại Voldemort, thì đối phương mới có thể hợp tác với cậu.

Nhưng Harry cũng rất hiểu, cậu không có được sức mạnh như vậy.

Vậy chỉ còn lại một cách, đó là gian lận.

Khiến đối phương nghĩ cậu có sức mạnh đánh bại Voldemort, rồi tranh thủ làm bọn họ ở thời điểm mấu chốt không giúp cả hai bên. Đây là kết quả tốt nhất Harry đoán được bây giờ.

Nếu cần thiết, cậu thậm chí còn có thể để Dumbledore bảo vệ thỏa đáng học trò Nhà Slytherin.

Thật sự giảo hoạt a. Harry vừa khinh bỉ chính mình, vừa nghĩ.

Bất quá giảo hoạt là một chuyện, chuyện cần làm là khác, vì tương lai, vì để mọi người đều có thể sống sót, cậu phải lựa chọn.

Chẳng qua chuyện Sirius vượt ngục và Voldemort thề thốt phủ nhận thật sự ngoài dự tính của Harry, dù sao nếu Voldemort im miệng không nói lời nào, thì Sirius sẽ hoàn toàn không có cơ hội lấy lại trong sạch. Còn mẹ Rita Skeeter kia, trước giờ vẫn luôn làm cho người ta chán ghét.

Lùi để tiến hay cố làm ra vẻ huyền bí, Voldemort không phải kẻ ngốc, hắn sẽ không làm chuyện vô nghĩa.

Dù cho linh hồn của hắn đã bị chính hắn dày vò đến rối loạn.

“Ba ba” Harry ngẩng đầu khỏi bàn học, cậu không hề nghe sai, là tiếng đập cửa, nhưng nếu là Ron hoặc Hermione, hắn sẽ trực tiếp chui ra từ lò sưởi.

Vậy là...Harry lắc đầu, không biết người nọ sao lại đột nhiên nguyện ý xuất hiện trước mặt mình...

“Mời vào, giáo sư.” Với sự cho phép của Harry, cánh cửa gỗ giản dị chậm rãi mở ra, Snape mặc trang phục lễ hành cẩn thận từ ngoài cửa đi vào.

“Giáo sư, ngài muốn ra ngoài sao?” Harry nhìn từ trên xuống dưới Snape\_\_ vô trang hạng nặng.

“Không chỉ có mỗi ta.” Snape lắc đầu “Còn cậu nữa, mặc quần áo rồi chúng ta lập tức xuất phát.”

“Đi đâu?”

“Đi gặp cha đỡ đầu không nào kia của cậu!”

Sirius?

Harry từ từ trượt xuống đất.

Không, cậu nhất định phải khôi phục khả năng đi lại!

Harry hiềm khi giận dữ rống lên như Gryffindor thế này từ khi được trọng sinh.

Chẳng qua, là do trong lòng.....

Sau khi dọn thổ, bọn họ tới một nơi Harry hết sức quen thuộc, số 12 quảng trường Grimmauld, vì chú Sirius còn sống, lại là con trai trưởng nhà Black nên vẫn có quyền thừa kế ngôi nhà này như trước.

Snape lấy ra một tờ giấy, phía trên là chữ viết Harry quen thuộc, hiển nhiên bây giờ Người giữ bí mật của quảng trường Grimmauld là Dumbledore.

Sau đó, một căn nhà cũ nát hiện ra giữa hai gian nhà. Là nhà của dòng họ Black. Xuyên thấu qua cửa sổ đầy tro bụi, Harry có thể thấy được ánh đèn yếu ớt.

Snape đi lên trước, gõ cửa hai cái, lại ba cái, chớp đầu của một người lộ ra, cẩn thận đánh giá hai người, sau đó cửa chậm rãi mở ra.

Nghênh đón bọn họ là đứa phép của một bóng đen.

“Danh tính.”

“Severus Snape và Harry Potter.” Snape không nhanh không chậm trả lời.

“Harry!” đầu một người đàn ông lộ ra từ trong bóng tối, nhìn ra ngoài cửa, sau đó ông ta thấy được Harry bên cạnh Snape.

Nam nhân có đôi mắt màu xám, tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt và thậm chí còn có chút suy dinh dưỡng, nhưng Harry liếc mắt một cái liền nhận ra...

“Sirius..... ” Vẫn nguyên vẹn, còn sống\_Sirius.

Môi Harry cứ mở rồi lại đóng, nhưng lại không nói ra nổi một chữ, dù biết người họ còn sống, nhưng khi người thật sờ sờ đứng trước mặt cậu, Harry lại không biết bản thân mình đã đi phương nào.

“Harry.” Sirius ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Harry, sau đó cho con đỡ đầu của chú một cái ôm chặt!

“Sirius..... ” Harry cuối cùng cũng buông xuống cây nặng, trở về với vòng tay trong quá khứ.

Khi cảm nhận được hơi ấm bên người, Harry mới thật sự cảm giác được mình đã trở về quá khứ, cuối cùng tất cả cũng bắt đầu lại lần nữa.

Snape hơi tiến lên trước vài bước, để lại không gian cho cuộc gặp lại của cha con đỡ đầu sau sinh tử ly biệt [đơn phương].

“Harry, con xảy ra chuyện gì, sao lại khóc?” Sirius cảm giác quần áo ẩm ướt, sau liền thấy đôi mắt đầm nước của con đỡ đầu.

“Không có gì.” Harry có chút cam chịu ngồi lên ghế, lấy tay lau nước mắt “Con chỉ rất vui thôi chú Sirius, có thể thấy chú, có thể thấy chú.....” Còn sống.

“Harry, con đã lớn rồi.” Sirius ôm lấy Harry, rồi vẫy đứa phép để cặp nặng tự động đi theo.

“Sirius, thả con xuống.” Harry bắt đầu giãy dụa, dù sao cậu cũng đã quá tuổi để cha đỡ đầu bế rồi.

“Được rồi, chỉ vài bước thôi mà.” Sirius không buông tay “Đúng rồi, sao con lại cùng Snive..... Snape đến đây.”

“Chỉ tiện đường mà thôi.” Harry nhìn về phía Snape đã đi vào bếp, không yên lòng trả lời “Đúng rồi, Sirius, không cần cãi nhau với giáo sư, thay vì lãng phí thời gian vào những cuộc tranh cãi vô nghĩa, con đề nghị chú nên nghĩ cách chứng minh mình vô tội vẫn hơn, điều này rất quan trọng với con và cả Hội Phượng Hoàng.”

Nghे câu trả lời của Harry, hoài nghi trong lòng Sirius ngày càng lớn, mặc dù trước khi Harry đến, Dumbledore đã nói là cụ từng nói cho Harry về chuyện của anh. Hơn nữa Harry cũng biết anh vô tội, lại còn nói chân Harry có vấn đề, và có vẻ thành thực hơn những đứa nhỏ bình thường.

Nhưng vẫn không đúng.

Một đứa nhỏ dù có thành thực thì cũng không giống như Harry.

Đầu tiên, Harry chưa từng gặp mình, cho dù biết mình là cha đỡ đầu cũng không thể ngay khi vừa nhìn thấy mình liền khóc. Thứ hai, ngữ khí của Harry quá mức bình tĩnh, hoàn toàn không giống một đứa nhỏ, nếu cẩn thận nghe thậm chí còn có thể có cảm giác là ra lệnh.

Đây đều là giọng nói mà những người từng trải hoặc có kinh nghiệm mới có, nhưng theo hiểu biết của anh, Harry rõ ràng không có kinh nghiệm ở phương diện này.

Sự bình tĩnh và thành thực của con đỡ đầu làm anh sợ hãi.

“Vậy thì Harry, con ngồi ở đây trước, chú đi lấy nước cho con.” Sau khi Sirius bố trí tốt cho Harry, liền xoay người đi về phía phòng bếp, thuận tiện hung hăng trừng mắt với Snape một cái.

Mà Snape chỉ hừ lạnh một tiếng, không phản ứng gì thêm.

Nga, ai có thể nói cho ta biết vì sao ngay cả Snivellius cũng bình tĩnh một cách kỳ quái như thế chứ. Sirius bắt đầu sửa soạn trong lòng.

“Chân Nhồi Bông, Harry đến đây sao?” Trong bếp, Remus đang chuẩn bị cơm tối.

“Đúng vậy.” Sirius nằm dài lên bàn, nâng đôi mắt màu xám nhìn Lupin “Mộng Mơ, tớ cảm thấy tớ không thể hiểu được con đỡ đầu của mình.”

“Có ý gì?” Lupin chỉ đạo các loại rau tự làm sạch, hỏi.

“Chính là không hiểu được.” Sirius lắc lắc đầu “Tớ không nói rõ được, dù sao tớ cũng cảm thấy Harry có chút kỳ quái, thẳng bẻ khiến tớ cảm thấy không hề giống một đứa nhỏ 11 tuổi. Hơn nữa nghiêm túc mà nói, thẳng bẻ hẳn là không biết tớ, nhưng khi nhìn thấy tớ lại giống như rất rất quen thuộc tớ, cậu biết không? Harry khóc, thẳng bẻ nói rất vui khi nhìn thấy tớ, nhưng hình như còn phần nào đó còn chưa nói ra.”

“Có phải cậu đã suy nghĩ nhiều quá hay không?” Lupin biết ông bạn già của mình mặc dù có chút xúc động, nhưng lại cực kỳ thông minh và có thiên phú giác quan thứ sáu thần kỳ, cho nên trả lời hơi không chắc chắn.

“Không phải.” Sirius vò mái tóc quăn của mình “Kỳ thật không chỉ riêng Harry, ngay cả Snivellius cũng không bình thường.”

“Là Snape.” Lupin sửa lại Sirius “Nếu cậu lo lắng, vậy để tớ thử qua một lát.”

“Từ từ, Mộng Mơ, tớ xác định thân phận của bọn họ không có vấn đề, chỉ là kỳ quái mà thôi.” Sirius gọi Lupin đang bưng khay đi ra ngoài lại.

“Tớ đã biết.” Lupin cho Sirius một nụ cười trấn an, bưng đồ uống đi về phía phòng ăn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nguyệt bảg, bao giờ ta có thể có mặt trên chỗ người?

## 28. Quyển 1 - Chương 28

Chương 29: Thăng thần thành khẩn.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Remus.” Khi thấy người đàn ông tóc nâu có nụ cười ôn hòa đi ra từ phòng bếp, Harry theo bản năng gọi.

“Harry.” Lupin mỉm cười đưa Harry một ly cacao, rồi để trước mặt Snape một tách cà phê “Severus.”

Snape gật gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, điều này khiến Lupin kinh ngạc nhú mày, rõ ràng là cách cư xử của Snape vượt quá dự đoán của anh.

“VẬY Harry....” Khi Harry bắt đầu vui mặt vào ly ca cao, Lupin cực kỳ tùy ý ngồi xuống cạnh cậu rồi hỏi “Sao con lại biết chứ.”

Tay Harry dừng một chút, mà Lupin liền bắt được giây phút cứng nhắc đó.

Sau đó Harry ngẩng đầu, nói: “Hagrid từng cho con xem ảnh chụp của cha mẹ khi còn trẻ, trên đó có chú và Sirius.”

Câu trả lời hoàn hảo, ngay cả Snape bên cạnh cũng không nhận được vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Là thế sao a.” về mặt Lupin vẫn thoải mái như trước, tiếp tục lơ đãng hỏi “VẬY sao con biết Sirius vô tội?”

“Giáo sư Dumbledore nói cho con biết.” Harry chớp mắt, trong mắt tràn đầy tín nhiệm nhìn Lupin.

Cậu hình như hoàn toàn không chú ý Sirius đang ở cửa bếp rình coi.

“Xem ra giáo sư Dumbledore nói cho con rất nhiều thứ.” Lupin biết ngay câu hỏi đầu tiên đã khiến Harry cảnh giác, chỉ sợ hỏi tiếp cũng không hỏi được gì. Nhưng đồng thời vì sự cảnh giác Harry, anh đồng ý với suy nghĩ của Sirius, dù Harry là con của James, nhưng cậu nhất định còn giấu diếm điều gì chưa nói ra.

“Đủ rồi.” Ngồi phía bên kia bàn, Snape lên tiếng ngăn cản hai người đối diện “Lupin, còn có.....” giống như là sắp nói ra một từ ngữ dơ bẩn nào đó, nên mặt Snape vắn vẹo một chút “Black, người cũng lặn ra từ nhà bếp ra đây cho ta!”

“Giáo sư.”

Sắc mặt Snape càng thêm khó coi: “Ngài Black, phiền ngài hạ mình di chuyển hai chân đi ra khỏi nhà bếp.”

Nhìn khẩu khí nghiêng răng nghiêng lợi của Snape, Harry lại đỡ trán, quả nhiên muốn cha đỡ đầu và Severus hứa hảo ở chung một chỗ căn bản chỉ là nói nhảm mà thôi.

“Chuyện kể tiếp để con đỡ đầu yêu quý của người giải thích đi, Lupin, người cũng không cần dùng thủ pháp vụng về của mình để thử Potter, bởi vì người không thể dùng phương pháp này để lấy được tin tức gì đâu.”

“Giáo sư, ý của thầy là.....?” Harry kinh ngạc mở to mắt.

“Albus đã nói, người thân và bạn bè của cậu có thể không đưa vào phạm vi cần giữ bí mật, chỉ cần bọn họ có đủ năng lực bảo vệ bí mật của mình. Tuy ta cũng dám hy vọng đầu óc cần cỗi của Black có khả năng giữ bí mật chuyện này hay không, nhưng dù sao hắn cũng là của cha đỡ đầu của cậu.”

Dứt lời, Snape vung áo choàng rời khỏi phòng ăn.

“Harry, lời nói của Snivellius là có ý gì?” Thấy Snape biến mất khỏi phòng, Sirius lập tức đi đến trước bàn ăn.

“Để con giải thích.” Thấy Snape rời đi, Harry chỉ có thể thảm than một hơi, bắt đầu thuật lại về cuộc chiến tranh kia, còn cả chuyện cậu và Snape trọng sinh, bất quá cậu theo bản năng tỉnh lược chuyện sau chiến tranh của mình.

“Khó trách Snivellius không kích động như trước.” Đợi Harry nói xong, câu đầu tiên của Sirius làm cho Harry muốn rớt cằm.

“Chẳng lẽ giáo sư không chỉ vào mũi chú, chửi nhau với chú thì sẽ làm chú không quen sao? Cha đỡ đầu?”

“Không, tất nhiên là không.” Sirius sờ sờ cái mũi “Chú chỉ đột nhiên có chút không thích ứng.”

“VẬY thì, Harry.” Lupin nhanh chóng tiếp nhận chuyện này, dù sao anh cũng không nghĩ ra cách giải thích nào tốt hơn, hướng chỉ anh tín nhiệm Dumbledore “Chú có thể hỏi vì sao con lại trở về không?”

“Con?” Harry đùa giỡn “Nếu con nói một ngày nào đó con đang ngủ rồi khi tỉnh lại liền ở đây các chú tin không?”

Rồi cậu thấy Remus và Sirius đồng thời lắc đầu.

Được rồi, ngay cả cậu cũng chẳng tin.

Bất quá, phải trung thực sao? Liếc sang vẻ mặt của Sirius và Remus một chút, Harry quyết định giữ im lặng.

Có một số việc tiếp tục giấu thì tốt hơn.

“Harry.” Sirius bắt đầu thúc giục.

“Ách, tuy các chú không tin.” Harry nói “Nhưng con quả thật có cảm giác sau một giấc ngủ tỉnh dậy liền trở về.”

Sau đó cậu bày ra tư thế thấy chết không sờn.

Lúc này, mẫu hình cha tốt của Sirius rõ ràng là chiếm ưu thế, được rồi, nếu con đỡ đầu không muốn nói thì không nói, dù sao mỗi người đều có bí mật riêng.

Nhưng trong lòng Lupin lại đầy lo lắng, thực rõ ràng, tương lai của Harry cũng không quá thoải mái, chẳng hạn như chân của thằng bé.

Thấy Harry bắt đầu vội vàng để Sirius vào phòng bếp chuẩn bị Sandwich, Lupin chỉ biết lắc đầu đi theo hỗ trợ, còn Harry thì nằm dài trên bàn thờ dài.

“Nói xong rồi?”

“Xong rồi.” Harry gác cằm lên bàn, nhìn Snape đi từ trên lầu xuống, bắt đầu tiếp tục uống cà phê đã lạnh “Giáo sư, cảm ơn.”

Mà Snape chỉ tiếp tục uống cà phê, nhưng trong mắt lại lộ ra một sự vui vẻ nho nhỏ.

Có lẽ đôi khi, hòa thuận ở chung dễ dàng hơn so với những gì họ nghĩ, dù sao, ngu ngốc lúc trẻ bây giờ xem ra đã rất xa vời. Người ta không thể vĩnh viễn để mình mắc kẹt trong xiềng xích của quá khứ, cuối cùng sau tất cả cũng phải nhìn về phía trước.

Mà điều này, trước đây Albus vẫn hy vọng mình làm được, nhưng bản thân vẫn luôn không hiểu.

Bất quá, bây giờ còn chưa muộn.

Nghĩ đến đây, Snape liền cảm thấy cà phê trong tay trở nên đặc biệt thơm ngon, dù sao không phải ai cũng có cơ hội để đối thủ một mất một còn nấu cà phê cho mình.

“Giáo sư.”

“Àn?” Uống xong cà phê, Snape buông cái tách trong tay xuống, nườm nượp nhìn Harry.

“Em nghĩ, Albus bảo chúng ta đến đây, hẳn không phải chỉ là để gặp Sirius và Remus.” Ngữ khí Harry đã có chút vô lực.

“Albus nói.” Snape dùng ma pháp nhìn thời gian một chút “Mười phút nữa cụ ấy sẽ đến.”

“Em biết rồi.” Harry ngáp một cái “Bất quá có chuyện gì mà lại không thể nói Hogwarts, nhất định phải đến nơi này chứ?”

“Từ từ.” Harry chống người dậy “Sẽ không như em nghĩ chứ.”

“Chính là những gì cậu nghĩ.” Tuy không biết Harry nghĩ tới cái gì, bất quá Snape cảm thấy trêu chọc đối phương cũng vui lắm.

“Albus thật là..... không đi con đường bình thường.” Harry lắc đầu “Nếu bác sĩ tâm lý hữu ích, thì em còn phải rối rắm như vậy làm gì?”

“Có lẽ người Albus tìm không giống người thường?” Snape đoán, tuy y thậm chí còn không biết Dumbledore có thật sự đi tìm bác sĩ tâm lý hay không.

Ngay lúc cả hai đang tương đối im lặng, lửa trong lò lóe lên, một bóng người đi ra từ bên trong lò sưởi, đúng là Dumbledore, nhưng rõ ràng không có ai khác nữa.

Vậy rõ ràng, Dumbledore tìm Harry đến cũng không phải để cậu gặp bác sĩ tâm lý.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tích phân cái gì, áp lực quá lớn...

Mọi người lưu cái thảo đi ô ô ô

## 29. Quyển 1 - Chương 29

Chương 30: Trúng kế.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Albus.” Harry kêu lên.

“Harry, Severus.” Dumbledore gật gật đầu “Mọi người đều đã đến.”

“Albus.” Lupin và Sirius cũng đi ra khỏi nhà bếp “Đã đến giờ rồi sao?”

“Đúng vậy.” Dumbledore nhận tách trà mật trong tay Lupin, nhấp môi nói “Phong ấn đã dần dần ổn định rồi, nhưng tôi cũng không thể hoàn toàn xác định ma pháp có hiệu quả không, thế nên cần Harry tự mình đi một chuyến, dù sao trò ấy và trò Granger mới là người hoàn chỉnh nghiên cứu về ma pháp tà ác này.”

“Albus, thầy tìm được tế đàn kia?” Harry nhớ tới mấy ngày trước giáo sư Dumbledore có hỏi cậu vị trí của tế đàn, nguyên lai là đi phong ấn, nhưng phong ấn thật sự có thể có hiệu quả sao?

“Thầy dùng địa chỉ trò cho thầy, bất quá có chút khác, trong trí nhớ của trò, sau chiến tranh tế đàn kia đã bị phá hỏng, nhưng hiện tại tế đàn vẫn hoàn hảo không hư hỏng gì. Có lẽ vì Voldemort không ngờ Hội Phượng Hoàng cũng biết về tế đàn này, nên để chúng ta không nghi ngờ, hẳn không phân công ai trông coi, nhưng cũng cho chúng ta cơ hội phong ấn.”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là, không phải hẳn cố ý để chúng ta phát hiện.....” Harry nói.

“Đúng vậy, đây là điều kiện tiên quyết, nhưng Harry trò có biết khuyết điểm lớn nhất của Voldemort là gì không?”

“Ngạo mạn.” Harry gật đầu “Vì nguyên nhân đó mà chúng ta từng thành công đánh bại hắn, giống như thầy từng nói với con, sự ngạo mạn của Voldemort thực ra là xuất phát từ sự tự ti của Tom Riddle, cho nên điều này gần như là khắc vào bản tính của hắn, không thể xóa được.”

“Đúng.” Dumbledore tỏ vẻ đồng ý “Xem ra người thầy kia thật sự nói cho trò rất nhiều thứ.”

“Bởi vì người thầy kia đã chết.” Harry bĩu môi “Nếu cần thiết để cứu vớt giới Phù Thủy, thầy sẽ nói cho con tất cả những thứ thầy biết, nhưng con nghĩ.....” Harry nhìn vào mắt Dumbledore “Con không phụ lòng mong đợi của thầy. Quá khứ không, và hiện tại cũng không.”

Dưới bàn, một sự ám áp bao trùm lên tay của cậu, đi thẳng vào sự lo lắng trong nội tâm, Harry ngẩng đầu, thấy Snape ngồi đối diện, cậu bỗng tỉnh ngộ, rồi mỉm cười nắm lấy bàn tay người nọ ở dưới bàn.

“Khụ khụ.” Dumbledore ho khan hai tiếng, thì thầm trong lòng, vì sao hai người này lại dám liếc mắt đưa tình với nhau trước mặt một người luôn không được tự nhiên với lão tình nhân như ông chứ, nắm tay nhau dưới bàn thì cho là ông không thấy được sao?

“Vậy...Albus bây giờ chúng ta xuất phát chứ?” Lupin hỏi.

“Không, không phải các cậu, là chúng tôi.” Dumbledore nói “Hai người tôi với Harry.”

“Điều này không được!” Sirius là người đầu tiên kêu lên.

“Cha đỡ đầu.” Harry nói “Albus nhất định có suy tính riêng, chúng ta tin tưởng thầy ấy.”

“Mộng Mơ, cậu cũng nói gì đi, chẳng lẽ cậu yên tâm để Harry và Albus đi thôi.”



Sirius bắt đầu tìm viện trợ từ bên ngoài.

“Điều này.....” Lupin mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì.

“Từ từ.” Snape đứng lên, đi đến trước mặt Dumbledore.

Lấy đũa phép ra.

“Snape!”

“Severus!”

Lupin và Sirius kêu lên, mà trái lại, Harry cũng đồng dạng rút đũa phép ra.

“Ông là ai?” cậu hỏi.

“Harry?” Sirius kinh nghi bất định nhìn Dumbledore, rồi lại quay đầu nhìn Snape và Harry, cuối cùng cũng rút đũa phép ra, cho dù cây đũa phép này có chút do dự.

Mà Lupin cũng làm động tác giống vậy.

“Xem ra, sự kiêu ngạo của Albus cũng là có lý do.” Lão nhân trước mặt nheo mắt lại, nhìn bốn cây đũa phép chìa vào người ông “Cậu ta có một đám học trò tốt a~.”

“Đáng tiếc là vẫn quá chậm.” Thân hình lão nhân đột nhiên biến mất, giây tiếp theo, mọi người đều phát hiện bản thân không thể nhúc nhích, là Petrificus totalus [Thạch hóa], nhưng lại không giống Petrificus totalus [Thạch hóa], hình như là thần chú đã được thay đổi.

“Vậy hiện tại, có thể để tôi mang Harry đi rồi chứ.” Lão nhân cầm tay Harry, không thèm nhìn những người khác, biến mất trong lò sưởi.

Nơi lão nhân và Harry xuất hiện, là một quán rượu nhỏ ở miền nam nước Anh. Trong quán rất vắng vẻ, không một bóng người.

Lão nhân giải trừ Petrificus totalus [Thạch hóa] trên người Harry, đưa cho cậu một cặp nặng, tiếp theo ung dung đi tìm chỗ ngồi xuống.

“Thần chú trực xuất Muggle?” Harry cũng không nhanh không chậm ngồi xuống đối diện lão nhân.

“Ừm.” Lão nhân ngược mắt đánh giá Harry “Cảm nhận ma pháp của cậu rất sâu sắc.”

“Bị bắt buộc thôi.” Harry lơ đãng trả lời “Bất quá ngài Grindelwald, rốt cuộc thì khi nào hiệu trưởng Dumbledore mới đến?”

“Harry Potter phải không?” Lão nhân...không...là Grindelwald rung mình “Xem ra cậu biết nhiều về ta hơn so với những gì ta nghĩ.”

“Cậu phát hiện ra ta bất thường lúc nào?”

“Lúc ngài uống mật trà.” Harry trả lời.

“Nga.” Grindelwald\_mặt Dumbledore xuất hiện vẻ mặt như bỗng tỉnh ngộ “Ta hiểu rồi, Albus yêu ngọt như mật, nếu là cậu ta thì sẽ không chỉ nhấp một chút trà mà không uống ngụm nào.”

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Ngài quả thật rất hiểu giáo sư Dumbledore, nhưng đáng tiếc lại lộ ra sơ hở ở điểm đó.”

“Thế cậu vẫn luôn lén chìa đũa phép vào người ta.” Grindelwald cười nói “Ta còn nghĩ đây là thói quen của cậu chứ.”

“Không, ngài đoán không sai, tôi quả thật có thói quen này.” Harry lắc đầu “Chẳng qua những lúc đối mặt với giáo sư Dumbledore, tôi chưa bao giờ dùng nó.”

“Vậy sao cậu lại đoán ra thân phận của ta.”

“Điều này rất đơn giản.” Harry cười “Bởi vì ngài rõ ràng không có ác ý với chúng tôi, huống chi để bức Dumbledore nói ra địa chỉ bí mật, thì dù là Voldemort cũng không có năng lực này. Cho nên ngài nhất định

là người được Dumbledore tín nhiệm, có thể khiến Dumbledore tín nhiệm, hơn nữa còn có thực lực mạnh như vậy, đồng thời còn có thể thân thiết gọi Dumbledore là Albus, ngoại trừ Chúa tể hắc ám tiền nhiệm Gellert Grindelwald thì chẳng còn ai.”

Harry vậy đưa phép, triệu hồi một ly nước chanh từ chỗ quầy bar.

“Đúng rồi, ngài Grindelwald, tôi không mang theo tiền trong người, ly nước chanh này phiền ngài trả tiền dùm.”

“Vậy đó Gellert, tôi đã nói đừng xem nhẹ Harry mà, nếu không cậu sẽ chết không có chỗ chôn đâu.” Cửa quán rượu mở ra, khí lạnh của đêm mùa thu tràn vào quán, người tới là Albus Dumbledore chân chính.

“Được rồi, lần cá cược này cậu thắng đấy Albus.” Grindelwald đứng lên, đi đến cạnh quầy bar, hỏi “Rượu Rum pha với mật?”

“Không, nước mật ong là được rồi, nói chúng ta sắp đến không cho phép tôi uống rượu.” Dumbledore gạt sương trên quần áo, ngồi xuống cạnh Harry.

“Như cậu muốn.” Grindelwald pha một cốc nước mật ong, đi về lại bàn “Vậy lát nữa chúng ta xuất phát.”

“Từ từ.” Harry đột nhiên lên tiếng “Albus, thầy sẽ không dùng ma pháp hệ ánh sáng để phong ấn cái tế đàn kia chứ?”

“Không phải, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?” Dumbledore nói.

“Vậy là tốt rồi.” Harry lau mồ hôi lạnh trên trán “Bởi vì Hermione từng đưa ra một phỏng đoán, nếu dùng ma pháp hệ ánh sáng thuần túy để phong ấn tế đàn thì không tốt chút nào, vì có thể sẽ xuất hiện thảm họa như ở thời đại Merlin.”

Dumbledore và Grindelwald nhìn nhau một cái, rồi Grindelwald mở miệng, ngữ khí có chút bất ổn: “Cậu nói, sẽ không như trong truyền thuyết: Merlin vì đánh bại vong linh sứ giả tà ác đến từ địa ngục, mà sử dụng bạch ma pháp tuyệt đối, hậu quả là sức mạnh quá lớn của bạch ma pháp va chạm với hắc ma pháp thuần túy, vì thuộc tính bài xích lẫn nhau nên nổ mạnh chứ?”

“Đúng, chính là cái đó.” Harry gật đầu, rồi thấy được vẻ mặt hoảng sợ của Dumbledore và Grindelwald.

“Albus, ngài Grindelwald, hai người không phải không dùng bạch ma pháp sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi không dùng bạch ma pháp.” Dumbledore trả lời “Nhưng...cái chúng tôi dùng sợ còn tệ hơn cả dùng bạch ma pháp.”

“Là cái gì?”

“Là vậy...” sắc mặt Grindelwald có chút tái nhợt “Sau khi ta và Albus thương lượng với nhau, để đảm bảo cho phong ấn an toàn nhất, sử dụng năm phương pháp phong ấn. Chúng tôi tìm năm phù thủy có thuộc tính ma pháp khác nhau, để bọn họ dùng năm phương thức khác nhau, phát ra cùng một mức ma lực, dưới tình huống bình thường phong ấn kia sẽ ổn định nhất.”

“Vậy..... ”

“Nhưng ta và Albus đều sơ sót.” Grindelwald lắc đầu “Điểm tốt lớn nhất của việc dùng năm phương pháp phong ấn này, chính là sau khi ma lực của chúng cân bằng với nhau, chúng giao hòa tạo thành một ma pháp không có thuộc tính. Ma pháp không thuộc tính này, tuy không phải bạch ma pháp thuần túy nhất, nhưng lại có năng lượng cường đại hơn cả bạch ma pháp, và hoàn toàn bài xích thuộc tính của hắc ma pháp. Mà sự bài xích này, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả bạch ma pháp.”

“Gellert.”

“Tôi biết.” Grindelwald đi đến cửa quán rượu, nhìn về tế đàn ở xa xa, ngữ khí nặng nề “Chúng ta đều trúng kế!”

“Albus!” Harry chống nạng lên muốn độn thổ.

“Từ từ.” Grindelwald đặt tay lên vai Harry “Không còn kịp nữa rồi, tất cả những điều này đều nằm trong dự kiến của Voldemort, chúng ta cứ tùy tiện đi qua như thế thì chỉ trở thành cá trong chậu mà thôi, không bằng cứ về bàn bạc kỹ lưỡng đã.”

“Nhưng..... ”

“Không nhưng gì cả.” Dumbledore dùng đũa phép phóng ra một thần chú dò xét “Một lần sơ ý thì đã là thua rồi. Chúng ta đã mất thế chủ động, thì không thể để mất lực chiến đấu nữa, cũng may khoảng thời gian từ giờ đến khi ma pháp hoàn toàn dung hợp còn một tuần, chúng ta còn thời gian, dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ không để chuyện như ở thời đại của Merlin tái diễn.” ngữ khí Dumbledore nghiêm túc.

“Albus, thầy bảo đảm chứ?”

“Đúng, thầy bảo đảm.”

### 30. Quyển 1 - Chương 30

Chương 31: Khúc mắc.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Bầu không khí ở quảng trường Grimmauld vừa nặng nề vừa lạnh lẽo, Harry ngồi trên sôpha, tay phải đặt lên mắt, nhưng vẫn không kiềm chế được cảm giác nặng nề trong lồng ngực.

Cậu chưa từng nghĩ tới, có một ngày cậu và Albus lại bùng nổ tranh cãi như vậy, hoặc có thể nói là cậu một lần nữa lớn tiếng với Albus.

Cậu chỉ sợ hãi, sợ hãi tất cả lại tái diễn, thậm chí càng tồi tệ hơn.

“Sirius.” Cảm giác được một cánh tay đặt lên người mình, Harry ngẩng đầu, thấy vẻ mặt lo lắng của cha đỡ đầu.

“Con không sao.” Harry buông cánh tay, lắc đầu với Sirius.

“Con thật sự không có vấn đề gì chứ?” Nghĩ đến vẻ mặt của Harry khi một mình trở về, Sirius hoảng sợ trong lòng “Harry, lúc con mới về..... ”

“Con chỉ là có chút xung đột với Albus.” Harry lắc đầu “Thực xin lỗi, Sirius, nhưng con nghĩ mình cần yên lặng một mình chút.”

“Albus cụ ấy..... ”

“Không, thật sự không có gì, Sirius!” Harry tránh cánh tay của Sirius, nghiêng ngả lão đảo chống nạng đứng lên “Con về trường trước”.

Theo ngọn lửa trong lò sưởi, Harry hoàn toàn biến mất khỏi phòng.

“Harry.” Sirius nắm một nhúm bột Floo muốn đi theo.

“Chờ một chút, Black.” Sirius cảm giác được mình bị người khác kéo lại.

Mà đứng phía sau anh là Severus Snape.

“Chuyện của Potter giao cho tôi đi.” Y nói.

“Snivellius, người đừng tưởng Harry đối xử khác với người, hay vừa rồi người lập tức đoán ra thân phận của Grindelwald thì ta sẽ tin tưởng người!”

“Thì sao?” Snape quay đầu, nhướn mày “Người cảm thấy hiện giờ người thích hợp để lỗ mãng xông vào Hogwarts sao?”

“Ta.....” Sirius cảm giác cổ họng mình nghẹn lại, cuối cùng anh nhẹ gật đầu.

“Ta biết, Harry xin nhờ người.” Lúc nói ra câu này, trong mắt Sirius lóe ra một tia sáng hung ác khó diễn tả được. Mà Snape thì giống như hiểu được gì đó, đi vào lò sưởi.

“Yên tâm đi.” Đây là lời y để lại cho Sirius.

“Chân Nhồi Bông.” Lupin đi ra khỏi phòng, bắt được Sirius “Cậu..... ”

“Tớ không sao.” Sirius phẩy tay Lupin ra “Cậu biết không? Vừa rồi tớ thấy được Snivellius...ánh mắt Snivellius nhìn Harry, giống như ánh mắt hồi xưa hắn nhìn Lily, giống hệt nhau.....giống hệt nhau..... ”

“Chân Nhồi Bông..... ”

Ban đêm, Hogwart giống như một cô gái ngủ say, yên tĩnh và thanh bình, trừ bỏ âm thanh của một ít học trò du đêm và Peeves đang vui đùa thì không nghe được gì khác.

Nhưng trong màn đêm đó, sâu dưới hầm lại bất ngờ truyền ra tiếng đập cửa, Severus Snape một thân đồ đen đứng trước cửa phòng Harry Potter, đang liên tục gõ cửa.

Nhưng y lại không được đáp lại.

Cửa phòng Harry không có bức họa, là cửa gỗ bình thường, nhưng muốn tiến vào trong cần phải được chủ nhân cho phép trước, trừ phi người là giáo sư có đặc quyền nhất định.

Nhưng Snape lại không định sử dụng đặc quyền này của mình.

Y hiểu được, dưới tình huống tinh thần Harry không ổn định, thì bất cứ kích thích nào cũng không phù hợp. Dù Cứu thế chủ không phải là một vật phẩm thủy tinh yếu ớt, nhưng rõ ràng cũng không còn là người vô tâm vô phách có thể tùy tiện kích thích như trước.

Đứa nhỏ nhạy cảm hơn y tưởng nhiều, hơn nữa còn dễ nổi giận và mất mát...“Gryffindor điển hình” Snape thâm giải thích trong lòng.

Thế nên Snape chỉ còn một chọn lựa, đó là tiếp tục gõ cửa.

May mắn thay, cửa mở.

Harry không ngủ, cậu nghiêng người trên sofa, tay cầm một...ly rượu?!

“Potter, cậu điên rồi!” Snape cướp ly rượu trên tay Harry, thuận tiện đưa lên mũi ngửi một chút.

Là Vodka nồng độ cao, sản phẩm của Nga.

“Giáo sư..... Severus.” Mặt Harry đỏ ửng bất thường, nhưng rõ ràng cũng sung sướng không như bình thường.

Tác dụng của cồn, Snape làm sạch ly rượu rồi đặt lên bàn, nhướng mày nhìn Cứu thế chủ đang say khướt.

“Giáo sư, ngồi, ngồi xuống đây.” Harry vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, nắc lên một cái.

Snape không hề cử động.

“Được rồi, giáo sư, ngồi xuống đây đi.” Harry kiên trì nói “Ngài không cần chọn đứng để làm nổi bật khoảng cách chiều cao giữa chúng ta, em biết ngay cả khi em 17 tuổi sợ cũng chẳng cao bằng ngài.”

“Sự thành thực đáng ngạc nhiên, cậu Potter.” Snape ngồi xuống cạnh Harry.

“Thành thực là một phẩm chất tốt.” trên mặt Harry lộ ra một nụ cười ôn hòa “Hơn nữa ngoại trừ dì Petunia và Voldemort, hức.” Harry tạm dừng một chút “Không còn ai nói em là kẻ nói dối.”

“Kẻ nói dối?” Snape bắt ngờ nhìn Harry.

“Nga, đúng vậy, ngài biết không, Muggle, bọn họ...” Harry bắt đầu cười khanh khách “Luôn không thể chịu được phù thủy, dì của em cũng thế, khi đó em còn quá nhỏ, nếu không nhầm là khoảng 5 tuổi, ần...luôn thích nhắc tới xe máy của Sirius, nên...”

“Ta nghĩ ta hiểu.” Snape trả lời.

“Đúng vậy, ngài có biết với Muggle mà nói, xe máy sẽ không bay.” Harry lại gần Snape một chút.

Nhưng Snape hơi lùi lại.

“Severus, ngài không cần phải tránh em như rắn rết.” Harry nhú mày “Em sẽ không phóng ác chú vào ngài, ít ra bây giờ là không.”

“Cho nên vì thế ta phải cảm tạ sự nhân từ ưu ái của cậu Potter đây sao?”

“Harry.”

“Hửm?”

“Gọi em là Harry.” Harry phát âm rõ ràng.

“Potter.”

“Harry.”

“Potter.”

“Harry!”

“Cậu Potter, ta tới tìm cậu không phải để diễn trò xiếc dành cho con nít này!” Snape nhìn cái miệng nhỏ nhắn hé ra đóng lại trước mặt mình của Harry, đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, dường như có cái gì đó đang thúc giục y....

“Chuyện này chẳng có gì quan trọng cả.” Harry gãi gãi mái tóc hỗn độn của mình “Mối quan hệ giữa chúng ta lúc đó..... ”

“Lúc đó chúng ta cái gì.....?” Snape không yên lòng nói, tinh thần của y gần như đều bị hấp dẫn bởi đôi môi mềm mại và xinh đẹp trước mặt, do rượu mà môi Harry có vẻ ửng ửng và căng mọng.

Nga, đáng chết, ta suy nghĩ cái gì! Snape tưởng tượng ra một cây gậy trong đầu, rồi hung hăng đánh mình một chút.

“Lúc đó chúng ta cái gì?!” Harry cười lớn, sau đó tiếng cười nhỏ dần xuống, giống như rên rỉ “Đúng vậy, lúc đó chúng ta có cái gì đâu?” Harry hơi quay đầu nhìn Snape, với góc độ của Snape, vừa vặn có thể thấy được mắt Harry ửng ửng.

“Cậu nói lúc đó chúng ta có cái gì?” Snape ngồi sát lại một chút, hơi thở của y vừa vặn chạm tới hai má Harry.

“Ai biết được?” Harry huơ huơ tay trước mặt, muốn xác nhận mình có thật sự say rồi hay không “Ngài biết không, một ít thù hận của cha, một ít khúc mắc không rõ trước kia, ơn cứu mạng, và cả tình?”

“Nếu không có cái cuối cùng kia thì chúng ta sẽ ở chung theo một phương thức khác.” Snape nói đúng trọng tâm.

“Đúng vậy, tất nhiên.” Harry cười nhạt “Vậy nên chúng ta thanh toán xong.”

“Harry, ta cảm thấy uống rượu như một người lớn vậy.” Snape nói.

“Ngài nói em làm sao?”

“Harry.” Snape lặp lại lần nữa “Điều này không phải do chính cậu yêu cầu sao?”

“Đúng vậy, chính là em.” Mắt Harry mở to “Nhưng em không nghĩ tới..... Sev.....”

“Tin ta đi, còn nhiều chuyện cậu không ngờ được đâu.” Snape giữ tay Harry lại, nghiêng đầu, hôn lên đôi môi dụ hoặc y trong một thời gian dài.

Mềm mại một cách đáng ngạc nhiên, còn lưu lại hương vị của rượu Vodka.

Kích thích, nhưng lại làm người ta say mê khó mà cự tuyệt.

Cảm giác đầu lưỡi chạm vào nhau, dây dưa quấn lấy nhau, từng chút một cắn nuốt không khí và nhiệt độ của nhau.

Harry cảm thấy mặt mình như muốn thiêu cháy.

Nhưng trước khi mặt cậu bị thiêu thành tro thì Snape buông cậu ra.

Snape kết thúc nụ hôn rất ôn nhu, thậm chí còn nhẹ nhàng cọ một chút ở khóe môi của cậu.

“Nga, điều này, điều này thật sự là...”

“Tuyệt vời, không phải sao?” Snape giả cười.

“Em cố ý dụ hoặc ta, Harry, ta không nghĩ ra tại sao ta lại phải tự chối một điều tuyệt vời như thế.” Snape vuốt ve tóc của Harry, cảm nhận xúc cảm khi ngón tay luồn qua những sợi tóc của đối phương.

“Đúng vậy.” Harry gật đầu, rồi lại lắc đầu “Em nghĩ anh chán ghét em, Severus.”

“Đúng vậy, ta chán ghét em.” Snape đặt tay sang bên cạnh cậu bé “Nhưng cái đó không liên quan tới em, ta rốt cuộc chỉ là tìm kiếm hình bóng cha em trên người em thôi.”

“Em biết.” Harry thấp giọng trả lời.

“Nhưng bây giờ ta đã biết, đó thật sự là sai lầm.” Snape lắc đầu “Em là em, mà cha em là cha em. Đây là một đạo lý quá đơn giản, nhưng đáng tiếc ta lại phải mất vài chục năm mới hiểu ra.”

“Severus.”

“Đừng ngắt lời ta, Harry.” Snape lắc đầu “Kỳ thật, vấn đề giữa ta và cha em, em cũng biết mà. Sự khác biệt lớn nhất giữa chúng ta trước kia, hay có lẽ là mâu thuẫn, thật ra không phải do mẹ em.”

“Không phải do mẹ em?” Harry kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào mắt Snape, đôi mắt đen lóe ra chút trầm tư.

“Đúng vậy, không phải lý do đó.” Snape nói “Em biết không, Lily rất được hoan nghênh, bạn bè là nam của cô ấy không chỉ có mình ta. Huống chi, làm đóa hoa bách hợp của Gryffindor, người theo đuổi Lily nhiều không đếm xuể, nhưng vì sao cha em lại nhắm vào mỗi mình ta chứ?”

“Điều này.....”

“Ta với Lily là thanh mai trúc mã, đây là một trong những lý do đầu tiên, có lẽ James Potter đủ tự tin là ngoại trừ ta, không có một người nào khác có thể cướp đoạt Lily với hắn, đáng tiếc hắn lại không nhận ra là mẹ của em\_Lily Evans là một nữ phù thủy xuất sắc, chứ không phải một món hàng hóa, đây cũng là nguyên nhân lúc đầu Lily chán ghét cha em.”

“Nhưng cái đó và lý do mà cha nhắm vào anh..... ” Harry vẫn không hiểu được.

“Kỳ thật mâu thuẫn lớn nhất giữa ta và cha em là nằm ở ý tưởng.” Snape chậm rãi nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta là tác giả chuyên nghiệp nửa đêm viết xong đăng lên đây

~

HMH: Hun 1 phút đổi cách xưng hô lun =))

## 31. Quyển 1 - Chương 31

Chương 32: Niềm tin và tình yêu.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

HMH: Xong phần của tuần này OvO h đi lo bộ khác đã a

~“Ý tưởng sao?” Harry nhắm mắt lại mở miệng “Đúng vậy, anh nói đúng, Severus. Bản chất của Slytherin và Gryffindor không nhất thiết phải xung đột với nhau, nhưng tại thời điểm đó, Voldemort và Dumbledore đối địch đã khiến sự hòa hợp giữa hai Nhà biến mất, chỉ còn lại sự mâu thuẫn gay gắt.”

“Ừm.” Snape từng vuốt một vuốt ve tóc Harry “Chúng ta không thể lý giải lẫn nhau, hoặc là thông cảm, thế nên liên biến những điều không hiểu đó thành mâu thuẫn và tranh đấu, mà Lily chính là một mối lửa, hoặc chỉ là cái cớ mà thôi, khi đó chúng ta còn quá non nớt..... ”

“Không giống như thế.” Harry cọ cọ lên người Snape “Đã không còn giống thế nữa, Severus, cha mẹ em còn sống, dù bọn họ còn chưa tỉnh lại, nhưng một ngày nào đó sẽ tỉnh. Chúng ta không nên vĩnh viễn cố chấp với quá khứ, chúng ta còn có...tương lai.”

Snape hừ một tiếng.

“Anh nghi ngờ em sao, Severus.” Harry giãy ra khỏi tay Snape.

“Harry, ta không muốn cãi nhau, nhưng ta muốn hỏi em, rốt cuộc là ai để bản thân kẹt lại trong bóng ma của quá khứ không muốn thoát ra?” Snape nhìn và mắt Harry.

Harry nghiêng đầu, không dám nhìn thẳng vào Snape.

“Đó là chuyện của em.” Cậu trả lời.

“Đó không phải là chuyện của mỗi mình em, Harry.” Snape quay đầu Harry lại “Ta hỏi em, đối với em ta là gì?”

“Người em yêu.” Harry thở dài.

“Ngài Potter, tinh thần trung thực của em lại phát triển.” Snape hơi cao giọng, nhưng hình như rất vui.

“Vậy anh thì sao?” Harry hỏi.

“Ta nghĩ ta chưa từng phản bác lại ngài Potter, sự thật là bản thân chuyện này đã biểu đạt rất rõ thái độ của ta.” Snape nhìn chằm chằm đôi mắt xanh đằng sau cặp kính của Harry.

“Không, Severus, không giống nhau.” Harry nhẹ nhàng băng quơ nói “Là yêu, không phải thích, không phải thương hại, cũng không phải ngưỡng mộ, là yêu, không phải vì tình nghĩa, không bởi vì cảm kích, không phải vì tôn sùng, không phải vì cảm động. Chỉ muốn ở cùng một chỗ, muốn chia sẻ với nhau niềm vui cũng như nỗi đau, muốn cùng anh đối mặt với tất cả...nên yêu, nhưng em không xác định được anh có yêu em không.”

“Vì thế nên em không muốn nói cho ta biết?”

Harry lui về sau một chút, gật gật đầu.

“Em yêu ta, nhưng em lại không muốn tin ta cũng có tình cảm giống như thế với em.” Snape cười lạnh.

“Potter, em không tin ta thì sao lại có thể nói yêu ta.” Giọng Snape ngày càng lạnh lùng “Em biết năm đó Lily nói với ta gì không?”

“Mẹ?”

“Lúc học năm thứ năm, ta hỏi cô ấy vì sao lại kết giao với Potter, tuy khi đó ta với cô ấy..... ” Snape lắc lắc đầu, tiếp tục nói “Lily nói cho ta biết, nguyên nhân mà cô ấy lựa chọn Potter, là vì họ có một thứ mà giữa ta và cô ấy vĩnh viễn không bao giờ có, nó là nền tảng của tình yêu.”

“Là niềm tin.” Harry nói nhỏ.

“Đúng vậy.” Snape đứng lên khỏi sofa “Harry, ta nghĩ lần sau khi ta tới, em sẽ nguyện ý kể chuyện quá khứ của em cho ta, còn nữa...vì sao em lại cãi nhau với Albus.”

“Em không tin nhiệm Albus.” Snape còn chưa kịp xoay người rời đi, đã bị lời nói của Harry đóng đinh tại chỗ.

“Em nói cái gì?” cả người Snape như bị đông cứng lại.

“Em nói, em không tín nhiệm Albus.” Harry vẻ mặt nghiêm túc lặp lại lần nữa.

“Em đang đùa à!”

“Anh biết là không phải mà.” Harry nói.

“Em không tín nhiệm Albus?” miệng Snape vặn vẹo “Ta lại cảm thấy chỉ sợ cả Hogwarts này, người em tín nhiệm nhất là Albus. Ông ta đủ mạnh, lại có trí tuệ, cũng là người lãnh đạo có năng lực, sao em lại không tín nhiệm ông ấy?”

“Bởi vì thầy ấy khiến em sợ hãi.” Hai tay Harry chồng lên nhau “Nhiều lý do này đủ chưa?”

“.....”

“Em nhìn không thấu được Albus.” Harry nhìn ra cửa sổ ma pháp, bên ngoài trời đang mưa, cơn mưa bụi giữa trời đêm mịt mù và hỗn độn.

“Nếu lúc trước em tin tưởng thầy ấy là vì tín ngưỡng, thì bây giờ em không tin là vì...vì sợ hãi.” Harry nói.

“Sợ hãi cái gì?”

“Em sợ Albus một lần nữa đem tính mạng của mình đặt lên bàn cờ chiến tranh, không do dự hy sinh bản thân. Em sợ những nghi ngờ này, sự không tin tưởng này, những khó khăn này lại phủ xuống một lần nữa.” Harry nói “Albus quá quan trọng, thầy ấy gần như là Bạch phù thủy trụ cột của cả Hội Phượng Hoàng, nếu thầy chết, anh biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ.”

“Ta biết.” Snape trả lời, một năm đó cũng đủ để lại ấn tượng sâu sắc cho anh, sau khi Albus chết tất cả đều trở nên gian nan, anh từng không chỉ một lần nghĩ những chuyện đó sẽ như thế nào nếu Albus còn sống, nhưng Albus đã chết, không thể thay đổi.

Ông là người dẫn dắt của rất nhiều người, ông qua đời, gần như khiến Voldemort thành công.

Có đôi khi một lãnh tụ tinh thần còn quan trọng hơn cả một chiến sĩ, đó giống như một biểu tượng, một trụ cột.

Mà sự tồn tại của Dumbledore không thể nghi ngờ là như thế, ông có ý nghĩa như một biểu tượng, theo một góc độ nào đó còn quan trọng hơn cả khả năng chiến đấu của ông.

“Đây chính là lý do em cãi nhau với Albus.” Snape trở lại, nhưng lúc này anh không ngồi cạnh Harry, lúc này đến quá gần chỉ làm trái tim người ta càng thêm yếu đuối, đây không phải là hành động thông minh.

“Vâng, em nghi ngờ thầy ấy.” Harry nói “Rất cuộc e vẫn cảm thấy thầy ấy đang mưu tính cái gì đó, nhưng thầy không chịu nói ra gì cả, em biết trong một số trường hợp, hy sinh là điều không thể tránh khỏi. Nhưng Albus không phải là người đầu tiên nên lựa chọn để hy sinh, quân cờ còn rất nhiều, mà chúng ta chỉ có thể chọn để tốt đa hóa lợi ích.”

Snape nhìn Harry, sắc mặt Harry trắng bệch, môi hơi động, thống khổ và rối rắm.

Nhưng Snape thấy được Harry kỳ thật đang che giấu, che giấu tình cảm của cậu.

“Harry.”

“Severus, quay về đi. Em muốn yên lặng một mình chút.”

“Thực xin lỗi.” Snape di chuyển, đi tới trước mặt Harry...ôm cậu.

Anh có thể cảm giác được thân thể cậu không tự giác mà run rẩy trong lòng anh, Snape gần như có thể cảm nhận được nội tâm của Harry.

“Em đang chán ghét cái gì?” tay Snape siết chặt hơn.

“Em đang chán ghét chính em.” Snape khẳng định.

“Đúng, em đang chán ghét bản thân.” Harry muốn đẩy Snape ra, nhưng lại không đẩy.



“Gryffindor.” Snape hừ một cái, lại càng ôm chặt hơn “Em cho là Dumbledore nhờ vào những gì để được như bây giờ? Harry, hy sinh không phải do em quyết định, em không cần phải vì nó mà đeo trách nhiệm trên lưng.”

“Vì sao lại không cần.” Harry chôn trong lòng Snape, rầu rĩ mở miệng “Bọn họ có thể sống.”

“Harry, ta nghĩ em phải nhớ hai điều.” Snape nâng đầu Harry lên “Thứ nhất, những người em nói bây giờ hầu hết đều còn sống, bao gồm cả cha mẹ em. Thứ hai, em chưa bao giờ có thể bắt ép ai hy sinh, vì bọn họ đều vì lý tưởng và niềm tin của họ để lựa chọn kết cục cho chính mình, nếu không nó không phải hy sinh, mà là lợi dụng.”

“Mà em...” Snape thở dài “Chỉ là làm những gì mình phải làm, vì lợi ích lớn hơn.”

Trong câu cuối cùng, Snape mang theo một sự phức tạp, và giọng điệu thản nhiên châm biếm không thể nghi ngờ.

“Vì lợi ích lớn hơn sao?” Harry lắc đầu “Đã không phải nữa rồi, Severus, Albus là vì để nhiều người sống sót hơn.”

Cậu ngừng đầu nhìn vào mắt Snape: “Anh có biết khi em học năm nhất, đứng trước ma kính Erised, Albus nói cho em biết thầy ấy thấy gì không?”

“Cái gì?”

“Một đôi mắt lông dê.”

“Mắt lông dê...tình thân sao?” Snape thở dài ngồi xuống.

“Đúng vậy, thầy ấy hy vọng có thể giúp nhiều gia đình còn đầy đủ.” Harry nhắm hai mắt lại, tùy ý để nước mắt chảy xuống.

Mà Snape này giờ chưa nói gì cũng mở miệng: “Cuối tuần này, ta và em cùng đi thăm Lily, và cả cha em nữa.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ, ta nói, ta là ad gia gia thuần phẩn

## 32. Quyển 1 - Chương 32

Chương 33: Bệnh viện thánh Mungo chuyên trị thương tích và bệnh tật pháp thuật.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Bệnh viện thánh Mungo chuyên trị thương tích và bệnh tật pháp thuật được thành lập vào khoảng cuối thế kỷ 16 – đầu thế kỷ 17, là bệnh viện ma pháp nổi tiếng nhất giới phù thủy Anh Quốc, đồng thời cũng là bệnh viện ma pháp duy nhất.

Nếu là người không phải phù thủy, thì tuyệt đối sẽ không nghĩ một bệnh viện lớn như vậy lại được giấu sau một trung tâm thương mại cũ nát.

Mà đời này, đây là lần đầu tiên Harry bước vào bệnh viện thánh Mungo.

Đối với bệnh viện thánh Mungo, Harry có thể nói là cực kỳ quen thuộc, bệnh viện thuận theo tâm ý của người sáng lập Mungo Bohan, vĩnh viễn duy trì trung lập trong chiến tranh, không theo bên nào. Mà cũng vì đặc tính của chiến tranh, trong nhiều cuộc chiến lớn, không có bên nào chọn đắc tội với bệnh viện này và những bác sĩ ở đây, dù sao chỉ cần chiến tranh là có người bị thương.

Mà đắc tội với người có thể chữa trị cho mình, dù như thế nào cũng đều rất không sáng suốt, đây là sự thật mà mỗi người lãnh đạo đều biết. Ở St Mungo cũng thế, bất luận người thấy dạng người thế nào ở đây, ngay cả khi đó là kẻ thù của người, hay là tội phạm truy nã nguy hiểm nhất, cũng không cho phép ra tay tiến hành quyết đấu.

Đây là quy định của St Mungo, mà lúc này Harry và Snape đang đứng ở tầng năm – lối vào khoa thương tổn bùa chú.

“Em chuẩn bị tốt chưa?” Snape chặn lại bả vai Harry, ghé vào lỗ tai cậu hỏi.

“Em.....” Harry nuốt một ngụm nước miếng, nói thật cậu cũng không biết bản thân đã chuẩn bị tốt chưa, đời trước, cậu gần như không có ký ức gì về cha mẹ mình, nhưng ở đời này, cậu lại trở mắt nhìn cha mẹ mình bị Voldemort phóng thẳng Avada Kedavra vào người. Dù cho cậu đã dùng tất cả các biện pháp có thể, nhưng cũng đổi được cục diện cha mẹ nằm ở St Mungo.

Cậu không biết mình có đủ dũng khí để đối mặt với bọn họ không.

Nhưng bất luận là có dũng khí hay không, cậu cũng đều phải đối mặt.

“Em chuẩn bị tốt rồi.” cuối cùng Harry mở miệng.

“Vậy thì đi thôi.” Snape bước lên trước quầy tiếp tân, nói “Severus Snape và Harry Potter, chúng tôi tới thăm Lily Potter và James Potter.”

“Ngài Snape.” Y tá ở quầy tiếp tân có vẻ rất quen thuộc với Snape “Lâu rồi không thấy ngài tới.”

“Gần đây có chút việc.” Snape tóm lược sơ.

“Lily Potter, James Potter, phòng bệnh số 16.” Y tá giao cho Snape một viên đá màu nâu vàng “Không cần tôi giải thích cách dùng chứ.”

“Không cần, cảm ơn.” Snape thuần thục nói cảm ơn với y tá.

“Đá giám định sao?” Harry nhìn thoáng qua tảng đá trên tay Snape, chống nạng đi theo sau đối phương “Có vẻ như anh là khách quen ở đây.”

“Trước kia mỗi tuần ta đều đến đây thăm Lily, sau vì em xuất hiện, nên cũng đã một tháng rồi ta không tới.” Snape trả lời.

“Vậy à.” Harry tự nhiên hiểu được hành vi của Snape xuất phát từ cái gì “Cảm ơn anh, giáo sư.”

“Không cần cảm ơn, dù sao chuyện của mẹ em cũng là sai lầm ta vĩnh viễn không thể phủ nhận và thoát khỏi.” Snape nói.

Harry không khuyên nhủ gì, cậu hiểu được chuyện của mẹ có lẽ là áy náy cả đời của Snape, nhưng chính cảm giác áy náy này, cũng làm cho anh hiểu được cái gì là trách nhiệm, cái gì là nghĩa vụ, cùng cái gì là đúng-sai. Huống chi mẹ vẫn có thể tỉnh lại.

“Đến rồi.” Đi khoảng nửa phút, Snape đứng trước một căn phòng.

Anh đặt tảng đá vào một vết lõm vừa khít trên cánh cửa, nói: “Severus Snape và Harry Potter đến thăm Lily Potter và James Potter.”

Tảng đá tỏa ra một ánh sáng yếu ớt, vài giây sau, trên cửa hiện ra một dòng chữ màu bạc.

— Chào mừng đến St Mungo bệnh viện chuyên trị thương tích và bệnh tật pháp thuật, giám định thân phận hoàn thành, xin chú ý không quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, chúc quý vị một ngày tốt lành.

Snape hừ lạnh một tiếng: “Nếu cãi lộn có thể làm Lily tỉnh lại, vậy ta không ngại là người đầu tiên đến đánh thức toàn bộ người ở bệnh viện.”

“Phốc.” Nghe được lời Snape nói, Harry đột nhiên cảm thấy áp lực lên dạ dày vừa rồi đã giảm bớt, cuối cùng đã có thể vận hành bình thường, ngay cả mặt cậu cũng tự nhiên nở ra một nụ cười.

Giây tiếp theo, Snape kéo cái rèm trước mặt, lộ ra khuôn mặt của một phụ nữ tóc đỏ.

Là Lily Potter, mẹ của Harry.

“Harry.” Snape quay đầu lại, sau đó phát hiện người Harry đột nhiên cứng lại.

Để tạo điều kiện vệ sinh mà mái tóc đỏ được bệnh viện cắt ngắn gọn, khuôn mặt gầy yếu, khóe miệng mang biểu tình dịu dàng, Harry có thể tưởng tượng ra sau đôi mắt nhắm chặt kia, nhất định là một đôi mắt xanh ôn nhu.

Mẹ cậu, Lily Potter, người mẹ từng vì cậu mà hy sinh tính mạng, mà lần thứ hai khi cậu sống lại, thiếu chút nữa cũng vì cậu mà mất mạng.

Cho tới giờ cậu cũng chưa được gặp mẹ lúc rạng rỡ nhất.

Giờ bà cứ vậy không có sức sống nằm trước mặt cậu.

Harry nức nở một tiếng, hai tay mềm nhũn, cứ như thế ngồi phịch xuống sàn.

Cậu không hề thử đứng lên, chỉ dùng tay phải che miệng lại, để bản thân không phát ra tiếng động quá lớn, nhưng những giọt nước mắt trĩu nặng vẫn không thể nén được trào qua khe giữa những ngón tay.

Cậu thấy mẹ cậu, một người mẹ sẽ không mỉm cười với cậu, sẽ không gọi cậu Harry, thậm chí còn không thể mở mắt, một người mẹ còn sống.

“Harry.” Snape kéo Harry ngồi lên ghế cạnh cửa sổ, khẽ vuốt lưng để giúp cậu ổn định cảm xúc.

“Là mẹ.” Harry nghẹn ngào mở miệng.

“Ta biết.”

“Bà còn sống.”

“Ta biết.”

“Bà.....” Harry dùng sức lau nước mắt trên mặt “Severus, em thực sự chưa từng nghĩ, chưa từng...”

“Ta biết.” Snape cầm lấy cánh tay hơi co rút của Harry, mở miệng “Harry, ta biết cảm giác của em, ta luôn biết.”

Snape nhớ lại khi anh tái sinh đến thế giới này, lần đầu tiên biết Lily còn sống, lúc một mình lén vào St Mungo thăm cô, ngồi cạnh giường, lệ rơi đầy mặt, suốt một buổi chiều không hề rời đi.

Thế nên lúc này anh rất hiểu cảm giác của Harry.

“Kỳ thật, em thật không ngờ mình thật sự thành công.” Hơi thở của Harry dần dần ổn định lại bình thường, nhưng sắc mặt vẫn kích động như cũ, Snape nắm chặt tay cậu.

“Em nói cái gì?” Không nghe được lời Harry nói, Snape hỏi.

“Em thật không ngờ lại thành công.” Harry lặp lại.

“Em nói?” Snape buông tay Harry ra, nhìn cậu bé trước mặt, như thể không tin được suy đoán trong đầu mình.

“Anh không đoán sai.” Harry cúi đầu “Buổi tối hôm đó, là em dùng hắc ma pháp, bảo vệ tính mạng bọn họ.”

“Em dùng Hắc ma pháp bảo vệ tính mạng của họ.” ngữ khí của Snape cứng nhắc lặp lại, giống như không thể lý giải được ý tứ trong lời nói vừa rồi của Harry.

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Em dùng cấm thuật.”

“Cái giá là?” Snape hỏi.

“.....”

“Ta hỏi em cái giá là gì!”

“.....”

“Harry Potter! Ta hỏi em dùng cái giá gì để trao đổi, là chân của em?” giọng nói của Snape lúc này gần như là hét lên, nhưng vì đè nén lại, nên chỉ làm lòng người ta chấn động.

“Không phải.” Lúc này Harry trả lời “Không phải chân của em, anh đừng hỏi.”

“Sao ta lại không được hỏi.” Snape nắm bả vai Harry, ngón tay dùng sức đến mức như có thể khảm vào tận xương cậu “Em cho rằng ta sẽ không hỏi sao?”

“Đủ rồi, Snape.” Đột nhiên rút đũa phép từ tay áo ra, chĩa vào Snape “Em nghĩ giáo sư anh sẽ không cho là em không có cách để tránh sự truy tung chứ, buông tay!”

Snape buông Harry ra, lảo đảo lui lại vài bước.

“Harry.”

Harry vốn tưởng đối phương sẽ tức giận rút đũa phép ra chĩa lại, nhưng không ngờ là Snape chỉ đứng đó, dùng ánh mắt phức tạp nhìn cậu, gọi cậu Harry, rồi kéo ra một chiếc ghế khác, ngồi trước mặt Harry, kéo tay cậu lại.

“Harry, tin tưởng ta.” Snape nói như thế, sự kiên định và cố chấp trong mắt gần như khiến người ta không thể nhìn gần.

Nhưng Harry lại quay đầu đi.

“Đến lúc thích hợp, em sẽ nói cho anh.” Đây là câu trả lời thỏa hiệp nhất mà cậu có thể nói ra.

Nhưng Snape cuối cùng cũng không truy hỏi.

“Em nên đến nhìn cha em đi.” Để phá vỡ bầu không khí có chút xấu hổ, Snape nói.

Harry gật gật đầu, trực tiếp để chiếc ghế trượt đến một cái giường khác cạnh cửa sổ

Khuôn mặt kia gần như là giống mặt cậu như đúc, giống nhau hình dáng, giống nhau xương gò má, ngoài việc gầy hơn một chút. Harry cơ hồ có thể nghĩ đây là phiên bản trưởng thành của mình, dù cậu đã không ít lần thấy ảnh chụp của James, nhưng chưa từng phát hiện bọn họ là huyết thống tương thông nhiều như lúc này.

Bọn họ là cha con, là sự sống đến từ một cội nguồn. Là một trong những người gần gũi nhất trên thế giới này.

May mắn là vừa rồi đã có Lily làm bước đệm, nên lúc này Harry có vẻ lý trí hơn nhiều, cậu chỉ nhìn chăm chăm thật lâu vào James. Hồi tưởng khoảng thời gian thơ ấu không nhiều lắm cậu trải qua cùng Gạc Nai, những ngày đó ấm áp như thế, tốt đẹp như thế, khiến người ta muốn rơi lệ.

“Harry, chúng ta cần phải trở về.” Cuối cùng Snape đẩy cậu, Harry ngẩng đầu, mới phát hiện ra trời đã tối rồi, ngoài cửa sổ đã có thể thấy bầu trời đêm đầy sao.

Ánh sáng nhàn nhạt giống như đôi mắt dịu dàng của người yêu, đẹp vô cùng.

Mà cậu, bây giờ đều cố gắng làm tất cả vì họ, đều vì để có thể giúp những người này sinh hoạt dưới ánh mặt trời, nhận được những gì họ phải có – bình yên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Không biết tình cảm gia đình miêu tả trong chương này thế nào, hy vọng mọi người có thể cho đề nghị, cảm ơn!

Bất sâu.

### 33. Quyển 1 - Chương 33

Chương 34: St Mungo bị tập kích.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Oanh!”

Trời đất rung chuyển, tòa nhà chấn động.

“Xảy ra chuyện gì?” Harry cầm đũa phép trên tay.

“Có tập kích. Chết tiệt, bọn họ cư nhiên thật sự dám ra tay với St Mungo.” Snape xông ra ban công, nhìn thoáng qua bên ngoài, Tử Thần Thực Tử mặc áo choàng đen cùng mặt nạ bạc rất dễ thấy.

“Voldemort không nói cho anh?” Harry thì triển ma pháp với cặp nặng, để nó có thể tự động trực tiếp mang cậu trượt đi, cho hai tay cậu rảnh rỗi.

“Không, Voldemort chỉ bảo ta ngao chế độc dược.” Snape đi theo Harry nhanh chóng rời khỏi phòng, đồng thời không quên tăng cường phòng ngự cho nó.

“Bọn họ.....” Harry quay đầu nhìn lại.

“Yên tâm, bọn họ sẽ không sao.” Snape giữ chặt Harry “Chúng ta đi trước.”

“Không.” Harry lắc đầu “Em đi xuống dưới, anh rời khỏi đây.”

“Em điên rồi!” Snape đứng lại.

“Anh còn làm gián điệp chỗ Voldemort, anh không thể bị phát hiện.” Harry nhanh chóng di chuyển nói “Mà em đi xuống dưới thì có thể cản đường chúng thêm một chút.”

“Em muốn đem mạng mình đặt ở nơi nguy hiểm như vậy sao?” Snape chắn trước mặt Harry “Nếu em nhất định phải đi xuống, giết ta trước đi!”

“Severus, bây giờ không phải là lúc để cãi nhau.”

“Vậy em phải rời khỏi đây cùng ta.” Snape kiên trì.

“Oanh!” Tòa nhà lại rung chuyển.

“Mau, mau chóng sơ tán bệnh nhân, cửa lớn đã bị công phá!” Những y tá và bác sĩ nhanh chóng đi lại trên hành lang, nhưng Harry vẫn đứng bất động trên lối đi, cả Snape trước mặt cậu cũng không hề nhúc nhích.

“Hai người các anh đứng đây làm gì?” Một bác sĩ dừng lại cạnh bọn họ “Nhanh rời khỏi đây, Tử Thần Thực Tử đã tới rồi!”

“Snape, tránh ra.” ngữ khí Harry lạnh như băng “Đây là trách nhiệm của em.”

“Bây giờ trách nhiệm của em là rời khỏi đây để bảo toàn sức mạnh! Em cần đối mặt với Chúa Tể Hắc Ám chứ không phải đám tép riu thủ hạ của hắn!” Snape rống to.

“Em biết rồi” Harry thu hồi đũa phép.

“Em.....”

“Chúng ta đi.” Harry nói.

Snape nhất thời cũng không tin Harry dễ bị thuyết phục như vậy, nhưng nếu Harry đã thu hồi đũa phép thì bọn họ phải nhanh rời khỏi đây. Vì tính đặc thù của St Mungo, nên khu vực phòng bệnh không cho phép độn thổ.

Phải rời khỏi khu phòng bệnh thì mới có thể độn thổ.

Điểm đến của Harry và Snape lúc này chính là khu vực có thể độn thổ.

Nhưng Snape lại không ngờ.

Khi vừa mới rời khỏi khu phòng bệnh, một đạo ánh sáng liền đánh trúng người anh, vì quá gần nên anh thậm chí còn không thể tránh được.

Là Petrificus totalus [Thạch hóa].

Mà người phóng thần chú lại là Harry.

Harry dùng một thần chú trôi nổi giúp thân thể Snape không bị ngã xuống, sau đó giao cho một bác sĩ ở bên cạnh, đây là một người Harry biết trong tương lai, người đứng đầu khoa thương tổn bùa chú sau này.

“Phiền bà, dẫn anh ấy rời khỏi đây.” Harry nói với người phụ nữ đang cực kỳ kinh ngạc kia.

“Cậu.....”

“Xin dùng độn thổ kèm với anh ấy.” Harry lặp lại “Tôi biết bà có thể.”

“Nhưng mà, cậu.....” người phụ nữ bị những bất ngờ liên tiếp làm cho muốn lơ mơ.

“Tôi sẽ tự mình trở về.”

“Nhưng đứa nhỏ à, cậu muốn đi đâu?” Người phụ nữ giữ tay Harry lại, muốn ngăn cậu rời đi.

“Đến nơi tôi nên đến.” Harry phóng thần chú mở tay người phụ nữ ra, sau đó nhìn về phía Snape đang giận dữ đến nỗi không thể diễn tả được, nhưng trong đó còn có một tia sợ hãi khó nhận ra.

“Em sẽ còn sống trở về.” Cậu nhìn Snape một chút, rồi huy động đũa phép, biến cặp nặng thành một chiếc ghế có thể tải trọng hơn, dùng thần chú trôi nổi điều khiển chiếc ghế bay xuống lầu.

“Chúng ta đi trước đi.” Nữ bác sĩ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dưới tình huống này họ chỉ có thể đi thôi.

Nhưng Snape thì lại đau khổ vì không thể nói, nên cứ thế khiến người phụ nữ quên luôn việc giải trừ Petrificus totalus [Thạch hóa] cho anh.

Harry mất 2 phút để đến tầng dưới cùng, tình hình chiến đấu lúc này đã gần như thành giằng co. Bác sĩ, Thần Sáng và một vài thành viên Hội Phượng Hoàng ở phụ cận mới chạy tới đang giao chiến quyết liệt với Tử Thần Thực Tử, song phương đều có thương vong, mà nhân viên ở đại sảnh lầu một của bệnh viện đã dờ đi hết.

Tia sáng từ các thần chú Stupefy, Petrificus totalus [Thạch hóa], Diffindo, Crucio [Toàn tâm oan cốt], thậm chí Avada Kedavra đang bay lượn trong đại sảnh, bất cứ đâu cũng có người mất mạng.

Nhìn thấy mà ghê người.

Harry thậm chí còn không nghĩ ra được từ nào, để có thể hình dung tình hình chiến đấu lúc này.

Vì sao Voldemort lại điên cuồng như thế, thậm chí còn tấn công vào St Mungo, chẳng lẽ hắn muốn chiến tranh toàn diện sao? Chẳng lẽ, hắn thật sự muốn cuốn cả giới phù thủy vào chiến tranh, cuốn vào cảnh ngộ vạn kiếp bất phục sao?

Cậu không cho phép chuyện như thế xảy ra.

Harry thề trong lòng.

Tuyệt đối không.

Lúc này, một đạo ánh sáng xanh bay tới chỗ cậu, là Avada Kedavra, Harry khổng chế nặng né qua bên phải, rồi ngẩng đầu nhìn về phía người phóng ra thần chú.

“Bellatrix Lestrange.” Harry có thể nghe được thanh âm của mình rít qua kẽ răng.

“A, xem này, ở đây có một đứa nhóc?” Bellatrix lại gần Harry “Mi là con cháu nhà ai, sao lại tới đây. Còn nữa, sao mi lại biết ta.”

“Tử Thần Thực Tử đại danh鼎鼎, trung thành với Voldemort, tiền trưởng nữ nhà Black nổi danh bằng sự tàn nhẫn và hung ác, sao ta lại không biết ngươi chứ.” Harry vừa đề phòng Bellatrix đánh bất ngờ, vừa mở miệng.

Mụ đàn bà giết Sirius, sao ta có thể quên ngươi được.

Đũa phép được nắm chặt trong tay, tay cầm bằng gỗ đã bị mồ hôi trong lòng bàn tay ẩm ướt.

“A, xem ra tiểu bảo bối rất quen thuộc ta, tóc đen, mắt xanh lục. A, ta không nhớ là ta có biết mi a.” Bellatrix né Stupefy từ phía sau, tia sáng đỏ bắn tới bên chân Harry.

“Ngươi không cần biết ta.” Harry nói “Ta biết ngươi là đủ rồi.....Sentumsempra!”

Harry hô to thần chú với Bellatrix, đưa phép chữa xuống, Bellatrix tránh không kịp, máu tươi từ tay phải đang cầm đũa phép của mẹ nhỏ giọt trên sàn đá cẩm thạch ở St Mungo.

“Tên nhóc chết tiệt!” Thấy người mình chảy máu, Bellatrix hét lớn “Cruci..... ”

“Khoan đã.” Một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ cửa ra vào.

Trong nháy mắt cả phòng đều trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người ngừng chiến đấu, áp lực ma pháp khiến bất luận là Tử Thần Thực Tử hay Thần Sáng và thành viên Hội Phượng Hoàng, đều chọn nhường đường cho người đàn ông này.

Đó là một người đàn ông cao lớn, tóc đen, đôi mắt đỏ tươi, trong mắt đầy ác ý.

Anh tuấn, tà mị, đáng sợ!

Là Voldemort.

“Chủ nhân.” Bellatrix khó hiểu “Tôi có thể giải quyết tên nhóc này.”

“Không, Bella.” Voldemort vẫy đũa phép tạo ra một cơn gió hung hăng đẩy Bellatrix ngã xuống đất “Ta nói rồi, khoan đã.”

Sau đó Voldemort nhìn sang Harry, đó là một gương mặt rất đẹp, giống hệt như lúc Harry thấy trong chậu Tưởng Ký trước kia.

“Vol –de—mort.” Harry mở miệng.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp Harry Potter.”

“Nếu có thể, ta hy vọng vĩnh viễn không thấy người!” Harry không hề khách khí phản bác.

“Chắc chắn.” Voldemort nhìn từ trên xuống dưới cậu bé đang ngồi trên xe lăn “Không cần nóng vội như vậy tiểu Gryffindor của ta, khi người 1 tuổi sử dụng cấm thuật, chẳng lẽ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày gặp lại ta sao?”

“Ta chỉ hy vọng.”

“Ta biết.” Voldemort cắt ngang lời Harry “Người chỉ hy vọng giữ lại tính mạng cha mẹ đáng thương của mình.” Hắn tạm dừng một chút “Harry, người thật sự một thiên tài, thực ra trước khi lần đầu tiên bị người đánh bại, ta chưa bao giờ tin vào lời tiên đoán của Trelawney, dù sao đi nữa thì một đứa trẻ 1 tuổi có thể làm được gì? Nhưng mà Đuôi Trùn lại tới trước mặt ta, nói cho ta biết hắn có thể đem kinh địch được vận mệnh đánh dấu giao cho ta. Ta là một người cẩn thận, đã có người đem cơ hội tiêu diệt người đặt trước mắt, sao ta lại bỏ qua được.”

“Stupefy!” Harry rút đũa phép nhắm thẳng vào Voldemort, nhưng đáng tiếc lại bị Voldemort dùng một cái Protego [Khô giáp hộ thân] nhẹ nhàng chặn lại.

“Harry, không nên gấp gáp.” Voldemort ngắm nghía đũa phép trong tay, ngữ khí trở nên nhẹ nhàng giống như tiếng tê tê của rắn “Chúng ta còn rất nhiều thời gian, không cần sốt ruột muốn đánh nhau như vậy. Lúc đó ta còn nghĩ, giết một đứa con nít là một việc cực kỳ đơn giản, chỉ cần ta vung đũa phép lên, một hay ba cái Avada Kedavra cũng đủ lấy mạng người rồi. Nhưng mà ta thật không ngờ người lại có một người mẹ xuất sắc, và cả bản thân người cũng rất xuất sắc.”

“Một đứa trẻ 1 tuổi, lại có thể sử dụng \*\* thất truyền đã lâu của nhà Potter, Harry Potter...người quả thật là xuất sắc đến rợn người.”

“Ta sẽ không xem điều này như một lời khen.” Harry vẫn nhìn chằm chằm vào Voldemort.

“Không, người không cần, vì thực tế ở một mức độ nào đó người đã giúp ta rất nhiều.” Voldemort nói “Cấm thuật của người, giúp ta tập hợp lại những tai nạn thời niên thiếu, những linh hồn bị phân tán.”

Harry nhú mày.

“Xem ra người cũng không kinh ngạc.” Khuôn mặt anh tuấn của Voldemort lộ ra một nụ cười tàn nhẫn “Những thứ như trường sinh linh giá rất thú vị đúng không, nhìn đáng vẻ của người, có lẽ người cũng từng thấy trường sinh linh giá, phải không?”

“Ai mà biết được?” giọng Harry lạnh như băng “Ít nhất ta cũng biết những thứ tà ác đó, mỗi lần chế tác một cái, đều cần trả giá bằng rất nhiều sinh mạng.”

“A, haha.” Voldemort vừa lòng gật đầu “Xem ra người biết nhiều hơn những gì ta nghĩ, kình địch được Chúa Tể Hắc Ám tự tay đánh dấu.” Nhìn vết sẹo trên trán Harry, ngữ khí của Voldemort trở nên lạnh lẽo.

“Vậy thì, để ta xem xem kình địch này, rốt cuộc có trình độ như thế nào..... Avada Kedavra!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chắc chắn, ta đã nói sắp đánh nhau mà!

## 34. Quyển 1 - Chương 34

Chương 35: Giao chiến.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Voldemort, vô dụng thôi.” Harry tránh thần chú của Voldemort “Ngoại trừ Avada Kedavra, chẳng lẽ người không còn gì khác sao?”

“Vì sao lại vô dụng?” Voldemort xoay xoay đầu phép.

Harry đột nhiên điều khiển nạng nhảy sang bên phải, tia sáng sáng vừa rồi phóng thẳng vào cậu cứ nhiên lại vòng trở về, thiếu chút nữa là bắn trúng cậu.

“Người...”

“Ta? Ta làm sao?” Voldemort cười xắc láo “Một mẹo nhỏ mà thôi, Potter, chẳng lẽ người không biết?”

“Không, chẳng qua ta không nghĩ người lại dùng.” Harry lắc đầu “Là ta xem thường người.”

“Xem thường?” đôi mắt đỏ như máu của Voldemort lóe lên phần nộ “Người là kẻ đầu tiên dám can đảm xem thường ta, ngay cả Dumbledore cũng không dám!”

“Thì sao chứ, người xem mạng người như trò đùa, cho dù là đối xử như một người bình thường cũng đã xem trọng người quá rồi.” trong lời nói lạnh lùng của Harry lộ ra vẻ châm chọc.

“Mặc kệ người nghĩ như thế nào.” Voldemort lại huy động đầu phép, ma lực biến thành gió thổi quét toàn bộ St Mungo “Ta chỉ tò mò...hôm nay người có thể sống mà rời khỏi đây không.”

“Avada Kedavra!”

Harry né qua một bên, nhưng lúc này thần chú không quay lại rồi biến mất trên mặt đất, mà lại bắt đầu đuổi theo phía sau Harry, mấy lần tránh né Harry đều xém bị đánh trúng.

Đây là trò mèo đuổi chuột.

“Làm sao thế? Tiểu thiên tài của ta, a, ta quên mất là người không thể đi, đúng không?” Voldemort lại vẫy vẫy đầu phép, một đạo Crucio [Toàn tâm oan cốt] bắn ra khỏi đầu phép, ngăn một bên người Harry. Nếu Harry muốn tránh Avada Kedavra, thì phải nhận Crucio [Toàn tâm oan cốt].

Voldemort tính đúng.

Nhìn khuôn mặt của tử địch trước mắt đau đớn vặn vẹo, nhưng vẫn đủ sức đứng dựa vào cặp nạng như cũ, lửa giận trong lòng Voldemort ngày càng lớn.

“Sao thế, Potter?” Voldemort cười cợt “Người chỉ có thể dựa vào nạng sao?”



“Stupefy.”

“Ta nói rồi, không cần dùng trò con nít đó.” Voldemort huy động đũa phép, thần chú của Harry lại nhẹ nhàng văng ra.

Nhưng rồi lại chệch hướng — bắn về phía Voldemort!

“Ta nói...Harry Potter, không cần làm trò con nít này trước mặt ta.” Voldemort lại đánh bay thần chú của Harry, song thần chú lại đột nhiên nổ tung.

Uy lực của vụ nổ mạnh đến nỗi làm tắt cả mọi người trong đại sảnh kinh ngạc.

Mà mặt Harry, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

“Người vui mừng chẳng phải là quá sớm sao, Potter!” giọng của Voldemort đột nhiên truyền đến từ cách sau lưng Harry nửa mét.

“Apparition.” Harry dứt khoát nắm đũa phép, biến mất, giây tiếp theo xuất hiện ở cửa — mất đi “nặng” của cậu.

Mà “nặng” của Harry thì đang bị Voldemort cầm trong tay, một ngọn lửa dấy lên từ tay hắn, lan đến cả cặp nặng, không đến 1 phút, phương tiện đi lại duy nhất của Harry đã bị đốt trụi.

“Bây giờ, làm thế nào?” Voldemort sung sướng thưởng thức vẻ mặt của Harry.

Tuyệt vọng, phẫn nộ, oán hận.

“Hiện tại, người sẽ lo liệu thế nào đây? Nếu người đã không có biện pháp, vậy thì ta sẽ không ngại đại khai sát giới trong này, rất nhiều người ở đây là đối thủ cũ của chúng ta, ta nghĩ mọi người sẽ rất vui nếu ít đi được vài người, đúng không?” Voldemort cũng không sốt ruột ra tay, chỉ nói như vậy, nhóm Tử Thần Thực Tử nổ ra một trận cười.

Mà lúc này, tất cả thành viên Hội Phượng Hoàng đều lâm vào trạng thái giằng co với Tử Thần Thực Tử, mỗi người đều muốn tiến lên giúp đỡ Harry, nhưng không ai trong bọn họ có thể hành động.

Vì rút giây động rừng.

Điểm này, Harry và Voldemort đều rất rõ, thế nên Voldemort đã dự tính trước, mà Harry biết cậu chỉ có thể dựa vào chính bản thân.

Nhưng xử lý như thế nào đây? Bây giờ ngay cả thần chú của Voldemort cậu cũng không thể né được, chỉ dựa vào Protego [Khô giáp hộ thân] căn bản không thể ngăn cản thần chú của Voldemort.

Đó không phải chênh lệch kỹ năng, đó là chênh lệch về ma lực, nếu như đời trước Harry dùng ma lực 17 tuổi của mình thông qua quyết đấu thắng được Voldemort bảy phần chỉ còn một, thì bây giờ, cậu đang đối mặt với một Voldemort ở thời kỳ toàn thịnh.

Nếu cho cậu 10 năm, không, 8 năm, thậm chí là 5 năm, cậu sẽ có thể vượt qua được ma lực của Voldemort, nhưng bây giờ thì không. Ma lực hiện giờ của cậu, bất luận là sức mạnh hay sự ổn định, đều không thể so sánh với Voldemort, khoảng cách rất xa.

Đó là di chứng.

Là di chứng sau khi cậu sử dụng cấm thuật, nhưng đó cũng không phải là cái giá mà cậu phải trả.

Mà việc Harry phải làm bây giờ, đó là — sống sót!

Không tiếc bất kỳ giá nào.

Nhưng cậu cũng biết, ngay cả khi khả năng của cậu có hạn thì với sự hiểu biết của cậu về Voldemort, nếu giờ cậu rời khỏi thế cục tất nhiên sẽ nghiêng về một phía.

Cậu thậm chí còn không dám tưởng tượng sẽ có bao nhiêu người Hội Phượng Hoàng, và cả Thần Sáng sẽ chết.

Không, một người cũng không, cậu không cho phép!

Cho nên cậu phải đứng lên.

Chỉ cần cậu còn sống, chỉ cần cậu còn muốn Tonks, muốn Mundungous, muốn Sirius, muốn Severus sống sót, thì cậu nhất định phải đứng lên, cậu phải đứng trước mặt Voldemort, phải đường đường chính chính đối mặt với Voldemort.

Quá khứ cậu là anh hùng của mọi người, Cứu thế chủ mọi người chờ đợi.

Thì bây giờ cậu cũng vậy.

Voldemort nếu nghĩ ra được hiệu quả tạo thành từ mấy câu nói linh tinh của hắn, có lẽ hắn sẽ hối hận. Bởi vì hắn không biết ở kết thúc cuối cùng, chính vì lời nói hôm nay của hắn đã làm cho cậu bé trước mắt bộc phát ra toàn bộ năng lượng, và cuối cùng là tiêu diệt hắn.

Hai người chỉ có thể sống một.

Đây là vận mệnh không thể thay đổi!

“Đó là kỳ tích”, về sau tất cả thành viên Hội Phượng Hoàng đều dùng một khẩu khí giống nhau để miêu tả việc này.

Không ai biết Harry vừa rồi còn không đi lại được làm thế nào để đứng lên.

Nhưng cậu làm được, run rẩy, cẩn thận, thậm chí còn mang theo sự giận dữ mà người ta khó nói hết.

Nhưng cậu vẫn đứng lên, một bước, hai bước, dùng đũa phép chĩa vào Voldemort, đứng lên.

“Và bây giờ?” Harry hỏi Voldemort, cậu chỉ cảm thấy lòng mình bình tĩnh một cách khó hiểu, hoặc có thể nói là lãnh tĩnh, cậu dùng ngữ khí mềm nhẹ hỏi lại một lần “Và bây giờ?”

“Tốt lắm.” khóe miệng Voldemort lộ ra một nụ cười, nụ cười làm Harry nhớ tới bộ mặt rắn của hắn, cũng âm trầm mà khủng bố, tàn nhẫn như thế.

“Hiện tại, ngươi đã có giá trị cho ta giết, mà không khiến ta có cảm giác ta chỉ đang chiếm tiện nghi của một tên tàn phế.” Voldemort vừa lòng nói “Đuôi Trùn.”

“Vâng, chủ nhân.” Peter tiến lên từ một bên, vì ngay từ đầu vốn không tham gia trận chiến, nên bây giờ hắn là người duy nhất rảnh rỗi trong cuộc chiến giằng co này.

“Bây giờ, ta ra lệnh cho ngươi, cùng đứa con người bạn cũ của ngươi\_Cứu thế chủ của chúng ta, đấu một trận.” Voldemort lười biếng nói.

“Chủ..... Chủ nhân!”

“Ta nói ta ra lệnh, ngươi không nghe thấy sao?” Voldemort nheo mắt lại, trong đôi mắt đỏ như máu lộ ra vẻ bất mãn.

“Tôi.....vâng, chủ nhân.” Đuôi Trùn khúm núm, rồi xoay người chĩa thẳng đũa phép vào Harry.

“Vậy...Harry Potter, để ta đấu với ngươi.” Hắn nói, nhưng âm cuối run run sợ hãi lại bán đứng hắn.

Voldemort hừ lạnh một tiếng, đứng qua một bên.

“Nga, Đuôi Trùn.” Harry nhướn mày “Ta còn nghĩ ngươi sẽ không chút khách khí biến thành chuột, bỏ lại chủ tử của ngươi chạy trốn nữa chứ?”

“Sự trung thành của ta với chủ nhân có trời đất chứng giám, Potter, câm miệng của ngươi lại!”

“Ngươi gọi ta Potter?” Harry cười lạnh “Lúc ngươi gọi ta, có phải đang tưởng là gọi cha ta không? Nga, ngươi không thêm tên James của cha ta mà phải không? Vậy ngươi có cần rút không? Lúc ngươi đối mặt với ta, chẳng lẽ ngươi lại không nhớ tới khuôn mặt của cha sao? Lúc trước khi ngươi bán đứng cha mẹ ta, sao lại không từng nghĩ đến tình bạn trung thành!”

“Câm miệng, Potter! Avada Kedavra!” Đuôi Trùn điên cuồng hét lên.

“Vẫn chỉ có một thủ đoạn giống chủ tử người sao?” lần này Harry không trốn, một cái Protego [Khôi giáp hộ thân] bảo vệ vững chắc phía trước, chặn lại công kích của Đuôi Trùn “Nhưng người kém xa chủ của người a. Chẳng lẽ chủ người chưa từng dạy người, chỉ có thực sự muốn dùng một phương thức tàn nhẫn để sát hại đối phương, thì Avada Kedavra mới có hiệu quả, mà của người, chắc chắn.....kém xa!”

“Potter! Stupefy.” Đuôi Trùn lại công kích.

“Tarantallegra!”

“Diffindo!”

Tất cả thần chú được Đuôi Trùn phóng ra đều bị Harry chặn lại.

“Petrificus totalus!” Ngay khi Đuôi Trùn phóng ra thần chú cuối cùng, Harry ném ra thần chú thạch hóa, Đuôi Trùn né nhưng lại bị thần chú trượt qua tay phải, tuy không thạch hóa nhưng cũng chẳng thể động đậy.

“Cũng giống như lời của chủ nhân người, người không có tư cách quyết đấu với ta!” lời nói của Harry đâm thẳng vào chỗ đau của Đuôi Trùn, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Voldemort.

“Đúng vậy.” Voldemort đi lên trước, một thần chú tạo gió cuốn Đuôi Trùn đi “Ta đánh giá người quá cao, ta còn nghĩ người sẽ rất muốn giết Đuôi Trùn để báo thù cho cha mẹ người nữa chứ?”

“Ta không phải người, Voldemort, ta sẽ không vì cừu hận mà giết người, sẽ không giống người, vì cừu hận mà giết ông mình.”

“Nga? Sao người biết? Là lão Dumbledore nói cho người?” giọng Voldemort đầy khinh miệt.

“Lão?” Harry cười “Quả thật Albus già đi, nhưng Tom à, người vĩnh viễn không thắng được ông ấy.”

“Không được dùng cái tên đó! Crucio [Toán tâm oan cốt]!” khuôn mặt anh tuấn của Voldemort thậm chí cũng trở nên cực kỳ vặn vẹo, ngay cả nhóm Tử Thần Thực Tử cũng bị vẻ mặt hân dọ sợ.

“Thật không? Tom, người chán ghét cái tên này vậy sao, hay là sợ hãi?” Harry tránh Crucio [Toán tâm oan cốt], nhưng rồi một cơn đau từ bắp chân lại bùng lên.

Cậu ngã xuống đất, Crucio [Toán tâm oan cốt] trượt sát qua đầu.

“Quả nhiên, lâu rồi người không đi Potter, thế nên cơ thể của người không thể gánh vác sự vận động trong một thời gian dài, vậy thì bây giờ người còn biện pháp nào sao?”

“Tạm biệt, cậu bé..... Avada Kedavra – CHẾT!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Viết đánh nhau làm ta sức cùng lực kiệt, ta quả nhiên rất không trôi chảy sao?

## 35. Quyển 1 - Chương 35

Chương 36: Không bao giờ bỏ cuộc [ Hoàn quyển 1 ]

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Cuối cùng cũng ed hoàn 1 quyển, đi được gần nửa chặng đường rồi \*nhìn trời\*)

“Sectumsempra.” Voldemort còn chưa kịp hoàn thành động tác cuối cùng của đũa phép, thì một giọng nói truyền đến từ ngoài cửa.

Đó là giọng nói mà vô luận là Voldemort, hay Harry đều cực kỳ quen thuộc.

Nếu ở đêm yên tĩnh cẩn thận nghe, người sẽ cảm thấy đó như tiếng đàn violon, là âm thanh tuyệt vời của tơ lụa ma sát, nhưng trên chiến trường, giọng nói này chỉ có thể đại biểu cho những thứ như phản bội, hoặc tử vong.

Cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế từ phía sau truyền đến, Harry không quay đầu, cũng không dám quay đầu, vì cậu sợ khi vừa quay đầu lại thì tất cả sẽ trở thành vạn kiếp bất phục.

Nhưng vô ích, vì người đàn ông đã nhanh chóng bước lên phía trước, xuất hiện trong tầm mắt Harry, là Snape.

Snape một thân quần áo đen, Snape mà nửa giờ trước cậu đã không tiếc bất cứ giá nào muốn mang đi.

Hiện tại, đang đứng trước mặt cậu, dùng đũa phép chĩa vào cậu.

Máu tươi thấm đẫm sau lưng áo chùng, Harry có thể cảm giác được sinh mệnh và ma lực đang chậm rãi xói mòn.

Nhưng cậu không thể chết trong này được.

Cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ, cậu chỉ có thể loáng thoáng thấy Snape nói chút gì đó bên tai Voldemort, rồi Voldemort phát ra tiếng cười điên cuồng, thành viên Hội Phượng Hoàng muốn tiến lên, nhưng vừa động dậy đã bị Tử Thần Thực Tử quăn lầy.

Tình cảnh lại lâm vào hỗn loạn, những người muốn giúp Harry đã sớm ốc không mang nổi mình ốc nữa rồi.

Chẳng lẽ, thật sự chỉ như vậy — chết thôi?

Còn nhiều người như vậy, nhiều chuyện như vậy, còn...Severus.

Anh thật sự muốn giết em?

Harry cảm thấy trên lưng ầm ập dào dạt.

Có sức mạnh ầm ập nào đó đang dần tràn ra phía sau, cậu dường như có thể cảm giác được trên lưng ngứa, miệng vết thương đang dần dần khép lại.

Đó là tiếng ca của phượng hoàng.

Harry đột nhiên mở mắt.

Là Fawkes, phượng hoàng màu đỏ vàng bay lượn trên đầu Harry, tất cả Tử Thần Thực Tử, thần sáng, thành viên Hội Phượng Hoàng đều ngưng lại động tác.

Fawkes, phượng hoàng của Dumbledore, nếu Fawkes ở trong này, vậy thì..... Dumbledore tất nhiên đã ở gần đây.

Tất cả mọi người ở đây đều hiểu con phượng hoàng này có ý nghĩ gì.

“Dumbledore, người ra đây cho ta!”

Dưới tác dụng của “Sonorus”, giọng Voldemort trở nên đinh tai nhức óc, từng mảng tường trong đại sảnh ở St Mungo rào rào rơi xuống.

“Tom, lâu rồi không gặp, người vẫn táo bạo như vậy.” Một lão nhân có bộ râu dài từ cửa đại sảnh đi đến, là Dumbledore.

Hôm nay cụ không mặc áo chùng tím có tô điểm trắng sao như thường ngày, mà chọn một chiếc áo khoác ngắn đơn giản và quần Muggle để tiện hơn cho cụ hành động.

“Cuối cùng người cũng đi ra, Dumbledore.” Voldemort hí hóp mắt “Vậy...người tới làm gì, muốn cứu vớt tiểu anh hùng của người, hay là muốn chết trong tay ta?”

“Không phải.” Dumbledore cầm tay Harry “Ta đến để xử lý một phản đồ.” Dumbledore nhìn thoáng qua Snape “Nhưng xem ra, bây giờ ta không thể ra tay.”

“Hiệu trưởng.” Harry trợn mắt.

“Harry, chúng ta đi.” Dumbledore kéo Harry.

“Severus!”

“Hắn phản bội chúng ta!” Dumbledore nhìn Snape một cái “Ta nên sớm nghĩ đến.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà!” giọng Dumbledore đầy phần nộ và lạnh như băng “Mọi người, lập tức rời khỏi đây.”

Dumbledore kéo Harry độn thổ, biến mất khỏi St Mungo.

Hội Phượng Hoàng cũng kêu ngạo khi thấy Dumbledore rời đi, rồi đều độn thổ biến mất.

---

AD năm 1991, ngày 2 tháng 10, Tử Thần Thực Tử và Hội Phượng Hoàng bắn phát súng đầu tiên của cuộc chiến tranh sau 10 năm.

Cùng lúc đó, St Mungo bị chiếm đóng trong suốt 8 giờ.

Đây là lần đầu tiên suốt mấy trăm năm nay, St Mungo bị cuốn vào cuộc đấu tranh chính trị, điều đó cũng có nghĩa cuộc chiến tranh này sẽ không giống bất cứ cuộc chiến tranh nào từng xảy ra ở ma pháp giới, dễ dàng lý giải...

— trích từ [ Đó là một cuộc chiến tranh đáng được ghi nhớ ]

---

“Tránh ra.”

“Không được!”

“Bà Pomfrey, con xin bà tránh ra, con phải đi.”

“Không được, Dumbledore dặn ta không cho trò rời khỏi bệnh thất.”

“Nhưng..... ”

“Không có nhưng nhị gì hết, chân của trò vất vả lắm mới hồi phục, nhưng vì không được rèn luyện trong một thời gian dài nên bị héo rút rất nghiêm trọng, cần phải từ từ rèn luyện và cả kết hợp với ma dược mới có thể dần chuyển biến tốt lên.”

“Ma dược..... ”

“Đúng vậy, ma dược giáo sư Snape để lại cho trò cũng đủ hồi phục, nghe nói trong suốt thời gian này cậu ta đều chuẩn bị nó.”

“Là Severus?” Harry dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn bà Pomfrey.

“Tất nhiên là cậu ta.” Đối với ánh mắt nóng bỏng của Harry, bà Pomfrey cảm thấy bối rối “Cậu ta là ma dược đại sư giỏi nhất, lại quan tâm trò như thế, ma dược chuẩn bị cho trò tất nhiên là tốt nhất.”

“Là Severus.” Harry gật gật đầu, nằm trở về giường “Bà Pomfrey, con muốn ngủ một lúc.”

“Được.” Bà Pomfrey gật gật đầu, đóng gói mấy lọ ma dược trên đầu giường, ra khỏi phòng bệnh.

Harry nằm trên giường, mở mắt nhìn trần nhà.

Cậu đã không còn nhớ rõ lần đầu tiên mình vào đây.

Bệnh thất Hogwarts, ở Hogwarts trừ bỏ phòng ngủ Nhà Gryffindor, nơi cậu ở nhiều nhất có lẽ là đây.

Từ Hòn Đá Phù Thủy, Tử Xà, đến Cedric, Sirius, từ đấu tranh đến mất đi. Từ can đảm đơn thuần, đến dũng cảm thật sự.

Cậu đã đi trên con đường này, đi lâu lắm lâu lắm rồi...

Cậu trả giá bằng tất cả những gì cậu có, chỉ vì thực hiện chính nghĩa của họ, vì người nhà, vì bạn bè, vì lý tưởng, vì — tương lai.

Mà bây giờ, cậu mất đi Severus.

Bất luận đối phương có yêu cậu hay không, hoặc hận cậu. Thậm chí không liên quan đến việc đối phương là đồng minh, hay là đứng ở bên kia, cậu đều mất đi anh.

Từ khi cậu thần chú kia bắt đầu, cậu đã biết, đối với người đàn ông đó luôn có những thứ quan trọng hơn.

Nhưng thế thì sao nào, nếu đổi lại là cậu, chỉ sợ cậu cũng chọn làm như thế, tuân theo niềm tin và lý tưởng của mình, không bao giờ bỏ cuộc.

Đây là những gì họ đã giao hẹn tốt, cũng chính là lựa chọn của họ, hơn nữa còn không oán không hối.

Bởi vì, bọn họ đều quyết định bảo vệ, dù cho là mỏng manh, nhưng không bao giờ bỏ cuộc.

— Hoàn quyển 1 —

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hiện tại đứng ở chỗ này, ta có thể thở dài nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng viết xong một quyển.

Một quyển này, nếu muốn nói chủ đề thì chính là Harry và Snape trọng sinh, bắt đầu tình yêu của bọn họ.

Voldemort sống lại, trận chiến đầu tiên, và các manh mối của âm mưu.

Quyển sau, chúng ta sẽ nói đến một số sự thật chưa biết đằng sau Snape, Harry đối đãi với tình yêu và lý tưởng, niềm tin và thái độ trong lúc đó, và cả những bạn tốt đứng bên cậu.

Mà âm mưu chân chính của Voldemort cũng sẽ trôi lên mặt nước.

Mà hữu tình của hai vị GG-AD cũng sẽ lên sân khấu.

Về bệnh trầm cảm của Harry, ta chỉ có thể nói rõ là, kỳ thật không tốt, chỉ có chân tốt lên mà thôi, nhưng trong suốt quá trình của câu chuyện, bóng ma tâm lý của cậu sẽ dần hồi phục.

Lúc này là cảm ơn những người bạn đã giúp ta viết cuốn thứ nhất, rất cảm ơn các người đã theo giúp ta suốt quãng đường.

Từ ngày mai, đại khái tác giả sẽ để tìm thêm tư liệu, sẽ có hai ngày đổi sang phiên ngoại và tiểu kịch trường, mọi người có thể yên tâm xem, bởi vì gần như là độc lập

Vậy quyển tiếp theo, chúng ta giảng hồ tái kiến!

## 36. Quyển 2 - Chương 36: Phiên Ngoại Độc Lập: Sau Cuộc Chiến Ở St Mungo

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Nếu phải có một người hy sinh, thầy hy vọng người đó là ai?”

Một tuần sau trận chiến ở St Mungo, Harry ngồi trước mặt Dumbledore hỏi, đầu cậu hơi nghiêng qua tránh đi ánh mắt của lão nhân.

Rồi cậu nghe được câu trả lời trong dự kiến của mình.

“Thầy, thầy hy vọng là bản thân.” Dumbledore nói “Thầy hy vọng, thầy là người duy nhất trả giá bằng sinh mạng trong cuộc chiến này, dùng tính mạng của chính thầy để bù lại sai lầm thầy gây ra.”

“Albus, thầy chưa từng sai.” Harry lắc đầu.

“Đúng vậy, thầy biết.” mắt Dumbledore nhìn ra phía cửa phòng hiệu trưởng, cụ biết ngoài cửa có một lão nhân tóc vàng đang ngồi đó, người kia là người cụ yêu và từng hận, đến lúc về già mới phát hiện ra sau khi đi suốt một vòng cũng chỉ người này mới hiểu rõ mình. Nếu năm đó cụ có thể lý trí thêm một chút, có thể lấy một phương pháp khác để đối xử với người bạn này, thì có lẽ tất cả sẽ không như bây giờ.

“Harry.” Dumbledore mở miệng “Thầy từng không chỉ một lần nghĩ tới, nếu lúc trước cách thầy đối xử với Tom thỏa đáng hơn một chút, nếu...trong thâm tâm thầy thực sự tin tưởng vào yêu, vậy thì tất cả có thể nào sẽ không giống như bây giờ không.”

“Sẽ không.” Harry hiểu “Hiệu trưởng, thầy hoàn toàn không nên vì vậy mà tự trách, Voldemort không giống với người ở bên ngoài kia, Voldemort sở dĩ là Voldemort, phần lớn cũng vì hắn chưa bao giờ thay đổi thái độ của bản thân vì người khác, chưa bao giờ. Giống như thầy từng nói, cho tới giờ hắn vẫn không hiểu cái gì là yêu, nhân sinh của hắn tràn đầy thù hận, nên hắn mới có thể dễ dàng sử dụng lời nguyền không thể tha thứ. Nội ở góc độ này thôi cũng đủ chứng minh hắn là dạng người như thế nào, mà điều này thì không liên quan đến thầy.”

“Có lẽ, Harry.” Dumbledore nói “Nhưng đến độ tuổi như thầy, người ta luôn không dễ dàng tha thứ cho bản thân.” Dumbledore nói.

“Thầy không cần nói như thế.” Harry đứng dậy, ánh mặt trời sau lưng xuyên qua lớp kính chiếu vào phòng hiệu trưởng, kéo ra trước mặt cậu một cái bóng dài mờ nhạt “Con, ban đầu khi chúng ta tham gia cuộc chiến này thì cũng hiểu được mình phải trả giá những gì, đó đều là chúng ta tự mình quyết định, hơn nữa còn nguyện ý gánh vác. Chúng ta đứng ở đây là vì niềm tin của bản thân, vì thế giới này, vì giúp cuộc sống của mọi người tốt đẹp hơn, chúng ta nguyện trả giá tất cả vì nó...chỉ cần bị kịch không tái diễn, thế nên thầy phải nhớ...thầy không thể che mưa gió cho tất cả mọi người, vì chim non luôn cần tự mình học cách bay lượn.”

“Harry, trò đã trưởng thành.” Dumbledore mỉm cười.

“Không, con chỉ thoát khỏi một vài suy nghĩ không thực tế, nguyện ý tìm về bản thân đã mất\_\_ một Gryffindor chân chính, dù cho quá trình này còn khó khăn hơn những gì con đã nghĩ.”

“Harry, thầy tin con là một Gryffindor chân chính.” Dumbledore nói ngay khi Harry sắp ra khỏi phòng hiệu trưởng, nhưng Harry chỉ hơi dừng lại, rồi tiếp tục đi ra ngoài...nhập vào bóng tối trên hành lang.

Đứng ngoài hành lang là một lão nhân, nghiêng dựa lên vách tường, đầu của ông đã bạc gần hết, nhưng mơ hồ còn có thể nhìn thấy màu vàng, người này lúc còn trẻ tất nhiên là một người rất đẹp trai.

Harry không dừng lại mà đi ngang qua người nọ.

“Khoan đã.” Grindelwald gọi Harry lại.

“Có chuyện gì sao, ngài Grindelwald.” Harry đứng lại, quay đầu.

“Xin lỗi.” Grindelwald cau mày phun ra một câu.

Harry đột nhiên nở nụ cười: “Nếu vì chuyện của Severus, thì ngài Grindelwald có thể không cần nói với tôi những lời này, tôi vẫn còn phân biệt được cái gì tốt và cái gì xấu.”

“Ta chỉ không muốn để Albus chịu oan ức.” Grindelwald nói.

“Oan ức?” Harry cười như không cười nhìn Grindelwald “Ngài Grindelwald, ngài dựa vào cái gì mà cho là vì ngài mà Albus chịu ”oan ức” chứ?”

“Dù sao đó cũng là chủ ý của ta.” Grindelwald lắc đầu.

“Nếu Albus không đồng ý, Severus sẽ nghe theo sao? Nếu Albus đồng ý, vậy thì anh ấy tự nhiên sẽ có dũng khí gánh lấy trọng trách này, anh ấy tin nhiệm chúng tôi cũng giống như chúng tôi tin nhiệm anh ấy.” Harry lắc đầu “Ngài Grindelwald, ngài không cần quá đề cao mình.”

Grindelwald ngạc nhiên rồi bỗng nở một nụ cười: “Đúng vậy, xem ra ta đã suy nghĩ nhiều, Albus vẫn vĩ đại như vậy, tất nhiên không cần ta phải lo lắng, có người như các cậu bên cạnh là may mắn của cậu ấy.”

“Điều đó không phải do ngài định đoạt, ngài Grindelwald.” Harry lạnh lùng nói một câu.

“Đúng, cậu nói đúng, không do ta định đoạt.” hình như hiểu được ẩn ý trong lời nói của Harry, Grindelwald cười nói “Lần sau cậu cứ gọi ta là Gellert giống Albus đi, cái tên Grindelwald xa xôi lắm rồi, không hợp để xuất hiện trên thế giới này lần nữa.”

Lời nói của lão nhân có vẻ hơi sa sút, nhưng phần nhiều vẫn là thoải mái.

“Không thành vấn đề, vậy tạm biệt, Gellert.” Harry gật gật đầu, dọc theo hành lang rời đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thảo luận với vào người bạn thân một chút, rồi ta mới viết này đoạn, nhưng quyết định không để là chính văn, vì sẽ hơi rườm rà. Cho nên coi như là phiên ngoại độc lập đặt ở đây, ảnh hưởng không lớn đến toàn bộ văn, chủ yếu là biểu lộ một ít thái độ và cách nhìn của tác giả

~Đồng dạng cũng coi như cấp các vị độc giả một số nội dung còn thiếu, bao gồm việc đột ngột thay đổi thái độ của Snape cuối quyển một

Cám ơn mọi người đề nghị cho ta, cảm tạ.

## 37. Quyển 2 - Chương 37

Chương 37: Ba năm sau.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

19 tháng 9 năm 1994, 19h00.

“Ai?”

“Sirius, là con, Harry.” Harry cúi đầu, vừa chậm rãi đi vào từ cánh cửa cốt kết liền cảm thấy như lọt vào một thế giới khác.

“Khoan, mặt khẩu.” Sirius vẫn chìa đĩa phép vào Harry.

“Hào quang của phượng hoàng sẽ soi sáng bình minh bị che khuất.” Harry thấp giọng trả lời.

“Nga, Harry.” Sirius bước tới ôm Harry “Sao về muộn vậy?”

“Đi điều tra vài thứ, không thoát được.” Harry tháo kính xuống lau sạch rồi đeo lại “Tiệc tối đã bắt đầu chưa?”

“Chưa.” Sirius lắc đầu “Hai đứa bạn của con đều chờ con về mới bắt đầu, chỉ vì chính sách tẩy huyết mà Hermione không thể về Hogwart.”

“Thời gian trôi qua thật nhanh.” Harry cảm thán “Albus và Gellert có đến không?”

“Chắc là không, trong lá thư vừa rồi họ có nói đang điều tra một số đầu mối ở Bắc Mỹ, lúc này sao mà bỏ dở cuộc điều tra về tham dự tiệc sinh nhật cô bé được.”

“Vâng.” Harry gật đầu, rồi đẩy cánh cửa thứ hai ra.

Ánh sáng chiếu ra từ sau cánh cửa, toàn bộ phòng ăn rực rỡ như một thế giới khác.

“Harry!” Cô gái tóc nâu nhảy xuống khỏi ghế chạy đến trước mặt Harry, ôm cậu thật chặt “Sao cậu về muộn thế.”

“Này Hermione, Harry vừa mới đến, chúng ta phải cho cậu ấy thở một chút chứ, bia bơ không còn, uống một ngụm đi anh bạn.” Ron đưa một cốc nước màu vàng đến trước mặt Harry.

Harry nhận cốc bia bơ từ trong tay Ron uống một ngụm lớn, rồi trên người bỗng hiện ra mấy cái vằn hổ.



“Hắc, sản phẩm mới, bia bơ da hổ. Chỉ 2 sickle bạc một ly!” Fred không biết từ góc nào đột nhiên xông ra, giơ ra một cốc bia bơ nói.

“Phụ phẩm của được ẩn thân?” Harry cầm cốc bia trên tay Fred nghiên cứu.

“Nga, Harry.” Fred lắc đầu.

“Em vẫn chẳng thú vị chút nào.” George nói tiếp.

“Sao thỉnh thoảng em không ngẫu nhiên tặng bốc chút chứ?” hai người đồng thanh.

“Em không tặng bốc sao?” Harry nhướn mày “Nhưng em nhớ mình có góp vốn vào sản nghiệp đùa giỡn của các anh mà.”

“Đó là vì em cảm thấy bọn anh nhất định có thể kiếm lời!” cặp sinh đôi cùng trả lời.

“Được, em có thể trực tiếp đưa tiền cho các anh mà không đòi bất cứ hồi đáp nào.” Harry cười nói.

“Nga, Fred.” George hai mắt rưng rưng ngấn lệ nhìn người em sinh đôi của mình.

“George.” Fred nhào vào lòng George.

“Harry cứ nhiên nghĩ chúng ta là hai tên nhóc khốn nạn vong ân bội nghĩa.” Hai anh em ôm nhau khóc lóc.

“Được rồi được rồi.” Ron tách cặp sinh đôi, ở tuổi 14 cậu đã cao hơn Harry nửa cái đầu nên có thể dễ dàng tách họ ra “Nếu má biết hai anh lại làm trò trong này thì nhất định sẽ nện chảo vào đầu hai anh.”

“Nga không, Ronnie nhỏ bé của anh, cứng không thể nhấn tâm như vậy.”

Ron không nói gì mà chỉ bĩu môi chỉ về phía nhà bếp.

“George, Fred.” Molly Weasley đứng ở cửa nhà bếp, chống nạnh quát “Bọn bây vào đây cho má!”

Cặp sinh đôi cười hì hì vò vò tóc Ron, chạy vào nhà bếp.

“Vây bồ tèo, cậu đi đâu vậy?” Ron thăm hỏi Harry.

“Lát nữa nói đi, gọi cả Hermione.” Harry cũng nhỏ giọng trả lời.

Ron gật đầu, rồi nhường chỗ cho Harry, bàn ăn ở quảng trường Grimmauld rất dài, còn bà Weasley thì am hiểu nấu các buổi tiệc kiểu gia đình hơn là tiệc bàn dài của gia tộc Black, những món ăn đặt gần nhau dậy mùi thơm nức mũi, nhưng số ghế vẫn có hạn.

Harry lấy một miếng bánh nhân thịt trong chiếc khay, vừa nhai vừa mập mờ hỏi: “Sirius, Albus có nói cụ thể với chú mọi thứ tiến triển như thế nào không?”

“Không có.” Sirius lắc đầu “Cụ chỉ nói với bọn chú cụ và Gellert đã tìm được nguồn gốc của lời nguyên tà ác trong truyền thuyết đó, hình như có liên quan đến một truyền thuyết rất lâu đời ở Bắc Mỹ.”

“Vây à.” Harry nhíu mày, theo bản năng gõ gõ cái bàn.

“Thực ra, nói thật thì...” Sirius vò tóc “Nếu ba năm trước, có người nói ngày nào đó chú sẽ thoải mái gọi tên của một Chúa Tể Hắc Ám thì chú tuyệt đối không tin.”

“Nhưng không thể nghi ngờ là bây giờ chú đang làm thế.” Harry nói thẳng.

“Thật vậy.....” Sirius uống thêm một ngụm Firewhiskey lớn.

“Khoan đã Sirius, tiệc tối còn chưa bắt đầu mà chú đã uống nhiều rượu vậy sao.” Harry giữ tay Sirius.

“Chú.....”

“Chú có tâm sự.” Harry nắm chặt tay Sirius “Chú đang nghĩ cái gì?”

“Harry, con và Snape...”

“Con với Severus?” Harry nhướn mày nhìn Sirius “Sao chú lại nhắc đến anh ấy?”

“Hơn nữa.....” Harry nhìn người cha đỡ đầu từ trên xuống dưới “Chú lại không gọi anh ấy là Snivellius.”

“Khụ khụ.” Sirius ho nhẹ hai tiếng “Chú không phải con nít, Harry, dù gì chú cũng đã 34 tuổi rồi, sao có thể gây khó dễ với người con đỡ đầu mình thích được chứ.”

“Sẽ không?” ngữ khí của Harry càng nghi ngờ hơn “Bữa trước là ai quây ầm lên nói muốn đến đại doanh của Tử Thần Thực Tử, bắt Severus về vì hắn dám ”câu dẫn” con đỡ đầu bảo bối của mình, sau đó may mà Remus giữ chú lại chứ không giờ chú đã là cái xác rồi.”

“Harry, đó là việc từ rất lâu rồi.”

“Rất lâu, con nhớ rõ là chuyện này không chỉ xảy ra có một lần, mà lần gần nhất còn cách đây có 2 tuần thôi, vì lần cuối cùng con gặp chú là ở 2 tuần trước.”

“Đó là do con và tên khốn Snivellius đó ở cùng nhau cả một buổi tối không về!” Sirius đột nhiên nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Kỳ thực chú cũng nên quen với nó đi.” Harry không chút khách khí nói “công việc của Severus rất nguy hiểm, nếu con trở về sớm hơn..... ”

“Chú biết.” Sirius buồn phiền kéo tóc “Thực ra chú chỉ muốn hỏi con...”

“Cái gì?”

“...” Sirius giống như bị hóc xương, không cách nào nói ra được.

“Là chuyện của Remus?” Harry nhăm nháp cốc bia bơ chưa được rót thêm trên tay, ngay cả mí mắt cũng không thêm nhích.

“Harry!” Sirius lại nhảy dựng lên, rồi ngượng ngừng ngồi xuống “Sao con lại biết.”

“Con biết lâu rồi.” Harry cười trả lời “Từ sau chuyện Peter Pettigrew, con luôn tự hỏi khi nào chú sẽ hiểu, kết quả con chờ suốt ba năm mà chú lại chẳng hề có cảm giác gì.”

“Harry, con cũng đừng làm khó chú, cho chú một chủ ý gì đi.” Sirius uể oải tì cằm lên bàn, gõ vang từng tiếng nặng nề.

“Chủ ý?” Harry lắc đầu “Đây không phải việc con có thể làm, còn tùy vào quyết định của chính chú nữa.”

“Harry.” Sirius nằm lên bàn, bày ra bộ dáng buồn rầu “Chẳng lẽ con không muốn giúp người cha đỡ đầu đáng thương này sao?”

“Sirius.....” Lắc đầu “Thực ra không phải con không muốn giúp, mà điều này còn cần thái độ của chú và Remus nữa.”

“Chú, không biết.” Sirius tránh mắt Harry.

“Chú không biết cái gì?” Harry cười hỏi “Chú không biết nói sao, hay không biết thái độ chính xác của mình?”

“Chú..... ” Sirius bực bội gỡ tóc “Chú cũng không biết, chú cho là mình rất ỷ lại vào Remus, nhưng chú thậm chí còn không muốn thay đổi thói quen này.”

“Harry, con biết không, chú không nên như vậy.” Sirius lắc đầu “Hồi còn đi học, chú và James hay gặp rắc rối, mà người giúp bọn chú dọn dẹp hậu quả luôn là Remus. Mãi đến sau này khi James một lòng ở bên Lily thì hiển nhiên cũng bớt lại. Nhưng chú hoàn toàn lại không biết kìm chế, mãi đến khi..... ”

“Con hiểu.” Harry gật đầu “Thế nên chú lo cái nhìn của chú với Remus chẳng qua chỉ là ảo giác của sự ỷ lại trong thời gian dài thôi?”

Sirius gật gật đầu.

Harry cười ra tiếng: “Nói thật...Sirius, đôi lúc chú còn trì hoãn hơn những gì con nghĩ nhiều, con nhớ rõ hồi trước ở Hogwarts, chỉ cần có hai cái chân là không thể không thích chú, có lẽ ngoại trừ Severus?”

“Nhưng lúc đó chú và Remus còn rất trong sáng..... ”

“Nói chung chú chưa từng ghét trong sáng nhiều như bây giờ đúng không.” Harry cười nói.

Mặt Sirius bỗng trắng bệch

“Nói thật Harry, khẩu khí này của con y chang James.” Sirius lắc đầu “Con học xấu.”

“Sirius, nếu nghiêm túc mà tính thì tuổi con còn lớn hơn cả chú.” Harry nghe thấy tiếng chân của bà Weasley đang dần đi từ nhà bếp đến phòng ăn, liền ngừng nói.

“Hermione, nhanh đến đây đi, hôm nay con là nhân vật chính.” Bà Weasley vừa đặt salad rau lên bàn vừa gọi to.

“Đến đây.” Hermione từ nhà bếp chạy ra, ôm bà Weasley một cái “Cám ơn bác Weasley.”

“Gọi bác Molly được rồi, cha mẹ con không có ở đây nên bác hiền nhiên phải giúp con chuẩn bị sinh nhật 15 tuổi của mình, đây là một ngày quan trọng.”

“Cám ơn bác, Molly.” Hermione dụi dụi mắt, ngồi xuống ghế.

Buổi tiệc sinh nhật của Hermione Granger chính thức bắt đầu, mà cũng vào ngày này chuỗi ngày tương đối bình yên cuối cùng cũng kết thúc, cuộc chiến tranh đầy máu tươi và thuốc súng sắp bắt đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này cũng là mở đầu cho quyển hai, những nội dung cần nói đến trong ba năm này tác giả sẽ đề cập sau, nếu sau này cần thì có thể cân nhắc đến phiên ngoại, cảm ơn ý kiến của mọi người, cảm ơn!

## 38. Quyển 2 - Chương 38

Chương 38: bờ biển Puerto Rico.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Bắc Mĩ, Puerto Rico.

Hoàng hôn, ánh hoàng hôn màu đỏ dần buông xuống phía tây, toàn bộ hòn đảo nhỏ đều bị nhuộm thành một màu đỏ như máu. Dumbledore đứng bên vách núi, chau mày thật sâu.

“Vẫn không tìm thấy sao?” Grindelwald cẩn thận gõ đũa phép vào vách đá gần đó, hỏi.

“Không.” Dumbledore lắc đầu “Hoa văn trên tấm bia đá đã mờ đến nỗi không thể thấy rõ, dù thứ chúng ta muốn tìm thật sự là ở bờ biển Puerto Rico, nhưng địa điểm cụ thể thì chỉ có tìm từng chỗ một. Dù sao thì cái gọi là ”Nơi ngôi sao tỏa sáng rực rỡ, bên cảng phong phú, bờ biển, huyết sắc sâu đậm, thấy được chân ngôn” chỉ là một phần được khắc. Mà Puerto Rico là bên cảng giàu có và đông đúc nhất ở Tây Ban Nha, dựa theo những lời trên thì đây là nơi có khả năng nhất. ”

“Albus, cậu vẫn giải thích thế này.” Grindelwald nói “Nhưng đôi khi tôi thật sự không hiểu nổi, các cậu...Hogwart...hay là cách làm việc dựa vào trực giác của Gryffindor các cậu, ngay cả khi cậu thường suy nghĩ dựa trên cơ sở các hành động, nhưng chúng cũng không thật sự logic với nhau.”

“Logic à.” Nhìn ánh hoàng hôn từ từ hòa vào biển, Albus thở dài “Kỳ thật Gellert, tôi vẫn đặc biệt không hiểu vì sao cậu lại hứng thú với những Muggle như vậy, mặc dù cậu cũng biết trên quan điểm, tôi vẫn luôn hướng đến việc chung sống hòa bình của Phù Thủy và Muggle, nhưng Gellert...cậu thì khác, cậu càng có chấp xem Muggle thành một loại...”

“Đối tượng nghiên cứu.”

“Đúng, đối tượng nghiên cứu.” Dumbledore gật đầu “Có vẻ đây là một từ ngữ của Muggle.”

“Muggle à, thực ra là một sự tồn tại kỳ lạ.” Grindelwald thu hồi đũa phép, nếu mặt trời đã xuống núi thì có tiếp tục điều tra cũng chẳng thu hoạch được gì thêm, nên ông thu hồi đũa phép và ngồi xuống một tảng đá, động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không giống một lão nhân bị nhốt suốt vài chục năm.

“Kỳ lạ sao?” Dumbledore gật đầu “Quả thật, những Muggle thiếu sức mạnh lại luôn sáng tạo ra những kỳ tích.”

“Bất quá, tôi chưa bao giờ biết là sẽ có một ngày, tôi buông tha cho việc thống trị thế giới.” Grindelwald trượt từ trên tảng đá xuống đất, chân lộ cả ra ngoài vách núi “Kỳ thật Albus, nếu cậu càng hiểu về Muggle thì cũng càng hiểu được, thực ra việc thống trị Muggle về bản chất là không cần thiết. Cậu còn nhớ lần đầu tiên tôi tìm hiểu về Muggle là vì lý do gì không?”

“Thân ái Albus.”

“A?” Grindelwald sửng sốt một chút.

Dumbledore không dừng lại, tiếp tục nhớ: “Thân ái Albus, như cậu đã từng nói với tôi, Muggle cũng không nông cạn như những gì chúng ta nghĩ. Đúng vậy, không cần kinh ngạc, tôi đồng ý với quan điểm của cậu. Trong một đêm hè này, tôi vốn có thể chọn một đề tài thú vị để cùng thảo luận với cậu, nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế được ý nghĩ của mình. Chúng ta đã từng thảo luận vì sao phải tranh giành sự thống trị, đó là do chúng ta có năng lực, mà chúng ta có năng lực thì ắt có quyền thống trị, đúng là như vậy. Tuy tôi chưa từng hoài nghi về việc chúng ta có đủ năng lực dành được quyền thống trị thế giới hay không, nhưng thực tế thì điều này thôi vẫn không đủ.

Albus, có lẽ cậu sẽ muốn hỏi tôi chúng ta còn thiếu cái gì. Kỳ thật tôi nghĩ, ở phương diện này cậu sẽ thấu đáo hơn tôi nhiều, đúng vậy, nếu cậu thực sự nghĩ đến thì đó chính là tương lai.

Tương lai của chúng ta, tương lai của thế giới.

Có lẽ cậu sẽ nói, bản chất của việc sắp đặt nhưng không đạt được cũng chẳng khác gì một tên ngốc, nhưng tôi vẫn không kiềm chế được những ý nghĩ đang chạy lung tung trong đầu mình, cậu nhất định cũng hiểu.

Tương lai là một loại khả năng, nó bao hàm cả dòng chảy thời gian, đó là lĩnh vực mà sợ ngay cả pháp thuật cũng chẳng đụng vào được, nhưng...con người có thể sáng tạo ra tương lai. Chúng ta muốn dạng tương lai thế nào thì dùng năng lực của chính mình để dành lấy, để phát triển, thế nên tôi tin rằng chúng ta có thể đạt được địa vị mà mình muốn.

Nhưng sau khi nhận được thì sao?

Tôi luôn suy nghĩ về vấn đề này, chúng ta dành được quyền thống trị, chúng ta có quyền quyết định tất cả, nhưng sao đó thì sao? Cậu hy vọng về một thế giới như thế nào? Albus?

Tôi không biết cậu sẽ có tôi một đáp án thế nào, và làm sao để thống trị thế giới này. Giữa chúng ta vẫn có những bất đồng không nhỏ, tôi tin vào sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều khuất phục dưới sức mạnh, nhưng cậu thì khác, cậu tin vào sự khai sáng và lý giải. Dù cậu cũng đồng ý sức mạnh là trụ cột của tất cả, nhưng cậu lại càng tin vào việc lý giải mới là cầu nối quan trọng nhất.

Chúng ta đã từng nói, muốn để Phù Thủy nắm trong tay thế giới này, và làm cho tất cả Muggle đều biết đến sự vĩ đại của Phù Thủy, vậy Muggle sẽ tồn tại thành cái dạng gì? Chúng ta thật sự đã hiểu?

Một chính trị gia có trình độ nhất định phải có một tư duy sáng suốt, chúng ta không thể không hiểu về kẻ địch của mình. Đúng vậy, kẻ địch, Muggle là một sự tồn tại thấp hơn nhưng cũng không có nghĩa họ vốn không có giá trị gì, chúng ta không thể tàn sát tất cả Muggle mà chỉ có thể khiến họ khuất phục, thế nên tôi quyết định tìm hiểu về Muggle ”

“Đủ rồi!” Grindelwald thô lỗ cắt ngang sự ngâm nga của Dumbledore.

“Có chuyện gì sao?” về mặt Dumbledore lãnh đạm “Cậu còn nhớ không, vì cái gì?”

“Albus, cậu thuộc lòng cả sao?” Grindelwald bỗng mở miệng.

“Tôi.....” Dumbledore đột nhiên không biết nói gì, nhắm hai mắt, lúc mở ra, sau cặp kính đã khôi phục lại vị thủ lĩnh Bạch phù thủy vĩ đại “Đó không phải vấn đề cậu nên quan tâm, đúng không?”

“Đúng vậy, quả thật không phải.” Grindelwald gật đầu “Chúng ta đều hiểu đã không thể quay lại.”

“Bất quá Albus.” Grindelwald nói “Thiếu chút nữa tôi đã cho rằng cậu vẫn còn đang lẫn lộn với vấn đề ở quá khứ. Tôi nhớ chúng ta đang thảo luận về lý do tôi thay đổi cái nhìn với Muggle đúng không?”

“Cùng với việc cậu sẽ thay đổi cái nhìn của Muggle, không bằng nói, cậu không thể không thay đổi cái nhìn.” Dumbledore ngồi cạnh Grindelwald, khoảng cách giữa hai người lúc đó khoảng 1 thước Anh.

“Đúng.” Bất cứ ai bị giam vài chục năm cũng đều thực sự học được cách bình tĩnh suy nghĩ, nếu người không muốn nổi điên.

“Gellert, cậu luôn làm tôi kinh ngạc.” Dumbledore nhìn sóng biển nhấp nhô, mở miệng “Những lúc tôi cảm thấy cậu hết thuốc chữa thì cậu lại cho tôi một kinh hỉ mới.”

“Đây có lẽ là nguyên nhân cho việc bất phân thắng bại nhiều năm qua của chúng ta.” Grindelwald trả lời.

“Đúng vậy, thấy tình hình ở Đức không tốt, liên viện cố quyết đấu với tôi để trốn khỏi sự trừng phạt của chiến tranh?” Dumbledore chậm chọc.

“Nhưng cậu cũng có cho tôi đạt được ý đồ đâu?” Grindelwald hỏi vặn “Trong Nurmengard do tôi tự tay xây dựng có bố trí rất nhiều pháp thuật cao thâm, khi tôi bước vào chân đầu tiên thì cũng như cá trong chậu, không thể trở mình.”

“Chẳng lẽ tôi sẽ cho cậu khả năng trở mình lần nữa?” Về mặt Dumbledore thoải mái “Thời điểm khi cậu thất bại, cậu cũng biết kết cục của mình rồi chứ.”

“Đúng vậy.” Grindelwald gật đầu “Tôi biết, nhưng tệ nhất là tôi không còn lựa chọn nào khác.”

“Nếu đã ngầm hiểu thì cần gì phải nhiều lời?” Dumbledore đứng lên, dùng một “Scourgify” để làm sạch bụi trên áo chùng.

Grindelwald nhìn Dumbledore xoay người, cuối cùng cũng đứng lên, mở miệng “Albus, cậu vẫn nhẫn tâm hơn cả tôi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗi lần viết về hai người này ta đều muốn hồng.

Ngày hôm nay còn có 1 giờ nữa thôi, hai người kia làm ta mất thời gian cả một ngày, rồi rầm muốn chết.

## 39. Quyển 2 - Chương 39

Chương 39: Dấu vết và điềm báo.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Harry, có thể nói được chưa.”

Không thể nghi ngờ là tiệc sinh nhật của Hermione được tổ chức rất thành công, dạ dày mỗi người đều nhồi đầy những thức ăn tuyệt vời của bà Weasley cho đến khi không thể chứa gì thêm.

Sau khi thu xếp phòng ngủ cho từng người, [Ron: Tổ chưa bao giờ nghĩ tới Harry, nhà cha đỡ đầu cậu rất lớn.] tổ ba người tập hợp lại trong một phòng trà nhỏ trên lầu hai.

“Đúng vậy, thực ra kỳ nghỉ hè này...” Harry dừng lại để ếm lên cửa một thần chú tĩnh âm.

“Harry, cậu dùng pháp thuật như thế không có vấn đề gì chứ?” Hermione hơi lo lắng hỏi.

“Hermione, cậu nên học cách tin tưởng tớ, đặc biệt là sau khi tớ đã sáng tạo không ít...nói sao nhỉ? ”kỳ tích“.” Harry trên chọc.

“Nga, đúng vậy.” Hermione cười “Harry, cậu luôn khiến người ta giật mình, tớ ít nhiều cũng có chút kiêu ngạo về sự hiểu biết của mình, nhưng thực tế của cậu vẫn luôn nhắc nhở là tớ còn chưa cố gắng đủ.”

“Hermione hiềm khi ganh tị với cậu.” Ron phẫn nộ nói “Cậu biết không, tớ chết vì ganh tị mất.” cậu ta khoa trương bày ra một động tác đỡ tim, rồi ôm bụng cuộn thành một đồng trên chiếc ghế rộng.

“Được rồi Ron, chỉ cần cậu thật sự chú tâm học, thì tớ cũng chưa thấy Harry từ chối cậu bao giờ.” Hermione nói.

“Tất nhiên.” Ron đứng thẳng dậy “Tớ phải học tốt, nga, trình độ trung bình suốt năm năm cộng với Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám ưu tú là dạng gì chứ? Tuy không bằng cậu, nhưng tuyệt đối còn hơn cả khối người.”

“Nga, đúng vậy” Hermione gật đầu “Vì cậu còn sợ bị Voldemort giết chết hơn cả bọn tớ.”

Cả phòng bỗng im lặng.

“Đúng vậy.” Cuối cùng Harry nói “Chúng ta không muốn bị Voldemort giết, đó cũng là lý do chúng ta ngồi đây, phải không?”

“Đương nhiên.” Hermione bực bội gỡ tóc “Không ai muốn chết trong tay tên khốn đó, chẳng qua tớ vẫn cảm thấy tiếc khi không thể về Hogwarts đi học.”

“Hắc, Hermione, tớ thực sự không biết cậu còn có thể học được gì ở Hogwarts, cậu có cả bài tập của năm bảy, thậm chí tớ còn nghi là cậu đã đọc hết sách có trong thư viện.”

“Không, không có, Ron.” Hermione phản đối “Còn một phần ba số sách tớ chưa xem!” Cô có vẻ hơi kích động.

“Được rồi, được rồi, tớ biết.” Ron trấn an Hermione “Tớ nghĩ trọng điểm của chúng ta, hẳn là Harry đi đâu và làm gì cả mùa hè này.”

“Nga đúng, thiếu chút nữa tớ quên chuyện quan trọng nhất.” Hermione cười cười “VẬY Harry, thành thật khai ra, cậu đi đâu suốt kỳ nghỉ hè này?”

“Tớ đến vùng Balkan, Anbania.” Harry nói.

“Ba...cái gì?” Ron hỏi.

“Đông Âu, Albania giữa bán đảo Balkan, đúng không?” Hermione xác nhận.

“Đúng vậy, chính xác là rừng rậm Anbania.” Harry bổ sung.

“Nhưng cậu đến đó làm gì.”

“Nga, tớ nhớ ra rồi.” Ron bỗng nắm hai tay lại “Harry, cậu từng nói đúng không? Đó có thể là nơi Voldemort nán lại.”

“Là nơi từng nán lại.” Harry sửa lại “Dù sao thì tớ cũng đã dành thời gian cả mùa hè để đến đó.”

“Để làm gì?” Hermione hỏi.

“Tìm ra nguyên nhân hắn sống lại.” Harry trả lời “Năm đó Voldemort bị đánh bại cũng không phải trùng hợp, cũng không phải do tác dụng thần chú của tớ, Avada Kedavra bị bắn ngược là do thần chú hy sinh của mẹ tớ, mà cũng chính cái gọi là hiến tế mới có thể tạo ra hiệu quả như thế. Nói một cách nghiêm túc là hiệu lực không thể đảo ngược lại.”

“Nói cách khác, Voldemort tái tạo bản thân?” Hermione thận trọng suy đoán.

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Tớ và Albus có thể khẳng định trong những ngày ngoắc ngoải hẳn chắc chắn đã ở rừng rậm Anbania, với lại bọn tớ đã phát hiện ra dấu vết nhỏ của pháp thuật ở đó.”

“VẬY..... ” Ron thắc mắc nhìn Harry.

“Không thu hoạch được gì.” Harry buồn rầu che mặt “Bọn tớ không phát hiện ra bất cứ nguyên nhân nào về sự sống lại của Voldemort, tất cả đều rất bình thường. Dấu vết pháp thuật rất nhỏ, còn có ma lực bổ sung, theo những gì chúng ta biết bây giờ, nếu Voldemort muốn tái tạo bản thân thì không ngoài hai cách.

Một là thông qua Hòn đá phù thủy có thể hấp thụ năng lượng bên ngoài để giúp người ta được trường sinh bất tử, còn một cách khác là thông qua một thần chú cổ xưa.”

“Xương của cha, thịt người hầu, máu kẻ thù.”

“Hermione?” Ron kinh ngạc nhìn cô gái bên cạnh.

“Tớ từng đọc được ở thư phòng nhà Black, hắc ám, cực kỳ hắc ám.” Hermione không hề sợ hãi nói.

“Đúng vậy, cực kỳ hắc ám, nhưng hiệu quả.” Harry nhớ tới bộ dáng của người đàn ông dâng lên từ trong vạc hồi trước, tới tận bây giờ cậu vẫn hình dung được cảm giác run rẩy từ trong xương cốt lúc đó, tà ác và âm lãnh như vậy.

“Thật là ghê tởm.”

“Nhưng tớ chưa phát hiện được gì cả.” Harry thất bại trả lời “Thế nên tớ cũng đặc biệt đến nhà Riddle một lần, mà đáng thất vọng là mọi thứ đều bình thường.”

“Harry, tớ không hiểu.” Ron do dự chen vào một câu.

“Cái gì?”

“Sao cậu và hiệu trưởng Dumbledore lại chấp nhất chuyện Voldemort.....” Ron rùng mình, rồi tiếp tục nói “Chấp nhất với nguyên nhân sự hồi sinh của Voldemort?”

“Điều này... ” Harry nhất thời nghẹn lời.

“Harry, cậu là một Gryffindor.” Ron quơ tay “Gryffindor, điều này có nghĩa là đôi khi chúng ta sẽ không quá miệt mài theo đuổi nguyên nhân của việc gì, chỉ cần trực tiếp phá tan vấn đề chần chừ là được.”

“Ron.” Harry thậm chí còn không biết nên dùng vẻ mặt gì để trả lời vấn đề của bạn tốt.

“Phấn chấn lên bồ tèo, dù có thế nào thì chẳng phải vẫn còn hai người bọn tớ sao?” Ron nâng cao tinh thần nói.

“Đúng vậy Harry, dù có thế nào thì cũng còn tớ và Ron.” Hermione sôi nổi nói “Bọn tớ luôn đứng bên cạnh cậu.”

“Tớ biết, cảm ơn các cậu.”

“Cậu khách sáo quá làm tớ chả quen chút nào.” Hermione nói đùa “Nhưng...tớ biết cậu đang chấp nhất điều gì.” Cô bổ sung một câu.

Harry kinh ngạc nhìn cô.

“Nga~ Harry, đầu óc của tớ Ron được nuôi bằng cùng một loại thức ăn nhưng lại không giống nhau.” Hermione liếc Ron một cái, thành công triệt tiêu ý định phàn nàn của Ron, tiếp tục nói “Muggle có câu, muốn chiến thắng kẻ thù của mình trước tiên cần phải hiểu rõ chúng trước. Tớ nghĩ ý của cậu và hiệu trưởng Dumbledore là đây đúng không.”

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Voldemort dù sao cũng không giống người bình thường, chúng ta không thể cứ cậy mạnh là có thể chiến thắng.”

“Tớ hiểu.” Hermione gật đầu “Nhưng tớ vẫn không rõ các cậu đang lo lắng cái gì.”

“Tớ, cậu biết không...tớ và Dumbledore.” Harry vừa nói vừa cảm thấy có một cơn buồn bực đang tràn ngập trong lồng ngực, “không được nói” một ý nghĩ phát ra từ trong đầu cậu.

Tại sao không?

“Tớ..... ” Harry há miệng, đầu lưỡi không thể không chế được.

“Harry?” Ron nhú mày, nhìn thái độ bất thường của bạn tốt.

“.....tớ” Harry đột nhiên hoảng sợ trốn mắt, đưa tay giữ chặt cổ họng mình, phát ra âm thanh “khanh khách”.

“Harry!” Hermione và Ron đều trở nên hốt hoảng.

“Harry, cậu mau buông tay!” hai người định gỡ cái tay trên cổ của Harry ra, nhưng tay Harry lại siết ngày càng chặt.

“Stupefy!” Hermione dứt khoát làm Harry bất tỉnh “Ron, cậu trông Harry, tớ đi gọi Sirius và mọi người.” cô vội vàng tông cửa chạy xuống nhà.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tác giả sắp điên rồi, chưa từng có nhiều tạp văn như vậy, tác giả viết muốn khóc, dàn ý trong đầu cũng trống rỗng, không viết ra được cái gì, mở word ra mà muốn khóc, ta tận lực ngày càng bảo trì, nhưng...thật sự, mọi người cho ta hoãn lại chút đi, đừng thúc giục.

## 40. Quyển 2 - Chương 40

Chương 40: Lời mời đến thư viện.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Harry.”

Ai đó? Có rất nhiều người.

“Harry, tỉnh tỉnh.”

Ai?

“Harry, Harry.”

Harry đột nhiên mở to mắt, căn phòng được chiếu sáng bởi ánh nến, ngoài cửa sổ vẫn tối om “Con ngất bao lâu rồi?” cậu hỏi.

“Vài phút.” Lupin đứng bên cạnh trả lời.

Harry nhìn quanh lần nữa, đúng vậy, cậu vẫn ngồi trên chiếc ghế lúc này.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cậu xoa mi tâm, hơi mê mang nhìn về mặt lo lắng của những người xung quanh, Arthur và Molly cùng những đứa con nhà Weasley đều đã quay về, còn ở lại đây chỉ có Hermione, Ron, Sirius và Remus, mà bây giờ tất cả mọi người đều đứng cạnh cậu.

“Harry, cậu không nhớ gì sao?” Hermione kinh ngạc.

“Tớ nhớ cái gì.” Harry nhắm mắt lại “Đúng rồi, chúng ta đang nói rừng rậm Anbania, rồi..., rồi....”

“Rồi cậu đột nhiên lấy tay tự bóp cổ mình, dọa bọn tớ giật cả mình!” Ron sốt ruột nói tiếp, thấy Harry không sao cậu rớt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tự bóp cổ mình.” giọng Harry hết sức mê mang, liếc mắt sang Hermione yêu cầu được chứng thực rồi thấy cô gật đầu.

“Bóp...cổ của mình?” Harry cũng không sợ hãi mà trái lại dùng một khẩu khí như mộng du lặp lại lần nữa.

“Đúng vậy Harry, con không sao chứ.” Hình như sợ dọa đến Harry nên giọng của Sirius đặc biệt khẽ lại.

“Con không sao!” Harry bỗng ngẩng đầu, trong mắt đầy trấn tĩnh “Sirius, cho con một giọt máu, con muốn kiểm tra một vài thứ.”

“Harry?” Sirius kinh ngạc “Con nói con muốn kiểm tra thứ đó?”

“Đúng vậy.” Harry lập tức gật đầu “Nhờ có Hermione mà con cuối cùng cũng lần ra manh mối.”

Sirius cau mày rồi đi ra khỏi cửa, sau một thời gian ngắn trở về với lọ máu nhỏ trên tay.

“Nhiều vậy à?” Harry nhận lọ thủy tinh “Sirius, chú..... ”



“Chú tin con có thể nắm tốt nó, dù sao.....” Sirius thở dài “Nhiều đây đủ cho con dùng 1 tháng, tự mình không chế, nơi đó nhiều tà thuật đến nỗi các thế hệ gia chủ cũng không muốn vào, con.....”

“Con hiểu.” Harry gật đầu “Nếu có thể, con muốn tìm người đi cùng con.”

“Điều này thực sự cần thiết.” Sirius gật đầu “Nhưng con muốn tìm ai?”

Harry nhìn xung quanh, Hermione và Ron còn quá trẻ, mà tính tình của Sirius thì nóng nảy, Lupin mang dòng máu người sói nên có thể xảy ra bất trắc, những người trong phòng này chẳng ai được cả.

“Con nghĩ...” Harry nói “Ở đây chắc chắn không ai thích hợp.”

Tất cả mọi người đều đồng ý với quan điểm của Harry, bao gồm cả Ron.

“Vậy con cần đến nơi khác để tìm rồi.”

“Chắc chắn.” Remus nói “Con cần một bạn đồng hành có sức mạnh cường đại và ý chí kiên định, tốt nhất là có hiểu biết nhất định với hắc ma pháp mà không trầm mê, đó chắc chắn là lựa chọn tốt nhất.”

“Mộng Mơ.”

“Àn?”

“Cậu làm tôi nghĩ đến Albus.” Sirius nói.

“Đúng vậy.” Remus gật đầu “Albus chắc chắn đáp ứng đủ các điều kiện trên, nhưng giờ cậu đang ở Bắc Mỹ.”

“Đúng vậy, Bắc Mỹ.” Sirius hung hăng nói một câu “Bắc Mỹ chết tiệt.”

“Vậy Molly hay Arthur thì sao?” Sirius nói.

“Hoàn toàn không có khả năng.” Ron trả lời “Cha phải đi làm, mà mẹ...con thấy bà ấy chẳng có khả năng thừa nhận hắc ma pháp đâu.”

“Được rồi.” Harry nói “Con nghĩ con có một ý tưởng.”

“Harry.” Remus nói “Con không phải nghĩ tới Snape chứ.”

“Anh ấy?” Harry lắc đầu “Remus, chú biết anh ấy còn bận hơn cả con, trong thời kỳ Dumbledore” hành tung không rõ“, anh ấy phải thay mặt cho hiệu trưởng của Hogwarts.”

“Vậy.....?”

“Con cam đoan người này tuyệt đối không mang bất cứ nguy hiểm nào đến cho chúng ta.” Harry cam đoan.

“Hoàn toàn không có khả năng ở phe Voldemort?”

“Không phải.” Harry dứt khoát.

“Vậy được rồi.” sau khi Remus và Sirius trao đổi ánh mắt với nhau đạt được sự nhất trí, dù sao Harry cũng không thật sự là một đứa nhỏ 14 tuổi, cậu hoàn toàn có khả năng chọn lựa.

Thế nên những gì họ cần làm là ở phía sau hỗ trợ cho Harry.

“Thế thì Harry, cậu có muốn về nghỉ ngơi trước không?” Hermione thận trọng nói.

“Đó quả thật là một chủ ý không tồi.” Harry nhu nhu mi tâm, hôm nay cậu cũng đủ mệt mỏi rồi, một giấc ngủ đầy đủ có thể cung cấp những gì cậu cần, còn tài liệu thì mai hẵng tiếp tục, dù sao bây giờ cũng không gấp lắm.

Nhưng cậu vẫn còn một việc phải làm.

Sau khi tạm biệt mọi người và trở về phòng mình, Harry lấy ra một cái gương từ cái tủ nhỏ cạnh giường.

Đây là một tấm gương hai chiều rất hiếm, kiếp trước Sirius từng cho cậu một tấm nhưng sau đó thì bị vỡ, bất quá bây giờ điều này cũng không quan trọng.

Harry lau đi lớp bụi mỏng trên mặt gương, lẩm nhẩm thần chú lên nó, vài giây sau tấm gương bắt đầu phát ra ánh sáng rực rỡ rồi biến mất.

Harry buông gương ra, rót một ly cà phê từ khay đựng nước bên cạnh, bắt đầu chờ tấm gương đáp lại.

Vài phút sau, tấm gương bắt đầu rung lên phát ra ánh sáng màu vàng rồi biến mất, Harry đặt gương trước mặt, mở miệng “Đã lâu không gặp, Draco.”

“Harry.” Đầu kia là một thiếu niên tóc bạch kim vừa cầm gương vừa nhu nhu mái tóc còn hơi ẩm “Sao giờ lại tìm tớ.”

“Không có gì thì không thể tìm cậu sao?” Harry cười khê.

“Đây không phải phong cách của cậu, quen biết nhiều năm nên tớ cũng biết cậu chẳng phải kẻ nhàm chán như thế, có lẽ thời đi học là ngoại lệ?” Draco ở đối diện gương nhíu mày.

“A, please Draco, ngay cả khi cậu có chung ký ức thì cũng đừng làm ra vẻ giống Draco ở đó được không, cậu chỉ mới 14 tuổi.”

“Potter.”

“Nếu tớ không lợi dụng tốt tất cả những thứ có thể tạo điều kiện thuận lợi cho tớ, thì tớ sẽ không là một Slytherin!”

“Được rồi.” Harry thở dài một tiếng, lẩm bầm mấy từ linh tinh như “Tớ chỉ biết”, rồi thuật lại yêu cầu được giúp đỡ bây giờ của cậu với Malfoy.

“Thế nên cậu muốn tớ tiến vào thư viện nhà Black với cậu?” Malfoy tóm tắt mục đích của Harry.

“Đúng, đúng vậy.”

“Bởi vì nó có thể tiết kiệm số máu quý giá của cha đỡ đầu cậu?” Draco châm chọc.

“A?”

“Harry.” Draco cười nói “Chẳng lẽ cậu quên mẹ tớ là chị của cha đỡ đầu cậu?”

“Đúng...” Harry liền tỉnh ngộ “Vậy thì rất tốt.”

“Hừ.” Draco khinh thường hừ một tiếng “Cậu muốn tớ khi nào đến, và dùng lý do gì?”

“Càng sớm càng tốt.” Harry nghĩ nghĩ rồi trả lời “Dùng lý do gì tùy cậu, nhưng đừng để Voldemort phát hiện, chẳng phải cậu có thể nhờ Severus giúp sao?”

“Cha đỡ đầu đã đủ phiền phức rồi.” Draco nói “Dumbledore âm thầm ra đi tạo ra tình trạng nghiêm trọng, cậu không về Hogwart, con bé Muggle kia cũng không về, trừ bỏ Ronald cũng chọn không về giống cậu thì những đứa nhà Weasley bây giờ đều trải qua những ngày ”nơm nớp lo sợ“, đặc biệt là cặp sinh đôi.”

“Tớ có thể tưởng tượng ra sự ”nơm nớp lo sợ“ của họ.” Harry cười ”Tuyệt đối là những ngày cực kỳ đặc sắc ở Hogwart, đúng không?”

“Đúng vậy, đáng tiếc là cậu không ở đây làm tớ mất một bạn diễn tốt.” Draco nửa đùa nửa thật trả lời, rồi chuyển sang giọng nghiêm túc “Tớ có thể đến vào buổi tối, tuy không thể nán lại lâu lắm nhưng cũng may bây giờ phòng ngủ chỉ có một mình tớ, chú ý một chút chắc không sao.”

“Một mình? Bạn cùng phòng của cậu đâu?”

“Cậu nói tên Robert Alexander kia?” Draco bĩu môi “Chạy.”

“Chạy?”

“Thanh trừng huyết thống.” về mặt Draco nghiêm túc “Cậu biết đấy, Slytherin tuy không nhận Muggle nhưng lại thu máu lai, mà cha của tên Alexander kia là Muggle, đây vốn cũng chẳng phải là chuyện không thể tha thứ, đặc biệt...” Draco chán ghét tiếp tục “Đặc biệt là khi bây giờ Chúa tể Hắc ám phân lớn đều tập trung vào những phương diện khác.”

“Vậy vì sao hắn phải vội vàng chạy trốn?”

“Báo cáo láo.” Draco cười lạnh “Ý đồ giả mạo thuần huyết để tiến thân trước mặt Chúa tể Hắc ám, cậu biết rồi đấy, ở đâu cũng có những kẻ không đầu óc như thế.”

“Nga, tớ nghĩ tớ có thể hiểu, hư vinh nhưng ngu xuẩn.”

“Đúng vậy, xem ra đầu óc Gryffindor của cậu thỉnh thoảng cũng có thể suy nghĩ ra một vài thứ giá trị.” Draco vui vẻ trả lời, hơn nữa còn tặng kèm một cái giả cười cho Harry.

“Thôi đi.” Harry cười, ánh mắt dần trở nên nghiêm túc.

“Cậu muốn nói gì.” Draco thấy vẻ mặt của Harry liền hỏi.

“Draco.”

“Àn?”

“Nói cho tớ biết, tớ...bọn tớ có thể hoàn toàn tin nhiệm cậu không? Lấy vinh quang của nhà Malfoy để thề, cậu sẵn sàng dùng năng lực của bản thân, bằng niềm tin của cậu, phấn đấu cho tương lai của thế giới Phù Thử.”

“Đúng vậy, tất nhiên.” Malfoy lập tức giả cười trả lời.

“....” Harry không nói gì, chỉ nhìn Draco bằng ánh mắt bi thương.

“Được rồi.” Draco ở đối diện gương gơ hai tay lên “Harry, cậu đừng nhìn tớ như vậy.”

“Draco.” Harry cúi đầu kêu lên một tiếng.

Mà ở đối diện chỉ có một tiếng thở dài: “Harry, cậu hiểu mà.”

Cậu hiểu tớ luôn không có lựa chọn nào khác.

Harry không nói gì nữa, chỉ để lại một câu – “Tối mai tớ chờ cậu đến”, rồi úp gương xuống.

Đêm nay thời tiết rất tốt, Harry có thể thấy vầng trăng vàng sáng lên trên bầu trời từ căn phòng, xinh đẹp và không thể lay động.

Giống như một số thứ, cậu tin là vĩnh viễn không thay đổi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chuyện của tiểu Long ở đây có chút nhấn nhủ

không biết mọi người xem hiểu được không.

## 41. Quyển 2 - Chương 41

Chương 41: Quyết định của Malfoy.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Nếu nói Harry Potter là kỳ tích đại biểu cho Ma pháp giới trong suốt một thời gian dài, thì nhà Malfoy là một sự tồn tại thần kỳ trong giới quý tộc suốt vài thế kỷ qua.

Không, không phải lý do mà người đang nghĩ đâu, mà là vì nhà Malfoy suốt một thời gian dài đều đơn truyền mà không hề diệt vong, nội ở góc độ này thôi cũng đủ chứng minh sự thần kỳ của nhà Malfoy rồi.

Mà làm người thừa kế đời gần nhất của nhà Malfoy\_Draco Malfoy chắc chắn là một kẻ khiến người ta thất vọng, đơn thuần, kiêu ngạo, có giáo dưỡng nhưng thiếu sáng suốt.

“Thằng nhóc ngu xuẩn” đây là đánh giá của hầu hết các quý tộc đối với người thừa kế nhà Malfoy.

Nhưng có lẽ một vài người lại không cho là vậy.

“Finite Ineantatem.” Lucius Malfoy hạ đĩa phép xuống, Draco Malfoy sắc mặt tái nhợt quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh chạy xuống từ thái dương của cậu, rõ ràng là chuyện xảy ra ở đây vài giây trước chắc chắn chẳng vui vẻ gì.

“A, a.” Lucius xoay đĩa phép trong tay, còn Narcissa đứng bên cạnh thì hơi do dự không biết có nên tiến lên trước không.

“Cha.” Draco hít sâu một hơi đứng lên, tuy thân thể còn hơi run lên nhưng lưng vẫn thẳng như cũ, rất thẳng.

“Ta nên làm gì đây.” Lucius nhìn đứa con có phần xa lạ “Draco thân yêu của ta.”

“Ngài có thể không nói gì, cha.” Draco hơi cúi đầu một chút, trả lời.

“Lucius.” Narcissa bên cạnh nói thêm “Hôm nay muộn rồi, Draco cần nghỉ ngơi.”

“Nga?” Lucius vẫn nhìn chăm chăm vào Draco như cũ “Lén rời trường chạy về nhà, nhưng nguyên nhân chạy tới chạy lui lại bất minh, giờ con cần nghỉ ngơi sao? Draco?”

“Cha, ngài có thể hỏi bất cứ điều gì ngài muốn.” Draco trả lời “Nhưng giống như tôn chỉ của nhà Malfoy, con sẽ không xuất ra trước bất cứ lợi thế nào từ con bài chưa lật của con cho ngài.”

“Draco!” Narcissa gắt lên “Chúng ta là người một nhà.”

“Nhưng giờ lập trường của chúng ta khác nhau.” Draco ngẩng đầu nhìn cha mình “Con tin lòng trung thành của ngài với nhà Malfoy, cha. Nhưng điều đó không có nghĩa là con tin vào sự lựa chọn của ngài, cha à...nói thật là dùng Legilimency [Chiết tâm trí thuật] với chính con mình không phải phương pháp tốt đẹp gì, trừ bỏ làm cho lòng người ta tràn ngập nghi ngờ thì nó sẽ không lưu lại thứ nào khác.”

“Con đang ám chỉ Chúa tể Hắc ám sao, Draco?” Lucius chậm rãi nói.

“Con đang nói ai, ngài nhất định có phán đoán của riêng mình.” Draco không nóng không lạnh trả lời.

“Ưu tú.” Lucius kết luận “Draco, ta tin con là một Malfoy ưu tú”

“Cám ơn ngài, cha.” Draco trả lời theo đúng lễ nghi.

“Nhưng điều này không thể trở thành lý do để con phản bội gia tộc.” Lucius tiếp tục nói.

“Chỉ cần con còn có thể đi vào căn phòng này thì pháp thuật sẽ không cho là con phản bội nhà Malfoy, phải không?” Draco trả lời “Cha, con không ngu ngốc như bên ngoài đồn đãi, con nghĩ ngài biết.”

“Ta biết, nhưng con cũng không thông minh như vậy, cậu bé...tự mãn sẽ hủy diệt con.” Lucius nói.

“Nhưng cha à, người kia...nga, con cảm thấy trực tiếp gọi là Chúa tể Hắc ám có vẻ vẫn tốt hơn, ông ta không hề vĩ đại như ngài nghĩ. Con chỉ làm một lựa chọn thích hợp cho tất cả chúng ta mà thôi.” Draco hơi mỉa mai nói.

“Lựa chọn gì?.”

“Vĩnh viễn không đặt tất cả trứng vào cùng một rổ, đúng không cha?”

“Rổ sao?” Lucius vuốt ve đĩa phép của mình “Draco, ta nên chúc mừng con, con đã thuyết phục ta.”

Draco kinh ngạc ngẩng đầu.

“Không cần nhìn ta như vậy.” Lucius nói “Ta không hứng thú lắm với những biểu diễn khoa trương cùng bí mật nhỏ giữa con và Cấu thể chủ, yêu cầu duy nhất của ta là con sẽ không để nhà Malfoy rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, nhưng rõ ràng là con đã tự suy xét rồi, vậy ta cũng sẽ khoan dung cho kế hoạch của con.”

“Cám ơn ngài, cha.” câu trả lời lúc này của Draco thật lòng hơn rất nhiều.

“Con không cần cảm ơn ta, ta sẽ không tò mò cứ nửa tháng mỗi đêm con rời trường làm gì, càng không hỏi hôm nay con về nhà là vì cái gì, nhưng ta hy vọng lần sau con có thể cẩn thận hơn. Ta nghĩ ngày đầu tiên khi con tiến vào Nhà Slytherin cha đỡ đầu đã nói với con, Slytherin có thể làm bất cứ chuyện gì nhưng họ sẽ không bị người khác bắt được.” Lucius nói.

“Mà đó cũng là nguyên nhân mà ban đầu Chúa tể Hắc ám khiến tất cả mọi thứ suông sẻ như vậy.” Narcissa chen vào một câu.

Draco kinh ngạc nhìn mẹ mình, rồi thấy bà gật gật đầu.

Draco hiểu rõ mà nhìn cha mình, còn mắt Lucius thì nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen nhưng còn có thể thấy ánh sáng nhàn nhạt của những ngôi sao.

Draco cúi chào và rời khỏi phòng khiêu vũ.

Ngay trước khi cậu rời khỏi phòng thì nghe thấy giọng nói của Lucius.

“Draco, bé quan bí thuật của con không tốt như đã nghĩ đâu, tự giải quyết cho tốt.”

Draco khẽ gật đầu, tiếp tục đi đến nơi mình muốn.

Đó là thư viện nhà Malfoy, khác với nhà Black, thư viện của nhà Malfoy càng khiến người ta kinh ngạc vì bản chất thiên về Bạch ma pháp, tất nhiên không thể nói là họ thiếu sách Hắc ma pháp, chỉ là sách Bạch ma pháp tương đối nhiều hơn một chút.

Mà Draco đi vào nơi này còn là vì chứng minh một suy luận của Harry, nói thật là cả hai người họ đều không nghĩ đến...vừa mới vào thư viện có nửa tháng ngắc ngứ mà lại có một bước tiến lớn như vậy, sức mạnh nhà Black dường như càng phục tùng dưới ma lực cường đại của Harry hơn, chiếu theo cách nói của Draco chính là – hành vi rất Slytherin.

Thế nên bọn họ liền nhanh chóng chứng thực được suy đoán của Harry, một suy đoán chẳng vui vẻ gì.

Lời nguyên hồn hợp.

“Nghị thức hiến tế đầu tiên, thông thường là một loại Hắc ma pháp, bọn họ thường không để những người đó được hiến tế một cách thoải mái, dựa vào sự đau đớn, máu tươi và cái chết để đạt được sức mạnh ma pháp hoang dã.”

“Để tớ xem.” Harry lấy cuốn sách trên tay Draco “Sức mạnh thu được từ hiến tế này và bình thường là ngang nhau, nhưng tình cảm mãnh liệt đôi khi cũng có thể trở thành một loại hình thức trao đổi trong hiến tế, hiến tế bình thường là hiệu quả cuối cùng khác nhau vì bản chất ma pháp chủ đạo khác nhau, mặc dù vậy nhưng bản chất của nó là như nhau.” Harry ngẩng đầu ra khỏi trang sách “Chỉ có nhiều đây thôi sao?”

Draco giả cười nhún mày: “Tất nhiên là không Potter, cái gì khiến cậu cho rằng thư viện nhà Malfoy thiếu thốn đến tình trạng này chứ?”

“Ít ra tớ cảm thấy có lấy ra nữa cũng chẳng hữu dụng gì, giống như chúng ta tốn nửa tháng trong đồng sách kia, mà phần lớn đều chẳng chỉ ra hạn chế của ma pháp.” Harry chính xác chỉ ra thực tế.

“Chính xác.” Draco giả cười gật đầu “Nhưng kỳ thật nhà Malfoy và nhà Black khác nhau, nhà Malfoy...tớ không thể không tiếc nuối mà nói, toàn bộ sách trong đó đều liên quan nhiều đến Bạch ma pháp, chúng cũng là tri thức, nhưng mà cậu biết đó, rõ ràng chẳng...nguy hiểm gì nhiều.”

“Tớ nghĩ mình hiểu.” Harry vừa mở một cuốn sách khác ra, vừa trả lời “Mấy người luôn làm tất cả thấy bất ngờ.”

“Tớ có thể xem đây như một loại khen ngợi không?” Draco bĩu môi “Nếu cậu có thể mau chóng chấm dứt ”sự nghiệp” của mình để dành một chút thời gian cho cha đỡ đầu thân yêu của tớ, tớ nghĩ mình sẽ hài lòng hơn.”

Những lời này thành công khiến Harry ngẩng đầu lên khỏi trang sách.

“Severus xảy ra chuyện gì?” cậu hoang mang hỏi.

“Không, không có gì.” Draco nhún vai “Cậu biết đó...ông ấy chỉ hơi nôn nóng thôi, lúc nấu độc được quấy thêm nửa vòng, đây cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.”

“Nhiều hơn nửa vòng?” Harry khó tin hét lên “Cậu đang nói Severus.”

“Chắc chắn.”

“Tớ...sẽ nghĩ biện pháp.” Harry nhu nhu vết sẹo “Tớ chỉ...cậu biết không, suốt kỳ nghỉ hè tớ chỉ gặp Severus một lần, chúng ta quá bận, hơn nữa địa vị của Severus cũng ngày càng vi diệu, tớ rất sợ...”

“Sợ hành động gián điệp của cha đỡ đầu bị Chúa tể Hắc ám phát hiện?” Draco bổ sung.

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Cho dù nơi đó đến khi chết anh ấy vẫn là một gián điệp xuất sắc, nhưng Chúa tể Hắc ám bây giờ không giống người trong trí nhớ của chúng ta nữa, hắn thanh tỉnh hơn nhiều, hơn nữa còn cường đại hơn.”

“Còn điên cuồng hơn.” Draco nói thêm một câu.

“Draco.”

“Àn?”

“Cậu luôn khiến tớ có ảo tưởng.” Harry nhẹ giọng nói.

“Ảo tưởng gì?” Thiếu niên tóc bạch kim nhún mày.

“Nói sao nhỉ, tớ chưa từng biết lúc cậu 14 tuổi lại thành thực như vậy, ở thế giới kia vì một vài lý do, tớ và Draco Malfoy đứng trên cùng một lập trường, nhưng điều này không có nghĩa là tính cách của tớ và cậu ta hợp nhau, cậu có biết thời niên thiếu trong mắt tớ cậu ta là một tên nhóc kiêu căng, không biết nặng nhẹ, ngạo mạn, tự cao, tự mãn, có gia đình đặc biệt tốt mà thôi.”

“Sao cậu biết tớ không thế?” Draco cười nói.

“Chỉ dựa vào những lời này của cậu, là tớ có thể nói cậu không phải.” Harry khẳng định “Không có một cậu bé kiêu căng, ngạo mạn, tự cao nào chịu thừa nhận bản thân không thế.”

“Có lẽ là tớ.” Draco cười nói “Ở phần lớn thời thơ ấu, tớ rất giống người cậu miêu tả, một tiểu hồn dân ngạo mạn, tự cao và kiêu căng, nhưng Harry...cậu cảm thấy ký ức là gì?”

“Một sự tổng hợp của quá khứ, còn có cả logic?” Harry thử trả lời.

“Đúng vậy.” Draco gật đầu “Giống như bức họa ở Hogwarts, nhưng ký ức thực ra cũng là cách để khiến một người trưởng thành, tớ có được ký ức của Draco Malfoy nơi đó, tuy không có cảm giác chân thật nhưng lại có được thói quen được gầy dựng theo ký ức đó, cả tính cách của tớ cũng thay đổi vì có được ký ức này.”

“Sao tớ có thể chắc chắn rằng cậu không phải cậu ta?” Harry kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì tớ không phải, tớ chỉ mới 14 tuổi, còn đi học ở Hogwarts, cha đỡ đầu của tớ còn sống tốt, hơn nữa.....tớ cũng không tự mình trải qua những điều đó.” Draco mập mờ lăm bầm vài tiếng.

“Chỉ thế thôi?” Lúc này, Harry trợn mắt nhìn.

“Chỉ vậy thôi.” Draco vui vẻ trả lời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có vẻ phải gia tăng văn tồn, vài ngày sau bị người cường chế bắt cóc đi du lịch Bắc Kinh!!!

Ta hận ra ngoài đi chơi!!!

## 42. Quyển 2 - Chương 42

Chương 42: Một ngày của mỗi người.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Harry Potter ngủ không yên ổn.

Cảnh trong mơ luôn lộn xộn, trống rỗng và đen tối, không gì có thể bổ khuyết vào bóng tối của cái góc chết tiệt được đào trong lòng cậu, cậu cần một cái gì đó để thêm vào, một ít dục vọng không rõ.

Và cả đau đớn, rất khó để mà cảm giác được rõ ràng.

“Mình hẳn nên tra tấn ông ta.” cậu nghĩ.

Sau đó cậu cảm giác được một sự sung sướng đang trào dâng trong lòng.

Cậu lấy tra tấn làm niềm vui.

Nhưng đây không phải cậu.

Harry đột nhiên mở mắt.

Là Voldemort. Harry lấy tay che vết sẹo sưng đau, sự thật của cảnh trong mơ lặp đi lặp lại khiến người ta buồn nôn.

“Mình hẳn là đã quen” Harry tự nói với mình.

Nhưng sao cậu có thể quen được chứ, Harry cảm giác chất lỏng lạnh lẽo và mặn chát đang trào qua khóe mắt.

Sao cậu lại có thể quen như thế? Làm trường sinh linh giá còn sót lại trên thế giới này của Voldemort, người duy nhất có thể nhìn trộm đầu óc của hắn, trong những đêm dài nhìn thấy người mình yêu sâu sắc quỳ rạp trên mặt đất, hôn góc áo chùng của Chúa tể Hắc ám.

Cuộn mình, rên rỉ dưới tia sáng đỏ của Crucio [Toán tâm oan cốt].

Cậu còn có thể vô dụng hơn nữa không? Harry cắn chặt răng, sờ sờ lấy một lọ được vô mộng từ ngăn tủ đầu giường, đây là được do Severus đặc biệt nghiên cứu chế tạo cho cậu nên sẽ không gây nghiện. Nhưng với Harry mà nói, công hiệu đang giảm bớt lại từng ngày, có lẽ một ngày nào đó cậu sẽ không còn ngủ được nữa.

Chờ đợi cậu khi đó chắc sẽ là giấc ngủ vĩnh viễn....

Harry mở nắp lọ uống cạn một hơi, rồi lại rơi vào những giấc mơ nặng nề.

Gần đây Snape kỳ thực không tồi?

Làm một trong những thuộc hạ được coi trọng nhất của Chúa tể Hắc ám, anh luôn có thể nhận được rất nhiều quyền lợi, chẳng hạn như chức hiệu trưởng quản lý Hogwarts. Thật ra đôi lúc, Snape không khỏi cười nhạo sự thiếu hiểu biết của Chúa tể Hắc ám ở phương diện này, chẳng hạn như chỉ có nhân tài chân chính được pháp thuật của lâu đài thừa nhận, mới có thể thực sự sử dụng quyền hiệu trưởng Hogwarts, nếu không phải người thật sự quan tâm học trò và thực tâm yêu mến ngôi trường này, thì không thể trở thành hiệu trưởng chân chính.

Tuy nhiên việc yêu ngôi trường này...Snape khinh thường bĩu môi trong lòng.

Anh Severus Snape, cư nhiên lại thật lòng yêu quý một nơi tên là trường Hogwarts, ngôi trường này và cả những người trong đó.

Thay vì yêu không bằng nói là lưu luyến.

Lưu luyến từng cọng cây ngọn cỏ ở đây, thậm chí lưu luyến lão nhân râu dài chết tiệt thích đẩy mạnh việc tiêu thụ đồ ngọt.

Snape thở dài, đứng lên khỏi chiếc ghế hiệu trưởng, suy nghĩ về hội nghị của Hội Phượng Hoàng đêm nay.

Từ lần cuối cùng ở kỳ nghỉ hè khi anh được gặp Harry Potter đến giờ, đã xấp xỉ nửa tháng. Làm một người hầu như chẳng bao giờ chịu thừa nhận tình cảm thật của mình, Snape cũng không thừa nhận mình quả thật hơi nhớ cậu thiếu niên kia.

Nhớ đôi mắt xanh biếc của đối phương, những ngón tay khéo léo của cậu...có thể ngậm vào trong miệng để nhấm nháp từng chút một, và cả nụ cười cậu dành cho anh, tuy mang theo bi thương khó phai nhòa nhưng vẫn đẹp đến nỗi khiến người ta khó mà kháng cự.

Có đôi khi, cậu sẽ thốt ra những tiếng rên rỉ tinh tế dưới tay anh, đôi mắt xanh biếc như được che phủ một tầng sương mờ, bị dục vọng bức bách muốn vỡ tan.

“Chết tiệt” Snape thâm hung hăng đánh mình một cái, anh cư nhiên có ý nghĩ phóng túng với học trò mình, tuy tuổi của học trò này về cơ bản đã không còn trẻ nữa, nhưng cảm giác tội lỗi vẫn tồn tại trong lòng anh.

Dù thế nào thì gặp lại nhau luôn là một chuyện rất vui vẻ.

Anh mong đợi...

“Giáo sư Snape.....không, hiệu trưởng.” Một nữ sinh nhà Ravenclaw thở hổn hển chạy tới “Ngài mau đến nhìn một chút.”

“Chuyện gì xảy ra?” Snape đặt tay lên vai cô gái để giúp cô bình tĩnh lại, rồi mở miệng hỏi.

“Vâng, giáo sư Carrow, họ..... ”

Snape nheo mắt lại.

Alecto Carrow và Amycus Carrow, cặp anh em Tử thần thực tử nổi danh, tuy chúng không nhất thiết phải được Chúa tể Hắc ám tin nhất, nhưng sự điên cuồng và tà ác của chúng chắc chắn khiến Chúa tể tin nhiệm.

Tuy dòng lịch sử đã thay đổi, nhưng không thể nghi ngờ là thái độ của Chúa tể Hắc ám với việc xử lý Hogwarts vẫn không khác nhau mấy.

“Mang ta đến đó.” Snape không để cho cô gái tiếp tục kể, mà trực tiếp bắt đầu hành động.

Snape không bao giờ nghĩ rằng có một ngày anh lại tức giận như thế, với một gián điệp đây gần như là một sai lầm không thể tha thứ, nhưng.....

“Nhiều lần thử nghiệm Crucio trên người học trò?” giọng nói Snape lúc này gần như là một âm thanh tê tê, quá mức giận dữ đã khiến giọng nói của anh trở nên trầm thấp, mềm nhẹ và kéo dài.

“Giáo sư Snape.” Amycus Carrow giả cười “Ông tới đúng lúc lắm, tôi đang trừng phạt tên học trò dám bất kính với Chúa tể, tôi nghĩ nó cần nhớ kỹ một chút.”

Snape quay đầu, run rẩy nằm trên mặt đất không phải ai khác mà chính là Neville Longbottom.

Gryffindor ngu ngốc!

Snape thâm mắng trong lòng, rồi chậm rãi mở miệng: “Để ta xem là ai nào? Chắc chắn, ngài tiểu Longbottom của chúng ta?”

“Đúng vậy, Neville Longbottom.” Amycus cười khanh khách “Ngu xuẩn hệt như cha mẹ nó, vĩnh viễn không biết được sự vĩ đại của Chúa tể, chỉ biết ở đây hành động theo cảm tính mà phản kháng sức mạnh cường đại của ngài.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Snape thấp giọng lặp lại, ngồi xổm xuống xem xét tình trạng của Neville.

Đôi mắt cậu bé mở lớn, mồ hôi lạnh chảy thái dương xuống cổ, tình trạng của cậu rõ ràng chẳng dễ chịu chút nào, chính xác hơn mà nói là rất xấu.

Thấy Severus ngồi xuống, Neville hung hăng trừng mắt với anh.

Bị choáng rất nghiêm trọng và cạn kiệt thể lực, đau đớn cùng sức ép lên tim quá lớn.

“Ta nghĩ..... ” Snape đứng lên “Chúa tể không có cho phép các người dùng lời nguyền không thể tha thứ để đối phó với học trò, đúng không?” giọng của anh càng thêm trầm thấp.

“Đương nhiên là không.” Alecto Carrow nói “Nhưng tôi nghĩ Chúa tể sẽ không để ý đến chuyện này.”

Ngữ khí của hắn có vẻ không chắc chắn, dường như hắn đã nhận ra mình chọc giận Snape.



“Đúng vậy, Chúa tể sẽ không để ý chuyện này, nhưng giờ ta là hiệu trưởng ở đây, ta nghĩ nếu Chúa tể biết các người dùng phương thức ác liệt như thế đối xử với một người có thể phục vụ cho ngài sau này, đặc biệt người này còn là một thuần huyết.” lúc nói đến những lời này, Snape khinh miệt liếc Neville một cái, trong lòng thì buồn nôn vì diễn xuất của mình “Cho dù tên thuần huyết này ngu ngốc quá mức tưởng tượng, nhưng sức mạnh của huyết thống luôn phi thường, thế nên.....”

Anh cảnh cáo nhìn anh em Carrow.

“Được rồi, chúng tôi hiểu.” Alecko Carrow gật đầu, kéo lại đứa em gái đang muốn phản đối.

Trong lòng Snape hơi thả lỏng một chút, rõ ràng bây giờ anh em Carrow cũng không điên cuồng và mất trí như ba năm sau, sự kính sợ của họ đối với chính anh cũng lớn hơn anh tưởng tượng nhiều, điều này giúp rất nhiều cho địa vị anh hướng tới, nhưng với điều kiện đầu tiên là – tất cả những điều này không phải sự nguy trang theo lệnh của Voldemort.

Snape cảm thấy dạ dày mình đang co rút.

Voldemort vẫn giữ lại anh\_đây là việc không thể nghi ngờ, nhưng Chúa tể Hắc ám luôn giữ lại bất cứ ai vì đó là một phần tính cách của hắn, cho tới giờ Snape chưa hề cảm thấy kinh ngạc vì bất cứ bất ngờ gì mà Chúa tể mang lại.

Nhưng cái đó với việc bị thăm dò nhiều lần cùng giám thị một cách kín đáo là khác nhau.

Anh vẫn luôn đứng trong nguy hiểm.

Cũng may Voldemort biết sự thật Snape còn liên hệ với Hội Phượng Hoàng, đây là lợi thế may mắn của anh.

Chỉ cần Voldemort không cầu anh giao Harry cho hắn, thì tất cả đều có thể dễ dàng tha thứ.

Có lẽ..., ai biết được.

Nhìn bóng dáng anh em Carrow khuất trong hành lang, Snape dứt khoát giải tán đám học trò đang vây xem, dùng thần chú trôi nổi mang Neville đến bệnh thất.

“Severus, lại xảy ra chuyện gì?” Bà Pomfrey vội vàng bố trí tốt cho Neville, mở miệng.

“Anh em Carrow.” Snape chán ghét nói “Bà cũng biết mọi lần là thần chú bình thường, nhưng hôm nay...”

“Crucio!” Sau khi phóng vài thần chú kiểm tra, bà Pomfrey sợ hãi thốt lên “Bọn họ, bọn họ sao dám?!”

“Bọn họ đã làm như vậy rồi.” Snape vẫn cảm thấy buồn nôn.

“Severus.” Về mặt bà Pomfrey nghiêm túc “Nói thật, chúng ta phải nghĩ biện pháp, không thể để loại tình huống như thế này tiếp diễn, tôi biết cậu chỉ có thể quản hữu hạn thôi và cậu cũng đã cố gắng hết sức, nhưng Hogwarts là trường học chứ không phải chiến trường!”

“Tôi biết.” Snape nhú chặt lông mày “Tôi đã đáp ứng với Albus.”

“Vậy nghĩ biện pháp!” Bà Pomfrey gần như rống lên.

Snape mím môi, đôi môi tái nhợt của anh gần như thành một đường thẳng, nghiêm túc đến nỗi khiến người ta sợ hãi.

Nhưng bà Pomfrey vẫn bất vi sở động, bà biết tình cảnh của Snape nhưng bà cũng xác định Snape biết chức trách của mình, dù đối phương không phải là một giáo sư tốt suốt một thời gian dài, nhưng tuyệt đối là một giáo sư xứng đáng với chức vụ.

Hoặc chính xác mà nói là bây giờ bà không còn ai để trông cậy nữa.

Cuối cùng Snape gật gật đầu, mở miệng: “Tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

Anh trả lời bà Pomfrey như thế nhưng lại hoàn toàn không biết ngữ khí của bản thân vô thức đến cỡ nào, thậm chí là ngớ ngẩn.

Nhưng bà Pomfrey chỉ gật gật đầu, phát tay để anh rời đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày không có tin nhắn, ta mở to...thật to đôi mắt nói.

Cầu tát hoa, cầu bao đường

~!!!

## 43. Quyển 2 - Chương 43

Chương 43: Nói chuyện trong mật thất.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Ban đêm, những ngôi sao chiếu sáng xuống mặt đất, đẹp không sao tả xiết.

Harry buông đũa phép thở dài, bất kể ma lực của cậu có cường đại cỡ nào, thì chống đỡ được với việc truyền thụ ma lực trong một thời gian dài như vậy cũng đã vượt quá sức chịu đựng rồi.

“Sao rồi?” Hermione ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ, thận trọng hỏi.

“Tốt hơn so với những gì mình nghĩ.” Ma pháp trận trên mặt đất nổi lên một tầng sáng đỏ nhạt quỷ dị, nhưng tâm trạng Harry lại rất tốt.

“Chỉ cần dẫn tất cả ra là không còn vấn đề gì sao?” Hermione còn hơi bất an, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng thở ra.

“Nếu giống như những gì bọn mình phân tích thì đúng vậy.” ngữ khí Harry có chút vui vẻ.

“Harry, điều này thật là mạo hiểm.” Ron đứng bên cạnh chen vào.

“Không, không phải thật là.” Hermione lắc đầu “Đây căn bản là mạo hiểm, chẳng qua chúng ta không còn lựa chọn nào tốt hơn mà thôi, chỉ riêng việc Harry bằng lòng thẳng thắn mà không khư khư giữ bí mật với bọn mình thôi cũng đã cảm ơn trời đất rồi.”

“Đúng vậy, ai mà biết được Harry có thể chạy đến một nơi nguy hiểm thế, lại còn có thể trúng một lời nguyên kinh khủng như vậy.”

“Albania vốn chẳng bao giờ khiến người ta vui vẻ, đúng không?” Harry vuốt tay mình, không chút bận tâm trả lời “Quan trọng là chúng ta đã tìm ra manh mối mình cần.”

“Đúng vậy, với cái giá là cậu xem bóp chết chính mình luôn.” Ron ảo não gãi đầu, mấy cái tàn nhang trên mặt cậu dưới ánh sáng ảm đạm càng thêm rõ ràng một cách kỳ lạ.

“Được rồi mà Ron, đối đầu với Chúa tể Hắc ám luôn cần phải trả giá một chút, chúng ta nên cảm ơn trời đất vì không có ai chết.” Harry không bận tâm trả lời, cứ như tầng sáng đỏ nhạt trong ma pháp trận chẳng liên quan gì đến đồng máu của cậu chút nào sất.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ron gật đầu “Tớ hiểu, chẳng qua tớ cảm thấy cậu trả giá nhiều quá, trong khi tớ...bọn tớ...tớ và Hermione có vẻ như chẳng làm được gì cả.”

“Không làm gì?” Harry phá lên cười “Là ai giúp tớ liên lạc với phù thủy thuần huyết có thể chống lại Voldemort? Là ai chẳng quản vất vả giúp tớ phân tích những pháp thuật phức tạp để tìm ra cơ hội chiến thắng?”

“Điều này.....chẳng qua là điều nên làm, và vừa vặn là bọn tớ có thể làm nó.”

“Đúng vậy, quan trọng ở đây chính là các cậu đã làm. Ron, cậu và cả cậu nữa Hermione, hai người các cậu mang lại cho tớ một sức mạnh không thể nói rõ được, các cậu là trợ thủ lớn nhất của tớ.”

“Harry, cảm ơn cậu.” Hermione gật đầu “Nhưng tớ nghĩ bọn mình có thể ra ngoài tán gẫu, tớ sẽ phong ấn tốt ma pháp trận để áp chế lời nguyền này, rồi bọn mình sẽ có đủ thời gian để tìm ra bí mật về sự sống lại của Voldemort.”

“Harry.”

“Àn?”

Ron ra khỏi phòng, chen vào một câu: “Tuy điều này rất có thể sẽ khiến người khác cảm phẫn, nhưng Voldemort quả thật là một thiên tài, đem lời nguyền và cả pháp thuật ký ức kết hợp lại thành một, vậy thì cho dù có người biết được bí mật của hắn rồi cũng sẽ quên mất, nếu không quên thì cũng tự giết chết bản thân.”

“Ron, chẳng lẽ cậu không biết đây mới thực sự là điểm khủng bố ở Voldemort sao?” Hermione kinh ngạc nói.

“Cái gì?”

“Nếu Voldemort không phải thiên tài thì hắn sẽ không mang đến nhiều nỗi sợ hãi như vậy, đúng không Hermione, tớ nghĩ đó là ý của cậu.” Harry trả lời.

“Đúng vậy.” Hermione gật đầu “Kẻ điên và thiên tài là đáng sợ nhất, bởi vì bọn họ đều đầy tài năng nhưng không bị ràng buộc bởi đạo đức.”

Hermione vừa bước xuống cầu thang vừa nói.

“Thầy có nên cảm ơn lời khen của quý cô Granger với thầy không nhỉ?” giọng của một lão nhân truyền lên từ dưới lầu.

“Giáo sư Dumbledore?” Hermione kinh ngạc che miệng lại, thấy Dumbledore và Grindelwald vốn ở Bắc Mỹ đang đứng bên hiên nhà tại quảng trường Grimmauld, hơn nữa Dumbledore còn đang cười như không cười nhìn cô.

“Nga, giáo sư Dumbledore, con, con không có ý này.” Cô có chút lúng túng.

“Thầy không trách cứ ý của trò, Hermione.” Bộ râu bạc dài của Dumbledore phản chiếu dưới ánh đèn, vừa vẫy tay lên vẻ mặt vui vẻ của cụ.

“Ta nghĩ Albus chỉ thuần túy xem lời của cô như một lời khen.” Grindelwald tiếp lời “Dù sao thiên tài luôn có điểm điên điên khùng khùng, mà Albus dường như lại luôn có hứng thú đặc biệt với việc ở một mình, có lẽ còn thêm một chút tự kỷ nữa?”

Ron đứng sau Harry và Hermione không nhịn được co rút khóe miệng.

“Đúng, Gellert nói đúng.” Dumbledore cười ha hả trả lời “Trò Granger có vẻ như hiểu được sự cổ quái của một lão già.”

“Nga, không, có.” Hermione trả lời lộn xộn “Ý con là...tất nhiên thừa giáo sư.” Nói xong, cô liền bỏ mặt hai cậu bé còn lại xuống cầu thang chạy về phía nhà bếp.

Ron nhìn nhìn xung quanh.

“Đi theo đi.” Harry đẩy Ron ý bảo cậu đi theo Hermione.

“Được.” Ron gật gật đầu, đi theo Hermione vào nhà bếp.

Lúc này Harry mới dừng lại chào hỏi hai người: “Lâu rồi không gặp, Albus, Gellert.”

“Quả thật là lâu rồi không gặp.” Dumbledore đi lên cầu thang “Trò sẽ không phiền nếu chúng ta lên lầu hai nói chuyện chút, thầy nhớ nhà Black có một phòng tiếp khách cá nhân, nơi đó rõ ràng tiện hơn nhiều.”

Grindelwald tình cờ liếc Dumbledore một cái, trong mắt là chút ý tứ không rõ.

Harry nhếch miệng: “Tất nhiên thừa giáo sư, xin mời theo con.”

Gia tộc Black giống phần lớn những gia tộc lịch sử lâu đời khác, luôn có vài mật thất và một số nơi chuyên dùng để nói chuyện, mà nơi bây giờ Harry mang Dumbledore và Grindelwald đến có thể nói căn phòng có thể giữ bí mật tốt nhất của nhà Black. Nó có khả năng ngăn lại pháp thuật...có nghĩ là không thể sử dụng bất kỳ pháp thuật phù thủy nào trong đó, thế nên hiển nhiên cũng chẳng nghe trộm được gì.

“Kreacher.” Vừa vào phòng, Harry gọi “Ông có thể mang cho tôi một ít trà bánh không?”

“Nga, đứa con của Máu bùn chết tiệt, sao ta phải chuẩn bị đồ ăn cho chúng chứ.” Kreacher cần nhằn.

“Bởi vì họ là bạn của tôi, là phù thủy kiệt xuất nhất đương thời.” Harry nói dứt khoát “Mà tôi và cha đỡ đầu chính là đang hy vọng có thể tìm về vinh quang ngày xưa cho gia tộc Black.” Harry ngồi xổm xuống nhìn Kreacher gần từng chữ một.

“Ồ” Kreacher phát ra một tiếng nức nở, biến mất khỏi phòng.

“Harry, đôi khi ta cảm thấy cậu và Albus giống nhau một cách thần kỳ.” Grindelwald hứng thú quan sát hành động của Harry rồi mở miệng.

“Sao nói thế?” Harry ngồi trên ghế, xếp hai tay thành hình tháp đặt trước người.

Grindelwald bỗng nở nụ cười.

Đó không phải cười mỉm tỏ vẻ thích thú, mà là nụ cười to vì bị người khác chọc.

“Thật sự rất giống.” ông vừa vỗ ngực vừa nói “Ngay cả thói quen cũng giống nhau như đúc.”

“Thói quen?” Harry cúi đầu nhìn lại mình, lúc này mới phát hiện ra hiệu trưởng của cậu cũng có thói quen khoát tay lên trước người mà suy nghĩ.

“Nga.” Harry uể oải buông tay “Ngài đừng có đùa như vậy nữa được không?”

Còn Dumbledore thì cười tủm tỉm nhìn Grindelwald.

“Vây quay về vấn đề chính.” Về mặt Harry trở nên nghiêm túc nhìn hai người đối diện “Con nghĩ, chúng ta có thể nói với nhau về tiến triển của một vài chuyện?”

Dumbledore nheo mắt lại.

“Albus.” Harry không biết việc về mặt Dumbledore đột nhiên thay đổi đại biểu cho điều gì.

“Harry, trước đó thầy hy vọng trò nói cho thầy biết, rốt cuộc cái gì làm con trở nên suy yếu thể này?” đôi mắt lam của cụ lóe lên sau cặp kính.

“Thầy nhìn ra sao?” Harry cười khổ.

“Thầy nghĩ mắt mình chẳng mờ đến nỗi không nhìn ra vẻ mặt trắng bệch như quỷ hút máu của trò.” Dumbledore trêu ghẹo.

“Kỳ thật, khi thầy với Gellert...” Harry vừa nói vừa hơi gật đầu với Grindelwald “Đi tìm manh mối liên quan đến tế đàn, cá nhân con cũng điều tra không ít chuyện và đến một vài nơi.”

“Rừng rậm Albania.” Grindelwald dùng một câu trần thuật.

“Hai người vẫn luôn cơ trí như vậy.” Harry cười gật đầu “Đúng vậy, con đi rừng rậm Albania.”

“Vây, Harry..... ”

“Àn?”

“Trò có khỏe không?” Về mặt Dumbledore không giấu nổi sự lo lắng.

Harry nở nụ cười: “Albus, cảm ơn, thật sự rất cảm ơn, con tốt lắm.”

“Thế cậu đã phát hiện được gì rồi sao.” Grindelwald mở miệng.

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Bất quá..... ”

“Bất quá cái gì?”

“Con nghĩ chúng ta nên chờ Kreacher mang trà bánh đến trước, đúng không?” Harry nháy mắt.

Dumbledore và Grindelwald hiểu rõ gậy đầu.

Sau khi cậu bé này khôi phục lại tâm tình hiển nhiên hơi quá khôn khéo, có điều đó là một sự sáng suốt cần thiết.

“Tiểu chủ nhân Harry chết tiệt, trà bánh của ngài.” Sau một tiếng “ba” nhỏ, Kreacher bưng một chiếc khay vào phòng.

“Cám ơn ông, Kreacher.” Harry mỉm cười nhận lấy, rồi mở miệng “Kreacher, tôi hy vọng trong vòng ba tiếng tới, ông không đến gần hoặc đi vào căn phòng này, cũng không cho bất cứ kẻ nào vào đây, không mưu đồ nghe lén hay truyền ra những tin tức trong này, nếu ông dám làm thế thì tôi nghĩ ông cũng biết rõ mình phải gánh chịu hậu quả gì.”

Kreacher hơi run lên, hung hăng trừng mắt với Harry rồi biến mất khỏi phòng.

Về mặt Harry có chút không thoải mái, cậu không thích phải uy hiếp người khác.

“Nhưng lúc này không còn cách nào tốt hơn.” Dumbledore hiểu được suy nghĩ của Harry.

“Con biết nhưng chẳng qua còn chưa quen được, nếu con có thể đem mặt dây chuyền của Regulus ở trong hang động kia giao cho ông ta...” Harry thở dài “Thôi không nói nữa, con nghĩ mình có thể nói những phát hiện về Voldemort cho hai người trước.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nga nga, ngày càng cố lên!!!

Cầu bao dưỡng, cầu hồi phục!!!

## 44. Quyển 2 - Chương 44

Chương 44: Phát hiện ở Albania.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Chương này ed mà đầu quay mòng mòng luôn @@, mn k hiểu hay thắc mắc, thấy sai sót chỗ nào nói Mạc với nhé @@)

Dumbledore chỉnh lại tư thế ngồi trên ghế, chờ Harry mở miệng.

“Đầu tiên, chúng ta đều biết Voldemort phát hiện ra vương miện Ravenclaw trong hốc cây ở rừng Albania, hơn nữa còn từng chế nó thành trường sinh linh giả.” Harry cực kỳ bình thản nói.

Dumbledore gật gù đầu, đôi mắt đầy nghiêm túc, còn Grindelwald cũng ngồi ngay ngắn chờ Harry nói tiếp.

=====

Rừng Albania.

Ẩm ướt, oi bức. Harry vừa dùng thần chú “Aquamanti” để rửa sạch khuôn mặt đầy mồ hôi của mình vừa thở phào một cái.

Có trời mới biết vì sao không khí ở đây lại oi bức như thế, thậm chí còn hơn cả Luân Đôn nhiều.

Harry quơ tay trong không khí, cảm nhận sự lưu động của pháp thuật ở đầu ngón tay để xác định phương hướng. Đầu tiên cậu cần biết được nơi từng đặt vương miện.

Trước đó, cậu đã dành rất nhiều thời gian cùng với sự hỗ trợ của Hermione để tìm hiểu về cách làm sao mới có thể sử dụng, cũng như thu được một số pháp thuật và kiến thức ít phổ biến.

Mà vương miện chính là bước đột phá của họ.

Mang theo vương miện có thể giúp người ta thông minh, đây là câu nói được lưu truyền từ xa xưa, nhưng không ai thật sự biết vương miện làm điều đó bằng cách nào. Hermione đưa ra hai giả thiết, một là vương miện có thể khiến đầu óc người ta thanh tỉnh, giúp suy nghĩ của họ được rõ ràng, giống như đột nhiên trở nên thông minh; cái còn lại là trong vương miện chứa đựng tri thức, có thể truyền cho người sử dụng, rồi người nọ dường như sẽ có được tri thức vô hạn, vô cùng trí tuệ.

“Đây chính là tri thức, không phải trí tuệ thực sự.” Hermione đánh giá về suy đoán thứ hai của họ.

Đối với việc này, Ron hỏi: “Thế vì sao cuối cùng con gái của Ravenclaw lại trộm đi vương miện?”

“Helena?” Harry cười cười “Ron, đôi khi không biết cũng không có nghĩa là bất hạnh.”

Ron lải nhải về chuyện này suốt ba ngày liền, nhưng cũng nhanh chóng quẳng nó ra sau đầu, giống như lời Harry nói...không biết không có nghĩa là bất hạnh.

Nhưng việc tìm kiếm chân tướng của vương miện không thể nghi ngờ là điều tất yếu.

“Người là ai?” Harry nghe được một thanh âm hỏi, cậu cố gắng phân biệt một chút rồi phát hiện ra xen lẫn trong âm thanh đó là âm tê tê khó phân rõ.

Một con rắn.

Cậu hẳn nên nghĩ đến.

Harry dừng lại, dùng Xà ngữ [lời tác giả: cá nhân tôi thiên về ngôn ngữ bò sát hơn, nhưng vì để thống nhất với bản dịch, cho nên chỗ này dùng Xà ngữ.] nói: “Xin chào rắn, ta đến đây tìm một vật, người có thể giúp ta không?”

Vĩnh viễn không nên nói dối động vật và sinh vật huyền bí, đây là những lời viết trong cuốn Quái thư về quái vật mà Harry luôn cho là rất có đạo lý.

“Tìm một vật?” con rắn tê tê nói “Người không phải người đầu tiên đến đây tìm vật gì đó.”

“Đúng vậy.” Harry ngồi xổm xuống để tìm ra con rắn.

“Nhân loại các người đều thích vào rừng tìm đồ vật sao?” con rắn cao giọng hỏi, cũng giúp Harry xác định vị trí của nó.

“Bình thường thì không.” Harry trả lời, tìm thấy một con rắn đen lẩn trong đám lá rụng, đầu hình tam giác nên rõ ràng là loài có độc, bất quá Harry lại chẳng có chút ý thức tự bảo vệ nào vì cậu biết con rắn sẽ không tổn thương mình.

“Nhưng người đã là người thứ hai, tổ mẫu ta cũng từng gặp được một nhân loại đến tìm vật gì đó.”

“Tổ mẫu người nói cho người?” Harry rất kinh ngạc, nhưng cũng rất cao hứng, hình như cậu đã tìm đúng con rắn rồi.

“Đúng vậy.” Con rắn cao hứng cuộn tròn “Người nên biết là loài rắn chúng ta chẳng có nhiều đề tài mảy, mà người cùng một nhân loại kia lại là đề tài duy nhất ngoại trừ về đồ ăn của bọn ta, dù sao rắn cũng có chút tò mò.”

“Đúng vậy, ta tin là thế, ngài rắn – hay quý cô đây có nguyện ý mang ta đến nơi đó hay không?”

Con rắn lắc lắc cái đuôi.

“Là quý cô.” nó cao giọng nói.

“Vậy thưa quý cô, người có nguyện ý mang ta đến nơi đó không?” Harry thề là ngay cả đối đãi với Cho Chang hay Fleur Delacour cậu cũng chẳng thân sĩ như thế.

Mà quý cô rắn không hề nghi ngờ là cũng rất nể mặt nên bắt đầu di chuyển.

Harry theo sát sau nó

Một người một rắn đi khoảng một tiếng thì con rắn đột nhiên ngừng lại.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Harry tê tê hỏi.

“Không thể đi thêm nữa.” Con rắn ngừng lại.

Harry cũng ngừng lại, cậu cảm giác được nguyên nhân con rắn dừng.

Hắc ma pháp dày đặc, nơi này thật sự kỳ lạ, ngay cả khi con rắn nguyên ý tiếp tục đi thì sợ Harry cũng không đồng ý. Hắc ma pháp dày đặc như vậy có thể ăn mòn bất cứ sinh vật bình thường nào.

“Cám ơn người, quý cô, ta nghĩ người có thể đưa ta đến đây thôi, nơi phía trước ta sẽ tự đi.” Harry lại ngồi xổm xuống.

“Người cần vào?” con rắn lắc lắc cái đuôi “Ngay cả khi người là nhân loại cũng sẽ bị hòa tan trong đó.”

“Không, ta sẽ không bị.” Harry lắc đầu “Ta có biện pháp, hơn nữa ta phải vào đó.”

“Vậy người vào đi, nhân loại vẫn luôn kỳ quái như thế.” Con rắn vịn vẹo thân mình không chút lưu luyến rời đi, còn Harry thì đứng đó hít sâu một hơi.

Khí tức hắc ma pháp quá dày đặc.

Đây rõ ràng không phải điều mà Harry mong đợi.

Nhưng nếu nơi này phát ra khí tức hắc ma pháp dày đặc như vậy, thì khả năng phát hiện ra bí mật của Voldemort ở đây sẽ lớn hơn nhiều.

Sau khi ếm cho mình rất nhiều thần chú bảo hộ, Harry đi về phía trước.

“Harry, cậu bị tính kế.” Như dự kiến, Grindelwald dùng khẩu khí giảo hoạt khẳng định.

“Đúng vậy.” Harry cười khổ “Tôi bị tính kế.”

“Nhưng rốt cuộc trò nhận ra được điều này lúc nào?” Dumbledore hỏi ngay trọng điểm.

“Nửa tháng trước.” Harry trả lời.

“Là lời nguyện kết hợp với thần chú về ký ức, đó cũng là nguyên nhân vì sao giờ cậu nhìn tái nhợt như vậy.” Grindelwald kết luận.

“Đúng vậy.” Harry gật đầu.

“Harry, mời trò tiếp tục, thầy nghĩ trò có lẽ đã tìm ra được điều gì đó rất quan trọng.” Dumbledore nói.

“Đúng vậy.” Harry gật đầu.

“Sau khi đi vào phạm vi dày đặc hắc ma pháp đó, con dùng không ít pháp thuật bản chất ánh sáng dự định tách hắc ma pháp ra ngoài, nhưng con nhanh chóng nhận ra thất sách của mình.”

“Bị ăn mòn.” Dumbledore nói.

“Đúng vậy.” Harry nói “Pháp thuật về ánh sáng trong phạm vi hắc ma pháp mạnh, tất nhiên chỉ có thể bị ăn mòn từ từ, bất luận con có chống đỡ thế nào cũng đều làm suy yếu thêm ma lực của bản thân mà thôi.”

“Cho nên, trò.”

“Ân, con dùng hắc ma pháp.” Harry cười “Albus, trước mặt thầy con nghĩ mình không cần giả bộ rằng sẽ không dùng hay thậm chí không biết Hắc ma pháp. Tuy hắc ma pháp thật sự rất tà ác, hơn nữa còn ảnh hưởng rất xấu tới người sử dụng, nhưng dưới tình hình đó con chẳng còn cách nào khác.” Harry dừng một chút, tiếp tục nói “Thế nên con dùng hắc ma pháp để phòng ngự một phần, chính là pháp thuật ăn mòn phòng ngự bằng Bạch ma pháp.”

“Ở đây là cậu thử dung hòa pháp thuật của mình với cảnh vật xung quanh, để cậu có thể có được pháp thuật của chính mình.” Grindelwald nói “Phải không?”

“Đúng, ngay từ đầu tôi đúng là có suy nghĩ như thế, nhưng tôi đã sợ suýt, tôi không ngờ rằng nếu tôi đã nghĩ ra được một nơi như vậy, thì tất nhiên Voldemort sẽ không có bất cứ lý do gì để không lợi dụng nó.”

Harry đi suốt nửa giờ, cuối cùng cũng tiếp cận được trung tâm của pháp thuật, hay chính là trung tâm mà cậu đã nghĩ.

Ở đây có một ma pháp trận.

Nhưng điều thần kỳ là hắc ma pháp không phát ra từ ma pháp trận, mà là tất cả sức mạnh hắc ma pháp đều tập trung ở ma pháp trận này, thế nên sức mạnh pháp thuật ở đây mới mạnh như vậy.

“Tụ linh trận!” Dumbledore cắt ngang lời Harry “Cái trò thấy không phải là Tụ linh trận chứ?”

“Tụ linh trận là gì?” Harry không hiểu.

Dumbledore và Grindelwald nhìn nhau, Dumbledore gật gù đầu, Grindelwald mở miệng nói: “Tụ linh trận, là một loại ma pháp trận cực kỳ nguy hiểm, bởi vì nó có thể ảnh hưởng đến nồng độ ma lực trong không khí, hơn nữa còn dẫn đường cho pháp thuật hoang dã, thế nên nó bị liệt vào một trong những pháp thuật nguy hiểm nhất trên thế giới.”

“Loại ma pháp trận này rất hiếm?” Harry hỏi.

“Thật ra cũng không phải rất hiếm.” Dumbledore xoa huyệt Thái Dương, mở miệng “Harry, trò cứ thử nghĩ một chút...”

“Àn?”

“Nếu một phù thủy, có thể tùy tiện sử dụng Tụ linh trận, thì hẳn gần như có thể tạo ra phù thủy, trò có biết điều đó đáng sợ đến cỡ nào không?”

“Tạo ra phù thủy?” Harry kinh ngạc.

“Albus, xem ra có một số chuyện Harry còn chưa biết, tôi nghĩ chúng ta cần phải giải thích.”

“Đúng vậy.” Dumbledore gật đầu nhìn về phía Harry “Harry, trò có bao giờ nghĩ đến việc Phù thủy xuất hiện như thế nào không? Vì sao sức mạnh của họ rất khó tách khỏi mối liên hệ với huyết thống.”

“Bởi vì...di truyền?” Harry đoán.

“Không, không phải.” Dumbledore lắc đầu “Đó là một cách nói có từ xa xưa, gần như là ở thời kỳ đầu tiên khi mà trên thế giới còn chưa có phù thủy, mọi người cơ hồ đều có ma lực ngang nhau.”

“Không có Phù thủy? Ma lực ngang nhau?” Harry kinh ngạc cắt ngang lời Dumbledore.

“Harry, ta hy vọng cậu có thể nghe Albus nói xong.” Grindelwald nghiêm túc mở miệng.

“Nga, thực xin lỗi.” Harry trả lời.

“Đó là chuyện rất lâu rất lâu về trước.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có một việc muốn nói một chút, bắt đầu từ ngày mai, tác giả có thể sẽ không đụng được mấy tính, chuẩn bị đi xa khoảng 10 ngày. Tất nhiên, ta sẽ kiên trì cập tồn văn suốt đêm nay cho mọi người, nhưng ta không biết có thể viết được bao nhiêu, thật sự, ở như thế tranh thủ bằng đơn thời điểm, thật sự phi thường thực xin lỗi mọi người, nhưng du lịch lần này nếu ta không đi, thì ta nghĩ đại khái phải mang tội bất hiếu trên lưng, như vậy thanh danh ta sẽ không dậy nổi, hơn nữa ta còn không muốn bị người đánh chết, hoặc là bị bỏ đói linh tinh.

Bởi vì văn của tác giả từng bị cấm ở nhà, cho nên tất cả chỉ có thể làm ngầm, bất kể như thế nào, tác giả cũng cố gắng hết sức.

Cũng hy vọng mọi người có thể giúp đỡ ta.



## 45. Quyển 2 - Chương 45

Chương 45: Tụ linh trận.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Khi đó còn chưa có Merlin, thậm chí còn chưa có phù thủy, đó là thời kỳ trước cả Hy Lạp cổ đại.

Tất cả mọi người đều tuân theo những nghi thức cổ xưa để đơn giản sống qua ngày, bọn họ tôn thờ thần linh và khai thông pháp thuật hoang dã, hơn nữa còn giành được sự giúp đỡ từ sức mạnh của chúng.

Tất cả đều cho rằng sẽ tiếp tục sống như vậy, nhưng rồi có một ngày, tất cả mọi thứ thay đổi.

Không ai biết thung lũng kia xuất hiện như thế nào, một ngày nọ nó đột nhiên đứng đó, khe núi rất sâu, hơn nữa sức mạnh thần kỳ dưới đáy thung lũng còn vẫy gọi mọi người tiến vào.

Nhưng không ai muốn mạo hiểm, thay vì mạo hiểm thì bọn họ càng muốn tiếp tục cuộc sống an nhàn hơn.

Thế là thung lũng vẫn lặng im ở đó.

Lặng im.

Cứ như vậy suốt mấy trăm năm.

Cuộc sống của mọi người dần giàu có lên, bọn họ bắt đầu bắt mãn cuộc sống bình thường đơn điệu này và bắt đầu tìm kiếm những thứ khác. Họ bắt đầu tìm kiếm sự kích thích, cuối cùng mọi người cũng bắt đầu — mạo hiểm.

Thung lũng trở thành điểm đến đầu tiên của họ.

Sương mù trắng như tuyết, trong thung lũng quanh năm bao phủ bởi băng tuyết, ngay từ đầu nhóm thám hiểm chỉ dám quanh quẩn bên ngoài thung lũng, nhưng sau đó họ bắt đầu đi sâu vào bên trong, ngày càng đi sâu vào.

Cuối cùng một ngày, có một thiếu niên ỷ vào thân thể khoẻ mạnh bí mật lên vào thung lũng.

Suốt đêm đó, cậu ta không hề trở về.

Ba ngày, một tuần, không có chút tin tức nào của thiếu niên, mọi người bắt đầu lùi bước, bọn họ lo rằng ẩn trong thung lũng là thú dữ.

Bọn họ lo rằng mình đã xâm phạm vào lãnh thổ của thần linh, bọn họ không mạo hiểm nữa...và thung lũng trở thành cấm địa.

Cứ như vậy suốt một năm, thiếu niên lại xuất hiện trước mặt mọi người lần nữa.

Cậu mệt mỏi và sợ hãi, không nói được lời nào, mọi người đều nghĩ cậu bị thần linh trừng phạt nên không thể nói được nữa.

Thiếu niên dần lớn lên trở thành thanh niên, trung niên, ông cưới vợ sinh con, và cũng như những câu chuyện xưa khác, mọi người không hề tò mò đã xảy chuyện gì trong thung lũng suốt một năm đó. Chỉ có cấm địa ngày qua ngày, không ai còn dám tiến vào.

Ngày nọ, thôn trang bị người ta tập kích, cướp bóc, tàn sát, tất cả mọi người đều tuyệt vọng, rồi người đàn ông tuổi đã không còn trẻ bước ra khỏi nhà.

Ngày nọ, cả thôn làng bị thiêu thành bình địa.

Ngon lửa được người điều khiển giáng từ trên trời xuống. Tất cả những kẻ đến từ bên ngoài đều la hét thảm thiết, đau đớn quằn quại trong ngọn lửa, người đàn ông mở miệng lẩm bẩm những câu thần chú không ai hiểu, ông nắm trong tay tất cả sức mạnh.

Ngày hôm sau, tất cả đều kết thúc, người đàn ông cùng cả nhà ông mất tích.

“Đó là.....” Harry nghe xong lời kể của Dumbledore, chần chờ mở miệng “Thung lũng kia?”

“Đúng vậy, Harry.” Dumbledore gật đầu “Thung lũng kia, có năng lực tụ linh thiên nhiên, người thanh niên kia đi vào thung lũng ở suốt 1 năm, bởi vì thân thể ngấm dần ma lực trong một thời gian dài nên có được năng lực pháp thuật. Tuy không thể xem là phù thủy thật sự, nhưng trên người cậu ta đã có ma lực, hơn nữa có nắm trong tay sức mạnh pháp thuật hoang dã.”

“Pháp thuật hoang dã?”

“Đúng vậy, đó là sức mạnh của đất, gió, mưa...những thứ mà bình thường mọi người không thể có được, nhưng tất nhiên là Merlin có thể.” Dumbledore cười trả lời “Dù sao chẳng nữa, thì bây giờ con đã biết được tụ linh trận nguy hiểm cỡ nào rồi.”

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Nếu một người ở nơi có nồng độ pháp thuật cao trong một thời gian dài, thì có khả năng biến đổi.”

“Không hoàn toàn lắm.” Grindelwald nói “Nếu nói vậy, thì tất cả sinh vật trong rừng Albania chẳng phải đều thành sinh vật pháp thuật hết sao.” Giọng ông có chút châm chọc.

“Đó là...” Harry đoán “Có phải như vậy không, ở nơi có nồng độ pháp thuật cao thì những đứa trẻ càng có khả năng trở thành phù thủy hơn. Còn đối với người vốn là phù thủy thì ở nơi có nồng độ pháp thuật cao càng tăng thêm sức mạnh, mà Hogwarts chính là thế. Câu chuyện về người đàn ông kia có lẽ chỉ mang một ý nghĩa trừu tượng, hoặc nồng độ ma lực ở thung lũng kia cao đến đáng sợ, hoặc khi đó mỗi người đều có một chút ma lực cơ bản?”

“Chính xác.” Dumbledore khoái trá khi thấy Harry đã nắm được phần quan trọng nhất trong chuyện này.

“Đây là nguyên nhân mà tụ linh trận rất nguy hiểm.” Harry đã hơi hiểu được “Nếu một người có thể tùy ý sử dụng tụ linh trận, thì gần như có thể xem là hắn có khả năng tạo ra phù thủy.”

“Thế nên tụ linh trận mới luôn bị cấm sử dụng, nhưng ta và Albus thực ra cũng chẳng bắt ngờ lắm khi cậu thấy được tụ linh trận.” Grindelwald nói.

“Vì sao?” Harry khó hiểu.

“Bởi vì tế đàn.”

“Tế đàn? Cái đó có liên quan gì đến tụ linh trận.”

“Harry, trò biết đó, tuy tụ linh trận rất nguy hiểm, hơn nữa còn bị che giấu khỏi lịch sử phù thủy, chỉ có thật sự nhận ra trong một vài đồng thoại, nhưng thầy và Gellert cũng không khó để nhận ra nó. Dù sao hai người chúng ta cũng sống đủ lâu rồi, mà ở tế đàn, chúng ta thấy một ma pháp trận có liên quan nhưng lại tương phản với tụ linh trận. Vì ma pháp trận này được che giấu rất tài tình, nên hai chúng ta cũng chỉ mới xác định rõ ràng tác dụng của nó cách đây không lâu.”

“Là cái gì?” Harry hỏi.

“Là phát tán.” Dumbledore gật đầu “Nếu nói tụ linh trận là tụ ma lực lại, thì ma pháp trận ở tế đàn vừa vận tương phản với tụ linh trận, có tác dụng phát tán ma lực.”

“Điều này chẳng phải rất tốt sao? Không có ma lực có nghĩa là không có nguy hiểm ” Harry khó hiểu.

“Không, điều này không tốt chút nào.” Dumbledore lắc đầu “Harry, trò ngẫm lại xem, rốt cuộc cái gì nguy hiểm đến nỗi cần phải phát tán ma lực, không để lại chút nào, mới có thể đủ..... ”

“Merlin a!” Harry che miệng lại.

“Cậu hiểu rồi đó.” Grindelwald gật đầu “Đó cũng là nguyên nhân ta và Albus không ngừng tìm kiếm chân tướng của tế đàn, chúng ta rất lo lắng về nó.”

“Đáng tiếc là phải làm phiền Severus.” Dumbledore lắc đầu “Harry, trò sẽ không trách thầy chứ.”

“Không, sẽ không, Albus.” Harry trả lời “Điều hai người lo lắng rất có lý.”

“Vậy Harry, mời trò nói tiếp về phát hiện của mình.” Dumbledore nói.

”Khi con phát hiện ra tụ linh trận, con cũng không biết tác dụng của nó nên không dám tùy tiện phá hỏng ma pháp trận này. Do đó con quay về mục tiêu ban đầu, chính là hốc cây được đặt vương miện Ravenclaw.

Con nghĩ nhờ may mắn nên con rất nhanh tìm được nơi mình cần, trong hốc cây thoát nhìn có vẻ trống rỗng, nhưng con xác định mình cảm giác được khí tức pháp thuật của vương miện ở đâu đó, nên thử dùng Xà ngữ. Con nghĩ Voldemort vẫn rất tin tưởng vào năng lực thiên phú của mình, nên con mới có thể không hề hấn gì, chỉ dính chút lời nguyền mà về đây.”

“Không hề hấn gì.” Dumbledore cười khở “Harry, tiêu chuẩn đánh giá của trò thật đặc sắc.”

“Được rồi, không phải không hề hấn gì, nhưng ít ra cũng còn sống.” Harry trêu ghẹo “Dù sao đi nữa thì con cũng dùng Xà ngữ tìm ra được bí mật của Voldemort, con phát hiện ra một quyển bút ký sâu trong hốc cây. Mà trên đó...dù không rõ ràng lắm, nhưng con nhớ rõ bên trong có nói bí mật của việc Voldemort sống lại.”

“Nội dung bên trong là gì?”

“Thực xin lỗi, con nghĩ do ảnh hưởng từ thần chú của Voldemort, nên con quên tất cả nội dung, e rằng chỉ còn nhớ được trong đó có ghi bí mật về việc Voldemort sống lại mà thôi.”

“Không phải đặc trưng của Voldemort.” Dumbledore nói đùa.

“Con cũng nghĩ nó không hợp với đặc trưng của hắc, nhưng chỉ sợ..... ” Harry trầm ngâm nói “Con nghĩ có lẽ Voldemort không thể không chế được việc đó.”

“Sao lại nói thế?”

“Con nghĩ Voldemort không phải không muốn giết chết người lấy đi hoặc đụng vào bút ký của hắc, mà là không thể.” Harry trả lời “Vừa rồi khi hai người nói cho con về tác dụng của tụ linh trận, mà con lại tự thể nghiệm qua nó nên có thể khẳng định được, cái tụ linh trận kia không phải do Voldemort để lại.”

“Thế nên.....cậu muốn nói, tụ linh trận làm nồng độ ma lực trở nên quá dày đặc khiến cho pháp thuật của Voldemort không thể thi triển thành công?” Grindelwald đoán.

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Từ xưa đến nay rừng Albania là nơi tụ tập của phù thủy hắc ám, những người này tiến hành nghiên cứu pháp thuật, làm thí nghiệm ở đây nên để lại rất nhiều dấu vết pháp thuật, rất nhiều vật phẩm hắc ma pháp và cả xương cốt. Thế nên nồng độ hắc ma pháp ở đó mới đặc biệt cao như vậy, mà Voldemort có lẽ cũng tìm cách sống lại từ bản thảo của những tổ tiên này, nhưng hắc đồng thời cũng phát hiện ra mình không đủ mạnh để cân bằng pháp thuật của mình ở nơi lưu lại sức mạnh Hắc ma pháp của quá nhiều người, đặc biệt là lúc hắc vừa sống lại. Vì vậy, hắc không thể cố chấp sử dụng lời nguyền giết người mà phải chọn một cách khác, đó là tiêu trừ ký ức của người lấy được bút ký của hắc, đồng thời họ còn có thể bị ếm một lời nguyền cổ xưa khiến mình khó khắc chế được mà tự giết bản thân.”

“Tom vẫn thông minh như xưa.” Dumbledore nghe xong lời Harry, sau đó bỏ vào miệng mình một viên chanh đường “Vì thế nên chúng ta mới phải đánh bại hắc.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thế là từ hôm nay đại khái sẽ có 10 ngày không cập nhật mới.

Nếu ở Bắc Kinh có cơ hội, ta nhất định sẽ cập nhật thêm, thậm chí là dùng di động.

Lại cảm tạ mọi người đã hiểu và hỗ trợ, xin đợi ta trở về!!!

Tổ về hôm nay càng hoàn!

## 46. Quyển 2 - Chương 46

Chương 46: Cuộc họp của Hội Phượng Hoàng.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Harry, cậu nói chuyện với giáo sư Dumbledore thế nào rồi?” Khi Harry mang theo chút mỗi một đi xuống lầu, thì thấy Hermione và Ron đã đứng sớm đứng chờ bên cạnh.

“Cũng không tệ lắm.” biểu tình của Harry có vẻ hơi nhẹ nhõm, nhưng đáng tiếc lại không tới được đáy mắt. Hermione với Ron liếc nhau, Hermione lo lắng nói: “Harry, cậu thật sự không sao chứ?”

“Không sao.” Harry nói dứt khoát.

“Vây, cuộc họp sắp bắt đầu.....hiệu trưởng Dumbledore không cho bọn tớ tham gia.....cậu.....?”

“Tớ phải đi.” Harry gật đầu “Sau đó tớ sẽ nói cho các cậu nội dung cuộc họp, tớ hứa.”

“Chẳng biết vì sao mà hiệu trưởng lại không cho bọn tớ tham gia.” Ron thấp giọng lầm bầm “So với cậu bọn tớ còn lớn hơn...”

“Này Ron, nếu cậu chẳng phàn nàn suốt như thế thì nói không chừng hiệu trưởng Dumbledore sẽ để cậu tham gia.” Hermione không chút khách khí nói.

“Hermione.”

“Àn?”

“Chờ chút mặt mũi cho Ron đi.” Harry che miệng cười.

Mặt Ron lúc này đã sẫm đỏ như tôm bị nấu chín.

Harry cười tạm biệt hai người bạn, rồi đi về phía phòng họp.

Đoạn đường từ cầu thang đến phòng họp nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng Harry không ngờ rằng cậu sẽ gặp được một người trên đường đi.

Một người gần như có thể nói là khiến cậu ngày đêm mong nhớ.

Người đàn ông mặc áo chùng đen, đưa lưng về phía cậu, lặng lẽ xuất thần nhìn một bức họa trống rỗng.

“Se..verus.” Harry mở miệng, cảm thấy cổ họng khô khốc.

Thân hình người đàn ông hơi di chuyển, nhưng không hề xoay người lại.

“Severus.” Harry cao giọng hơn.

Người đàn ông rút cuộc cũng xoay người lại, đôi mắt đen như màn đêm không chút gợn sóng nhìn chăm chú vào Harry, có lẽ do ánh sáng quá ảm đạm nên Harry phát hiện mình không thể thấy rõ biểu tình trên mặt anh.

Hoặc người đàn ông đang mặt không đổi sắc mà nhìn cậu.

“Severus.” Cậu thử gọi thêm một tiếng.

Anh gật gù đầu, môi hơi động đấy nhưng lại không nói gì.

Harry bước lên phía trước, vươn tay vòng qua người Snape, hai má áp lên áo chùng của đối phương. Snape hơi cúi đầu cách mũi Harry một khoảng.

Anh thở dài ôm lấy Harry. Giờ phút này, thời gian trở nên êm đềm một cách đáng kinh ngạc.

Tiếp theo, anh nghe thấy tiếng nhân của mình rầu rĩ nói: “Severus, bao lâu rồi anh không gọi đầu vậy!”

Thế nên, thực tế cho chúng ta biết gặp lại sau bao ngày xa cách không nhất thiết phải là cảm động, mà cũng có thể là đáng nguyền rủa.....

“Tiểu hồn dẫn!” cuối cùng Snape chọn một cách gọi thân thiết để bày tỏ sự oán giận, rồi hung hăng hôn lên môi Harry.

Nỗi nhớ trào dâng suốt từ khi hai người bắt đầu thờ ơ, ôm nhau và trao đổi nước bọt mãi đến khi dừng lại...

“Đủ rồi.” Harry đẩy Snape ra “Em còn chưa muốn giờ phải đi giặt áo chùng.”

Snape sờ sờ cái mũi lớn của mình.....Kỳ thật anh cũng chẳng muốn dùng “Scourgify”.....

“Đi thôi.” Harry cười kéo Snape đi về phía phòng họp, và thầm nói vào tai người đàn ông một câu –“Đêm nay em sẽ đến phòng anh.”

Severus Snape dám thề đây là cuộc họp khó khăn nhất trong đời anh, đúng vậy, anh luôn tự hào về sự tự chủ của mình, nhưng đó là khi không có một tiểu hồn đản đang ngồi bên cạnh với một bàn tay không an phận sờ tới sờ lui trên đùi anh.....

Ai có thể nói cho anh, Cứu thế chủ chết tiết chỉ mới “14 tuổi” rồi cuộc là học được cái thói quen hư hỏng chết tiết này từ đâu không!

Sau khi anh đập cái tay dưới bàn của Harry lần thứ ba, mà không thềm đếm xỉa đến vẻ mặt đáng thương hề hề của cậu, thì Dumbledore cuối cùng cũng cứu anh ra khỏi cái địa ngục vô tận này.

“Harry, phiền trò nói một chút về những thu hoạch trong kỳ nghỉ hè này được không?”

“Merlin vạn năng, Albus, cụ đúng là vị cứu tinh của tôi.” Snape thầm cảm ơn vị tiền hiệu trưởng trong lòng, và quyết định lát nữa nhất định phải hung hăng trừng phạt tên tiểu quỷ chẳng biết nặng nhẹ này một chút.

“Vâng, dĩ nhiên.” Harry nhanh chóng phản ứng rồi đứng lên “Vậy xin cho phép cháu nói một chút về những gì điều tra được lần này.”

“Khoan đã.” Lời Harry đột nhiên bị cắt ngang, Moody Mắt điên ngồi ở đầu bàn bên kia mở miệng “Albus, vừa rồi tôi cũng định hỏi, vì sao Harry lại xuất hiện trong cuộc họp này?”

Lời Mad-eye vừa nói ra liền nhận được sự đồng ý của mọi người bao gồm cả Molly và Arthur, bọn họ đều cảm thấy khó hiểu về việc Harry xuất hiện trong cuộc họp của hội Phượng Hoàng.

Nhưng Sirius chỉ gãi gãi đầu, Remus đã bị Albus phái ra ngoài làm việc, bây giờ anh phải nói là chán muốn chết, nhưng cũng chẳng muốn rước lên người vấn đề phức tạp như thế. Dù sao nếu Harry muốn được hội Phượng Hoàng thừa nhận, thì chắc chắn phải vượt qua ải này, chuyện này anh không cách nào giúp được.

Còn Snape thì hừ một tiếng, nhìn chăm chăm vào Moody.

“Alastor, tôi nghĩ giờ không phải lúc để thảo luận chuyện này, quan trọng là Harry rốt cuộc đã tìm được gì trong những ngày nghỉ này.” Trong lời nói Dumbledore đầy nghiêm túc và mang ý cảnh cáo.

“Nhưng Dumbledore...” Bà Weasley lập tức mở miệng “Harry còn là một đứa nhỏ, chúng ta không thể để cậu ấy tham gia vào chiến tranh sớm như vậy.”

“Molly.” Arthur kéo tay áo của vợ lại, rồi nhìn qua Dumbledore “Albus, dù sao chẳng nữa thì cũng như lời Molly nói, Harry chỉ mới 14 tuổi, nếu cụ đã quyết định để cậu ấy tham gia cuộc họp của hội Phượng Hoàng, thì ít nhất cũng mời cụ đưa ra một lý do đủ để thuyết phục mọi người.”

“Bác Weasley.” Dumbledore còn chưa kịp trả lời thì Harry đã lên tiếng “Cháu nghĩ không bằng để mọi người nhìn trước xem cháu đã từng đến đâu, và đạt được thành quả gì. Rồi nếu mọi người còn chưa hài lòng, thì mời tha hồ lựa chọn đủ mọi cách để thử thách vị trí của cháu trong cuộc họp hôm nay.”

“Harry, ý bác không phải thế.” Bà Weasley vội vàng giải thích.

“Cháu biết.” Harry ôn nhu gật đầu “Cháu biết bác luôn yêu quý cháu như con trai mình, nhưng có một số việc chỉ cần có thể là cháu nhất định phải làm, bởi vì có vài chuyện chỉ có cháu mới làm được.”

Nói xong, Harry đặt đĩa phép lên thái dương mình kéo ra một luồng chỉ bạc.

Những người trong hội Phượng Hoàng, một phần kinh ngạc há hốc miệng, một phần không đồng ý mà nhúu mày.

Nhưng bất luận thế nào thì Harry vẫn bỏ đoạn trí nhớ này vào chậu Tưởng Ký đã để sẵn trên bàn.

“Mời mọi người vào xem.” Harry dùng tay ra hiệu “Có ý kiến gì thì mời xem xong hãy nói.”

“Albus.” Thấy mọi người nghi ngờ nhìn nhau, Harry lên tiếng.

Dumbledore gật đầu: “Mời mọi người xem xong rồi nói sau.”

Nếu Dumbledore đã lên tiếng, thì mọi người cũng chỉ có thể xem trước rồi nói. Harry ngồi trên ghế nhìn Snape.

“Không vào sao?” Harry cười như không cười.

“Ta nghĩ, thay vì lãng phí thời gian để xem trí nhớ thì ta càng muốn làm phiền cậu Potter đây kể lại vài trọng điểm hơn.” Snape nhướn mày lười biếng trả lời.

“Hiếm khi có thể nghe được một lời nói sáng suốt của anh.” Harry cười nói.

“Vậy nói một chút đi.” Snape mở miệng.

“Nói ngắn gọn thì chỉ có vài việc thôi: thứ nhất là trong rừng rậm, em tìm được một quyển bút ký có ghi lại nguyên nhân Voldemort sống lại. Thứ hai, khí tức hắc ma pháp trong rừng rất nồng đậm nên em không cẩn thận trúng phải lời nguyền.” Lúc nói đến những lời này, Harry ngẩng đầu lên nhìn về mặt Snape, nhưng chẳng ngờ là ngay cả lông mi đối phương cũng chẳng động chút nào, nên chỉ có thể ho nhẹ một tiếng “Thứ ba là em không mang quyển bút ký về, do thần chú trí nhớ nên em cũng không nhớ rõ Voldemort viết gì trong đó.”

“Em muốn đi nữa?” Snape nắm được vấn đề Harry muốn nói.

“Đúng vậy.” Harry trả lời, cố gắng không để sự áy náy xuất hiện trên mặt mình, nhưng hình như chẳng có tác dụng.

“Ta hiểu rồi.” Snape chỉ gật đầu, rồi nhìn qua những người xem xong ký ức lần lượt đi ra khỏi chậu Tưởng Ký, về mặt cả đám đều đầy kinh hãi.

“Harry.” Sau khi bà Weasley ra khỏi chậu Tưởng Ký cuối cùng, việc đầu tiên làm là ôm chặt Harry một cái “Chúng ta thật sự xin lỗi vì để cháu một mình đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

“Bác Weasley, phiền bác nới lỏng tay một chút, cháu sắp nghẹt chết rồi.” sau khi Harry thoát khỏi cái ôm dữ dội của bà Weasley liền hít sâu một hơi “Bác không cần phải ngạc nhiên, chẳng qua là một lần đi Albania thôi.”

“Nhưng...cậu Potter, cậu đến đó bằng cách nào?” một người thắc mắc hỏi.

“Nhập cư trái phép, độn thổ.” Harry nhướn mày trả lời, cười như không cười với người đưa ra câu hỏi.

“Harry.” Ông Weasley vỗ cái trán của mình “Bác nên nói cháu năng lực hơn người hay cả gan làm loạn đây?”

“Bác Weasley, cháu chẳng phải là Gryffindor sao?” Harry trả lời “Có lẽ chỉ là tinh thần mạo hiểm mà thôi.”

“Nếu mọi người đã không còn vấn đề gì...” Dumbledore dùng đũa phép phát ra một tiếng vang nhỏ “thì xin mời mọi người ngồi xuống, chúng ta tiếp tục quay lại việc đề cử người đi Albania, và bố trí những chuyện khác.”

Mọi người đều ngồi xuống, bắt đầu chính thức tiến hành cuộc họp, nhưng không ai chú ý tới vẻ lo âu trên mặt Snape.

Sau khi để mọi người ngồi vào chỗ của mình, Nymphadora Tonks đứng lên: “Tôi xin đề cử những người sau đây đi Albania trước, cùng với việc Bộ pháp thuật gần đây cơ hồ bị Voldemort nắm hoàn toàn trong tay. Chúng ta cần được hỗ trợ, tôi đề nghị dùng bữa trung thành để tuyển thành viên mới cho hội.”

## 47. Quyển 2 - Chương 47

Chương 47: Một đêm.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Lưu hiệp thảo, moonstone, cây chàm, lông nhân mã...ngồi trước cái vạc, Snape không yên lòng mà ngao chế độc được.

”Là lời nguyện nào, rốt cuộc nó sẽ tạo ra những thương tổn gì, chẳng lẽ là.....không, sẽ không. Em ấy có vẻ không sao, nhưng cũng chỉ là có vẻ mà thôi, không, không đúng, sao vừa rồi mình lại không phát hiện ra Harry tái nhợt bất thường chứ.

Sắc mặt em ấy hẳn là phải khỏe mạnh hơn chứ không phải chẳng có chút huyết sắc nào như thế.

Chẳng lẽ lời nguyện kia có liên quan đến máu, nhưng...chỉ cần không phải cái kia...chết tiệt! Vì sao em ấy chẳng nói cụ thể về lời nguyện đó cho mình chứ!”

Snape run tay.

“Tiểu hồn dẫn chết tiệt, ngay cả khi em chết rồi cũng chẳng liên quan gì đến ta” Snape tâm phiền ý loạn quấy độc được trong vạc, rồi.....

“Ầm!”

Chúng ta hãy chúc mừng vị đại sư độc được ưu tú nhất thời đại này\_ Severus Tobias Snape làm nổ cái vạc của mình đi nào.

“Severus, xảy ra chuyện gì thế?” Vừa tới cửa phòng Snape, Harry liền nghe thấy một tiếng nổ mạnh từ bên trong, nên vội vàng mở cửa chạy vào.

Snape đang đứng trước cái vạc của mình, vẻ mặt vẩn vơ, rõ ràng đã bị cực độ — sỉ nhục?

“Cậu Potter, mời nói cho ta biết vì sao em chưa được ta cho phép đã tự ý xông vào phòng ta!” Mặt Snape lộ ra một sắc hồng đáng ngờ.

Là thở không thông, nhất định là thở không thông, Harry tự thôi miên bản thân, không thèm nghĩ hay chú ý tới những từ linh tinh đại loại như thẹn thùng gì gì đó.

“Severus, anh không sao chứ.” Harry lại hỏi.

“Ta không sao.” Snape vẩy đũa phép rửa sạch bản thân “Nói đi, tìm ta làm gì..... ”

Snape vẻ mặt nghiêm túc, dáng vẻ nghiêm trang — nếu người cố ý xem nhẹ cái tay nắm chặt sau áo chùng của anh, thì cái này cũng có sức thuyết phục lắm.

“Anh bị bắn vào người!” Harry bước tới chụp cái tay bị Snape giấu phía sau, trên mu bàn tay có một dấu vết màu đỏ liên tục bị thổi rửa.

“Không sao à?!” giọng Harry gần như có thể xem là tức giận.

“Chút độc được là được rồi.” Snape định rút tay về...nhưng không được.

“Đây là quảng trường Grimmauld chứ không phải Spinner’s End.” Harry lắc đầu “Em nghĩ anh biết chứ.”

“Được rồi, nhưng ít ra ở đây cũng có đủ được liệu.” Snape lại đốt lửa cho cái vạc lần nữa, nhưng rồi phát hiện ra đau đớn khiến tay anh khó mà bảo trì ổn định, “nhưng không thành vấn đề” anh tự nhủ.

Nhưng sau khi thất bại lần thứ ba, Snape cuối cùng cũng không cam lòng quát.

“Potter, lại đây hỗ trợ!”

“Vâng thưa ngài.” Harry lộ ra một nụ cười hài lòng, cách xưng hô của Snape thật kỳ lạ là khiến cậu nhớ đến lúc còn đi học, bất quá giờ tay Severus quan trọng hơn, Harry cầm thanh khuấy, cố gắng dùng động tác ổn định nhất để khuấy lên.

Harry có thể cảm giác được hơi thở của đối phương phả vào sau tai cậu khi đứng đó, ngứa...cậu chỉ cảm thấy với độ ẩm đó, một sức nóng mà cậu lo là mình khó mà nhận được dâng lên từ dưới bụng.

“Lâu lắm rồi” cậu nghĩ.

Cậu hơi nghiêng người ra phía sau, cảm giác được khoảng cách giữa mình với Snape gần thêm một chút, cậu thậm chí có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ trên người anh.

Cho dù mỗi mọt vì mất máu cũng không thể ngăn cảm giác hưng phấn dần được thức tỉnh trong cơ thể, “tới gần thêm một chút, gần thêm chút nữa” Harry nhẹ nhàng cọ lưng lên áo chùng của Snape, không kiềm chế được mà phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Cậu Potter, tập trung vào.” Giọng nói trầm thấp của Snape vang lên, nhưng hoàn toàn không mang ý tức giận, trái lại nếu cẩn thận phân biệt thì không khó để phát hiện ra cảm xúc nôn nóng trong đó.

Harry quấy thêm ba vòng lớn, tắt lửa.

“Nga?” Snape bất ngờ nhướn mày nhìn thiếu niên đang cho được vào lọ “Ai dạy cho em phương pháp này?”

“Đội Thần Sáng.” Harry nhanh chóng trả lời “Khi làm nhiệm vụ, đôi lúc cần một ít độc được để cứu mạng, anh cũng biết đó...hiệu quả không cần tốt nhất, nhưng tốc độ nhất định phải nhanh nhất.” cậu vừa nói vừa đổ độc được đã nguội lên tay Snape, thấy vết đỏ dần biến mất Harry mới thở phào một hơi.

“Xem ra ở đội Thần Sáng em học được không ít thứ.” Snape hài lòng xem xét bàn tay đã hồi phục lại bình thường, gật gật đầu.

“Đương nhiên, em nghĩ thực ra môn độc được của em cũng chẳng hết thuốc chữa như anh từng nói đâu, chẳng qua áp lực mà anh tạo cho em quá lớn thôi. Severus, ít ra số lần Neville làm nổ vạc sau khi tốt nghiệp còn kém xa so với hồi anh dạy.”

“Nhưng vẫn là nổ vạc thôi, đúng không?” Snape lơ đãng “Một đại sư độc được ưu tú, bất luận dưới tình huống nào cũng đều bảo trì được tinh thần ổn định.....” Snape đột nhiên ngậm miệng, nhớ lại vừa nãy mình vì miên man suy nghĩ mà làm nổ một vạc độc được.

Harry ở bên cạnh cười đến không kịp thở.

Snape hung tợn trừng mắt với cậu, dứt khoát chặn miệng Harry lại...dĩ nhiên là dùng môi.

Nụ hôn dài mang theo nỗi khao khát muốn cắt nuốt đối phương, hỗn loạn và mê người.

“Ồ.” Harry kéo áo Snape, bắt đầu cởi áo chùng của anh.

“Nôn nóng thế?” Kết thúc nụ hôn, thanh âm phát ra từ cổ họng Snape mang theo ý cười.

Đôi tay Harry không hề ngừng lại, đôi môi dán lên phần cổ vừa lộ ra khi cậu cởi quần áo, làn da tái nhợt nhưng lại mang theo độ ẩm kỳ lạ từ con người..., cậu thấp giọng than thở.

“Thực ra anh trắng chả khác gì quỷ hút máu, nhưng vì sao lại có độ ẩm chứ.” Harry nhỏ giọng than thở.

“Tiếc sao?” Snape cười nói vào bên tai Harry.

“Một chút.” Harry vừa trả lời vừa gấp gấp cởi mấy cái nút trên áo chùng, sau đó thở hắt hắt “Bây giờ đã là mùa thu...”

“Thế nên?” Snape hí hóp mắt hưởng thụ sự chủ động của Harry.

“Anh cứ nhiên chẳng mặc gì dưới áo chùng hết!” Harry không biết nên buồn bực hay vui vẻ nữa.

“Không thích sao?” Snape thấp giọng cười.

“Không, em nghĩ anh còn nôn nóng hơn cả em, phải không?” Harry dứt khoát kéo Snape đi về phía phòng ngủ.

===== nơi này tính lược bớt 1667 từ =====

“Chào buổi sáng.” Harry mơ mơ màng màng đảo mắt qua phần giường bên kia chào hỏi.

Không có ai trả lời.

Thân thể đã được vệ sinh sạch sẽ, nhưng phần giường bên cạnh đã sớm lạnh lẽo.

Snape đã đi rồi.



Harry thở dài một tiếng, vùi người vào chăn nhắm mắt lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: xin lỗi vì bọn nhỏ tới chậm, văn bị người quản trị khóa, nên phần thịt cua đã bị cắt bỏ.

Còn có, văn chương ngày càng hồi phục, nếu có thể thì ta cố gắng bù đắp thêm cho mọi người!

HMH: Huhuhu, em đã mơ...em đã mơ về 1 bữa thịt nhưng giờ đây em lại phải ăn chay:((((

## 48. Quyển 2 - Chương 48

Chương 48: Chuẩn bị xuất phát.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Con dẫn đội?” Harry chỉ vào cái mũi của mình, trừng mắt nhìn Dumbledore.

“Đúng, mọi người đều đồng ý với việc này.” Dumbledore cười nhìn Harry há hốc mồm.

“Một loại đồng ý?”

“Đúng vậy.” Dumbledore gật đầu “Dù sao không phải phù thủy nào cũng đều có năng lực lấy ký ức từ trong đầu ra, điều đó cần kỹ xảo và ma lực rất cao.”

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Nhưng con vẫn rất ngạc nhiên là sao họ lại đồng ý dễ dàng như vậy.”

“Sirius tổn không ít công sức.” Dumbledore trả lời.

“Cha đỡ đầu?”

“Đúng.” Dumbledore nói “Harry, con biết giới phù thủy và giới Muggle dù sao cũng khác nhau, phần lớn đều giữ lại những truyền thống từ thời Trung Cổ, nên khả năng làm việc của một gia tộc thuần huyết còn lớn hơn con nghĩ nhiều.”

“Mà cha đỡ đầu lại là người thừa kế cuối cùng của nhà Black” Harry cười khỏ “Albus, theo thầy thì không từ thủ đoạn để theo đuổi một lý tưởng, là đúng hay sai?”

“Harry.....” Đôi mắt lam của Dumbledore lóe lên một thần sắc khó phân rõ.

“Không, thầy không cần cho con đáp án.” Harry lắc đầu “Con hiểu dùng một ít thủ đoạn để đạt được kết quả là điều không thể tránh khỏi, chẳng qua trong lòng con không dễ chịu lắm mà thôi.”

“Harry.”

“Àn?” Harry quay đầu lại nhìn vẻ mặt Dumbledore, trên đó là sự nghiêm túc và đau thương mà cậu chưa từng thấy.

“Trò nhất định phải nhớ kỹ cảm giác lúc này của mình, Harry.” Dumbledore nói “Nỗi xót xa lớn nhất của chúng ta...là khi chúng ta đứng ở vị trí có thể thay đổi thì lại quên mất niềm đam mê khi còn trẻ, quá già nua và không còn sức để thay đổi.”

“Hiệu trưởng.....” Harry không ngờ lại nhận được phản ứng như thế.

“Chờ một chút.” Dumbledore nhấc tay ra hiệu cho Harry để cụ nói xong “Harry, trò còn nhớ lý do trước kia thầy từng nói, vì sao Voldemort không thể dành được chiến thắng không?”

“Vì yêu?” Harry trả lời, chẳng qua câu trả lời có chút cảm khái khó nhận ra.

“Đúng thế, vì yêu, nhưng không chỉ vì mỗi yêu.” Dumbledore nói “Khi đó trò còn nhỏ, mà yêu lại là đáp án gần đúng nhất nên thầy mới nói như vậy.”

“Thế giới này không đơn giản như thế.” Harry cúi đầu, đưa phép trên tay cậu bóng loáng như có thể phản xạ được ánh nền, cậu chậm rãi bỏ đĩa phép vào ống tay áo rồi thấp đầu hơn, vẻ mặt không thấy rõ.

“Harry, thầy.....”

“Con hiểu.” Harry cướp lời “Lực lượng xã hội cũ và mới va chạm nhau, mâu thuẫn khó hòa giải giữa quý tộc với thế lực phù thủy xuất thân Muggle mới xuất hiện, con hiểu tất cả, Albus, con hiểu.”

“Thực xin lỗi, Harry, luôn phải có người làm chuyện này, Voldemort là một cơ hội mà chúng ta phải nắm lấy, có lẽ chúng ta có thể kiếm được điểm cân bằng giữa các thế lực.”

“Con thất bại.”

“Àn?”

“Con nói con thất bại.” Harry đứng lên khỏi sofa “Con thất bại, thầy biết không Albus, bởi vì con ngu ngốc nên nhiều người phải chết, bởi vì con ngu ngốc nên giới phù thủy hỗn loạn, bởi vì con ngu ngốc nên Hermione bị tổn thương, Draco bị con ép.....chẳng lẽ thầy muốn nó tiếp diễn sao? Albus, thầy còn muốn nó tiếp diễn sao?!”

“Harry, bình tĩnh!”

“Sao con bình tĩnh được, thầy biết không Albus? Tất cả đều là lỗi của con!”

“Harry.” Dumbledore đứng lên khoát tay lên vai Harry trên vai “Tĩnh tảo lại.”

Thật kỳ tích, những xao động trong lòng Harry dường như tìm được một sức mạnh để bình tĩnh lại, giống như đôi mắt của Albus là biển khơi sâu lắng, làm lòng người yên tĩnh.

“Cám ơn, Albus.” Harry nhắm mắt lại, khi mở ra thì đã khôi phục lại thần sắc điềm tĩnh “Con chỉ hơi không khống chế được, xin lỗi.”

“Bệnh trầm cảm...của trò ” Vẻ mặt Dumbledore đầy lo lắng.

“Còn chưa tốt lên.” Harry trả lời “Albus, thực ra chỉ do con chưa tha thứ được cho bản thân thôi.”

“Harry, đã là quá khứ nên không gì không thể tha thứ được, mất thì đã mất rồi...nhưng giờ bọn họ vẫn còn sống tốt, trò phải nắm chắc điều đó chứ.” Dumbledore biến ra một cái khăn tay đưa cho Harry, rồi đi ra ngoài “Đúng rồi, sáng sớm mai mọi người sẽ chuẩn bị xuất phát, nghỉ ngơi tốt đi.”

Harry nhận khăn tay, rồi mới phát hiện vừa nãy bản thân kích động nên khuôn mặt đã đầm nước mắt.

Cậu lấy khăn che mặt lại...khóc không thành tiếng.

Các cậu có thể tha thứ cho tớ sao, Hermione, Ron, Draco...

Harry nhìn xung quanh đại sảnh, ba người: Sirius, Tonks, và cả Alastor Moody.

“Ba người?” Harry kinh ngạc nhìn tổ hợp này, nhưng rồi giật mình nhận ra... Tonks giỏi ngụy trang, Moody giàu kinh nghiệm, Sirius sử dụng một vài loại pháp thuật rất xuất sắc, hơn nữa vì là người nhà Black nên chú hiểu biết về hắc ma pháp nhiều hơn người khác, có thể hỗ trợ thêm.

“Sao vậy Harry, con ghét bỏ bọn chú sao?” Sirius trêu ghẹo.

“Không, tất nhiên là không, chẳng qua vài tình anh của hội Phượng Hoàng đều ở chỗ này với con a~.” Harry nói.

“Cậu Potter, chuyện này rất quan trọng nên tôi thích chúng ta nhanh chóng xuất phát.” Moody ồm ồm nói.

“Được, không thành vấn đề.” Harry trả lời dứt khoát, sau đó lấy từ trong người ra mấy lọ độc được “Chỗ độc được này mỗi người một lọ.”

“Đây là?” Tonks nhìn màu cầu vồng óng ánh trong lọ, ngấm ngấm không nở buông tay.

“Độc được nhìn thì đẹp nhưng uống thì không dễ đâu nhé.” Harry trả lời.

“Con làm?” Sirius rõ ràng đã nghĩ tới gì đó, nhưng vẫn mang theo chút hy vọng xa vời hỏi.

“Chú cảm thấy có thể không?” Harry liếc cha đỡ đầu Chân-Nhồi-Bông của mình một cái, rồi thấy chú bóp mũi ngoan ngoãn uống hết độc dược.

“Vị tóc nhờn.” Chú tổng kết.

Nhưng Harry chỉ không hờn không giận nheo mắt lại.

“Được rồi, chú sai rồi, chỉ có vị Snivellus thôi!” Nhìn vẻ mặt của con đỡ đầu, Sirius bắt mồm nói.

“Kỳ thật, Sirius.” Harry giả cười mở miệng.

“Sao?” Sirius theo bản năng hỏi lại.

“Con vẫn luôn độc thức Severus gọi đầu, chú không biết sao?” Harry nói xong thì ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Ha ha ha.” Tonks ở bên cạnh cũng cười nghiêng ngả, Sirius nhú mồm hét lên “Nymphadora.”

“Tôi nói rồi, không cần gọi tôi là Nymphadora!” Tonks đột nhiên ngừng cười, nổi giận đùng đùng nói.

“Được rồi, Tonks.” Sirius nhún vai.

“Tốt lắm?” Thấy ba người đã uống xong chai độc dược, Harry vẫy đũa phép “Vây chuẩn bị, xuất phát!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đây chương ít hơn, hôm nay ta phải ra ngoài với mẹ mấy lần, sút đầu mẻ trán, mọi người thứ lỗi.

Tiếp theo chương đại khái nhiều hơn một chút, ở mỗi chương mọi người không cần để lại mail cho ta, nếu có biện pháp ta sẽ nói cho mọi người, nhưng để lại trong hộp thư hay gì đó ta sẽ rất khó khăn. Dù sao thì là một tác giả ở trên mạng thế này, E-mail rất tiện, nhưng hành vi như thế thường là không được phép.

Cuối cùng bởi vì lâu rồi không viết nên có điểm mới lạ, tác giả sẽ dần dần tìm lại cảm giác, mọi người thứ lỗi.

## 49. Quyển 2 - Chương 49

Chương 49: Công tác gián điệp.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Thời điểm Severus Snape rời khỏi quảng trường Grimmauld là vừa đúng 5 giờ sáng.

Harry đang ngủ say trên giường, dưới ánh trăng khuôn mặt thiếu niên lộ ra vài phần bình thản cùng non nớt, và cả tĩnh lặng.

Đó là điều họ đã tìm kiếm bấy lâu nay nhưng chưa được, thế mà ở một buổi tối như thế này...nó lại tới một cách bất ngờ.

Snape thở dài một tiếng, đột nhiên không muốn rời đi...một khi bước ra khỏi căn phòng này thì anh lại trở về với cuộc sống của một gián điệp hai mặt, không có nghỉ ngơi và cũng chẳng có thư giãn. Lừa dối, máu tươi, giết hại lẫn nhau đều trở lại, trở thành một phần không thể tách rời trong cuộc sống của anh.

Nhưng anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Không phải vì giới phù thủy mà chỉ vì cậu, vì tương lai của hai người.

Một kẻ dũng cảm sẽ luôn bước về phía trước, mặc cho thứ được kiếm tìm xa xôi thế nào thì cũng không từ bỏ.

Dù anh còn lâu mới được coi là một kẻ dũng cảm như mọi người thường nói, anh chỉ chấp nhất...chấp nhất một thứ mà chính anh cũng không rõ. Nhưng anh biết có lẽ mặt bên kia của thứ không rõ đó, đang che giấu thứ anh từng nghĩ rằng mình vĩnh viễn không bao giờ có được — hạnh phúc.

Sau khi đặt lên trán Harry một nụ hôn, Snape để độc dược đã chuẩn bị tốt với hướng dẫn sử dụng lên đầu giường, buộc lại chiếc áo chùng đen, xoay người không hề quay đầu lại.

Chuyện cần làm đầu tiên khi trở lại Hogwarts và cũng là chuyện anh không muốn nhất...là gặp Chúa tể Hắc ám.

Sau khi dọn chỗ ba lần, anh đến một nơi mà anh không biết \_trung tâm của một căn phòng lớn, Voldemort ngồi đó, ánh mặt trời rực rỡ và chói mắt chiếu vào từ ngoài cửa sổ...làm trên người hắn ánh lên những màu sắc kỳ diệu, mỹ lệ đến nỗi khiến người ta sinh ra ảo giác.

“Chủ nhân.” Snape cười lạnh trong lòng, sử dụng Bề quan bí thuật rồi hạ người, hôn lên góc áo chùng của Voldemort.

“Severus, bề tôi trung thành nhất của ta, lúc này ngươi mang đến cho ta tin tức gì.” Ác ý ẩn sâu trong giọng điệu như ngậm vịnh của Voldemort.

“Vâng, chủ nhân.” Snape cúi đầu “Lần này bề tôi mang về một tin tức rất quan trọng.”

“Rất quan trọng?” âm cuối của Voldemort hơi cao lên, hình như có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, thưa chủ nhân.”

“Nói xem.” Voldemort gõ gõ lên thành ghế “Có tin tức gì khiến ngươi dùng từ rất quan trọng để hình dung.”

“Vâng.” Snape cúi đầu, nhắm mắt lại chậm rãi mở miệng “Harry Potter phát hiện ra thứ gì đó của ngài ở Albania, hiện giờ hội Phượng Hoàng đang chuẩn bị xuất phát đến Albania.”

Thanh âm của anh trầm thấp và đều đều, không lộ ra chút cảm xúc nào.

Voldemort trầm mặc trong chốc lát, dường như muốn phân biệt tin tức của Snape là thật hay giả.

Albania...hắn nhớ rõ, hắn chắc chắn nhớ rõ mình trải qua những năm tháng tối tăm nhất trong đời ở đâu, tất nhiên cũng gặt hái được những thứ mà người ta khó có thể tưởng tượng được. Chỉ có điều...Harry Potter, nó nghĩ nó có thể ngông cuồng thám thính bí mật của hắc phù thủy Voldemort vĩ đại.

Thằng nhóc ngu xuẩn.

Tuy nhiên, vẫn còn Albus Dumbledore

“Bề tôi trung thành của ta.” Voldemort rõ ràng rất hài lòng với tin tức của Snape “Tin tức của ngươi đã chứng minh giá trị của ngươi, nhưng thật đáng tiếc là ta vẫn không thể không trừng phạt ngươi.”

“Chủ nhân.” Giọng Snape bắt đầu run lên.

Anh sợ hãi.

Trừ bỏ Albus, không ai có thể không sợ Voldemort, Snape hiển nhiên cũng không thể

Nhưng anh vẫn kiềm chế rất tốt.

“Chủ nhân, xin ngài cho bề tôi hèn mọn này biết mình rốt cuộc sai ở đâu.” Snape cúi đầu, lưng tạo thành một đường cong, ngữ khí hèn mọn.

“Không, ngươi không làm gì sai.” Voldemort ý vị thâm trường “Ngươi chỉ làm chưa đủ tốt.”

“Chủ nhân.”

“Severus, ngươi là Tử thần Thực tử mà ta coi trọng nhất, biết vì sao không?” Voldemort thản nhiên nói.

“Bề tôi sợ không dám đoán suy nghĩ của ngài.” Snape mặt không đổi sắc, đôi mắt trống rỗng.

“Vì ngươi trung thành hơn ngươi thì không có đầu óc bằng ngươi, người có đầu óc hơn ngươi thì không trung thành bằng ngươi.” Voldemort cười lạnh.

“Bellatrix”

“Diễn hình của nhà Black là sự điên cuồng và ảo tưởng không thực tế, luôn hy vọng xa vời vào những thứ không thuộc về họ.” Voldemort cười lạnh “Bellatrix là thế mà tên Sirius Black cũng thế.”

Snape không nói gì.

“Còn Lucius Malfoy.” Voldemort kéo dài âm cuối như tiếng rần tê tê “Hắn có đầu óc hơn người, nhưng cũng chưa đủ. Hắn là một Slytherin thuần khiết nên hiểu cách xem xét thời thế, nhưng hắn lại luôn ôm suy nghĩ ngu ngốc khi cho rằng Chúa tể Hắc ám không biết chuyện mờ ám của mình.”

“Chủ nhân”

“Yên tâm.” Voldemort vẫn gõ lên thành ghế “Ta sẽ không đụng đến hắn, hắn còn giá trị, còn người..... hôm nay tâm trạng ta tốt, nên sẽ không dùng Crucio.”

Snape giương mắt lên.

Voldemort vẫy đũa phép, một tấm da dê bay ra: “Ta muốn thấy những thứ này trong vòng 1 tuần nữa.”

Snape cầm xem qua, mặc dù nằm trong khả năng của anh nhưng chỉ sợ là phải liên tục thức đêm, Voldemort luôn biết cách nắm điểm mấu chốt của một người.

Anh nhất thời muốn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng rồi chỉ cúi đầu trả lời: “Vâng, chủ nhân của tôi.”

Không có Crucio ở một phương diện nào đó có thể nói là may mắn. Ngay sau đó, Snape hạ người lui ra cửa.

“Severus.” Giọng Voldemort vang lên ngay trước khi anh rời khỏi phòng “Đừng quên đọc được.”

Snape hơi dừng lại một chút, áo chùng dài rũ xuống như một bóng ma.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Anh trả lời rồi “ba” một tiếng, độn thổ.

Snape đứng lại trước cổng Hogwart.

“Severus, cậu.....” giáo sư McGonagal vội vàng chạy từ trên cầu thang xuống “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô mau đi thông báo cho Albus, nếu không có gì ngoài ý muốn thì Voldemort sẽ đi Albania.” Anh thấp giọng nói nhanh “Tôi không tiện đưa tin, trong mấy ngày tới cũng không, cô phải làm cho họ chú ý!”

“Cậu!” giáo sư McGonagal hít một ngụm khí lạnh “Cậu nói cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”

“Tôi cần sự tín nhiệm của hắn.” Snape trả lời nhanh “Cô nhanh thông báo cho Albus, sắp tới tôi sẽ ở lại hầu suốt một thời gian dài, phiền cô chú ý tới anh em nhà Carrow.”

“Được.” giáo sư McGonagal gật đầu, Snape vượt qua cô đi vào trường, hai người chỉ nói chuyện khoảng 2-3 giây nên sẽ không bị anh em Carrow phát hiện.

“Chậm đã, Severus.” Giáo sư McGonagal gọi Snape lại.

“Cậu không sao chứ?” Bà hỏi.

Snape gạt mình, cuối cùng khóe miệng lộ ra một nụ cười: “Tôi tốt lắm.” anh trả lời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bi kịch lớn nhất trong đời không phải là không có máy tính, mà là máy tính trước mặt nhưng mẹ bên cạnh nên không có cách nào xuất văn!

## 50. Quyển 2 - Chương 50

Chương 50: Hủy trận.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Một con muỗi, hai, ba con, bốn con.....

“Incendio!” Sau khi bị mấy con muỗi quấy rối suốt vài tiếng đồng hồ, Nymphadora Tonks cuối cùng cũng bạo phát.

“Uy, cháu gái Tonks, cháu muốn nướng cháy ta luôn sao?” Sirius đột nhiên nhảy dựng lên bên cạnh Tonks “Incendio không phải để dùng như thế!”

“Vậy muốn sao đây? Hay anh có biện pháp đối phó với đám muỗi này?” Tonks nổi giận dưng dưng nói.

“Dù cô có muốn đốt muỗi thì cũng không cần làm thế, hiệu quả của Incendio còn kém hơn cả Fireturnover.” Sirius nói. (HMH: cái này căn bản là Mặc tìm không ra thần chú nên chém đây, đừng tin =.=)

“Fireturnover, đó là gì?” Tonks nhú mày.

“Ách” Sirius không được tự nhiên sờ sờ cái mũi “Chỉ là một cái pháp thuật nhỏ thôi.”

“Là một pháp thuật nhỏ năm đó cha em sáng tạo ra.” Harry ở phía trước, thản nhiên nói “Là biến dị của Incendio, có thể khiến ngọn lửa bọc quanh thân nhưng sẽ không đốt tới người, hơn nữa người bên trong thậm chí còn không cảm giác được sức nóng của ngọn lửa.”

Nghe lời Harry nói, Sirius không được tự nhiên ho khan.

Harry quay đầu lại liếc Sirius một cái, rồi cười với Tonks nói: “Kỳ thật đây vốn là một pháp thuật đùa dai dùng để dọa người, dùng dọa dã thú thì hiệu quả cũng không tồi, nhưng để đối phó với muỗi thì vẫn là chuyện bé xé ra to.”

Harry lục lọi một chặp trong balo, rồi đưa cho Tonks một lọ độc dược: “Có thể đuổi muỗi, nhưng vị hơi khó chịu một chút.”

Tonks nhận độc dược, ngửi ngửi rồi dứt khoát đóng nút lại: “Sirius, dạy tôi cái Fireturnover kia!”

Harry cười ha ha, sau đó không hiểu sao đột nhiên cứng người lại.

Tương tự, con mắt phép của Moody cũng bắt đầu chuyển động điên cuồng, sương mù trắng dần dày lên, tràn ngập không khí.

Sirius và Tonks đều lấy đũa phép ra cầm trong tay, điệu bộ hết sức căng thẳng.

“Tê tê.”

Thanh âm của rắn.

Một con rắn khổng lồ đột nhiên bò ra, nhưng con rắn này nhìn lại rất quen mắt.

“Quý cô rắn?” Harry kinh ngạc gọi.

“Quý cô rắn?” Sirius lùi lại vài bước, gào về phía Harry “Đó là cái gì?”

“Một con rắn mà con biết.” Harry vội vàng tránh cái đuôi quét qua của con rắn, phóng tới một cái “Stupefy”.

“Cậu biết?” thấy “Stupefy” bị bật ra, Moody hung tợn quăng một cái “Diffindo” nhưng chỉ để lại một dấu mờ trên thân con rắn.

“Chết tiệt.” Sirius mắng, cùng Tonks không ngừng ếm “Stupefy”, thần chú phóng tới như bão táp nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

Lúc này, Harry đột nhiên chạy sang hướng khác, phóng ra “Conjunctivitis”. Con rắn bị đánh trúng nảy người lên, há miệng nhào về phía Harry.

Mùi tanh tưởi ập vào mặt.

Cơ hội chỉ có trong phút chốc.

Đến gần, gần thêm, gần thêm một chút

“Stupefy!” Harry rút đũa phép, phóng thần chú vào miệng con rắn.

Đó là những giây trôi qua rất chậm, bốn người nhìn con rắn thật lớn từ từ ngã xuống, nhỏ lại thành một con rắn bé chỉ bằng hai ngón tay.

“Chuyện này là sao?” Moody giơ đũa phép chọt chọt người con rắn, còn mặt Tonks thì trắng bệch, rõ ràng là chưa hết sốc.

“Con không biết.” Harry lắc đầu, chuyển sang Sirius phía sau “Sirius?”

“Tôi nghĩ tôi biết.” về mặt Sirius suy tư “Bởi vì hấp thụ Hắc ma pháp quá nhiều mà sinh ra hiệu ứng bành trướng.”

“Điều đó là không thể.” Giọng Moody khàn khàn phủ nhận “Trước kia tôi với Kingsley từng gặp qua tình trạng mà cậu nói, nhưng điều kiện tiên quyết của loại hiệu ứng bành trướng này là sinh vật bị bành trướng vốn phải là sinh vật hắc ám. Đây tuy là một con rắn, nhưng tuyệt đối không được tính là sinh vật hắc ám, thậm chí cả chủng loài cũng không phải sinh vật pháp thuật.”

“Điều này...” Harry chen vào “Con nghĩ mình biết nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?” mắt phép của Moody nhanh chóng nhìn sang Harry.

“Là vấn đề nồng độ ma lực, vì sinh vật ở nơi này bị hắc ma pháp ăn mòn trong một thời gian dài, nếu không chết thì e rằng đều đã chuyển hóa thành sinh vật hắc ma pháp, dù sao đi chăng nữa thì mọi người cũng phải cẩn thận.” Harry nhắc nhở.

“Black, cậu nghĩ sao?” Moody quay đầu hỏi Sirius.

“Rất có thể.” Sirius trả lời “Tôi từng đọc được trường hợp như thế trong thư viện của gia tộc, chẳng qua vì quá ít nên gần như không ai biết. Nếu nhà tôi không phải gia tộc ”Black” danh tiếng, thì sợ rằng cũng chẳng được đọc nội dung có liên quan đến cái này.”

Rõ ràng lời nói của Sirius có sức thuyết phục hơn một chút, nhất thời về mặt Moody và Tonks đều ngưng trọng lại.

Harry cau mày, qua hành động của Tonks và Moody thì xem ra họ vẫn coi cậu là con nít, tất nhiên điều này cũng khó tránh khỏi, nhưng nó có thể tạo thành một mối nguy hiểm chưa rõ cho sau này.

Nhưng bây giờ cậu chẳng còn cách nào tốt hơn, rõ ràng là dù lập uy hay thu phục thì giờ cũng không thích hợp.

Thế nên hiện nay vị trí của Sirius càng quan trọng, “có lẽ lúc đầu cũng xuất phát từ suy nghĩ này nên mới để Sirius đi cùng”, Harry thầm thở dài.

Còn Sirius thì bước lên trước Harry làm người đi đầu.

Rừng Albania vẫn nguy hiểm tứ phía.

Sau khi giải quyết xong chừng 3 con lợn rừng, một con quái vật Godzilla [vì sao nơi này lại có loại sinh vật nguy hiểm thế chứ.], bốn người hữu kinh vô hiểm(\*) tới chỗ Tụ linh trận.

Tụ linh trận này nhìn khác so với lần trước Harry đến, nếu lần trước Tụ linh trận chỉ là một ma pháp trận trên mặt đất, thì lúc này một lớp đất mỏng đã bị phá tung. Luồng sáng đen lưu chuyển trên nền đá cẩm thạch trắng, từng chút một lưu động..mơ hồ hòa thành một thể với tảng đá, sức mạnh hắc ám bức bốn người dù đã uống độc được nhưng vẫn thấy ngạt thở.

“Đây là cái gì.” Tonks phải dùng đũa phép ếm cho mình mấy cái “Protego” mới giảm bớt được áp lực.

“Em...lần trước đến không thế này.” Harry lắc đầu, trong lòng đầy dự cảm xấu.

“Hắc ma pháp đều ngưng tụ lại đây.” Sirius kiểm tra một chút, mở miệng.

“Chẳng lẽ khi chúng ta đến, hắc ma pháp dần loãng không phải vì bị sinh vật ở đây hấp thụ, mà là vì đều tụ lại trên tảng đá này?” ngữ khí của Harry trở nên ngưng trọng, cậu chỉ cảm thấy nổi bất an trong lòng ngày càng lớn.

Nhưng đã đến đây thì tuyệt đối không thể lùi bước, tất cả chỉ còn cách là tùy cơ ứng biến.

“Chú Sirius, ông Moody, cô Tonks, xin giúp con một việc.” Hạ quyết tâm, Harry mở miệng.

“Việc gì?” tóc Tonks giờ đã biến thành màu xám đen, rõ ràng tâm trạng cô đã rất xấu.

“Hủy nó.” Chỉ vào tụ linh trận, Harry nói dứt khoát.

“Hủy nó?” Tonks chỉ vào ma pháp trận.

“Đúng vậy, thực ra em đã từng nghĩ đến nhưng không làm vì chưa biết công dụng của nó, với lại một mình em cũng không làm pháp thuật cân bằng được. Mà giờ có người hỗ trợ ở đây, nên em nghĩ nhanh chóng hủy thứ này đi vẫn tốt hơn.”

Lúc này, tất cả mọi người đều đồng ý với quan điểm của Harry, dù sao giữ lại vật này cũng là một chuyện xấu.

Lúc đó bọn họ còn chưa biết, thật ra tất cả mọi chuyện đều do một bàn tay vô hình trong bóng tối thao túng, kéo tất cả xuống vực sâu không thể vãn hồi.

Vì thế khi Harry lấy ra cây đũa phép đã dung hợp với cậu ở đời này, ba người còn lại cũng làm động tác giống vậy.

“Các vị thần cổ xưa.” Harry bắt đầu ngâm xướng.

“Xin cho chúng tôi mượn sức mạnh.” Sirius nhanh nói tiếp.

“Những vị thần ở phương xa.” Moody niệm thần chú, mắt phép vẫn chuyển động cực nhanh như cũ.

“Vươn đôi tay của người.” Tonks thì thầm.

“Tôi lấy ma lực của người thừa kế, cầu xin sức mạnh để cân bằng tất cả.” mọi người cùng niệm ra câu cuối cùng, bốn luồng ánh sáng tạo thành một lá chắn phủ lên phiến đá cấm thạch có tụ linh trận.

Ma lực màu đen với màu vàng chọi nhau, sắc mặt bốn người đều trở nên trắng bệch, ma lực trên ma pháp trận lớn hơn họ nghĩ nhiều.

Cẩn nuốt, đè ép, hai luồng sức mạnh xé nhau muốn phân biệt thắng thua.

Màu vàng bắt đầu biến mất, rồi đột nhiên —

Màu đen với màu vàng quấn vào nhau.

Đây là?

Bốn người đều cả kinh nhưng không ai dám kết thúc pháp thuật trước, Harry do dự một chút rồi đột nhiên tăng ma lực. Nhờ viên thạch anh tím trên đũa phép nên cậu tổn ít ma lực hơn người khác, giờ tăng thêm ma lực tuy sẽ khiến ma lực của toàn thể không ổn định, nhưng giúp giảm bớt áp lực cho ba người kia. Vả lại, cậu không thể để lần hành động này có bất trắc gì, mỗi người ở đây đều là tinh anh của hội Phượng Hoàng, cậu không thể bù lại tổn thất nếu để xảy ra bất cứ chuyện gì, đây là trách nhiệm mà cậu phải gánh vác.

Ngay cả khi cậu không muốn...nhưng cậu – Harry Potter từ khi mang lên người danh hiệu Cứu thế chủ, thì những thứ này cũng đã định trước là được đặt lên vai cậu, không thể buông xuống.

Đó là lý do mà cậu phải gánh vác trách nhiệm cho mọi người.

Ma lực tăng lên, sau đó ma lực đen giống như tìm được một lối ra, đột nhiên tràn về phía Harry.

“Harry.” Sirius vội vàng muốn ngắt pháp thuật, nhưng đũa phép như bị dính lại không rút ra được, vài giây sau tất cả ma lực đen đều tràn vào người Harry.

“Phốc.” Một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra từ miệng Harry, vài giọt đọng lại trên quần áo..nhưng phần lớn đều rơi lên người Sirius.

“Harry!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Gần nhất tạp đã chết có một có.



Trình độ không bình thường, mọi người thỉnh thoảng cảm a!

---

(\*) Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

## 51. Quyển 2 - Chương 51

Chương 51: Hành trình thám hiểm động cây.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Harry, con không sao chứ.” Bỗng nhiên tất cả ma lực đều biến mất, Sirius ôm lấy thân thể gần như khuy xuống của Harry, lo lắng đến nỗi nói năng lộn xộn.

“Con không sao” Khác với những người còn lại thấy lo lắng thì Harry tốt lắm, tốt đến không thể tốt hơn. Hắc ma pháp này tiến vào cơ thể chẳng những không khiến cậu khó chịu, mà còn làm toàn bộ cơ thể cậu cảm thấy ấm áp dạt dào, thả lỏng và thoải mái, áp lực trên lồng ngực cũng được giảm bớt không ít, một ngụm máu kia dường như mang đi rất nhiều thứ.

Cậu giật giật đôi chân vừa nãy có chút nhuyễn, đứng lên.

“Con thật sự không sao?” vẻ mặt Sirius vẫn lo lắng.

“Không sao.” Harry lắc đầu, rồi nhìn về phía Tụ linh trận.

Ma pháp trận vừa rồi còn đầy hắc ma pháp giờ đã vỡ thành từng khối, trở nên nhợt nhạt và yếu đi, vỡ vụn đến nỗi không nhìn ra hình dáng.

Chắc là...không sao.

Harry thở phào một hơi, không có ảnh hưởng của Tụ linh trận nên ngay lập tức cả cánh rừng như được mưa to gột rửa, rục rỡ hẳn lên.

Không có hắc ma pháp dày đặc, ngay cả hô hấp cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng sao cơ thể vẫn luôn có cảm giác chưa đủ... “có lẽ tại vừa rồi tiêu hao ma lực quá nhiều” Harry thoải mái nghĩ.

Dù sao đi chăng nữa thì giải quyết xong một quả bom hẹn giờ, cũng là chuyện khiến người ta vui vẻ.

Harry phủi tro bụi trên người, đồng phục màu đen của Hogwarts gần một nửa đã biến thành xám, cậu phủi một hồi rồi mới phát hiện ra ba vị phù thủy khác đang dõi theo cậu.

“Xảy ra chuyện gì?” Harry hỏi.

“Harry, khu rừng này hạn chế sử dụng pháp thuật sao?” Sirius hỏi, dường như chú nghĩ trong khu rừng này còn tồn tại cái gì đó hạn chế sử dụng pháp thuật.

“Không có a.” Harry mờ mịt trả lời “Vì sao lại hỏi thế?”

“Thế...Harry, vì sao em không dùng ”Scourgify“?” Cuối cùng Tonks mở miệng.

Nhưng Harry lại đưa ra một đáp án khiến người ta không thể cười khổ, chỉ thấy lúc cậu chột nhận ra mà rút đũa phép “Scourgify” áo chùng trên người, thì trả lời Tonks: “Em quên.”

Nga~ xin lỗi chứ, chúng ta không nên yêu cầu một người lớn lên ở giới Muggle có cách suy nghĩ của giới phù thủy.

Thời điểm này, Sirius Black, Nymphadora Tonks và cả Alastor Moody đều bắt đầu kiểm điểm sâu sắc rằng, có lẽ họ không nên để Harry được nuôi dạy lớn lên trong tay Muggle.

Lúc này bọn họ đều đã quên đó là điều được Dumbledore quyết định vì sự an toàn tính mạng của Harry.

Những lo lắng vừa rồi của mọi người đều biến mất theo cùng tiểu tiết mục này.

Đoàn người nghỉ ngơi một chút, rồi lại đi tiếp về phía trước, không ai chú ý trên ma pháp trận đã bị phá hủy lóe lên một ánh đen.

Gió thổi qua cánh rừng tạo ra tiếng sột soạt, sau khi dùng “Point me” vài lần, bọn họ cuối cùng cũng đến đích.

Trừ bỏ Harry, những người khác đều có chút bối rối.

Một cái hốc cây.....quá bình thường.

Cho dù những vết loang cũ trên vỏ cây chứng tỏ lịch sử của nó, mưa đập gió vùi, dầm mưa dãi nắng bao năm đều để lại những dấu vết khó phai trên nó.

Nhưng bất kể thế nào thì đây cũng là một cái cây bình thường, rõ ràng không hề tương xứng với sở thích huênh hoang khoe khoang của Voldemort

“Không cần phải kinh ngạc thế, cái cây này không phải do Voldemort chọn.” Harry kịp thời cởi bỏ nghi vấn trong lòng mọi người “Đây là kiệt tác của Ravenclaw.”

“Đây là nơi cất giấu vương miện của Ravenclaw?” Tonks kinh hô.

“Đúng vậy.” Harry gật gù đầu “Sau khi Voldemort cầm vương miện Ravenclaw đi, thì cất cuốn bút ký của hắn ở đây. Mọi người đã xem qua ký ức của con nên trước khi mở chỗ này ra, con muốn mọi người thử đoán xem rốt cuộc là cái gì khiến người ta mất đi ký ức về nội dung trong bút ký.”

“Albus chưa thảo luận qua với con sao?” Sirius nhăn mày lại, dường như có chút nhức đầu.

“Không, con và thầy ấy từng thảo luận nhưng lại kết luận trước tiên nên nghe đề xuất của mọi người.” Harry nhanh chóng trả lời.

“Potter, lúc trước khi cậu lấy cuốn bút ký có cảm giác được gì không?” Moody kinh nghiệm phong phú nhất nên là người đầu tiên mở miệng hỏi.

“Không, không có dù chỉ một chút.” Harry trả lời “Nhưng điểm đó mới là kỳ lạ nhất, bất kể pháp thuật gì cũng đều có dấu vết sử dụng, nhưng lần đó con lại không cảm nhận được dấu vết nào.”

“Có lẽ vì thời điểm đó nồng độ hắc ma pháp trong khu rừng quá cao, nên con không cách nào phân biệt?” Sirius suy nghĩ rồi đề xuất một khả năng.

“Có thể, nhưng còn một khả năng.” Moody tiếp tục nói “Đó chính là, khi chúng ta tiến vào phạm vi của Tụ linh trận thì đã trúng pháp thuật của Voldemort.”

“Vâng.” Harry gật đầu “Điều này con và Albus đã đoán, và cho rằng Voldemort kết hợp pháp thuật của mình với hắc ma pháp trên Tụ linh trận nên mới khiến người ta không đề phòng, vì dù sao thì để đến đây cũng phải xuyên qua khu vực hắc ma pháp nồng đậm kia. Mà xét hành vi của Voldemort, chẳng khó đoán là hắn sẽ tận dụng điểm này.”

Sirius gật đầu: “Quả thật là hành vi của Voldemort.”

“Độc được con đưa cho mọi người trước khi xuất phát là dùng để phòng ngừa tình huống này xảy ra, hiệu quả của độc được có thể ngăn chặn sự ăn mòn của hắc ma pháp lên cơ thể, và cũng ngăn chặn nguyên nhân này. Bây giờ điều con lo lắng là không biết trên cái cây này, hay trên cuốn bút ký của Voldemort có pháp thuật gì không. Sirius, con nghĩ chắc chắn còn nhớ cuốn nhật ký nhà Malfoy...”

“Nhớ.” Về mặt Sirius ngưng trọng “Không thể không nói, đây là vật phẩm ma pháp tà ác nhất mà chú từng nghe qua, hấp thụ sinh mệnh và ma lực của người khác để mình sống lại.”

“Nhật ký nhà Malfoy?” Tonks và Moody cùng hỏi “Đó là cái gì?”

“Là một cuốn nhật ký.” Sirius thấp giọng “Đó là một Trường Sinh Linh Giá của Voldemort, Voldemort có thể hấp thụ sinh mệnh và ma lực của người khác thông qua cuốn nhật ký này, sau khi người sử dụng bị vắt khô thì Voldemort cũng sẽ sống lại.”

“Trường sinh linh giá, đó là cái gì?” Tonks hỏi.

“Một loại pháp thuật tà ác.” Sắc mặt Moody trắng bệch, trong giọng ông ẩn chứa sự tức giận khó mà tin được “Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy cư nhiên dám sử dụng pháp thuật như vậy!”

“Chắc chắn là hắn đã dùng.” Harry chen vào một câu.

“Từ đây, ai có thể nói cho tôi biết trường sinh linh giá là gì không?” Tonks hơi sững sờ mà cắt ngang ba người còn lại.

“Trường sinh linh giá là chỗ chứa linh hồn của một phù thủy sau khi tự cắt ra, và còn là một vật phẩm ma pháp có thể hấp thụ sinh mệnh và ma lực của người khác để sống lại.”

“Cắt linh hồn?!” Tonks che miệng lại, trừng mắt như muốn lòi cả ra “Sao mà làm được?”

“Voldemort chắc chắn làm được.” giọng Harry trầm thấp và nặng nề.

“Nhưng chúng ta chưa từng nghe nói về trường hợp tương tự.” Moody xen mồm “Sao cậu lại biết, cậu Potter.”

“Albus.” Harry mở miệng “Lúc con và Albus nói chuyện từng nhắc đến nó, tuy chưa tạo ra thương tổn thực sự, nhưng cuốn nhật ký của tiền huynh trưởng trường Hogwarts—Tom Marvolo Riddle vẫn rất nguy hiểm.”

“Vậy cuốn nhật ký đâu?” Tonks truy vấn.

“Biến mất.” Harry cười lạnh “Vị bị Avada Kedavra bắn ngược, nên Voldemort may mắn thu lại được mảnh linh hồn của mình, bây giờ hắn đã là một kẻ điên linh hồn đầy đủ.”

“Kẻ điên linh hồn đầy đủ.” Sirius huýt sáo “Miêu tả thật chính xác.”

“Thế nên con không biết cuốn bút ký kia là sao, con chỉ có thể xác định nó không phải Trường sinh linh giá mà thôi.”

“Sao cậu đoán vậy, cậu Potter.”

“Vì nếu là trường sinh linh giá, thì khi lấy nó vết sẹo của con sẽ đau.” Harry cười lơ đãng “Cái chuông báo động tốt phải không?”

“Harry ”

“Số phận gắn liền con và hắn, kết cục đã được quyết định ngay từ đầu.” Harry vừa nói vừa đi tới trước hốc cây “Con phải đối mặt.”

Thanh âm tê tê phát ra từ miệng Harry, tuy những người còn lại đã sớm được Dumbledore nói cho việc Harry biết Xà ngữ, nhưng vừa nghe thấy tiếng đầu tiên đã thấy lạnh cả người.

Giống đường ống trong nhà vệ sinh nữ ở Hogwarts, hốc cây nhanh chóng xoay tròn lên rồi lộ ra một lỗ hổng tối om và sâu thẳm.

“Chúng ta cần phải nhảy xuống.” Harry nói “Ở dưới rất rộng, ngoại trừ cuốn bút ký còn có không ít thứ, những vẫn nên cẩn thận vì nơi này có thể có lời nguyền.”

Ba người gật đầu rồi cùng ếp lên người một cái “Protego”, sau đó Harry lại vẫy đũa phép ếp thêm cho mỗi người một thần chú nữa.

“Đây là gì?” thấy lá chắn trên người được phủ thêm một quang sáng màu trắng nhạt, Sirius đưa tay ra sờ sờ.

“Để phòng ngừa một số thứ, tìm ra được từ trong thư viện nhà Malfoy.”

Im lặng

Càng im lặng hơn...

Ngay trước khi Harry nhảy xuống động cây thì nghe thấy tiếng gào của Sirius: “Harry, con rút cuộc từng giao du với bao nhiêu gia tộc Slytherin!”

Loại bỏ sự bất đồng giữa các Nhà.....quãng đường dài a!

Harry ềm thêm lên người một thần chú trôi nổi, rồi mới nhớ ra chưa nói cho mấy người phía sau, sau đó —

Đầu tiên là một chú chó đen lớn nhảy xuống đất, Harry thâm gập đầu, cậu nên tin tưởng với số trò đùa dai của Sirius thì đồng mật đạo của Hogwarts cũng đủ đường thành thói quen cho chú.

Tiếp theo Moody cũng dùng thần chú trôi nổi đi xuống. Harry tiếp tục thâm gập đầu, mất phép Moody thật sự chẳng có ngồi không.

Cuối cùng

“..... AAAA” Tonks ~ rõ ràng.

Quả nhiên, tin vào thần kinh vận động của Tonks cũng gốc như tin Voldemort là người tốt.

Sirius đi đến nâng Tonks dậy, bắt đầu quan sát tình hình bên trong động cây.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thế là người nào đó chăm chỉ muốn hôm nay tăng gấp đôi.

## 52. Quyển 2 - Chương 52: Phiên Ngoại Kiếp Trước 2: Anh Hùng

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Draco, anh thấy cái chết là gì.”

“Cái chết?” quý tộc nằm trên ghế híp mắt lười biếng “Cái chết là tối tăm, là mất đi, là bi thương, là độc được thơm ngọt nhất.”

“Phức tạp vậy?” Astoria từ từ rót hồng trà vào tách “Vậy Harry Potter vì sao phải chết chứ?”

“Đó là ý nguyện của cậu ấy.” Malfoy rướn người lên khỏi ghế “Astoria, dạo này em nên nghỉ ngơi nhiều một chút, sắp sinh rồi mà sao còn chạy khắp nơi như thế?”

“Là vì sắp sinh nên mới cần phải đi lại, Narcissa luôn chê em béo quá.” Astoria đỡ cái bụng to, hơi ngả vào sau vai chồng “Thực ra Draco, em nhớ lại học trường Potter.”

“Thân ái, sao hôm nay em luôn nhắc tới Harry vậy?” Draco khó hiểu nhìn vợ.

“Có lẽ là vì Scorpius sắp ra đời.” Astoria trả lời “Em luôn nghĩ, ranh giới giữa sự sống và cái chết có vẻ cũng không rõ ràng như chúng ta nghĩ, đặc biệt là với phù thủy như chúng ta.”

“Nhưng cái chết của Harry là không thể tránh khỏi.” Draco lắc đầu “Astoria, em có ấn tượng gì với Harry?”

“Ánh mặt trời, không biết sợ, người dũng cảm và luôn có dũng khí đi khiêu chiến tất cả mọi quy tắc, em nhớ người bị viện trưởng căm ghét và đau đầu nhất là anh ấy.”

“Đúng vậy, đây là những gì mọi người thấy ở Harry.” Draco gập đầu “Nhưng thực ra, đó cũng không chân chính là cậu ấy.”

“Không chân chính?” Astoria khó hiểu “Vì sao? Học trưởng Potter là Cứu thế chủ được thầy cô thiên vị, thành tích học tập cũng không tồi, thông minh, thể thao tốt, ân, và cả không năm nào không có sự tích anh hùng, Slytherin cũng có không ít cô gái thâm mến anh ấy.”

“Anh biết, thực ra hồi đó anh với Pansy cũng từng nói Harry là một đối tượng không tồi.” Draco thâm trả lời “A, Astoria, em tóm anh làm gì?”

“Không có gì?” Astoria nhướn mày “Anh nói tiếp đi.”

“Em cũng biết đó, quan hệ giữa anh và Harry trong trường không tốt, thậm chí có thể nói là hồngбет, cả hai bọn anh đều suýt nữa giết chết nhau.”

“Em có nghe nói, là lần ở câu lạc bộ quyết đấu à?” Astoria bỏ một quả nho vào miệng.

“Không hoàn toàn.” Draco rất không quý tộc mà khẩy khẩy tóc mình “Thực ra cậu ta suýt nữa đã giết anh hồi năm sáu, dùng thần chú ”Sectumsempra” của giáo sư Snape.”

“Thần chú đó là gì thế, em chưa từng nghe qua?” Astoria nói.

“Bản cải tiến của thần chú cắt, lực sát thương rất lớn, nếu giáo sư Snape không đến thì anh đã đi đời nhà ma rồi.”

“Thật kỳ lạ khi các anh cuối cùng còn trở thành bạn bè.”

“Đúng vậy, anh cũng biết nó rất kỳ quái.” Draco gật đầu “Anh vốn cho rằng bọn anh sẽ ghét nhau tới già, nhưng nếu không có cơ hội lần đó, thì bọn anh có lẽ cả đời cũng chẳng thể bắt tay giảng hòa.”

“Cơ hội gì.” Astoria thờ ơ hỏi.

“Đây là bí mật giữa anh với cậu ấy.” Draco cười trả lời “Vả lại chuyện này đã không còn quan trọng, quan trọng là cậu ấy đã chiếm được thứ mình muốn.”

“Cái gì?”

“Bình yên.” Draco trả lời “Cậu ấy vẫn luôn tìm kiếm một gia đình, nhưng giờ đã đánh mất...nên cậu ấy chỉ còn lại bình yên.”

“Harry lúc nhỏ.” Draco nói tiếp “Đây là về sau anh mới biết, tuy đối với mỗi đứa trẻ lớn lên ở giới phù thủy thì Harry Potter là cậu bé trong truyền thuyết, nhưng thực ra cuộc sống của cậu ấy khác biệt rất lớn với những gì chúng ta nghĩ.”

“Khác biệt rất lớn?”

“Astoria, em cảm thấy cuộc sống của một hoàng tử trong truyện cổ tích phải như thế nào?”

“Àn? Không có bánh mì phải đi ăn thịt (HMH: tức là cuộc sống sung sướng không phải nếm trải cực khổ)?” Astoria nghĩ nghĩ trả lời.

“Một khía cạnh.” Draco gật đầu “Nhưng cuộc sống thời thơ ấu của Harry..., dĩ nhiên không phải Harry nói mà là sau đó anh điều tra được, em đem cuộc sống một hoàng tử đảo ngược lại thì ra cuộc sống của Harry.”

“Sao lại nói thế?”

“Cậu ấy a.” Draco cười cười “Bị nhốt trong phòng xép, nấu cơm, dọn dẹp, quét sân, không cho ăn cơm và còn bị ức hiếp, nói thật hồi nhỏ anh còn chưa nghĩ đến cuộc sống như thế. Anh vẫn nghĩ cậu ấy ở trong cung điện vàng, có người hầu hạ, biết tất cả như Merlin.”

“Kết quả là khi đến trường, anh phát hiện ra tất cả khác với những gì mình nghĩ?”

“Đúng vậy.” Draco trả lời “Anh thất vọng, thật sự anh không tin thằng nhóc ăn mặc rách rưới thậm chí có phần nhút nhát này là Harry Potter, dù cậu ta thực sự có dũng khí của Gryffindor nhưng chỉ là một người bình thường.”

“Mà anh ấy còn cự tuyệt anh?”

“Đúng, rồi anh bắt đầu quá trình đối xử với cậu ta suốt bảy năm học, ngay từ đầu là giận hờn trẻ con, sau đó là lập trường, lập trường không được lựa chọn.”

“Anh ấy thực ra rất tự ti?”

“Đúng vậy.” Draco lắc đầu “Tự ti, nhạy cảm và cả cô độc, cậu ấy biết cái gì là tốt là nên, nhưng vì chưa từng được người khác đối xử thân thiện nên cậu ấy mới coi trọng nhà Weasley như thế.”

“Anh ấy không phải là người cùng một thế giới với chúng ta?”

“Có lẽ thế.” Draco nói “Anh nhớ hồi mới nhận thức từng hỏi cậu ấy ”chúng ta giống nhau sao?” Cậu ấy trả lời: “Nếu cậu chỉ chúng ta đều là phù thủy.” sau đó anh mới hiểu được, ngoại trừ cùng là phù thủy thì bọn anh chẳng có điểm nào giống nhau.”

“Bất kể là xuất thân, địa vị, lập trường và cả tâm lý. Nói thật, Astoria, ở một góc độ nào đó thì anh không thiếu thứ gì, còn Harry thì cái gì cũng không có.”

“Thật đáng thương.”

“Không, cậu ấy không đáng thương.” Draco lắc đầu “Cậu ấy là một anh hùng nên không cần người khác thương hại, nếu hồi còn sống chúng ta không thể cho cậu ấy cái gì thì sau khi chết cũng không cần thương hại. Harry Potter là một con sư tử Gryffindor, một con sư tử dù lại nghèo túng, lại khổ cực, lại thất bại thì cũng không cần sự thương hại. Bọn họ sẽ ra sức thực hiện những gì mình muốn, nhưng nếu những nguyện vọng đó đã biến mất, thì họ nhất định sẽ ung dung đối mặt với cái chết.”

“Đây là Harry Potter?” Astoria thấp giọng hỏi.

“Có lẽ..., chỉ ít thì đây là Harry Potter trong mắt anh.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhìn xem có phải có chút khác biệt không?

Cái phiên ngoại kiếp trước này không dựa theo tình tiết trong truyện, là trình tự hợp lý, mọi người có thể thấy được.

## 53. Quyển 2 - Chương 53

Chương 52: Cấu thể chủ bị khổng chế.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Trong động cây bắt ngờ lại rất rộng rãi và sáng sủa.

Pháp thuật hoang dã đảm bảo cho ánh sáng không bao giờ tắt, còn ma lực cường đại thì giúp cho không khí trong động mát mẻ.

Một vài dụng cụ thí nghiệm lộn xộn được đặt bên cạnh, Moody đi đến xem xét một chút rồi kết luận: “Là dụng cụ của thuật luyện kim, xem ra Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hình như từng nghiên cứu gì đó trong này.”

“Nơi này có dấu vết thí nghiệm.” giọng Sirius truyền đến từ chỗ khác.

“Thật nhiều sách, tôi còn không biết Voldemort thích học tập thể đấy.” Tonks phải đi tro bụi trên đồng sách, rồi bị chúng làm cho ho khan.

“Những gì cô không biết còn nhiều lắm.” Moody chen vào một câu “Thấy cái này không?” ông chỉ vào một quả cầu.

“Quả cầu thủy tinh để bói toán?” Tonks nhìn nhìn, nói.

“Không phải.” Sirius xen vào “Tôi nhớ trong chương trình huấn luyện Thần Sáng từng nói qua về thứ này, đây là quả cầu cao cấp dùng để theo dõi và giám thị.”

“Tonks, sao cô vượt qua được chương trình huấn luyện Thần Sáng vậy?” vẻ mặt Sirius bắt đặc đi.

“Điểm nguy trang của tôi tương đối cao.” Tonks ra vẻ hiển nhiên.

Ba người còn lại há hốc mồm nhìn Tonks.

Tonks khó hiểu hỏi: “Mấy người sao thế?”

“Không, không sao.” Ba người cùng lắc đầu.

Đợi đến khi ba người lục soát hết phòng một lần xong thì đều nhìn về phía Harry.

Cuối cùng, Sirius vẫn là người mở miệng trước: “Harry, con nói cuốn bút ký ở đâu?”

“Ngay chỗ con đứng.” Harry cười giảo hoạt.

“Cái gì?” ba người nhất thời nhìn nhau “Harry, sao con không nói sớm?”

“Con chỉ muốn để ba người thăm thú phòng Voldemort chút thôi mà.” Harry nhú mày “Nơi này chẳng phải phản ánh tất cả đặc điểm của Voldemort sao?”

“Đặc điểm của Voldemort?”

“Ngoại trừ một đồng rách nát cũ kỹ thì chị chẳng thấy gì khác.” Tonks lắc đầu trả lời.

“Hắn là một kẻ rất biết cố gắng, và còn thật chăm chỉ, thật thông minh.” Sirius thấp giọng “Nên hắn mới trở thành Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

“Đúng.” Harry khá vui vẻ mà gật đầu “Nhưng dù sao thì con nghĩ quan trọng nhất không phải ở chỗ hắn rất thông minh hay hắn rất chăm chỉ, rất cố gắng, rất tà ác, giàu tham vọng như thế nào, mà nằm ở.....”

“Nằm ở cái gì?”

“Nằm ở bản thân hắn, dù sao chẳng nữa cùng chỉ là một người mà thôi.” Harry vuốt tay rồi kết luận.

“Điều đó ai chả biết.” ngữ khí Moody có vẻ hơi tức giận, Tonks sửng sốt vì không rõ Moody rốt cuộc là đang tức giận điều gì.

“Đúng vậy, điều này ai cũng biết.” Harry nhìn về phía Moody “Nhưng ông cũng không thể phủ nhận rằng mọi người thường quên mất điểm này, và nó cũng là nguyên nhân tại sao chúng ta đã lâu không dành được chiến thắng. Trên thế giới này không có huyền thoại, bất kể là Grindelwald, Albus, Voldemort, hay là con.”

“Hãy để những hành động của Voldemort luôn khiến mọi người quên mất điểm này.” Harry cười lạnh, lùi về sau hai bước rồi phát ra âm thanh tê tê.

Mặt đất đột nhiên lõm xuống một cái hố nhỏ không sâu, từ trên nhìn xuống có thể thấy một cuốn bút ký đang lẳng lặng nằm đó.

Tonks hưng phấn tiến lên, muốn thò tay...

“Khoan đã.” Moody ngăn cô lại.

“Sao thế?” Tonks nhìn Moody “Harry đã từng xem qua cuốn bút ký này, chẳng lẽ sẽ có vấn đề gì?”

“Chúng ta không biết điểm then chốt của lời nguyện có phải nằm ở mặt trên của nó không.” Sirius nhìn về phía Harry “Để chú.”

“Sirius.” Harry lắc đầu.

“Chú là cha đỡ đầu của con.” Sirius kiên trì nói.

“Đừng quên chỉ có mỗi con là người từng thực sự cầm nó, Sirius.” Harry rút đũa phép ra “Huống chi chẳng ai nói là muốn dùng tay lấy cuốn bút ký này.”

“.....”

Nhìn Sirius sững sờ đứng đó, Harry cười cười ngồi xổm xuống, vươn cái tay rảnh ra – cầm cuốn bút ký.

“Harry!” Sirius vừa rống lên thì đột nhiên thấy vài luồng khí đen từ trong người Harry xông ra “chỉ lưu” chui vào cuốn vở.

Sắc mặt Harry lập tức trở nên trắng bệch, hai mắt mê mang, người lão đảo.

“Con không sao chứ Harry.” Sirius ôm con đỡ đầu của mình, lần này tình hình thật không xong.

“Con.....” Harry còn chưa kịp trả lời thì khí đen vừa chui vào cuốn vở lại đột nhiên bay ra thẳng về phía Harry, Sirius phóng một cái “Protego” nhưng hoàn toàn không có hiệu quả, chỉ biết trở mắt nhìn luồng khí đen này chui về trong người cậu.

Rồi...một luồng ánh sáng đỏ xuất hiện.

“Stupefy!”

“Harry, con làm gì thế?” Sirius né được thần chú xem chút nữa bắn trúng, cả kinh kêu lên.

“Sectumsempra!” trả lời Sirius là ánh mắt lạnh lẽo cùng thần chú có lực sát thương cực lớn của con đỡ đầu.

“Chết tiệt, cậu ta đã bị khống chế.” Moody và Tonks đều tự ếm thêm cho mình “Protego”.

“Stupefy.”

“Petrificus totalus!”

“Colloportus.”

Thần chú như mưa trực tiếp ụp xuống đầu Harry, nhưng thiếu niên lại luôn thoát khỏi từng thần chú một cách thần kỳ, giống như đã sớm được luyện tập cả vạn lần.

Sirius chỉ cảm thấy từng đợt quặn đau trong lòng, tuy từng nghe nói qua nhưng đến giờ phút này, chú mới chợt nhận ra con đỡ đầu của mình đã từng phải trải qua những gì. Rốt cuộc phải là cuộc sống như thế nào, mới có thể khiến một người tránh công kích như cá gặp nước như thế.

Nhưng lúc này không phải người chết thì ta mất mạng, nếu như nói ba người họ còn thủ hạ lưu tình thì rõ ràng Harry đã từng bước ép sát, so sánh hai điều đó với nhau thì có vẻ Harry đã giỏi hơn họ rồi.

“Chết tiệt!” Moody bắt đầu sốt ruột “Imperio.”

“Mad-eye!” Sirius chặn pháp thuật đó lại, giữ dũa phép Moody “Ông cứ nhiên dùng lời nguyên không thể tha thứ.”

“Không ”Imperio” thì chẳng lẽ cậu hy vọng tôi dùng “Crucio”?” giọng Moody to đến điếc cả tai “Cậu nhìn tình huống bây giờ đi, chúng ta phải ngăn cậu ta lại.”

“Vậy để tôi làm.” Sirius quyết định buông dũa phép của Moody, lưu loát quay lại gào về phía Harry “Imperio.”

Cảm giác thỏa mãn trống rỗng lần thứ hai xâm nhập vào đại não, Harry có thể cảm nhận được sự vui sướng ngọt ngào, nhẹ nhàng này khiến người ta không thể thoát ra, không, cậu có thể thoát khỏi nó, cậu đã từng thoát rất nhiều lần.

“Buông dũa phép.”

Giọng nói quen thuộc.

Nhưng buông dũa phép? Không, cậu sẽ không bỏ xuống.

“Buông dũa phép.”

Thanh âm vẫn tiếp tục.

Nhưng cậu không cần..... cậu không thể..... cậu không thể!

“Con không thể!” Lời nói vừa thốt ra, lời nguyên độc đoán nhanh chóng mất hiệu lực, nhưng.....

“Harry?” Lần này là Tonks thận trọng nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tập đã chết có một có, gần đây xảy ra chuyện gì thế? Cảm giác chất lượng hành văn giảm xuống, tốc độ sáng tác cũng không thể đi xa hơn.

## 54. Quyển 2 - Chương 54

Chương 53: Tự do.



Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Tonks.” Harry mở mắt “Em xảy ra chuyện gì?”

“Harry, vừa rồi em.....” Tonks định bước lên, nhưng lại bị Moody và Sirius cùng ngăn lại.

“Cậu là ai?” Moody hỏi.

“Harry, Harry James Potter.” Lúc này Harry nhận ra vừa rồi nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không hai người trước mặt sẽ không dùng ánh mắt xa lạ như vậy để nhìn cậu.

“Harry Potter, năm nay con bao nhiêu tuổi.” Sirius đột nhiên hỏi một câu kỳ quái.

Harry nhú mồm, cậu nhanh chóng nhận ra ý của Sirius nhưng.....cậu nhìn nhìn Moody và Tonks, vậy có phải quá bất cần hay không.

Cuối cùng cậu cũng mở miệng nói ra vài từ: “40” Cậu trả lời.

Tonks và Moody đều kỳ quái nhìn Harry và Sirius.

“Harry, con dọa bọn chú chết khiếp.” Sirius rớt cuộc cũng yên tâm bước tới.

“Vậy rớt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì.” Mắt Harry vẫn mê mang, cậu vô thức cúi xuống nhặt cuốn bút ký lên, giờ chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Vừa rồi cậu giống như bị khống chế.” Moody trả lời, liếc sang cuốn bút ký trên tay Harry: “Chúng ta về trước đi, có chuyện gì sau hẵng nói.”

“Được.” Harry lấy ra một đồng xu, chỉ vào nói “Portus.”

“Ở đây có thể sử dụng khóa cổng?” Tonks ngạc nhiên.

“Àn.” Harry gật đầu “Việc dùng khóa cổng trước đây phổ biến hơn độn thổ nhiều, hơn nữa cũng khó gặp bất trắc.” cậu vẫy tay với những người còn lại “Còn ba mươi giây, mọi người lại đây đi, chúng ta trở về Hogwarts.”

Moody, Tonks, và cả Sirius đều đặt tay lên khóa cổng.

“30.”

“15.”

“5.”

“4.”

“3.”

“2.”

“1.”

Rồi dị biến đột ngột xuất hiện, không biết vì sao Moody lại buông khóa cổng ra, hai tay kéo lấy Sirius và Tonks.

Nhưng chậm rồi.

Hai người đều bị lốc xoáy pháp thuật cuốn đi, để lại Moody một mình trong động cây, ông nhớ tới tia sáng đỏ hiện lên trong mắt Harry lúc này mà lòng đầy sợ hãi.

Khóa cổng xoay tròn mấy vòng rồi dừng lại, Tonks và Sirius mở mắt ra nhìn quang cảnh xa lạ xung quanh.

“Nè Harry, khóa cổng của em có phải bị lỗi không.” Nhìn quang cảnh xung quanh, Tonks thắc mắc hỏi.

“Không, tất nhiên là không.” Harry cười đến thoải mái.

“Vậy đây là chỗ nào.” Tonks định hỏi tiếp nhưng lại bị Sirius ngăn cản, trong đôi mắt nâu của animagus đầy kinh ngạc, khó tin, nhưng phần nhiều là giận dữ.

“Rốt cuộc cũng phát hiện ra?” Harry giả cười, cơ thể rồi rầm vụn vụn, trong đôi mắt xanh mơ hồ lộ ra một sắc đỏ.

“Lão không cần gạt bọn ta.” Sirius lắc đầu “Đây là chỗ nào?”

“Vậy tôi phải nói cho mọi người, đúng không?” Harry bước lên vài bước rồi cười xoay người, nụ cười kia như của ma quỷ giữa ban ngày, ẩn giấu sự quỷ quyệt và thích thú, sau đó miệng cậu ta phun ra lời nói khiến lòng người ta thất lại.

“Vậy để phù hợp với lễ nghi, cho phép ta hoan nghênh những vị khách mới đến, đi vào, trang viên của Lord Voldemort.”

Lúc này trời đã tối, mọi thứ trở nên không rõ ràng trong màn đêm tối tăm, những ngôi sao bị cất giấu sau những đám mây, chỉ còn thấy ánh sáng mơ hồ từ chòm sao Polaris.

Trong đôi mắt thiếu niên đã không còn màu xanh, huyết sắc che phủ màu sắc vốn có của mắt Harry, tà ác khát máu.

“Vậy mời hai người đi theo ta.” “Harry” liếc mắt thấy Tonks cầm chắc đũa phép, lạnh lùng bổ sung một câu “Ngoan ngoan chớ chống cự.”

Tonks đang định phản bác thì đột nhiên bị Sirius giữ tay lại, lắc lắc đầu.

“Xem ra cha đỡ đầu vẫn có đầu óc hơn.” Harry cười nhạo nói.

“Không cần khoác da Harry gọi ta là cha đỡ đầu!” Sirius thấp giọng quát, giờ trông chú giống như một con thú bị thương.

“Nga, vậy chú hy vọng ta gọi chú là gì? Cha đỡ đầu.” Harry cười khê.

“Lão không phải là Harry.” Sirius gầm gừ.

“Ta có nói là mình không phải sao?” Harry đảo mắt “Ta chính là Harry Potter, với lại ta chẳng phải đã trả lời được vấn đề của mi sao? Sao mi biết là ta không phải?”

“Lão.....”

“Yên tâm, bọn mi sẽ mất tích, còn Harry Potter sẽ trở thành Cứu thế chủ. Sau đó thế giới phù thủy sẽ ở trong tay ta.” Harry bắt đầu cười, nụ cười âm trầm làm người ta nổi da gà.

Khi ba người đến gần trang viên, Tonks và Sirius liền phát hiện ra khắp nơi đều là bụi gai, không thấy một bóng người.

Sau đó Harry bước tới hai bước, gõ lên tay nắm cửa.

Một cái, dừng một chút, lặp đi lặp lại, sau hai lần ngắt quãng.

Cửa bật mở.

Nháy mắt, cả trang viên được thấp đèn sáng trưng

“Hai vị khách quý.” Sau tiếng “ba” nhỏ, một gia tinh mặc khăn trà xuất hiện trước mặt mọi người.

“Chủ nhân bảo tôi dẫn ba vị đến đại sảnh.” Rồi mắt gia tinh trừng lớn, hình như rất ngạc nhiên về người đứng trước mặt, nó hét lên “Harry Potter!”

“Dobby, đúng không?” Harry cười mở miệng, nhưng ánh mắt của người phía sau lại lộ ra vẻ lo lắng.

“Dobby, chạy mau!” Sirius đột nhiên mở miệng, chú từng nghe qua tên Dobby từ Harry, chú không hề muốn Dobby vô duyên vô cớ gặp phải họa sát thân.....

Nhưng không còn kịp nữa...

“Stupefy!”

“Harry” rút đũa phép ra, ngay lập tức định trụ gia tinh.

Trong lúc tia sáng phóng ra, hắn đã suy nghĩ rất nhiều...giữa Harry Potter và gia tinh Dobby có nhiều thứ đáng dùng như vậy, sao hắn lại không lợi dụng cho tốt chứ?

Hắn là mảnh hồn trong đầu Harry Potter, nhưng cũng là chính bản thân Harry Potter, hắn đã ở cùng với Cứu thế chủ này suốt 40 năm.

Không, không cần nghi ngờ, thật sự là 40 năm. Tuy hắn có vẻ đã bị tiêu diệt trong trận đại chiến ở Hogwarts, nhưng trên thực tế hắn chỉ bị tiêu diệt phần tương liên với Voldemort. Hắn vẫn còn sống, ẩn núp và chờ đợi, đúng vậy, hắn có trí nhớ của Voldemort nhưng hắn đã không còn là Voldemort thật sự. Hắn có hỉ nộ ái ố của Harry Potter nhưng hắn cũng chẳng phải là Harry Potter.

Từ sau khi đi vào thế giới này, hắn phát hiện mình và Voldemort lại tiếp tục nối liền với nhau thông qua Avada Kedavra, nhưng chẳng sao vì hắn đã là một sự tồn tại đầy đủ và độc lập.

Hắn chỉ cần một thân thể, hắn chỉ cần trở thành một người độc lập, mà Voldemort có thể làm được nên lúc Harry đi vào Albania lần đầu tiên, hắn đã thông qua hắc ma pháp nồng đậm và dấu vết pháp thuật trên lời nguyện để liên lạc với Voldemort.

Giờ hắn đã tự do, cuối cùng hắn cũng không còn phải sống nhờ vào người khác.

Hắn sẽ nhanh chóng trở thành một người đầy đủ, độc lập và tự do.

Nhanh thôi.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Số lượng từ 2000+, nhưng xin tha thứ cho một đứa nhỏ bị mẫu thân hô đến chém giết đòi đoạt máy tính, cuối cùng là sẽ nhanh chóng cường chế tịch thu và quan trọng nhất là hoàn toàn không có cảm hứng văn chương..

## 55. Quyển 2 - Chương 55

Chương 54: Thắng lợi của Voldemort.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Vậy hai vị khách quý, mời đi theo ta.” “Harry” đột nhiên dùng “Expelliarmus” thừa dịp hai người bất cẩn cướp lấy đũa phép, rồi mỉm cười chìa đũa phép vào Sirius và Tonks.

Giờ hai người đã không còn sự lựa chọn nào khác, dù cho phía trước có gì đang chờ thì họ cũng bắt buộc phải đi.

“Chúng ta đi.” Sirius che trước người Tonks, đi về phía trước.

“Còn nữa, đừng hòng chạy trốn, ở đây dù là khóa cổng hay độn thổ thì cũng là có vào mà không có ra.” “Harry” mỉm cười.

“Bọn ta sẽ không chạy trốn.” Ánh mắt Sirius trở nên sắc bén “Không phải ai cũng sợ Voldemort.”

“Nga?” “Harry” giương mắt lên “Người dũng cảm, nhưng bọn mi có thể dũng cảm được bao lâu chứ?” Đặc biệt khi ta cũng phải khuất phục dưới chân hắn – hắn thậm chí bổ sung thêm một câu trong lòng.

“Cho đến khi chết.” Sirius dứt khoát trả lời “Bọn ta sẽ không khuất phục dưới kẻ độc tài ác độc.”

“Độc tài? Ác độc?” “Harry” lắc đầu “Điều đó quan trọng vậy à?” Hắn dừng một chút rồi lại nói “Nếu ta nhớ không lầm thì bọn mi đều là người thuộc gia tộc thuần huyết, vì sao lại không nguyện trung thành với Chúa tể Hắc ám?”

“Lão thì sao?” Sirius đột nhiên mở miệng “Lão một lòng trung thành với Chúa tể Hắc ám? Mảnh hồn của Chúa tể Hắc ám hay còn gọi là Tom Riddle?”

“Harry nói cho mi rất nhiều thứ, Black.” “Harry” cười lạnh “Nhưng đôi khi biết nhiều cũng chẳng phải chuyện tốt, đúng không?”

“Không thể phủ nhận việc lão là mảnh hồn, nhưng nếu lão chính là Voldemort thì sao lại chịu hạ mình chứ?” Sirius lạnh lùng nói “Cuối cùng các người cũng là chó mèo cắn nhau mà thôi.”

“Ta đã không còn là Chúa tể Hắc ám.” Lúc này đối phương không còn khẳng khái nguy trang thành Harry Potter, mà khách quan thừa nhận thân phận của mình “Nhưng chẳng sao, ta là Harry Potter, hay chỉ cần mọi người cho ta là Harry Potter cũng đủ rồi.”

“Harry?” Tonks cười lạnh “Em ấy không phải người như thế.”

“Ngoại trừ Albus.” Tom đột nhiên khẽ nói.

“Cái gì?” Sirius loáng thoáng nghe thấy tên Albus, nhưng chú lại nghĩ mình nghe lầm, vì dù sao thì đối phương cũng nên kêu Albus là Dumbledore thay vì “Albus”.

“Dumbledore, lão ta luôn là một lão hồ li.” Tom thần nhiên nói “Lão ta có thể nhìn thấu rất nhiều thứ, đặc biệt là.....”

“Thế nên lão cần phải suy nghĩ lại tốt một chút về chủ ý nguy trang thành con đỡ đầu của ta, Riddle!” Dù điều kiện hiện nay không cho phép Sirius vui vẻ, nhưng chú vẫn không che giấu được chút hả hê trong lòng.

“Đây là vấn đề của ta.” Tom lạnh lùng nói “Giờ bọn mi nên lo lắng cho bản thân trước đi.”

Sirius ngẩng đầu, phát hiện hóa ra mới nói chuyện có một chút mà họ đã đến trước cánh cửa lớn giữa trang viên Voldemort, cánh cửa bằng đá Obsidian lộng lẫy, nếu quan sát kỹ thì có thể phát hiện mỗi hoa văn trang trí trên đó đều là một phần của ma pháp trận.

“Thật là kiệt tác” chú thầm thở dài trong lòng, lần đầu tiên trong đời chú cảm ơn những hắc ma pháp đáng ghét mình được học hồi trẻ, giờ những tri thức này có lẽ có thể cứu mạng chú.

“Tri thức không có đúng sai.” Đột nhiên, chú nghe thấy người thanh niên phía trước nói “Chỉ có người dùng nó mới là đúng hay sai.”

“Lão lấy lập trường gì để nói điều đó?” lần này Sirius nghe rõ từng lời của đối phương “Lão cho mình là ai chứ?”

“Mi cảm thấy ta là ai?” Tom thần nhiên trả lời, nhưng hình như chẳng mong được đáp lại nên trực tiếp đẩy cửa ra, cánh cửa lớn đến dọa người nhưng phía sau lại trống trải đến nỗi có thể nghe rõ từng tiếng bước chân.

Không có hương thơm của hoa, không có trang trí, không có những vật dụng tạo cảm giác xa hoa như quý tộc, tất cả mọi thứ đơn giản đến nỗi khiến người ta khó chịu.

“Vào đi, Lord đang chờ bọn mi.” Tom đẩy Sirius và Tonks vào phòng khách bên trái.

Ngai vàng trên cao, tuần mỹ mà tà mị.

Là Voldemort.

Người đàn ông với đôi mắt đỏ ngời thẳng trên ngai vàng, cười như không cười đánh giá những người đứng dưới bậc thang.

Ba kẻ quen thuộc mà xa lạ.

Hai thành viên hội Phượng Hoàng, và một cái trường sinh linh giá si tâm vọng tưởng muốn độc lập.

Ngông cuồng và muốn đối đầu với Lord Voldemort, quá ngu xuẩn.

Nhưng giờ những kẻ này vẫn chưa thể chết, vừa đúng lúc có thể thí nghiệm độc dược thú vị lần trước Severus đưa, còn cái trường sinh linh giá kia thì cứ dưỡng đã, có khi có thể mang lại tác dụng vượt quá sức tưởng tượng?

Nghĩ đến đây, người đàn ông mắt đỏ tê tê nói, khác hẳn với cảm giác khi Harry nói xà ngữ, xà ngữ của Voldemort mang theo hàn khí và sát ý âm trầm khủng bố hơn.

Sau đó, Sirius đột nhiên nhớ tới Harry từng nói — Voldemort thích dùng xà ngữ giết người.

Từng cơ bắp trên người Sirius căng lên theo bản năng, tuy không biết cố ý hay vô tình, hoặc có thể là quá tự tin mà ngoại trừ lấy mất đũa phép, thì Tom vẫn không dùng bất cứ biện pháp hạn chế nào với hai người. Nhưng hắn đã quên một điều quan trọng, chú Sirius Black là một animagus, còn Tonks thì lại là phù thủy biến hình, chỉ cần là nơi có người có vật thì dù không cầm đũa phép, hai người vẫn có thể dễ dàng ngụy trang rồi đào tẩu.

Nhưng Tom thật sự không nghĩ đến sao?

Chuyện đó gần như là không thể.

Sirius có thể cảm giác được thần kinh mình đang phát ra tiếng cọt kẹt, từng giây từng phút đứng trước mặt Voldemort gần như đều là hành hạ.

Chú chỉ có một cơ hội duy nhất.

Chú phải đào tẩu, mang theo Tonks đi cùng.

Còn Harry, Sirius nhìn thiếu niên đã không còn là con đỡ đầu của mình, lòng thất lại từng cơn.

Đúng rồi, sau khi trốn thoát chú có thể ở lại gần đây để quan sát, còn Tonks thì về báo tin cho Hội Phượng Hoàng.

“Đúng, cứ vậy đi!” Mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nên Black đã hoàn toàn không tính đến việc họ có bao nhiêu khả năng trốn thoát khỏi tay Voldemort.....

Lúc này, theo âm thanh tê tê của Voldemort, một con rắn khổng lồ bò ra từ sau ngai vàng trượt xuống nền đá cẩm thạch.

Là Nagini.

Độc xà do Voldemort nuôi dưỡng.

Nghe nói Voldemort thường đem Tử thần Thực tử không nghe lời cho Nagini ăn tươi.

Lúc này, trong lòng Sirius có chút khủng hoảng, rõ ràng là chú không biết được liệu animagus của mình có trốn thoát khỏi mồm con rắn Nagini được không.

Chú không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không mọi thứ sẽ chấm hết.

“Nagini, đưa hai kẻ kia xuống hầm, đừng ăn bọn họ, đêm nay mày sẽ có thịt bò để ăn.” Voldemort tê tê nói, nếu Sirius và Tonks biết địa vị của mình trong lòng Nagini còn không bằng chút thịt bò thì chẳng biết là vui hay buồn đây.

Thế nên học ngoại ngữ là rất quan trọng, nhưng đôi khi nghe không hiểu cũng có thể bảo vệ lòng tự trọng của mình khỏi bị phá hủy.

“Tom, mi đưa họ xuống dưới đi, nhớ là tốt nhất đừng có phạm sai lầm.” Voldemort cuối cùng cũng dùng tiếng người để nói với Tom.

“Vâng, thưa Lord.” Sau khi Tom cúi chào thì chìa đũa phép vào hai người “Đi thôi.”

Đồng thời, Nagini bò theo trước mặt ba người.

Một bước, hai bước, ba bước.

Sirius và Tonks đều quan sát xung quanh mình, miễn có cơ hội trốn thoát thì họ phải nắm lấy.

Nhưng đáng ngạc nhiên là cửa sổ của bốn bức tường đều được ếm pháp thuật cực mạnh, dưới tình huống không có đũa phép thì họ hoàn toàn không có cách nào trốn khỏi đây.

“Bọn mi không đi được.” Tom ở bên cạnh nói “Ngay cả ta là người cầm đũa phép trong tay cũng chẳng dám nói mình có thể miễn cưỡng ra ngoài, mi nên ngoan ngoãn theo ta đi, nếu không muốn chết ngay lập tức!” Tom bổ sung thêm một câu.

Tonks và Sirius dùng tay ra hiệu với nhau, cuối cùng quyết định im lặng theo dõi mọi việc.

Còn Tom thì nhìn thấy tất cả nhưng chẳng nói lời nào.

Sau khi đi xuống khoảng ba tầng, Tom đưa hai người vào một tầng hầm.

Chẳng phải ngục tù mà giống một phòng thí nghiệm dưới lòng đất hơn, có không ít dụng cụ thí nghiệm.

“Bọn mi không cần trông đợi mình có thể làm được, các dụng cụ ở đây đã có từ rất lâu rồi, không có nguyên liệu thì chẳng làm được gì đâu.” Tom nhìn Sirius rồi trực tiếp phá tan ảo tưởng trong lòng chú.

“Lão không lo bọn ta sẽ bỏ trốn sao?” Sirius hỏi.

“Animagus hay phù thủy biến hình?” Tom cười “Bọn mi cứ thử đi?”

Tonks và Sirius cực kỳ sợ hãi, họ đều thử biến hình..... nhưng chẳng có gì xảy ra.

“Biết rồi chứ.” nhìn vẻ mặt của hai người, trong lòng Tom đột nhiên có chút không đành lòng. Không, sao lại thế, hẳn không phải là Harry Potter, thứ hẳn muốn chỉ có tự do.

“Vậy ngoan ngoãn ở đây đi.” Sau khi gọi lại Nagini đang nóng lòng muốn nuốt hai người kia vào bụng, Tom khóa cửa rồi đi về phía đại sảnh.

Dọc đường không biết vì sao ngực bắt đầu quặn đau, rồi vị máu tươi bắt đầu trào lên cổ họng, làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra? Vì sao sự liên kết giữa linh hồn và thân thể đột nhiên lại không ổn định như thế, chết tiệt!

Hắn hung hăng đâm lên vách tường, từng đợt hắc ma pháp truyền đến từ ma pháp trận trên tường khiến hắn dễ chịu hơn.

“Có vẻ là liên quan đến pháp thuật” Tom thầm kết luận.

Hắn phải duy trì sự cân bằng pháp thuật trong người, nếu không nhầm thì e rằng sự cân bằng pháp thuật này là thủ đoạn đầu tiên mà Voldemort dùng để kiểm tra hắn.

Nhưng hẳn sẽ không dễ ông ta làm được điều đó, hẳn độc lập và tự do, không thể ai có thể nắm trong tay.

Hắn không cần thế giới tôn thờ mình là Lord, vì hắn không phải Voldemort, nhưng hắn sẽ không để bất cứ kẻ nào kiểm soát mình.

Nghĩ đến đây, Tom nuốt xuống ngụm máu trong cổ họng, ho khan vài tiếng rồi đi đến bữa tiệc.

Nếu hẳn đoán không lầm, với tính cách của Voldemort thì đây phải là một bữa tiệc dành cho Tử Thần Thực Tử để chúc mừng hắn cuối cùng cũng chiếm được “Cậu bé sống sót”\_\_ Harry Potter.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tình tiết trong chương này thay đổi lớn a, từ đây trở đi không phải một quyển khác, nhưng cũng giống như bước mà một phần mới.

## 56. Quyển 2 - Chương 56

death-eater-mask-2

Chương 55: Buổi tiệc Tử Thần Thực Tử.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Thi đc 2 môn rồi, còn 7 môn nữa \*bò lê lếch\* T\_T)

Đứng cách phòng tiệc khoảng 20m, mà Tom đã có thể thấy ánh sáng và âm thanh từ buổi tiệc. Tử thần Thực tử...một đám ngu xuẩn cứ nhiên đi tin Voldemort có thể cho máu thuần thống trị giới phù thủy. Vì đã thấy qua tương lai nên hẳn sẽ không giống đám người này.

Huống chi một kẻ điên tự lừa dối bản thân lâu đến nỗi xem lời nói dối đó là sự thật như Voldemort thì có thể làm được gì? Nếu như có nhiều gia tộc thuần huyết chống lưng như vậy..... Nhưng mà theo trí nhớ của bản thân thì hẳn trong quá khứ cũng chẳng phải đã từng xem những lời dối trá đó thành sự thật sao, hiện tại hẳn có tư cách gì để nói những người khác chứ?

Không, mình không phải là Voldemort! Tom lắc lắc đầu, hẳn là chính mình, hẳn có mục tiêu và cuộc sống của riêng bản thân hẳn.

Nghĩ đến đây, Tom lấy lại bình tĩnh rồi thu liễm pháp thuật trong cơ thể, cảm thấy hai mắt của mình biến lại thành màu xanh mới chậm rãi đẩy cánh cửa trước mặt ra.

“Harry Potter!” Hình như vì cửa chính mở ra nên tất cả mọi người đều dời tầm mắt về phía cửa, mà đứng ở cửa lại là người không một ai nghĩ tới.

“Chủ, chủ nhân, Harry Potter sao lại ở đây?” Bellatrix nhảy ra, vọt tới trước mặt Voldemort, ngón tay chỉ vào cậu nhóc rồi vọt vàng hồi.

“Bella.” Voldemort nheo mắt lại nhìn thuộc hạ vừa xông lên, vẻ mặt rõ ràng là không vui.

“Có lẽ ta không cần phải nói lý do mình ở trong đây cho ngươi.” Tom bước lên hai bước rồi đứng yên trước mặt Voldemort.

“Harry.” Voldemort mỉm cười hài lòng nhìn Tom “Hoan nghênh đến với vương quốc của ta.”

“Vâng, chủ nhân của tôi.” Lúc này, Tom cuối cùng đã khụy gối, hôn lên áo chùng của người đàn ông trước mặt.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng đột nhiên lại trào lên một cảm giác không cam lòng và phần nộ mãnh liệt.

Đó là cảm giác của Harry Potter.

Có lẽ ở một góc độ nào đó thì hẳn là một bộ phận của Harry Potter nên áp chế không được.

Nhưng về mặt hẳn lại không có bất cứ thay đổi gì.

Voldemort rất vừa lòng còn Tử thần Thực tử thì lại kinh ngạc.

Không ai nghĩ đến Cứu thế chủ mấy năm trước còn từng quyết đấu với Voldemort ở St Mungo, giờ lại có ngày quỳ gối hôn lên áo chùng của Chúa tể Hắc ám. Thế nhưng mỗi người ở đây cũng không cách nào phủ nhận sự thật trước mắt.

Nếu lúc này nhìn vào đôi mắt đỏ như máu của Voldemort, thì có lẽ mỗi người đều sẽ thấy một câu: Chúa tể Hắc ám không gì không làm được.

Chỉ có Tom một mình quỳ ở đó, nhắm hai mắt lại.

“Đứng lên đi.” Voldemort nhìn Harry-Tom hôn lên áo chùng rồi mới mở miệng. Chỉ là có chút cảm giác kỳ quái xẹt qua trong lòng...nhìn chính mình hôn lên áo chùng của mình thật sự cũng chẳng tính là vui vẻ gì.

“Cám ơn chủ nhân.” Tom đứng dậy, cúi đầu.

“Bây giờ, nhờ vào — Harry.” Voldemort rõ ràng là cố ý chọn một cách gọi thân mật “Cuối cùng cậu ấy đã biết được chỉ có Chúa tể Hắc ám mới có khả năng mang lại những gì mình muốn, nên tự nguyện phục vụ cho ta. Đồng thời, nhằm thể hiện sự xem trọng và để thuận tiện cho những bước tiếp theo trong kế hoạch, ta sẽ không ban dấu hiệu Hắc ám. Nhưng cậu ta sẽ có được quyền lực lớn hơn tất cả các người, nếu có vấn đề gì lúc không có ta thì có thể xin ý kiến của cậu ấy.”

Những lời này giống như sấm sét, giáng xuống giữa đám Tử thần Thực tử.

Một đám người trùm nón, mang mặt nạ không đợi được mà bắt đầu thì thầm với nhau. Nhưng Voldemort cũng không ngăn cản.

Hắn ung dung nhìn nhóm Tử thần Thực tử đưa ra ý kiến cá nhân của mình với việc này. Hắn có đủ kiên nhẫn để sắp xếp một tương lai, chỉ cần hắn đạt được sự bất tử, chỉ cần hắn lắng lắng chờ đợi — tế đàn.

Bất quá hai tên Dumbledore và Grindelwald...dù hắn có đủ lòng tin là họ sẽ không điều tra được gì, nhưng có hai kẻ đủ sức mạnh đang không ngừng ngăn chân mình cũng chẳng phải chuyện đáng vui vẻ.

Hắn cần vạn vô nhất thất. (1)

Nghĩ đến đây, hắn nhìn về phía Tom—một Trường sinh linh giá không nghe lời, hơn nữa còn là một trường sinh linh giá hắn không cần, đây rõ ràng là một lựa chọn tốt để làm vật hi sinh.

“Harry.” Voldemort mở lời thì cả đại sảnh yên tĩnh trở lại trong nháy mắt, mọi người đều ngậm miệng lại và ngẩng đầu lên.

“Chủ nhân.” Tom cúi đầu “Xin phân phó.”

“Mi không nên ở lại lâu trong này, lý do vì sao thì trong lòng mi chắc đã rõ.” Voldemort nói.

“Vâng thưa chủ nhân, tôi hiểu được.” Tom gật đầu.

“Buổi tiệc tối nay là tổ chức cho mi.” Ánh mắt mang theo một chút hàm xúc không rõ của Voldemort quét qua tất cả Tử thần Thực tử “Thỏa sức hưởng thụ đi.”

Nói xong câu này, Voldemort rời đi.

Để lại Tom và Tử thần Thực tử ở phòng tiệc.

“Tên xảo quyệt!” Tom không nhận được mà thầm mắng trong lòng, vì biết năng lực Legilimency [Chiết tâm trí thuật] của Voldemort nên vừa rồi hắn vẫn luôn giữ đầu óc ở trạng thái trống rỗng, không nhớ tới và cũng không suy nghĩ gì. Nhưng một khi người nọ rời khỏi phạm vi ảnh hưởng pháp thuật, thì rốt cuộc hắn cũng không nhận được mà thầm mắng trong lòng.

“Để ”Harry Potter” lại giữa một đám Tử thần Thực tử, ý kiến của hắn rất hay!”

“Harry Potter.”

Thanh âm điên cuồng mang theo sự bất mãn, vừa nghe đã biết là mụ đàn bà Bella kia, nếu Bella có thể coi như một thuộc hạ dùng được khi hắn vẫn còn là Voldemort, thì bây giờ...Bellatrix chắc chắn là một sự phiền toái.

“Phu nhân Lestrage.” Harry chọn một cách xưng hô khéo léo.

“Hả?” bất ngờ là Bella lại không hề nói gì gay gắt “Ta không ngờ Harry Potter lại có thể biết rõ về gia đình quý tộc như thế.”

Châm chọc, châm chọc trắng trợn.

Ngay cả Harry Potter cũng chẳng biết chồng mụ là ai.

Tom giả cười mở miệng: “Thật không may, làm người thừa kế cuối cùng của gia tộc Potter, ta nghĩ mình cần một chút thường thức đối với xã hội quý tộc.”

“Bella.” Một người đàn ông đứng bên cạnh mở miệng, dựa vào trí nhớ Tom có thể phân biệt được người nọ chính là Walden Macnair, tên đao phủ nổi tiếng của Ủy ban toàn quyền xử lý sinh vật nguy hiểm thuộc Bộ pháp thuật. (HMH: ở đây mình lấy nguyên văn về chức vụ trong truyện gốc nhé ^^)

“Chuyện gì?” Bellatrix quay đầu lại, bất mãn hỏi.

“Nếu chủ nhân tín nhiệm Harry Potter thì hiển nhiên là có lý do, không nên gây sự.” Macnair nói.

A? Lúc này lại đến phiên Harry kinh ngạc, hắn nhớ Macnair chẳng phải kẻ có đầu óc gì cho lắm. Hiện giờ tuy trong lời nói thì y đang bao che, nhưng thực ra lại ngầm nghi ngờ sự tín nhiệm mà Voldemort dành cho hắn.



Bất quá y không nghi ngờ sai, giữa hắn và Voldemort vốn không có chút tín nhiệm nào...lợi dụng và bị lợi dụng, bọn họ chỉ cần thông qua đối phương để lấy được thứ mình muốn, thậm chí hắn còn không ngại đẩy Voldemort trên con đường của sự hủy diệt.

Hắn sẽ rất vui vẻ khi thấy Voldemort bị giết.

“Macnair.” ngữ khí Tom lãnh đạm “Ta nghĩ, ý nghĩ của chủ nhân chưa đến lượt mi có thể phỏng đoán.”

Tất cả Tử thần Thực tử đều phát ra âm thanh hít khí, đúng vậy, không ai trong họ quên mình còn mang theo mặt nạ...nhưng Harry Potter lại có thể nhận ra được họ chỉ bằng giọng nói. Điều đó có thể cho thấy hắn hiểu rõ bọn họ đến cỡ nào.

Rốt cuộc thông tin này là Voldemort nói, hay khi hắn còn ở hội Phượng Hoàng đã biết hết cả rồi.

Nếu hội Phượng Hoàng đã hiểu biết về Tử thần Thực tử đến cỡ này, thế thì lẽ đâu.....

Lúc Tom đang bị vây quanh giữa Tử thần Thực tử, thì Lucius Malfoy lại đứng ở ngoài phạm vi đó.

Không hề nghi ngờ, nếu Harry Potter xuất hiện ở trong này khiến ai bị đả kích nhiều nhất...thì người đó là Lucius Malfoy. Làm người thừa kế của một gia tộc có từ xa xưa, Lucius hiển nhiên là không dự định hoàn toàn tin tưởng Voldemort.

Thế nên y ngấm đồng ý cho đứa con duy nhất giao lưu với Harry Potter. Hơn nữa với những tin tức đôi khi đứa con vô tình tiết lộ ra, rõ ràng phần thắng của hội Phượng Hoàng cũng đã rất chắc chắn.

Nhưng bây giờ..... ngay cả Harry Potter cũng đứng về phía Voldemort.

Harry Potter thật sự đứng về phe Voldemort, hay giống như ông bạn già Snape của mình..... Không, giờ y chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nếu không, chỉ cần một lần bất cẩn thì gia tộc Malfoy sẽ vạn kiếp bất phục. Bất quá, Snape.....đúng rồi, Draco hình như từng nhắc tới quan hệ giữa Harry Potter và lão bằng hữu này của y cũng không đơn giản như bên ngoài. Có lẽ cậu ta có thể cho y một đáp án, chẳng qua nếu tùy tiện nói cho Snape...đúng rồi! Còn việc vì sao Voldemort không biết chuyện của Snape nữa, nếu Harry Potter thật sự quay ngược sang phe Voldemort thì sao có thể không tố giác Snape?

Hay là thiếu niên đang cười vô hại trước mắt này đã sớm bán đứng ông bạn già của mình rồi, chẳng qua Voldemort không tin hoặc định quan sát phán đoán thêm một thời gian.

Nhưng dù sao chẳng nữa thì cũng có thể nhìn ra được, trong chuyện này ông bạn già của y có vị trí không đơn giản.

Nếu bắt lấy sợi dây này thì không chừng có thể tìm ra một cơ hội sống sót.

Nghĩ đến đây, y lùi về sau hai bước, hiện giờ bảo trì im lặng mới là thái độ tốt nhất.

Đáng tiếc ý trời không như nguyện, ngay khi Lucius hận không thể thu nhỏ bản thân lại...tốt nhất là trong suốt không ai thấy, thì Rodolphus đã lớn tiếng kêu lên: “Chuyện này mi nên tự mình hỏi Lucius, những quý tộc nhỏ như bọn ta không thể biết được chuyện cơ mật của gia tộc Malfoy.”

Nhà Lestrage chết tiệt!

Nghe thấy mình bị chỉ đích danh, Lucius hận không thể mắng ra ngay tại chỗ, chẳng qua sự giáo dục của quý tộc không cho phép y làm vậy.

Ngay sau đó y đi lên phía trước, nheo mắt đánh giá thiếu niên nhưng chẳng nói câu nào.

“Ngài Malfoy.” Nhìn người đàn ông trước mắt, Tom đưa tay làm một chuyện chẳng ai ngờ tới...hắn vươn tay đoạt mặt nạ của Lucius.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đi a, sau khi viết xong quên lưu chương nên hoàn toàn bị mất hết a, muốn viết lại năm trăm chữ nhưng bị mẹ tịch thu máy tính, trước tiên đưa chương này lên, ngày mai nhất định sẽ tăng gấp đôi! Ô ô ô.

(1) Vạn vô nhất thất: vạn không sai một, ý ở đây là không hề có một chút sai sót nào.

## 57. Quyển 2 - Chương 57

Chương 56: Bùa truy tung.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: Thi xong thêm 2 môn nữa rồi =)), năm nay đề môn nào cũng “vui”)

Abras.....

Nhìn gương mặt giống với người đàn ông trong trí nhớ đến sáu phần, trong lòng Tom phát ra một tiếng thở dài.

Abraxas là học trưởng của mình, thuộc nhóm Tử thần Thực tử đầu tiên và cũng là người duy nhất mình từng yêu trong quá khứ. Không, đó không phải tình yêu, Voldemort không cần tình yêu mà chỉ cần một.....

Tom thầm thở dài, thời gian quá lâu nên hẳn đã sớm không còn phân rõ được tình cảm của mình với Abraxas khi xưa rốt cuộc là gì. Có lẽ là vì hồi đó mình quá hèn nhát, bị mê hoặc bởi quyền lực và dã tâm nên ngay cả một chút tình cảm như vậy cũng không muốn thừa nhận. Có thể cũng vì nguyên nhân này nên Voldemort kia mới bị giết trong tay Harry, cho dù biết rõ cả nhà Malfoy hai mặt nhưng cũng không xuống tay quét sạch.

“Harry Potter.” Lucius không hiểu được vì sao “Cậu bé sống sót” lại lộ ra biểu tình hoài niệm với mình, nhưng y cần biểu hiện ra một vẻ mặt phù hợp nên hơi cúi đầu, mở miệng “Có gì phân phó.”

–“Xin ngài phân phó.” Thật lâu trước kia, Abras cũng từng cúi đầu trước mình như thế, mái tóc bạch kim rũ xuống vai. Nhưng lúc này, đột nhiên hẳn lại phát hiện mình không nhớ nổi vẻ mặt năm đó của người nọ, thậm chí còn không biết vì sao người đó lại cúi đầu với mình.

“Abraxas.....” Tom hơi sững sốt mở miệng.

“Hả?” đám Tử thần Thực tử nhìn nhau không hiểu.

“Abraxas là ai?” có người nói nhỏ.

Lucius căng thẳng trong lòng, cân nhắc một chút rồi mở miệng: “Nếu ngài có vấn đề gì, xin cứ nói thẳng.”

“Không, không có gì.” Tom lắc đầu “Giao tình của tôi với con ngài luôn không tồi, thế nên làm hậu bối, tôi nghĩ mình cần tỏ ra kính trọng với ngài một chút.”

Lucius thấy Tom thu liễm vẻ mặt hoài niệm bình thần trở lại, nhưng y xác định suy nghĩ trong lòng đối phương chẳng phải những gì hẳn đã nói ra. Hơn nữa Abras...hồi mẹ còn sống cũng thường gọi cha như vậy, nhưng Harry Potter không thể biết cha y là Abraxas được, trừ phi người trước mặt đây không phải Harry Potter.

Không, điều đó không có khả năng.

Nhưng vì sao lại không có khả năng? Lucius tự hỏi bản thân, cho dù có giống diện mạo thì người trước mặt cũng không nhất định là Harry Potter. Suy cho cùng thì theo những gì y biết, Harry Potter tuyệt đối không thể thỏa hiệp với Chúa tể Hắc ám, mà đối với Chúa tể Hắc ám “không gì không làm được” thì tạo ra một Harry Potter cũng chẳng phải chuyện gì không thể làm.

Nhưng y tuyệt đối không thể tùy tiện đặt câu hỏi, đó là ngu xuẩn. Việc bây giờ y cần lo lắng chính là nếu Harry Potter trước mặt đây không phải thật, thì Harry Potter thật rốt cuộc ở đâu? Hơn nữa, Voldemort tạo ra một Harry Potter như thế là vì lý do gì, nếu hẳn không phải Harry Potter chân chính, thì hẳn là ai?

Còn rất nhiều câu đố đang chờ được giải đáp.

“Ngài là người chủ nhân tín nhiệm, nên ngài ngang hàng với chúng tôi.” Cuối cùng Lucius mở miệng “Đây là buổi tiệc chủ nhân tổ chức vì ngài, ngài có thể quyết định mọi việc theo những gì ngài muốn.”

Lucius tăng thêm hai chữ chủ nhân trong lời nói, hiển nhiên là để nhắc nhở địa vị hiện giờ của Harry với những Tử thần Thực tử còn lại.

Phần lớn Tử thần Thực tử rõ ràng cũng hiểu rõ điều ám chỉ này, những người đang vây thành vòng tròn dần tản ra chừa lại không gian cho Tom.

“Vây, mời ngài hảo hảo hưởng thụ buổi tiệc của mình.” Lucius cúi chào rồi thối lui, ngay lập tức đám Tử thần Thực tử xúm lại bên hắn cũng biến mất.

Giống như những gì hắn đã nghĩ.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều rời đi...mẹ hắn, Abra, Tử thần Thực tử, Hermione, Ron, Sirius.

Không, chết tiệt, hắn là Tom chứ không phải Voldemort, cũng chẳng phải Harry Potter!

Tom dùng răng nanh cắn mạnh môi dưới, cảm thấy mùi máu tươi cùng đau đớn làm đầu óc lý trí trở lại. Đại sảnh vẫn sáng rực ánh đèn, Tử thần Thực tử tụ lại từng nhóm vừa bàn tán vừa nhấp nháp rượu ngon, nhưng Harry lại thấy Lucius ngồi trong góc đại sảnh lờ lợ rượu đỏ, không biết đang suy nghĩ gì.

Bất quá hiện tại hắn không muốn đến quấy rầy người đàn ông kia, hắn cần thu xếp vấn đề của mình. Không giống với suy nghĩ của Voldemort, hắn không sốt ruột trở về Hogwarts mà là cần cam đoan bản thân không lộ ra sơ hở gì, đồng dạng cũng muốn xác định mình có thể bị Voldemort khống chế không.

Hắn cần một nơi yên tĩnh.

Mà trang viên này, hắn biết có không ít căn phòng tuyệt vời như thế, khác với Hogwarts, trang viên Voldemort không phải tài sản của gia tộc Slytherin mà là trang viên của một gia tộc xa xưa được Voldemort phát hiện ra. Bởi vì toàn bộ người thừa kế của gia tộc đã chết, nên Voldemort dựa vào ma lực cường hãn của mình làm cho trang viên này thuần phục, khiến cho nó nghe theo mệnh lệnh của hắn, từ đó trang viên này biến thành trang viên Voldemort.

Còn Tom Marvolo Riddle thì trở thành chủ nhân trang viên.

Thật là châm chọc, bất kể Voldemort có sửa lại tên mình bao nhiêu lần, thì tên ma pháp của hắn vĩnh viễn cũng chỉ có một là Tom Marvolo Riddle.

Nghĩ đến đây, Tom quét mắt sang tất cả Tử thần Thực tử một lần rồi ra khỏi đại sảnh, khi đến trước cửa, hắn cảm giác được một trận dao động pháp thuật đang khuếch tán. Xem ra Voldemort để lại ma pháp giám thị, nhưng tiếc là nó vô dụng với hắn vì tần số pháp thuật của họ giống nhau, kiêu ngạo đến ngu ngốc luôn là nguyên nhân dẫn đến bị tiêu diệt.

Bất quá bây giờ hắn cần khiến Voldemort cảm thấy giống như đang nắm chặt được hắn trong tay.

Hắn để lại tín hiệu rồi đi lên ma pháp, rồi một mình bước trên hành lang trống trải.

Mà lúc này ở quảng trường Grimmauld, Ron và Hermione đang cực kỳ lo lắng.

“Chín giờ.” Hermione nói “Không có phản ứng, nhất định Harry đã xảy ra chuyện!”

“Chờ một chút đi Hermione, bọn mình nên tin tưởng cậu ấy.” Ron ngoài miệng thì nói thế, nhưng lại có vẻ đứng ngồi không yên hơn cả Hermione.

“Bọn mình không thể đợi nữa!” Hermione quẳng quyển sách trên tay xuống “Bất kể pháp thuật của Harry có giỏi cỡ nào, thì cậu ấy cũng chỉ mới 14 tuổi thôi! Thật ra tớ không nên đồng ý cho Harry đi.”

“Cậu biết đó, bọn mình có đồng ý hay không thì cũng chẳng có nghĩa lý gì, điều bây giờ tớ hối hận chính là sao chúng ta không cùng đi!” Ron ngồi xuống sô pha, búng ngón tay “Bọn mình có thể cùng nhau đối mặt giống như hồi trước cùng nhau đối phó với Tử Xà, a~ tuy rằng tớ không biết vì sao Harry biết Hogwarts có Tử Xà. Nhưng tựa như chúng ta cùng tìm kiếm di vật của Gryffindor! Cùng nỗ lực học tập.”

“Harry vẫn xem bọn mình như con nít.” Hermione lay mái tóc nâu của cô “Cậu hắn là nhìn ra được, Ron.”

“Đúng thế, cậu ấy luôn — thành thực như vậy, hơn nữa còn luôn che giấu rất tốt. Cậu ấy nghĩ bọn mình nhìn không ra, nhưng dù sao đi chăng nữa...chỉ cần cậu ấy thật tình xem bọn mình là bạn, thì cũng sẽ có một ngày sơ sẩy. Bất quá, hiện giờ cậu ấy cũng dần dần không xem chúng ta như con nít nữa rồi, tớ không biết rốt cuộc Harry trưởng thành quá sớm, hay là còn gì khác.”

“Cậu ấy gánh vác trách nhiệm nhiều lắm...” Hermione thở dài “Cậu ấy luôn muốn làm tốt nhất và biết tất cả mọi thứ. Đôi khi nhìn cậu ấy có cảm giác như đang nhìn Dumbledore vậy, không hề như Dumbledore sâu không lường được nhưng lại thần bí hơn. Harry nói mình từ nhỏ ở trong nhà Muggle, tớ thật sự khó mà tin được điều đó, có lẽ đây là vận mệnh nên cậu ấy mới là ”Cậu bé sống sót“.”

“Harry không thích cách gọi này.” Ron mở miệng “Cậu ấy không thích làm ”Cậu bé sống sót“...Harry nói điều này khiến cậu ấy mất đi cha mẹ.” Ron nói.

“Tớ biết, tớ có thể hiểu, nhưng mất đi...tớ nhớ rõ vợ chồng Potter còn sống mà, sống trong tình trạng là người thực vật.” Hermione tâm phiền ý loạn “Vì sao Harry lại dùng ”mất đi” trong khi bọn họ có thể được cứu.”

“Tớ không biết.” Ron cảm giác bản thân đang hỗn loạn “Có lẽ còn có ý gì khác, nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là lâu rồi mà chưa có tin tức của Harry...gặp phải nguy hiểm, không thể phát tin tức, mất dấu phép, hay là nguyên nhân khác, hoặc do bùa chú.”

“A, khoan đã.” Hermione nhảy dựng lên “Ron, cậu vừa nhắc nhở tớ, tớ khiến Harry để lại cái này.” Hermione cầm đĩa phép, mở tấm da dê ra vẽ vẽ.

“Một bùa truy tung?” Ron nhìn nội dung Hermione vừa hoàn thành thì lắc đầu “Tin tớ đi, Harry sẽ không thích cái này đâu.”

“Chỉ là ngứa vụn nhất thôi, bọn mình có lý do để lo lắng cho cậu ấy.” Hermione gãi gãi mái tóc rối bời.

[Green]

“Thật là đơn giản.” Nhìn ký tự màu xanh dần xuất hiện trên tấm da dê, Ron thở phào nhẹ nhõm “Bất quá ít ra thì Harry chẳng sao, đúng không?”

“Tớ không dám ếm bùa chú phức tạp lên người Harry.” Hermione nói “Một câu thần chú phức tạp luôn quấy rối sự vận hành của bùa chú, ngay cả cái bùa truy tung này cũng là quà sinh nhật tớ tặng cho Harry mỗi năm. Cậu biết đó, một sợi dây chuyền Golden Snitch mà mặt trên có ếm thêm một cái Protego [Khô giáp hộ thân], thì ở thời điểm quan trọng có thể cứu một mạng người.”

“Hermione, cậu không có đưa cho tớ.” Ron lẩm bẩm.

“Tớ đã sớm làm cho cậu một cái rồi, nhớ không? Quà Giáng Sinh hồi năm hai, cái khăn quàng cổ.” Hermione bắt mắt nói, rồi vô tình quay đầu lại thấy được dòng chữ xanh trên tấm da dê bắt đầu thay đổi.

Màu đỏ tiên diễm loang ra trên trang giấy, dần dần tạo thành một chữ—

[Dangerous]

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đăng trước, kịp thì thêm một chương nữa.....

## 58. Quyển 2 - Chương 58

Chương 57: Vén màn bí mật (Thượng).

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Harry, Harry đã xảy ra chuyện!” Hermione vội vàng chạy từ trên lầu xuống “giáo sư Lupin, Harry, Harry đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì? Chuyện gì? Trò cứ từ từ mà nói.” Lupin vỗ vỗ lưng để giúp Hermione hít thở thuận hơn, rồi nhân tiện lấy tấm da dê trên tay cô.

“Tấm da dê.” Hermione hít sâu một hơi, cầm tấm da dê trên tay Lupin “Thầy xem đi.”

Hai chữ “Nguy hiểm” đỏ tươi lúc ẩn lúc hiện khiến Lupin hít một ngụm khí lạnh.

“Vừa rồi vẫn còn tốt nhưng đột nhiên lại biến thành thế này.” Hermione chỉ vào tấm da dê “Con không biết đã xảy ra chuyện gì, Harry đã hứa sẽ liên hệ với bọn con bằng pháp thuật lúc 8 giờ...thế mà hơn 9 giờ rồi vẫn chẳng có phản ứng gì, nên con liền khởi động bùa truy tung trên người cậu ấy. Nhưng con không nghĩ là...không nghĩ là...” Hermione càng nói càng gấp, gần như không kìm được muốn che mặt khóc.

“Khoan đã nào.” Lupin giữ tay Hermione lại “Đừng gấp gáp, giờ chúng ta tùy tiện chạy ra cũng chẳng được gì, thầy đi liên lạc với hội Phượng Hoàng xem bọn Sirius có truyền về tin tức gì không.”

“Không cần.” Ngay lúc Lupin đang tự trấn tĩnh, thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trong lò sưởi.

“Alastor?” Lupin kinh ngạc nhìn Mad-eye “Chẳng phải ông đi Albania cùng bọn Harry sao? Xảy ra chuyện gì? Hermione nói Harry gặp nguy hiểm, vậy Sirius và Tonks đâu?”

Anh hỏi liên tiếp, giọng nói mang theo sự run rẩy khó mà nhận ra.

“Chúng tôi bị tính kế.” Moody gõ gõ cái chân giả lên sàn “Harry...tôi còn không biết kẻ đó có phải Harry Potter thực sự không nữa.”

“Ông có ý gì?” Ron đứng bên cạnh từ nãy tới giờ rốt cuộc cũng không nhịn được mà hỏi.

“Tôi thấy đôi mắt của cậu ta...sắc đỏ như máu đỏ tôi chỉ từng thấy ở đôi mắt của Chúa tể Hắc ám. Tôi không biết nữa...đúng lúc đó tôi buông tay ra khỏi khóa cảng, rồi mất liên lạc luôn với bọn Black.”

“Đôi mắt màu đỏ gì chứ, sao mấy người lại mất liên lạc?” Hermione trông có vẻ cũng muốn phát điên lên rồi.

“Cô Granger, cô bình tĩnh lại đã.” Moody nói “Tôi khẳng định tính mạng của ba người kia không có gì nguy hiểm, ít ra hiện tại thì không.”

“Sao ông lại khẳng định thế.” Ánh mắt Lupin trở nên tĩnh mịch.

“Nhờ vào cái này.” Moody lấy từ trong người ra ba quả cầu thủy tinh.

“Đây là...?” Lupin cầm lấy quả cầu thủy tinh, xem xét kỹ lưỡng rồi nhìn về phía Moody.

“Là bùa bảo vệ tăng cường.” Hermione giành nói “Tốt rồi..bọn họ, bọn họ còn sống.” Cô nhắm mắt lại thở dài một hơi, kìm nén lại sự ảm ướt trên khóe mắt.

“Đây là do Potter chuẩn bị.” Moody lại gõ chân giả lên sàn “Tôi chẳng biết có phải ngay từ đầu cậu ta đã biết sẽ xảy ra chuyện này hay không mà chuẩn bị nó, nếu lúc ấy tôi không tin vào trực giác mà buông tay khỏi khóa cảng thì không biết giờ tôi đang ở đâu nữa.”

“Harry không hề chuẩn bị khóa cảng.” Thêm một âm thanh truyền ra từ trong lò sưởi, là giọng nói trong trẻo của một thiếu niên “Tôi nghĩ mình có thể giải thích chuyện này.”

Đó là người tuyệt đối không nên xuất hiện trong này, ít nhất lúc này là thế.

“Malfoy!” Ron nâng đũa phép chìa vào thiếu niên tóc bạch kim “Sao mày lại tới đây?”

“Được một người nào đó nhờ.” Malfoy giơ cái lọ trong tay ra, vật thể màu bạc bên trong đang xoay tròn.

“Đây là...ký ức.” Lupin kinh ngạc mà nhìn người thanh niên đột nhiên xuất hiện, vì người giữ bí mật căn nhà này là Dumbledore...nên nếu không phải Dumbledore nói địa chỉ nơi này cho Malfoy thì cậu ta tuyệt đối không thể đến đây. Vậy cũng có nghĩa là Dumbledore tín nhiệm cậu bé trước mặt này, nhưng vì sao lại là nhà Malfoy, sao mấy đứa nhỏ bây giờ lại có nhiều bí mật thế. Còn Harry nữa, cứ nhiên tín nhiệm....anh nhìn sang Ron và Hermione ở bên cạnh...không đúng, Harry cho dù có tín nhiệm Ron và Hermione thì cũng sẽ không giống thiếu niên trước mặt, kia không phải vẻ mặt của một thiếu niên, dù cậu ta có là Slytherin đi nữa.

“Xem ra ông đã hiểu rồi, ông Lupin.” Draco nhàn nhã mở miệng “Nếu đã đoán được thì tôi nghĩ trước tiên ông nên ngồi xuống xem ký ức của Harry đã, xem xong rồi rồi sẽ hiểu thôi. Ngoài ra, Harry nhờ tôi xin lỗi ông, nói là nếu giờ cậu Sirius còn chưa trở về thì tuyệt đối không phải do cậu ta cố ý, bởi vì cậu ta không thể cam đoan là mình tính toán không sót thứ gì. Với lại cậu ta tin rằng Tom Riddle cần vài người để giành được sự tin tưởng của Chúa tể Hắc ám, nhưng Harry chắc chắn sẽ mang cậu nguyên vẹn trở về, dù sao đó cũng là cha đỡ đầu quan trọng nhất của cậu ấy.”

“Cậu biết cái gì, Malfoy.” Hermione nhìn Lupin, rồi lại nhìn sang Draco “Có chuyện gì mà Harry thà là nói cho cậu chứ không nói cho bọn tôi biết, quan hệ giữa chúng ta chẳng tốt như thế đâu, đúng không?”

Trong lời nói của cô mang theo chút khó hiểu, suy đoán, và cả vài phần là thử.

“Granger, cô là một người thông minh.” Draco mở miệng “Ít ra còn thông minh hơn con chồn nào đó, nhưng điều đó cũng chả có nghĩa rằng Harry cần phải nói cho cô tất cả.”

“Mày nói ai là con chồn!” Ron vọt lên.

“Ron.” Hermione túm góc áo Ron lại “Đừng xúc động.”

“Tớ biết.” Ron thu hồi đũa phép “Nói đi, Harry để lại gì cho mày.”

“A?” Khóe miệng Draco nhếch lên một cái giả cười “Có vẻ con chồn còn thông minh hơn những gì đã nghĩ đó nha.” Cậu đặt lọ ký ức trong lòng bàn tay, rồi đặt đũa phép ở miệng lọ lăm bắm gì đó.

Ký ức bắt đầu hiện ra thành bức tranh trong không khí.

“Qủa nhiên cậu là...” Lupin mở miệng, kỹ thuật này chú chỉ từng được nhìn thấy trong ký ức của Harry thôi, nếu thiếu niên trước mặt có thể làm được thế thì thân phận của cậu ta gần như đã được khẳng định chắc chắn.

Ký ức dần tạo thành hình người, Lupin thấy hình ảnh Harry dần hiện ra giữa không trung rồi mở miệng.

“Nếu Remus xem được đoạn ký ức này, thì có nghĩa là con đã không trở về từ Albania, con không biết Sirius có trở về hay không. Bởi vì bất kể ngày mai là ai đi cùng, thì Sirius cũng đều sẽ tranh thủ với Albus để đi theo con, nếu Sirius không trở về...con thật sự rất xin lỗi, con sẽ dẫn chú ấy nguyên vẹn cùng trở về. Thế bây giờ nói sang vấn đề của con một chút, lý do vì sao con không trở về, và cả rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Harry dừng một chút, tiếp tục nói: “Nếu Hermione và Ron không ở đây thì xin gọi họ tới, bọn họ đã không còn nhỏ nên có tư cách biết chân tướng, nếu còn ai khác nữa thì xin lánh đi một chút, đây là do Albus nhờ.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Moody, ông lắc đầu rồi biến mất trong lò sưởi.

“Vậy ai có thể nói cho tớ biết chân tướng là gì hay không?” Ron ngơ ngác nhìn sang Hermione.

“Thế thì đầu tiên, Ron, Hermione, tớ muốn giải thích với hai cậu.” Harry cười mở miệng “Tuy rằng tớ nghĩ các cậu sẽ chẳng để ý gì đâu, chắc là Ron sẽ nhảy dựng lên nhưng Hermione...cậu hẳn là sẽ hiểu cho tớ. Có lẽ các cậu sẽ thắc mắc vì sao tớ vẫn luôn đối xử với các cậu như con nít, đừng nói là cậu không phát hiện ra vì Ron có lẽ đã phát hiện từ trước rồi. Sở trường của cậu là quan sát mà, hơn nữa lại còn rất cẩn thận và tỉ mỉ. Thực tế thì tuổi của tớ và các cậu chênh lệch không ít đâu, tớ đã bốn mươi mà các cậu mới mười bốn, chênh lệch giữa hai cái này e là không chỉ một chút. Tớ đến từ một thế giới khác, chết rồi trùng sinh, ở thế giới trước kia các cậu là bạn tốt nhất của tớ...xin tha thứ cho sự ích kỷ đó, tớ không muốn buông tha tình bạn của các cậu, nên mới tự quyết định kéo các cậu vào cuộc chiến tranh này, trở thành mục tiêu của Voldemort. Thế nhưng tớ nghĩ các cậu sẽ hiểu, giống như châm ngôn của Gryffindor, luôn dũng cảm và can đảm. Còn kể lại nội dung tỉ mỉ thì Remus biết rất rõ, các cậu có thể hỏi chú ấy.”

Nghe xong này đoạn, Hermione và Ron đồng thời nhìn về phía Lupin, nhìn đến khi Lupin không thể không gật đầu.

“Vậy, chúng ta lập tức đi vào trọng điểm.” Harry nói “Tớ nghĩ những người ở đây cũng biết chuyện những Trường Sinh Linh Giá, tớ cũng từng nhắc qua với Ron và Hermione. Còn chuyện tớ là Trường Sinh Linh Giá của Voldemort thì Draco biết rất rõ, lát nữa mọi người có thể hỏi cậu ấy. Điều quan trọng ở đây là cách đây không lâu, tớ phát hiện tình trạng của cái Trường Sinh Linh Giá trong đầu mình không hề giống

với những gì đã biết lúc trước. Đúng vậy, đó là khi lần đầu trở về từ rừng Albania, tớ phát hiện hắc không giống với những Trường Sinh Linh Giá của Voldemort mà tớ từng biết. Là do ảnh hưởng của lời nguyền kia, lời nguyền hắc ma pháp của Voldemort kỳ thật không phải chỉ xóa đi ký ức thôi, mà là thông qua đó làm suy yếu linh hồn một người khiến họ không thể nhớ lại ký ức. Đây là một loại thần chú có sức thương tổn rất lớn, tớ đã tìm được một phương pháp tu bổ linh hồn từ những cuốn sách ở nhà Malfoy. Rồi khi sử dụng huyết chú kia để tu bổ linh hồn, tớ phát hiện ra suy nghĩ của cái Trường Sinh Linh Giá này, có thể nói nó đã không còn là Trường Sinh Linh Giá từ sau khi tớ trúng Avada Kedavra lần thứ hai ở đời trước nữa. Hắc đã độc lập và không hề là nhân cách của Voldemort, nhưng hắc cũng không phải bộ phận của tớ mà hỗn hợp tính cách của cả tớ và Voldemort, đồng thời còn có cả ý thức riêng. Nếu cứ để hắc ở trong đầu tớ suốt, thì một ngày nào đó tớ có thể sẽ bị hắc không chế, vì không thể để chuyện như vậy phát sinh nên tớ mới quyết định mạo hiểm.”

“Harry, con làm ầu quá.” Lupin thầm nói trong lòng.

“Bỏ qua đi, Remus, đây là quyết định được đưa ra sau khi con và Albus thương lượng với nhau, tuy con biết thực ra Albus và Gellert cũng thích mạo hiểm...” mặt Harry đỏ lên một cách đáng ngờ, rồi mới tiếp tục nói “Sau khi thương lượng xong, bọn con quyết định lấy phần nhân cách này ra, không, không phải kiểu như Trường Sinh Linh Giá, mà là lấy ra phần nhân cách chưa được hoàn chỉnh này, mà điều đó thì cần nhờ đến sức mạnh của Voldemort.”

“Chẳng phải Voldemort đã phục hồi lại tất cả cách mảnh linh hồn của hắc rồi sao?” Lúc này, Hermione chen vào một câu.

“Hermione, Ron, tớ từng nói với các cậu là Voldemort đã thu hồi những Trường Sinh Linh Giá của hắc rồi đúng không.” Có lẽ đã cân nhắc đến thắc mắc của hai người nên Harry mở miệng “Đúng vậy, không sai, sau này khi giết tớ thất bại, Avada Kedavra bị bắn ngược và chú thuật của tớ đã gây ra phản ứng kỳ quái khi kết hợp với nhau. Cưỡng ép gom lại tất cả mảnh linh hồn đã bị phân tách của Voldemort, nhưng đó là Trường Sinh Linh Giá mà hắc phân tách ở thế giới này, chứ không phải linh hồn và phần nhân cách trong đầu tớ, nó là phần trọng sinh cùng tớ từ thế giới trước đến đây. Avada Kedavra chẳng qua là đã trùng kiến và nối liền lại phần linh hồn trong đầu tớ với Voldemort. Nói vậy các cậu hiểu không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cố lên cố lên, hôm nay nhất định phải viết xong những gì đã thiếu nợ mọi người!

## 59. Quyển 2 - Chương 59

Chương 58: Vén màn bí mật (Hạ).

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Harry đang mạo hiểm.” Ngồi trên bàn uống bia bơ, Draco lộ ra một bộ dáng đáng yêu hoàn toàn khác hẳn so với lúc ở trường.

“Sao cậu biết mà lại không nói cho bọn tôi?” Tuy vẫn không thể xóa đi tất cả địch ý, nhưng dưới giải thích của Lupin và được Draco bổ sung thêm, Hermione và Ron đã hiểu rõ thêm không ít về chuyện trùng sinh của Harry.

“Sao chứ, nói cho một đứa con nít 11 tuổi vừa mới đến Hogwarts rằng tôi tiếp cận cậu là có mục đích, tôi không phải vì thích cậu mới muốn làm bạn, đó là do ở thế giới kia tôi với cậu là bạn bè, nên bây giờ tôi muốn làm bạn với cậu?” Draco cực kỳ bất nhả mà liếc mắt xem thường.

“Cái này...” Hermione và Ron nhìn nhau rồi đều nở nụ cười, vì chuyện của Harry đã có tin tức xác thực, nên lo lắng trong lòng hai người cũng tạm thời được giải tỏa.

“Nhưng thật sự là rất phức tạp nha, Harry thì từ thế giới kia trùng sinh về đây, còn mày thì có chung ký ức với bản thân ở thế giới kia, thế tại sao bọn tao lại chả có gì chứ?” Ron nói.

“Mày cho rằng việc một ngày nào đó đầu mình bị nhét vào cả đồng ký ức kỳ kỳ quái quái là rất thú vị sao?” Draco liếc mắt khinh bỉ “Hồi đó tao suýt nữa đã bị đồng ký ức xa lạ đó bức đến điên, nếu không phải sau này nói chuyện với Harry, hơn nữa còn có cha đỡ đầu cũng rõ chuyện này, thì tao chẳng biết phải lo liệu thế nào.”

“Sao lại thế?” Ron than thở “Mày chẳng phải biết rất nhiều sao?”

“Không.” Hermione xen vào “Không phải như những gì cậu nghĩ đâu Ron, tuy là cùng chung ký ức nhưng đối với Draco...” Hermione liếc sang Draco một cái “Tôi có thể gọi cậu như vậy không?”

“Có thể, tôi cũng quen rồi.” Draco gật đầu “Nếu con chồn kia muốn thì cũng có thể gọi tôi như thế.”

“Thôi đi, tao đây mà thèm gọi mày như thế à, Malfoy.” Ron giả cười.

“Tao đây cũng sẽ tiếp tục gọi mày là chồn hôi.” Draco bất động thần sắc mỉm cười.

“Được rồi, giờ không phải lúc để tranh hơn thua.” Hermione bắt đầu lắc đầu “Draco, theo những gì tôi biết thì tuy là cùng chung ký ức, nhưng dù sao thì cậu cũng chỉ có mười bốn tuổi nên không phải là người đó.”

“Hoàn toàn đúng!” Draco cao hứng gật đầu “Thế nên Harry luôn đề nghị tôi chớ ra mặt trực tiếp, bất kể là xuất phát từ lo lắng cho nhà Malfoy hay gì khác... có thể nói cậu ta cũng chẳng hoàn toàn tin tưởng tôi đâu. Cậu ấy thật ra rất thông minh, biết làm sao để tách tôi với Draco Malfoy đã từng quen thuộc ở quá khứ ra. Không thể không nói, đôi khi cậu ta tinh táo đến nỗi khiến người ta chán ghét.”

“Đó là phẩm chất riêng của Slytherin bọn mày, đừng có đổ lên đầu Gryffindor bọn tao.” Ron “hừ” một tiếng.

“Kỳ thật tôi cảm thấy Harry Potter rất thích hợp với Slytherin, chẳng qua là ở một số mặt nào đó so với tôi thì cậu ta Gryffindor hơn một chút.” Draco trả lời “Ít ra thì đối với lần mạo hiểm này, cậu ta rõ ràng là Gryffindor hơn nhiều, không Slytherin nào lựa chọn một cách có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào để đi giải quyết vấn đề đâu.”

“Tôi thì không nghĩ thế, Slytherin các cậu chẳng phải cũng có cả đồng người khiêu vũ trên mũi dao hằng ngày đó sao.” Hermione cười cười, đưa cho Draco thêm một ít trà nóng “Không nên uống nhiều bia bọt, cậu cần tỉnh táo để trở lại Hogwarts, bất kể Harry nói cho cậu bao nhiêu mật đạo ở Hogwarts hay bia bọt không có cồn, thì cậu cũng chẳng thể phủ nhận nó luôn mang đến cảm giác say khướt cho người ta.”

Sau khi rót trà cho Draco xong, Hermione cười hỏi Ron: “Muốn một ly không, tuy tớ biết cậu không thích uống trà cho lắm.”

“A, cảm ơn.” mặt Ron đỏ lên, cậu biết nhất định Hermione đã thấy được vẻ mặt vừa rồi của mình, cậu cúi đầu lấy đĩa phép khua về phía phòng bếp nói: “Accio sữa.”

Một bình sữa vững vàng bay tới trên bàn.

Còn Draco chỉ nhìn mọi việc, cười nhưng không nói gì.

Hermione nhìn Ron, rồi khi thấy vẻ mặt dĩ nhiên của cậu thì lắc đầu: “Trà sữa?”

“Ừm, 5:5.” Ron ngồi xuống nói “Malfoy, tao muốn hỏi mày chuyện Trường Sinh Linh Giá của Harry cụ thể là sao, tao còn chưa rõ lắm.”

“Mày muốn rõ cái gì?” Malfoy hỏi.

“Trước kia trong đầu Harry có một cái Trường Sinh Linh Giá, ở thế giới trước nó đã bị tiêu diệt nhưng sang thế giới này thì nó lại xuất hiện, rồi cái Trường Sinh Linh Giá kia còn có nhân cách độc lập như người bình thường. Chính là những điểm đó đấy, nhưng tao vẫn chưa hiểu được.”

“Điều này thì thầy có thể giải thích.” Lupin này giờ vẫn ngồi bên cạnh suy nghĩ gì đó, mở miệng “Trong cuộc đời ở thế giới trước thì Harry là Trường Sinh Linh Giá của Voldemort, chính là một mảnh hồn của Voldemort luôn cùng gắn liền một chỗ với linh hồn Harry. Mà cách duy nhất để Harry giết chết Voldemort từng là thông qua việc tiêu diệt tất cả Trường Sinh Linh Giá của Voldemort, thế cuối cùng hẳn mới bị



giết chết được. Nhưng thực ra không phải tiêu diệt Trường Sinh Linh Giá, mà là giết chết mảnh hồn của Voldemort trong Trường Sinh Linh Giá, phải vậy không.”

Draco gật đầu.

“Vì thế trong trận quyết chiến, Harry để bản thân trúng Avada Kedavra của Voldemort làm mảnh hồn trong đầu bị tiêu diệt, sau đó Voldemort mới có thể bị giết chết.”

“Điểm ấy thì bọn con đều đã hiểu.” Ron nói.

“Thầy nghĩ mấu chốt vấn đề hắc là ở chỗ này, linh hồn Harry ở cùng với mảnh hồn của Voldemort trong thời gian dài đã khiến hai linh hồn dung hợp với nhau để sinh ra một linh hồn mới, hay có thể nói là nhân cách. Nhưng vì phần linh hồn kia chủ yếu là dựa vào kinh nghiệm và suy nghĩ của Voldemort, do đó ở phương diện tự nhận thức thì hắc thiên về gần gũi với Voldemort hơn. Mà hắc cũng không phải Voldemort do có dung hợp với linh hồn Harry, thế nên hắc vẫn bị ảnh hưởng bởi một phần nhân cách và linh hồn của Harry, tuy vậy phần ảnh hưởng này không lớn.”

“Cho nên.....?” Hermione nói “Harry mới nói, nếu không phân phần linh hồn kia ra thì sẽ bị ảnh hưởng?”

“Không, là bị cắn nuốt.” Malfoy nói “Kỳ thật lời nguyên khiến linh hồn suy yếu của Voldemort nghiêm trọng hơn những gì mọi người tưởng tượng nhiều, hiện giờ linh hồn Harry đã bị tổn thương rồi. Sau khi tôi và cậu ấy bàn bạc với nhau thì quyết định thông qua huyết chú với ma pháp trận để gắn kết linh hồn với cơ thể, rồi dựa vào pháp thuật của Voldemort gỡ phần linh hồn kia ra, đưa cho hắc một cơ thể.”

“Vì sao phải thế?” Ron hỏi “Vì sao phải cho cái linh hồn kia một cơ thể, nghiêm túc mà nói thì nó rất có thể trở thành một Voldemort khác.”

“Tôi cũng thấy thế.” Draco giả cười “Tiếc là theo lời người nào đó, thì không thể phán một kẻ chưa làm gì rằng hắc có tội, mà tôi thì chẳng có dư hơi mà đi phản bác cậu ta.”

“Vì sao?” Ron hỏi.

“Vì cậu ấy cũng từng dùng lý do này để đặc xá cho tôi.” Draco cười cười “Tôi từng gia nhập Tử thần Thực tử, hơn nữa còn suýt giết Dumbledore...”

“Dumbledore!” Hermione che miệng.

“Đúng vậy, cuối cùng cha đỡ đầu đã thay tôi gánh lấy phần tội nghiệt kia, ông ấy làm thay tôi, dưới sự nhờ cậy của Dumbledore...ra tay giết cụ ấy.”

“Giáo sư Snape?” Hermione mở miệng “Chẳng lẽ...”

“Đúng vậy, bất kể là ở đây hay ở đó thì cha đỡ đầu vẫn luôn đảm nhận công tác gián điệp, nhưng cuối cùng ông ấy lại chết trong tay Voldemort.” Draco lắc đầu “Cũng may giờ cha đỡ đầu của tôi còn sống.”

“Đúng vậy, mọi người đều còn sống.” Lupin mở miệng “Mà chỉ cần còn sống là còn hy vọng.”

“Vậy giờ chúng ta phải lo liệu sao đây?” Hermione hỏi vấn đề then chốt.

“Đúng vậy, chúng ta phải làm gì.” Ron nói tiếp.

“Tôi nghĩ mấy người chỉ có thể làm một việc.” Draco uể oải gãi tóc.

“Việc gì?”

“Chờ.” Draco thở dài “Chỉ có chờ và sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào để có thể nắm được cơ hội thắng lợi, còn lúc này thì chúng ta chỉ có thể tin tưởng Harry.”

“Nhưng làm sao có thể thế!” Ron đứng lên “Chẳng lẽ chúng ta cứ ở đây chẳng làm gì, để Harry đau khổ đấu tranh một mình?”

“Thế mà cảm thấy giờ này có thể làm được gì, Ron.” Lần này Malfoy không gọi Ron là con chồn, nên ngữ khí của cậu nhất thời có vẻ khách quan và lạnh như băng.

Nghe xong những lời này, Ron như quả bóng cao su xì hơi ngồi phịch xuống ghế.

“Mày hiểu rồi?” Draco nói.

“Tao hiểu.” Ron lắc đầu “Tao hiểu cả rồi, mẹ nó tao chả muốn hiểu gì hết!”

“Ron.” Lupin nói “Thầy đề nghị là trò với Hermione đi ngủ trước đi, thầy nghĩ chắc Moody đã thông báo cho hội Phượng Hoàng rồi. Ngày mai e rằng sẽ có một trận chiến ác liệt. Nếu Harry chỉ đem chân tướng nói cho vài người chúng ta, thì chúng ta phải quyết định tốt xấu cuộc cái gì có thể nói cái gì không.”

Khi nói những lời đó, ánh mắt Lupin đảo qua Hermione và Ron, thấy hai người kia cũng ngầm hiểu gật đầu.

“Đúng rồi, cầm tốt đũa phép của các trò, tuy thầy tin vào phán đoán của Harry nhưng bắt đầu từ giờ chỉ cần ra khỏi quảng trường Grimmauld, tất cả những nơi khác đều không an toàn, các trò phải cẩn thận.” anh bổ sung thêm một câu.

“Nếu không còn việc gì thì tôi về Hogwart.” Draco nói “Mấy người bảo trọng, tuy chiến tranh vẫn chưa chính thức bắt đầu, nhưng nguy hiểm luôn rình rập. Còn nữa, ngày mai chuẩn bị một bình cà phê.”

Câu cuối cùng khiến Lupin, Hermione và Ron đều sững sốt một lát.

Rồi họ thấy Draco mang theo biểu tình thờ dài: “Mấy ngày nay cha đỡ đầu quá mệt mỏi, ngay cả khi có được nâng cao tinh thần, nhưng nếu lúc họp không có cà phê thì tôi lo ông ấy cũng ngủ mất, làm việc cho Chúa tể Hắc ám chẳng dễ đâu.”

Sau đó cậu thấy Lupin nghiêm túc gật đầu.

“Có lẽ giờ sẽ không bị thảm giống như trong trí nhớ, hoặc lúc này đây sau khi xóa bỏ tất cả thành kiến và nghi ngờ ngày xưa, những người cha của mình có thể sống sót.” Lúc tiến vào trong lò sưởi, Draco nghĩ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta tăng gấp đôi, ta tăng gấp đôi, tốt lắm, ta thực hiện lời hứa của mình, cho nên.....có thể mặt dày cầu hồi âm hay không!!! Hôm nay tăng gấp đôi hai chương, van cầu các vị để lại hồi âm!

## 60. Quyển 2 - Chương 60

Chương 59: Harry trở lại.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

(HMH: ô hô hô, bạn Mạc đã thi xong ==) bạn Mạc đã chính thức trở lại=====)))))

Đôi mắt xanh đột nhiên mở ra, sáng trong không chút hỗn loạn nào.

Harry tìm mắt kính đeo vào, thực ra thì mắt cậu cũng chẳng hồng bết như hồi trước, nhưng nhờ di truyền của nhà Potter mà tật cận thị vẫn dính với cậu như bóng với hình.

“Chỗ này...” sau khi mang kính vào, Harry cẩn thận quan sát xung quanh, được trang trí lộng lẫy và mang phong cách cổ xưa nhưng căn phòng cũng không rộng lắm, chỉ đủ đặt một cái giường.

Xem ra mình đã thành công.

Trà trộn vào hậu phương của Voldemort đúng là một kế hoạch mạo hiểm, bất quá giờ cậu đã thành công, việc tiếp theo cần làm là đưa cha đỡ đầu của cậu và Tonks trở về an toàn. Ngoài ra còn một việc khác là gỡ linh hồn Tom Riddle ra khỏi linh hồn của cậu, đối với hai phù thủy cùng có pháp thuật cao thâm, kinh nghiệm phong phú và giỏi tính kế, thì chỉ cần hơn kém nhau một chút đã là trả giá bằng mạng sống. Nhưng tiếc là nhờ tới trí tuệ của Albus và Gellert nên khó khăn lắm cậu mới tính kế hơn được Tom Riddle, chứ nếu xét giữa chính bản thân cậu và Voldemort thì không chỉ hơn kém nhau tí xíu thôi đâu.

Xác suất thắng lợi của cậu có bao nhiêu chứ?

Nhưng dù sao chẳng nữa thì cậu cũng phải cố gắng tiến lên.

Harry cầm chặt đũa phép, đầu tiên phải xác định Tonks và Sirius có sao không.

Tom có để lại thần chú cảnh giới và cả pháp thuật nhận biết ở cửa phòng, nếu nói thần chú cảnh giới ai cũng có thể phát hiện được, thì pháp thuật nhận biết còn lại chính là cạm bẫy ẩn dưới thần chú cảnh giới. Xem ra Tom không phải muốn dùng thần chú này để báo động, mà là muốn biết rốt cuộc ai định theo dõi hắn đến đây.

Harry vẫy đũa phép, một sợi tơ bạc nhảy múa trên đầu đũa.

Quên đi, cứ để nó đi theo, dù sao tối qua sau khi đấu tranh kịch liệt thế, thì Tom nhất định cũng đã ý thức được mình có thể lấy lại quyền chủ động trong thân thể này. Chi bằng khiến hắn căng thẳng thêm chút để rời khỏi thân thể mình sớm hơn.

Tầng hầm giam giữ Sirius và Tonks hôm qua Harry đã thấy trong ký ức của Tom, chẳng qua đến lúc đi vào cậu vẫn bị họ sặc sụa bởi lớp tro bụi dày đặc.

“Vì sao hai người không dùng ”Scourgify“.” Harry vô thức hỏi, nhưng lại ngay lập tức nhớ ra – đũa phép của Sirius với Tonks đều đã bị Tom lấy đi rồi.

Quả nhiên, hai người đều nhìn cậu liếc mắt xem thường.

Mới một đêm không gặp mà Sirius đã có vẻ suy sút rất nhiều, cảm mọc râu lởm chởm và đôi mắt đầy tơ máu, xem ra không hề nghỉ ngơi chút nào, còn mái tóc của Tonks cũng biến thành màu xám ủ rũ.

Harry nhất thời có ý định trả lại đũa phép cho họ.

Nhưng vẫn không được, đầu tiên cậu không biết Tonks và Sirius có tin tưởng cậu hay không, nếu họ lộ ra chuyện gì thì kẻ thứ nhất nghi ngờ chính là Voldemort, lúc đó sẽ thất bại trong gang tấc.

Thứ hai là dù có đưa đũa phép, thì hai người họ chẳng những không thể trốn đi, mà trái lại khả năng bị giết còn tăng thêm.

Cậu không thể bốc đồng mà cần suy nghĩ, nghĩ ra một kế sách vẹn toàn.

Cậu kéo hai người này tới đây thì chắc chắn phải chịu trách nhiệm.

“Riddle.” Sirius đẩy Tonks ra sau lưng rồi hỏi “Lão tìm bọn ta làm gì? Nếu muốn lấy tin tức của hội Phượng Hoàng thì không có khả năng đâu.”

“Con không cần điều đó.” Harry lắc đầu “Còn nữa Sirius, con không phải Riddle, con là Harry.”

“Lão khỏi cần gạt ta.” Sirius cười lạnh “Harry chẳng phải đã bị lão khống chế rồi sao?”

“Thay vì nói con bị hắn khống chế, không bằng nói con để hắn khống chế đi.” Harry mỉm cười, nụ cười quen thuộc này như đột nhiên thúc vào lòng Sirius một cú.

“Tôi không thể tin tưởng cậu.” Tonks nói “Bất kể cậu có phải Harry hay không, thì giờ bọn tôi cũng chẳng thể tin tưởng cậu.”

Câu trả lời này thế mà lại khiến Harry hết sức vừa lòng, điều đó có nghĩa Tom dù muốn cỡ nào cũng không thể lợi dụng thời cơ được. Mà nếu đã xác định hai người họ không có chuyện gì, thì cậu hiển nhiên sẽ có việc quan trọng hơn cần làm, chẳng hạn như đi gặp Voldemort.

Nghĩ đến đây, Harry thả cái gì đó lại trên bàn rồi xoay người rời đi.

Sirius thấy Harry rời phòng, rồi quay lại nhìn về phía cái bàn đen nhỏ phủ đầy bụi.

Trên đó là một lọ thuốc đa dịch!

“Xem ra đúng là Harry.” Sirius thở dài một tiếng, chú không ngờ đến tất nhiên biết dụng ý của Harry khi không giao đũa phép. Việc bây giờ chú cần làm là e rằng chỉ có phối hợp hành động với Harry, bất quá.... “con đỡ đầu a, con không tin tưởng vào Bề quan bí thuật của cha đỡ đầu đến nỗi, ngay cả rốt cuộc phải làm gì cũng không chịu nói cho chú biết sao!”

Harry đứng trước “văn phòng” Voldemort đã ba phút, cậu vừa phát hiện ra mình không biết phải vào bằng cách nào.

Mà hiển nhiên là giờ chẳng có Tử thần Thực tử nào muốn đi quấy rầy chủ nhân của họ.

Nhưng rồi cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra.

Harry không chút lưỡng lự bước vào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nga, hôm nay ít vì lâu chủ muốn viết GGAD, muốn viết GGAD ngắn.

## 61. Quyển 2 - Chương 61

Chương 60: Crucio.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Tom.” Voldemort không ngẩng đầu mà trực tiếp mở miệng nói “Khi nào mi trở về?”

“Trở về?” Harry nói “Ta thật sự không biết ông thế mà vẫn còn dùng từ ”trở về” để hình dung Hogwarts đầy Voldemort.”

“Đừng tưởng mi là một bộ phận của ta thì sẽ không bị ta giết.” Voldemort ngược đôi mắt đỏ lên “Hai người chúng ta chỉ có quan hệ lợi dụng lẫn nhau thôi, điều đó ta nghĩ mi rõ hơn ai hết.”

Harry thấy ngón tay thon dài của Voldemort đặt ngay trước cây bút lông chim màu trắng, cạnh đó là lọ mực đỏ tươi y như đôi mắt của hắn, đột nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc.

“Cho dù ông có tinh táo hơn trước nhiều cỡ nào, thì ta cũng không cần phải khom lưng khụy gối với ông.” Harry nói “Ta đến đây là vì muốn hỏi ông, chừng nào ông sẽ giúp ta rời khỏi cái thân thể chết tiệt này.”

“Không muốn dùng thân phận Harry Potter sao?” Voldemort nheo mắt lại “Chắc mi biết ta giữ lại cái mạng của mi là để làm gì.”

“Ông không cần gạt ta.” Harry lắc đầu “Muốn có một thân thể giống hệt Harry Potter không hề khó, nếu ông lo ma lực không được ổn định thì ta cũng có biện pháp riêng.”

“Không gì đảm bảo đâu.” Voldemort buông bút lông chim, thấy vết mực như máu dính lại giữa ngón giữa và ngón trỏ của hắn càng làm Harry cảm thấy chóng mặt hơn. Đối phương đứng lên, đi đến trước mặt Harry và nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Đôi mắt của mi màu xanh.” Hắn nói.

Harry như có thể cảm thấy hơi thở của Voldemort phả trên mặt mình, hơi ngột nhưng kỳ lạ lại có thể mang đến cảm giác đây là người sống. Vì trước giờ cậu vẫn luôn nghĩ...nghĩ Voldemort là từ địa ngục bò lên.

Nhưng Voldemort bây giờ chắc chắn là còn sống.

“Ta thu lại ma lực bản thân.” Harry trả lời.

“Rất cẩn thận.” Voldemort nhướng mày, động tác này làm hắn trông rất đẹp trai.

“Đồ rắn độc chết tiệt” Harry thầm mắng trong lòng.

“Sáng nay mi đi gặp Black và Tonks?” Tuy dùng câu hỏi, nhưng lời nói của Voldemort lại chẳng có chút nghi vấn nào.

“Đúng.” Harry gật đầu “Lúc ta trở về cần bọn chúng, ta phải khiến chúng nghĩ ta là Harry Potter chứ đúng không?” Harry cười lạnh.

“Mi phải biết nên làm sao cho tốt.” Voldemort buông bàn tay đang giữ chặt cằm Harry ra “Ta cần Hogwarts, sau khi có được Hogwarts ta sẽ đưa mi ra khỏi thân thể Harry Potter.”

“Ông chắc chắn?” Harry cười lạnh, ngoảnh đầu lại kéo một cái ghế ngồi xuống “Đêm qua, ta phát hiện Harry Potter đang tranh giành quyền khống chế cơ thể này với ta.”

“Ta không đủ mạnh để tiêu diệt hắn.” Harry nhìn thẳng vào mắt Voldemort, gần từng chữ một “Ông phải hiểu là nếu thật sự để Harry Potter lấy lại quyền khống chế cơ thể lần nữa, thì chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc, đừng nghĩ ta không biết hắc ma pháp ông để lại trong phòng dùng làm gì.”

“A?” Voldemort khoát hai tay lên ngực, trên mặt lộ ra chút ngạc nhiên cùng sáng tỏ “Quả nhiên ta không nên xem thường bản thân mình, vậy mi muốn làm thế nào. Nếu mi không cần thân thể Harry Potter, vậy mi nghĩ mình có thể thoát khỏi mắt lão già Dumbledore kia chứ? Tuy ta cực kỳ ghét lão, nhưng cũng phải thừa nhận lão hiện là phù thủy vĩ đại nhất trên thế giới.”

Harry nhướn mày: “Không có người thứ hai?”

“Không, không có người thứ hai.” Voldemort giả cười “Điều quan trọng nhất khi muốn chiến thắng kẻ thù chính là phải thừa nhận sức mạnh của đối phương, chúng ta không ngu ngốc như quá khứ đúng không?”

“Đúng vậy.” Harry gật đầu “Thế nên ta mới hy vọng có thể nhanh chóng ra khỏi thân thể Harry Potter, rồi...”

“Rồi mi định làm gì?” đồng tử Voldemort co lại, nhìn gắt gao vào Harry.

“Giết hắn.” Harry nói “Còn có thể làm gì khác nữa chứ?”

“Ngay lập tức?” Voldemort nói “Mi không cần bịa chuyện để chiếm được sự tin tưởng của ta.”

Thời điểm hai chữ bịa chuyện được nói ra, Harry liền cảm thấy một luồng áp lực pháp thuật ép về phía mình.

Harry theo bản năng nắm chặt đũa phép trong tay: “Sao ông lại nghĩ ta bịa chuyện?” cậu không nhanh không chậm nói, ngữ khí vững vàng như không hề cảm giác được áp lực pháp thuật từ Voldemort.

“Harry Potter chẳng phải người không có giá trị, có thể khống chế hắn thì sao lại không dùng biện pháp tốt nhất đây?” Voldemort hừ lạnh “Mi đừng có nói với ta mi không ngờ đến điểm này.”

“Ông không nóng lòng muốn giết hắn sao?” Lúc này, Harry thật sự giật mình, với những gì Harry biết về Voldemort thì nếu là kẻ thù định mệnh, không tiếc bất cứ giá nào để giết chết đối phương là chuyện bình thường. Nhưng hiện tại, Voldemort thế mà lại không nóng lòng giết cậu, Harry sờ nhẹ đũa phép trong tay áo, cậu đang tự hỏi điều này đại biểu cho cái gì?

Thái độ của Voldemort thay đổi?

Không, điều đó là không thể, bọn họ kẻ thù định mệnh trong lời tiên tri, dù là cậu hay Voldemort thì cũng không thể phạm sai lầm như vậy, buông tha cho kẻ thù chính là tự giết mình.

Bọn họ không phải đứa trẻ ngây thơ, nghĩ đây là trò chơi có thể dùng nhân từ để cảm hóa được kẻ thù độc ác.

Đây cũng không phải đánh bạc, hậu quả của việc tính sai chắc chắn không ai trong số họ có thể chịu nổi.

“Đúng vậy, khi mi có thể khống chế một người, ý ta là hoàn toàn khống chế một người, vì sao lại muốn dùng phương thức giết người ngu xuẩn như vậy chứ?” Voldemort cười lạnh “Ta từng phạm không ít sai lầm, chúng cũng khiến ta phải lãng phí thời gian suốt 10 năm, nhưng chỉ cần có thể khống chế Harry Potter thì ta có thể dễ dàng đạt được những gì mình muốn.”

“Ông muốn dùng gì?” Harry bắt đầu tò mò, theo những gì cậu biết thì không một pháp thuật nào có thể thực sự khống chế một người, đặc biệt là khi ý chí của người này kiên định hơn tưởng tượng rất nhiều.

“Độc dược, một loại độc dược kỳ diệu.” Voldemort trả lời “Ta sẽ không nói cho mi đó là độc dược gì, vì chuyện đó mi không cần biết.”

“Có lẽ.” Harry nhún vai, tay phải vẫn nắm chặt đũa phép như cũ.

“Không, mi không cần biết, Harry Potter.” Voldemort bắt chợt gọi tên Harry.

“Cái gì?” Harry mơ hồ hỏi, hình như hoàn toàn không để ý tới việc Voldemort vừa gọi tên của mình.

Voldemort ngồi lại trên chiếc ghế vành rộng.

“Không hề trả lời theo bản năng, thật sự không để Harry Potter lấy lại quyền khống chế thân thể sao?” Voldemort nhìn Harry.

Harry cười lạnh trong lòng.

“Ta có phải Harry Potter hay không quan trọng vậy sao? Voldemort?” Harry nói “Ta phản ứng với cái tên Harry Potter cũng có thể là nguy trang, đúng không?”

“Đây không phải những lời Harry Potter có thể nói.” Voldemort nghĩ.

“Dù sao đi chăng nữa, thì pháp thuật cũng quyết định tất cả.” Harry nói, cậu nhanh chóng rút đũa phép ra chìa vào Voldemort: “Crucio!”

Sự đau đớn ngay lập tức len vào từng dây thần kinh, từ xương cốt đến trái tim.

“Finite incantatem!”

Chỉ một thần chú “Finite incantatem” đơn giản, nhưng trong nháy mắt, Harry có thể cảm thấy cả trang viên chấn động, lớp bụi trên trần nhà cũng rơi xuống. Dao động ma lực kịch liệt gần như khiến người ta khó có thể chịu được.

Nhưng chỉ là gần như.

Cậu mỉm cười đứng đó, ngay cả lông mày cũng chẳng nhíu lại chút nào.

“Tom Marvolo Riddle!” ngay cả Voldemort cũng vặn vẹo, hấn gào về phía Harry.

“Đây.” Harry mỉm cười “Ta chỉ cho ông một căn cứ để xác minh ta không phải Harry Potter thôi mà.” Cậu nói.

“Đúng, mi tất nhiên không phải....không phải, Harry Potter.” Voldemort rít lên, ngữ điệu trở nên mềm nhẹ.

Hắn thu lại đũa phép, như nhảy múa mà dùng ngón cái giữ lấy nó đặt trên bàn, nhưng tay không hề thả ra.

Đây là một sự thỏa hiệp.

Harry hiểu được, Tom cũng hiểu được.

Dao động hắc ma pháp quá mạnh khiến cậu cảm thấy không ổn, máu tươi như đang cháy bỏng trong cổ họng.

Không, không được, cậu là Harry Potter, cậu không thể khiến mọi thứ thất bại trong gang tấc!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thôi thôi, tiểu Har cứ nhiên dùng Crucio với L.V

Chương này thật sự không có vẻ giống VH sao? Thật sự không phải sao?

## 62. Quyển 2 - Chương 62

Chương 61: Thất vọng.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Snape nhắm mắt lại.

Anh đã chết đi ở trong hầm tròn năm ngày liên tiếp rồi, ngoại trừ thỉnh thoảng đi đến phòng hiệu trưởng vài lần thì anh gần như chẳng đi đâu, mệt mỏi thì cũng chỉ chớp mắt cạnh vạc độc được vài giờ. Nhưng trời không phụ người có lòng, anh đã ngao chế thành công độc được mà Chúa tể Hắc ám yêu cầu, sớm hơn mong đợi hai ngày.

Ngay lúc anh đang thả lỏng thì cảm giác mỗi một đã nhanh chóng ập tới, bao phủ từng dây thần kinh.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi. Anh lê thân thể mỗi một đi vào phòng tắm, dòng nước lạnh kích thích thần kinh, cố gắng vực dậy tinh thần đã cạn kiệt.

Anh ngâm mình trong làn nước.

Anh cảm thấy lồng ngực rét run.

Không biết Harry sao rồi, một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu anh như thế.

Rồi anh đột nhiên mở mắt ra.

Đêm nay có cuộc họp của hội Phượng Hoàng, anh có thể thấy Harry.

Nghĩ đến đây, anh nhu nhu mi tâm, cảm thấy sự đau đớn kịch liệt trong đầu chỉ còn lại âm ỉ. Anh triệu hồi Thần hộ mệnh—một chú hươu nhỏ sừng còn chưa lớn cọ cọ bên trán anh, rồi chạy đi như một cơn gió.

Snape lại nhắm mắt, ngâm mình vào làn nước lạnh băng khiến từng bọt nước trong suốt nổi lên.

“Đêm nay có cuộc họp của hội Phượng Hoàng.” Voldemort đứng cạnh cửa sổ, áo chùng đen ngả ra một chiếc bóng thật dài, ánh hoàng hôn xuyên qua cánh cửa sổ dài sát đất làm lộ ra dưới mũi của Snape một bóng đen.

“Vâng, chủ nhân.” Anh quỳ trên sàn, cúi đầu ngày càng thấp.

“Độc được đâu?” Voldemort không quay đầu, nhưng hình ảnh phản chiếu qua cửa sổ có thể cho thấy đôi mắt của hắn hơn nheo lại.

“Chỉ còn một phần nhỏ nữa thôi.” Người Snape run lên “Bề tôi cam đoan sẽ nộp lên đúng hạn, thưa chủ nhân.” Anh nói.

“Tốt, hy vọng mi sẽ không khiến ta thất vọng, Severus, cho đến giờ ngoại trừ chuyện của Lily Potter, mi chưa từng làm ta thất vọng bao giờ.” Ngữ khí của Voldemort đặc biệt nhẹ nhàng.

“Vâng thưa chủ nhân của tôi, nguyện vọng của ngài cũng chính là kim chỉ nam cho phương hướng của tôi.” Snape lặp lại câu trả lời tiêu chuẩn không mang chút cảm xúc nào.

“Vậy bây giờ, ta nghĩ nên để mi gặp một người.” Voldemort quay đầu, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ.

“Người nào?” Có lẽ vì hiếm khi thấy Voldemort vui vẻ như vậy, nên Snape thốt ra nghi vấn rồi mới vội vàng bổ sung thêm một câu: “Thưa chủ nhân.”

“Rất ngạc nhiên sao?” Voldemort ngồi xuống cạnh bàn, nhìn vị giáo sư độc được tóc dài quỳ trên sàn.

“Không, thưa chủ nhân.” Snape liếc nhanh sang Voldemort một cái “Tất cả đều tuân theo mệnh lệnh của ngài, thưa chủ nhân.”

“Vậy vào đi.” Voldemort lấy đũa phép ra gõ lên bàn.

Cánh cửa lặng lẽ mở ra.

Snape không ngẩng đầu, từ tầm mắt của anh có thể thấy được một đôi giày da rỗng, quen mắt một cách kỳ lạ, đặc biệt là hai đường thêu phía sau nó.

Rồi đến tà áo chùng màu đen, tuy không đắt tiền nhưng đơn giản và thanh lịch.

Vẫn quen thuộc như trước, quen thuộc đến nỗi khiến lòng Snape ớn lạnh.

“Không, sẽ không phải.” anh tự nói với bản thân, không dám ngẩng đầu lên.

“Severus, mi không ngẩng đầu nhìn thử sao?” giọng nói của Voldemort vang lên phía trên.

Snape chưa từng cảm thấy đầu mình trĩu nặng như thế, dù cho anh có cố gắng nâng cổ đến đâu thì đầu cũng như không kiểm soát được mà hạ xuống.

Anh không cần biết nếu chống lại mệnh lệnh của Chúa tể Hắc ám thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Anh chỉ biết nếu mình ngẩng đầu, thì những ngày từ nay về sau của anh sẽ — vạn kiếp bất phục!

“Làm sao thế?” Ngay khi trong lòng Snape đang dày vò dữ dội thì thiếu niên đã mở miệng trước, giọng nói thản nhiên cùng ngữ điệu điềm nhiên như chẳng chứa đựng bất cứ điều gì.

Snape cảm thấy tim mình như lập tức bị kéo đến cổ họng rồi bị người ta cưỡng ép trở về, trong cả thân thể đều bốc lên một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Anh cúi đầu đứng dậy, rồi lấy hết tất cả dũng khí của mình ép buộc cổ phải thẳng lên.

Thiếu niên mắt xanh mỉm cười nhìn anh.

Từng đường nét khuôn mặt, và trên người đều tản ra một loại khí tức anh không quen thuộc.

Là khuôn mặt của Harry Potter, là thân thể anh quen thuộc, ma lực quen thuộc, vẻ mặt quen thuộc.

Nhưng cũng xa lạ.

Xa lạ đến đáng sợ.

Anh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày nhìn thấy trong mắt cậu sự thờ ơ ấy.

Không có yêu, không có giận dữ, giống như bản thân là một sự tồn tại có thể bị cậu vứt bỏ bất cứ lúc nào.

“Severus, đã lâu không gặp.” Thiếu niên cười rồi vươn tay ra với anh.

Snape như bị kinh hãi cực độ, anh hết nhìn Harry rồi lại nhìn Voldemort.

“Chủ nhân, đây là?” Anh dùng tất cả những gì có thể để kiềm chế bản thân không thốt ra lời chửi rủa “Đây nhất định là một trò đùa của Merlin, Harry sao có thể, sao có thể...không, chết tiệt, đây nhất định là sự nhầm lẫn của Merlin.”

Anh cảm thấy chóng mặt, tất cả những mỗi mảy may đã kiềm nén lúc này như được đặt trên sợi dây cuối cùng của anh, sợi dây được dưỡng thành từ kiếp sống gián điệp nhiều năm giúp anh khắc chế bản thân không ngã xuống.

“Như mi đã thấy, Severus.” Voldemort giả cười “Harry Potter cuối cùng đã nhận ra sự vĩ đại của Chúa tể Hắc ám, nên tự nguyện phục vụ cho ta.”

Snape cảm thấy hầu kết mình đang co giật, anh muốn nói gì đó, nhưng anh phải nói gì đây?

Nói Harry Potter không thể phục vụ cho Chúa tể Hắc ám ư?

“Đừng có đùa. Điều đó chẳng khác nào bức Harry vào con đường chết, nhưng chẳng lẽ Harry lại phục vụ cho Chúa tể Hắc ám sao, điều này lại càng không thể.”

Snape cảm giác đầu mình sắp nổ tung rồi “em ấy đối mặt với những Tử thần Thực tử kia như thế nào.”

Tất cả...tất cả đều vượt quá những gì đầu anh có thể thừa nhận.

Chết tiệt, chết tiệt!

“Severus.” Vẫn là “giọng nói chết tiệt” của Voldemort, chẳng lẽ hắn không thể biến mất khỏi thế giới này sao? Ngay cả khi chỉ là một giây thôi cũng tốt rồi.

Snape cảm giác một sự xa lạ..., hay có thể nói là một cảm xúc chẳng hề xa lạ đang trào dâng trong lòng, đó là ngọn lửa của sự giận dữ.

Anh muốn dùng đũa phép.

Một cái Avada Kedavra là có thể giải quyết chẳng phải sao?

Nhưng anh biết điều đó là không được, anh không làm được, anh phải dùng cái ảo tưởng này lại.



Trước mặt vẫn là người yêu xa lạ và đôi mắt đỏ tươi của Voldemort.

Anh cúi đầu: “Chủ nhân, ngài còn mệnh lệnh gì không?”

Snape không dám tin thanh âm trầm định như vậy lại phát ra từ mình, hay có thể nói anh không thể tin mình còn có thể mở miệng ra nói.

Anh cảm thấy linh hồn như đã bị kéo ra khỏi cơ thể, chỉ còn lại dây thần kinh cùng mạch máu vẫn hoạt động theo thói quen.

Nhiều đây cũng đủ mang lại một sự trống rỗng.

Sự trống rỗng khi mất tất cả mọi thứ.

Anh nhắm hai mắt lại, không chờ câu trả lời của Voldemort.

Anh cố gắng ép bản thân lui ra ngoài, để lại đôi mắt đỏ mang theo chút không hiểu của chủ nhân, và cả vẻ mặt thờ ơ từ người yêu nhỏ của mình.

Có lẽ còn có giọng điệu châm biếm.

Anh không biết.

Anh không cảm giác được.

Khi niềm tin sụp đổ thì anh còn lại gì?

Hai bàn tay trắng.

Severus Snape, ngay giờ phút này chỉ còn hai bàn tay trắng.

Anh lê bước chân nặng nề của mình, đi về nơi chính anh cũng không biết, có lẽ là cái bóng mờ của cõi bên kia, có lẽ không hề có sự cứu rỗi. Anh nghĩ đến tương lai có thể tồn tại nhưng kết quả cuối cùng lưu lại chỉ có lừa dối.

“Severus, Severus!”

Ai đang ở phía sau gọi anh?

Ai còn quan tâm...không, em ấy không quan tâm nữa.

Anh đi về phía trước, tất cả cửa sổ đều lùi lại cứ như đã đi đến một cảnh khác.

Rồi anh dừng bước, đầu không kiểm soát được mà ong ong lên.

Anh quay người lại.

Không, không phải anh không muốn tiếp tục đi về phía trước, mà là do ở đó đã bị một bức tường thật dày chắn lại.

Hiện giờ nơi này chỉ còn hai người.

Severus Snape, và.....Harry Potter.

Anh tránh cũng không thể tránh, chẳng có chỗ nào trốn được.

Anh phải đối mặt.

“Cậu Potter.” Anh nói, giọng nói vẫn trầm thấp và mượt mà như trước, giống như một con rắn đang trườn trên mặt đất.

Harry đột nhiên nhú mào.

Cậu gọi: “Severus.”

Nhưng Snape không nghe thấy gì, anh chỉ thấy mặt đất đang rung lên.

Sau đó, cả thế giới biến thành một màu đen.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Toàn bộ chương này đã viết xong, không thể không nói là cực kỳ chậm, đặc biệt là nửa phía sau, có lẽ là vì đang nhìn [the song of lunch], nên toàn bộ câu trong chương đều tràn ngập khuynh hướng thơ ca hóa.

## 63. Quyển 2 - Chương 63

Chương 62: Trước cơn bão.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Mộng cảnh hỗn độn.

Đầy màu sắc, tiếng ồn như khi đám quỷ con Hogwarts tan học, cả đồng quỷ lùn đang nhảy múa trong đầu anh.

“Severus, tỉnh tỉnh.” anh nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Một bà già nào đó đang lắc nhai.

Anh mở to mắt.

Màu sắc của trần bệnh thất vẫn trắng lóa mắt như anh quen thuộc từ mười năm trước, hồi đó nhóm đạo tặc cũng không ít lần cho anh vào bệnh thất nằm.

Anh thử cử động thân thể, cảm thấy đầu óc hỗn độn dần khôi phục lại tỉnh táo.

“Severus, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.” Bà Pomfrey đứng cạnh giường, vui vẻ nói “Harry trông cậu suốt một đêm làm tôi cứ lo trở ấy bị anh em Carrow phát hiện, may mà hai kẻ đó chưa bao giờ đến bệnh thất.”

“Har...ry.” Mỗi một lúc lâu, Snape mới tìm ra được cái tên này trong đầu mình.

Anh thấy hoảng hốt, cảm giác dường như sự tỉnh táo lúc này đã biến mất.

“Bà nói Harry Potter?” giọng nói của anh mơ hồ và nhẹ nhàng, hoàn toàn không phải giọng điệu đầy uy hiếp như bình thường.

“Đúng vậy, không phải Harry này thì còn Harry khác sao?” Pomfrey dùng ánh mắt như thấy được một thứ gì đó kỳ quái mà nhìn Snape “Severus, cậu không sao chứ.” bà hỏi.

“Không, tôi không sao.” Snape kéo áo chùng đen ngồi dậy trên giường: “Tôi muốn nói chuyện với Harry, được chứ?”

Có lẽ vì giọng nói và ngữ khí của Snape thật sự quá lễ phép nên khiến bà Pomfrey hoảng sợ: “A được, tất nhiên là được.”

Snape thấy bà Pomfrey đi ra ngoài, tiếp theo anh nghe được âm thanh xô đẩy và tiếng cầu nhàu của Harry, giọng mũi nặng như chưa tỉnh ngủ.

Là những gì anh quen thuộc.

Một chút lưu luyến, một chút dịu dàng.

Rồi anh thấy...

Thiếu niên tóc đen vừa ngáp vừa đi vào phòng, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

“Severus, anh không sao.”

Em ấy gọi anh là Severus.

Snape nghĩ “Em ấy sao còn có thể gọi mình như vậy, gọi mình là Severus, vô liêm sỉ, lừa dối, tiểu hỗn đản, khốn nạn hơn thằng cha cả trăm lần.”

Em ấy sẽ không về phe Voldemort.

Đúng vậy, đó là việc sau khi Snape tỉnh lại đã hiểu được.

Bất kể chuyện gì xảy ra, thì Harry Potter cũng không đứng về phe Voldemort. Nhưng chính vì anh hiểu được điểm này nên mới giận dữ hơn nữa, sự tức giận chảy trong từng mạch máu.

Em ấy nghĩ mình là ai vậy?

Rốt cuộc em ấy điên rồi hay Voldemort điên rồi?

Chẳng lẽ em ấy ngốc đến nỗi nghĩ rằng cuối cùng có thể bảo toàn tính mạng thoát khỏi tay Voldemort sao?

Gryffindor chết tiệt, Harry Potter chết tiệt!

“Đợi đã, anh còn rất yếu nên bây giờ không thể đứng dậy.”

Thấy Snape định đứng lên, Harry ngăn cản.

“Suy yếu?” khóe miệng Snape nhếch lên một độ cong kỳ quái “Cậu đang nói ta sao? Cậu Potter?”

“Severus, anh...làm sao vậy?” Harry cẩn thận nói.

“Không, ta không sao.” Snape vùng ra khỏi tay Harry “Từ trước đến giờ ta vẫn tốt, vẫn rất tốt, cậu Potter.”

“Severus....”

“Chuyện gì?” Snape ngẩng đầu liếc Harry một cái “Cậu Potter muốn nói gì sao?”

“Em.... ”

“Nếu không còn gì thì mời cậu ra khỏi đây.”

Harry không hề động đậy đứng đó.

“Ta nói...mời cậu ra khỏi đây, cậu Potter!” Severus cao giọng, Harry chưa từng nghe thấy Snape nói chuyện lớn giọng như thế bao giờ.

Giọng Snape khi nói chuyện luôn mềm nhẹ giống như tiếng răn tê tê, ngay cả khi đang tức giận thì cũng mang theo ác ý nhẹ nhàng mà nguy hiểm...hoàn toàn không như bây giờ.

“Rất lớn” Harry nghĩ.

Snape bây giờ chắc chắn là rất nguy hiểm, nhưng có gì đó trong người nhắc nhở cậu không thể rời đi, nếu cậu đi khỏi đây thì tất cả sẽ không thể bù đắp lại được.

Thậm chí cậu còn không biết mình đang muốn bù đắp lại cái gì.

“Chẳng lẽ cậu không nghe được lời ta nói sao? Hay vốn từ ngữ của cậu Potter cuối cùng đã thoái hóa đến ngang khí đầu chó rồi?”

Khi một người bị sự tức giận chiếm lĩnh đầu óc thì họ luôn dễ dàng nói ra mà không suy nghĩ, Snape đã không còn ý thức được mình đang nói gì. Anh chỉ có thể cảm thấy cần trút ra, cần trút ra tất cả bất mãn, sự lo lắng và cả giận dữ của mình.

Anh muốn làm tổn thương...muốn tổn thương người trước mặt, có lẽ chỉ cần bẻ gãy chân tay rồi nhốt em ấy lại, thì em ấy sẽ không đi đâu được cả, sẽ không mạo hiểm một cách điên cuồng như vậy. Em ấy chỉ có thể là của anh, hoàn toàn thuộc về anh, thuộc về — mỗi mình anh.

Snape cảm thấy mình điên rồi, cho tới giờ anh vẫn chưa từng cảm thấy nguy ngập như thế. Có lẽ hồi trước khi anh biết Lily có liên quan đến lời tiên tri cũng từng có cảm giác như vậy, nhưng cảm xúc đó đã lâu lắm rồi và cũng kém hơn nhiều so với sự lo lắng đến phát điên lúc này.

Harry Potter.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Harry Potter.”

Anh mở to mắt.

Anh nhắm hai mắt lại.

“Harry.”

“Àn.” Harry ngồi cạnh giường, hai tay túm chặt ra giường.

“Ta cần bình tĩnh một chút, em ra ngoài trước được không?” Cuối cùng, Harry đứng lên cạnh giường, nghe được lời Severus nói.

Có lẽ vì ngữ khí của đối phương đã bình tĩnh lại nên làm cậu cảm thấy những gì vừa rồi đều là ảo giác, cậu gật đầu rồi rời khỏi bệnh thất: “Nếu có chuyện gì, khi nào anh cũng có thể...” Không, hiện giờ không được. Bất cứ lúc nào cậu cũng có thể bị Tom xâm chiếm thân thể, hoặc bị Voldemort gọi đi.

“Anh có thể để cú mèo tới tìm em.” cuối cùng cậu nói.

“Được.” Snape gật đầu “Có việc thì ta sẽ để cú mèo tới tìm em.”

Harry thở dài, rời khỏi bệnh thất.

Vừa thấy thân ảnh Harry biến mất khỏi bệnh thất là Snape nhanh chóng đứng dậy, bỏ qua cảm giác chóng mặt do động tác quá nhanh, sửa sang lại quần áo rồi đi ra ngoài.

“Severus.” Thấy Snape đi ra, bà Pomfrey trợn mắt “Cậu còn chưa hồi phục.”

“Tôi chắc chắn mình không sao.” Snape kiên trì nói.

Pomfrey lắc đầu, bà biết rõ tính cách của vị đồng nghiệp này không thể thuyết phục được, đành phải lấy ra mấy lọ độc dược: “Toàn do cậu làm nên cách dùng chắc cậu còn rõ hơn tôi, tạm thời cậu phải nghỉ ngơi, đừng nấu độc dược nữa. Nếu lần sau cậu còn dám xảy ra chuyện gì, thì không cần đến tôi mà Albus và Minerva sẽ nhốt cậu vào bệnh thất đấy.”

“Tôi biết rồi.” Snape gật đầu, bước ra khỏi bệnh thất.

## 64. Quyển 2 - Chương 64

Chương 63: Không thể hiểu hết.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Dumbledore đã trầm tư suốt hai giờ rồi.

Chiếc đồng hồ báo thức chưa từng chậm như thế bao giờ, từng giây từng giây trôi qua giống như con rùa đang bò trên kim đồng hồ mà không thể thoát khỏi.

“Albus.” Grindelwald từ ngoài phòng đi vào “Suy nghĩ sao rồi?”

“Gellert?” giống như bị rút hết tất cả sức lực, Dumbledore tháo kính xuống, đôi mắt lam mất đi sự che đậy của cặp kính có vẻ đặc biệt đục ngầu.

Sự đục ngầu của một mối.

“Gellert, cậu phải hiểu những suy tính của tôi không phải...”

Gellert đưa tay che đi đôi mắt của Dumbledore, thở dài.

Ngón tay thon dài của Dumbledore giữ tay Grindelwald lại: “Gellert, cậu cũng biết tôi không sợ cái chết.” Cậu đặt tay Grindelwald xuống, rồi ngồi dậy nhìn vào mắt đối phương.

Cùng là đôi mắt màu lam.

“Tôi cần phải hiểu...tôi biết...tôi phải nghĩ đến?” Grindelwald không tránh cánh tay của Dumbledore mà triệu đến một chiếc ghế tựa, ngồi xuống: “Albus, cậu luôn nói như thế.”

“Nhưng vì sao chứ, cậu cảm thấy tôi biết đến đâu?” Grindelwald nghiêng ngả nói “Cậu tin tưởng, rồi cuộc thì cậu tin tưởng tôi đến đâu hả Albus?”

“Tin tưởng?” Dumbledore nhướn mày, thân thể đang thả lỏng khiến động tác này trông có vẻ buồn cười: “Không Gellert, tôi không tin cậu, cho tới bây giờ tôi vẫn không tin tưởng cậu. Chúng ta chẳng phải thiếu niên, hồi trước có lẽ tôi bị mê muội trong phút chốc nên mới lựa chọn không nhìn đến những thứ đấy, nhưng điều đó cũng chẳng có nghĩa là cho tới giờ tôi vẫn không biết gì.”

“Cậu luôn hiểu tôi.” Grindelwald lạnh lạnh nói một câu “Cậu rất hiểu tôi Albus, cậu luôn làm tôi cảm thấy đáng sợ, dù là năm đó hay bây giờ cũng vậy.”

“Sợ hãi sao?” Dumbledore đeo kính mắt, ngay lập tức biến trở lại thành hiệu trưởng Dumbledore mà mọi người vẫn quen thuộc: “Cậu sợ cái gì, Gellert? Chanh tuyết bảo hay mắt kính của tôi? Không ít người nói tôi là một chính trị gia muốn kiểm soát lòng người đâu, chẳng lẽ cậu sợ tôi nhìn thấu tất cả mọi thứ của cậu sao?”

“Albus, cậu luôn có thể nhìn thấu lòng người.” Grindelwald nói “Nhưng tôi chưa bao giờ e ngại chuyện đó, tôi chỉ sợ khi cậu nhìn thấu tất cả lại không lộ ra bất cứ biểu cảm nào. Như cậu đối mặt với cái chết nhưng vẫn bình tĩnh như thế, như không chuyện gì có thể làm phiền đến cậu, như tôi vĩnh viễn không bắt được cậu.”

“Gellert.” Dumbledore chớp chớp đôi mắt.

“Hửm?”

“Cậu thật sự không cần phải thương xuân bi thu, cái đó không hợp với cậu đâu.”

“A, được rồi.” Grindelwald gạt đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, xe cộ và dòng người qua lại đông đúc như mắc cửi trên đường phố Washington: “Không biết tiểu cứu thế chủ của cậu sao rồi.”

“Harry à?” Dumbledore lấy ly nước mật ong bên cạnh uống một ngụm: “Tôi tin tưởng trò ấy.”

Nhưng lúc này, cứu thế chủ được Dumbledore cực kỳ tin tưởng đang xoay quanh trong phòng, có vẻ lo sợ bất an.

Cậu không biết phải giải thích với Severus làm sao.

Đúng vậy, chắc chắn là Snape đang tức giận, hơn nữa còn không phải tức giận bình thường. Sau khi trở lại trang viên Voldemort, cậu đã hiểu rõ sâu sắc sự lạnh tính cuối cùng mà Snape thể hiện ra, đó thực sự không phải lạnh tính mà là một loại bình tĩnh sinh ra sau khi quá tức giận.

Anh ấy tức giận đến nỗi không thể biểu đạt sự giận dữ ra ngoài.

Cái đó còn đáng sợ hơn việc không kiềm chế được mà bùng nổ nữa.

Harry thậm chí còn không thể đo đếm được, trong lòng Snape rốt cuộc đã tích góp được bao nhiêu tức giận rồi.

Cậu rất nôn nóng và bất an.

Thậm chí cậu còn có suy nghĩ, bây giờ phải đến Hogwarts tìm người nào đó nói rõ ràng.

Nhưng ngay từ đầu chính cậu đã chọn giấu diếm, giờ nói ra thì có tác dụng gì chứ?

Chuyện này vốn không có đúng hay sai, chỉ có nhu cầu và vì mục đích, nên cậu phải.....

Harry nằm úp sấp trên giường, nhìn tấm đệm màu nâu mà thở dài.

Giờ cậu xử xử cứ như một thằng nhóc mười lăm tuổi mới biết yêu.

A không, nghiêm túc mà nói thì cậu chỉ mới mười bốn tuổi.

Nhưng nếu cứ để mọi việc vướng mắc như thế thì chẳng phải biện pháp hay, chọn giấu diếm ngay từ đầu cũng là để mọi việc càng thêm chân thật trước mặt Voldemort mà thôi. Cứ nghĩ đến cặp mắt đỏ như máu kia là Harry lại nhin không được mà rùng mình.

Nhưng nếu giờ không kịp thời nói rõ với Snape, thì hỏng hết nhất là sẽ vì không nắm được tin tức mà nảy sinh nguy hiểm. Một phút bất cẩn ân hận cả đời, cậu không phải chưa từng gặp việc như vậy.

Harry đột nhiên nhảy ra khỏi giường.

Có người đến.

Ra khỏi phòng này là phòng khách, Harry chỉnh lại áo chùng rồi rót một ly rượu vang. Sau khi nhấp một ngụm nhỏ thì cậu cởi bớt một nút thắt trên áo chùng, để lại vài thứ lộn xộn trên mặt đất, ngồi dựa trên sofa và bắt đầu đếm.

Năm, bốn, ba, hai, một.

“Ngài Harry Potter, Lucius Malfoy xin gặp.”

Là bức tranh trên cửa. Harry nhắm mắt lại, cố gắng xoa xoa để lại một chút sưng đỏ và hơi nước trên mặt, rồi nói: “Để ông ấy vào.”

Lucius không nghĩ đến khi cửa mở ra lại thấy tình cảnh như vậy.

Cứu thế chủ hai mắt sưng đỏ nửa nằm trên sofa, vẻ mặt suy sút như không hề nghỉ ngơi suốt một đêm, cả phòng đầy mùi rượu.

“Cậu Potter.” Y đứng ở cửa, gõ gậy lên sàn cố gắng thu hút sự chú ý của đối phương.

“A, ngài Malfoy.” Harry có vẻ tỉnh táo hơn một chút mà đứng dậy, tuy vẫn còn hơi lảo đảo “Sao ngài rảnh rồi đến đây thế này, ô chủ nhân...có việc...ợ...việc gì sao?”

Lucius nhíu mày, y có một cảm giác kỳ quái rằng tuy nhìn như có vẻ là vì chuyện của ông bạn già Severus Snape mà cứu thế chủ đã bị đả kích không nhỏ, nhưng lại có cảm giác như gì đó không đúng.

Đúng vậy, cả nhà Malfoy vẫn luôn biết Snape đứng về phe nào, đó cũng là điều không thể nói ra, nhưng rõ ràng Slytherin là loại người vừa có vẻ có rất nhiều bí mật lại vừa như chẳng có bí mật nào. Bởi vì họ luôn truy đuổi những gì mình muốn mà không hề giấu diếm, nên rất nhiều thứ rất dễ bị đoán ra.

Có lẽ chỉ mỗi Voldemort là không nhận ra.

Từ xưa đến giờ, lợi ích và dục vọng vẫn luôn che mờ đi đôi mắt của một người.

“Không, chủ nhân không có việc gì.” Lucius nói “Là tôi tự mình đến gặp cậu.”

“Vậy thì trở về đi.” Harry mơ mơ màng màng nói “Tôi không có tâm trạng.”

“Nhưng tôi phải hỏi cậu một điều, cậu thật sự muốn đứng về phe chủ nhân sau?” Lucius biết hậu quả khi nói ra những lời này, nhưng y vẫn phải hỏi vì vấn đề đó cứ như mảnh xương cá đang mắc kẹt ở cổ họng, làm y khó chịu muốn nổ ra.

“Ngài thấy sao?” Harry căng thẳng trong lòng, từ những lời ngắn ngủi của Lucius thật sự có thể đoán ra được rất nhiều thứ.

Khả năng của việc đổi phe, thái độ của nhà Malfoy đối với Chúa tể Hắc ám, và cả quan hệ giữa họ với Snape.

Slytherin thật sự là những người đáng phải suy nghĩ.

Bọn họ không hề điên điên khùng khùng giống Ravenclaw, cũng không nhiệt huyết đến nỗi đôi khi thiếu cân trọng giống Gryffindor, lại càng không tùy tiện chẳng hề vạch kế hoạch trước gì như Hufflepuff.

Chính vì nghiêm cẩn và rõ ràng như vậy nên họ mới dễ hiểu.

Những gì họ làm gần như đều theo một khuôn mẫu cố định, tuy không phải ai cũng có thể hiểu hết, nhưng điều này với Harry mà nói chắc chắn là chẳng thành vấn đề.

“Tôi tất nhiên là tin tưởng cậu.”

Lucius dùng hai chữ tin tưởng.

Nhưng đó là tin tưởng cậu thật sự đứng về phe Voldemort, hay vẫn có tính toán khác...những hàm ý trong đó vẫn không thể hiểu hết được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương tiếp theo nhất định sẽ để bọn họ cãi nhau ầm ĩ lên!

## 65. Quyển 2 - Chương 65

Chương 64: Tranh cãi.

Hầm ở Hogwarts quanh năm âm u, ngoại trừ ánh mặt trời nhân tạo từ cửa sổ pháp thuật, thì chỉ còn lại không khí ẩm ướt.

Snape đang nấu độc dược, tuy Pomfrey nghiêm cấm anh làm vậy nhưng dưới tình huống như thế này, chỉ có nấu độc dược mới có thể khiến lòng anh bình tĩnh lại, mới có thể vứt đi những chuyện anh không muốn nghĩ tới.

Tuy thể lực vẫn chưa dồi dào lại như cũ, nhưng ma lực đã hồi phục lại tình trạng tốt nhất, được cảm vị hồ tiêu vẫn đang quay cuồng trong vạc.

Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Để ngừa việc bị quấy rầy khi đang nấu độc dược, Snape không hề dùng bức tranh mà là cửa gỗ đơn giản, cửa chỉ mở ra khi được chủ nhân đồng ý.

Mãi đến sau này, Severus Snape cũng không biết ngày đó chẳng để ý gì mà chọn mở cửa rồi cuộc là đúng hay sai. Nếu đúng thì sao những ngày sau đó của anh lại đau đớn đến như vậy, còn nếu sai thì sao tới giờ anh vẫn chưa từng hối hận. Nhưng dù thế nào thì anh vẫn nhớ rõ đó là lần duy nhất họ cảm thấy tuyệt vọng trong tình yêu này, không phải vì mất lòng tin đối với nhau, không phải vì hết yêu nhau...mà là vì một sự không chắc chắn.

Một tương lai không chắc chắn.

Hóa ra ngay từ đầu mọi lý tưởng đã đi lệch khỏi quỹ đạo, kẻ thù quá mạnh cùng sự mất kiểm soát của bản thân, sức mạnh trở thành lưỡi dao sắc bén có thể chia cắt những người trong cơn bão này bất cứ lúc nào.

“Severus, anh có khỏe không.” Harry đứng đó với vẻ mặt lo lắng, cánh cửa phía sau cậu đóng lại, che đi tia sáng cuối cùng trong căn hầm.

“Ta không sao.” Snape lấy một chiếc khăn cũ kỹ cạnh đó, lau tay rồi quay đầu lại. Mái tóc dày dầu bết chặt vào trán làm sắc mặt của anh càng thêm âm trầm.

“Severus, anh vẫn còn giận.” Harry nói một cách chần chẫn.

“Thì sao nào?” Snape nhìn cánh cửa không chớp mắt “Điều này đã không còn liên quan gì đến cậu Potter nữa rồi.”

“Không liên quan?” Harry ngồi lên chiếc ghế tựa gần nhất “Cái gì không liên quan, anh muốn em cho anh thời gian em đã cho, anh muốn suy nghĩ thì cũng đã suy nghĩ xong, anh còn muốn gì nữa? Severus, anh muốn em phải làm sao nữa!”

“Em vào từ cửa chính?” Snape không trực tiếp trả lời.

“Đúng vậy.” Harry nói.

“Xem ra Voldemort đã hoàn toàn tin tưởng em.” Snape nhướn mày cao hơn.

“Em nghĩ là không.” Harry trả lời: “Lupin không nói với anh sao?”

“Con sói kia phải nói gì cho ta?” Lúc này, Snape đột nhiên cảm thấy Harry có thể đã gạt anh rất nhiều việc.

“A đúng rồi, anh không tới quảng trường Grimmauld mà Hermione và Ron cũng không đến trường học.” Harry lắc đầu “Anh không biết.”

“Ta không biết cái gì.” Snape rút cuộc cũng nhìn thẳng vào Harry, hơn nữa còn tiến lên trước vài bước “Nói cho ta biết Potter, rốt cuộc em còn gặt ta điều gì nữa!”

“Em....” Harry mở miệng nhưng làm sao cũng không thể phát ra chút âm tiết nào, vốn dĩ cậu nghĩ anh tức giận là vì đã phát hiện ra hành vi của cậu. Nhưng thực ra Snape lại không hề biết chuyện này, nếu anh biết thì sẽ có phản ứng gì.

Snape với Ron, Hermione, thậm chí Sirius và cả Remus đều không hề giống nhau. Anh và cậu cùng đến từ một nơi nên không ai hiểu rõ những gì cậu không thể làm hơn người trước mặt, cũng không ai rõ kế hoạch của cậu mạo hiểm và phiêu lưu đến cỡ nào hơn anh.

Harry đột nhiên không dám nói gì.

“Potter, ta đề nghị em nói tất cả những lời đang kẹt trong cổ họng em ra ngay bây giờ, nếu không ta cũng có cả triệu cách để bắt em phải nói ra.” Lúc này Snape đặt cả hai tay lên vai Harry.

Đôi mắt đen nhìn thẳng vào đôi mắt xanh ngọc bích của Harry.

“Giáo sư.....” Harry kêu lên một tiếng.

Snape đột nhiên như bị bỏng mà buông tay ra.

“Nếu em biết ta đã làm giáo sư của em suốt sáu năm, hơn nữa bây giờ vẫn thế thì nói cho ta biết đi Harry.” Snape nói.

“Em.” Harry vò vò làm mái tóc vốn đã lộn xộn theo di truyền của nhà Potter càng rối loạn thêm: “Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là một di chứng nho nhỏ của Trường Sinh Linh Giá.”

“Trường sinh linh giá.” Giọng Snape rất nhẹ, giống như sợ phá vỡ mất một ảo giác nho nhỏ nào đó “Di chứng nhỏ?”

“Vâng, chỉ là một vấn đề nhỏ thôi.” Harry nở một nụ cười đúng tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng.

“Một việc cần phải giả vờ đứng về phe Voldemort mới có thể giải quyết được là nhỏ?” cách Snape nhìn Harry xa lạ như thể chính anh chưa bao giờ quen biết thiếu niên này.

“Em đảm bảo sẽ không có gì xảy ra.” Thấy ánh mắt Snape, Harry vội vàng xua tay.

“Em đảm bảo?” giọng Snape rút cuộc cũng bắt đầu lớn hơn: “Em có thể đảm bảo điều gì? Em cho rằng mình có thể đảm bảo cái gì hả Potter, đảm bảo khi em đối mặt với Voldemort lần nữa sẽ không bị giết chết sao? Em nghĩ mình vẫn có thể dựa vào sự bảo vệ của Lily, hay em đảm bảo sẽ không tự giết chết mình? Potter, em lấy gì để khiến ta tin tưởng em! Em chẳng hề tin tưởng ta đúng không?” Nói tới đây, giọng Snape có chút chua xót “Đúng vậy, tất nhiên em không cần phải tin tưởng kẻ chết tiệt từng là Tử thần Thực tử như ta? Em lo ta sẽ bán đứng bí mật của em cho Voldemort? Hay lo trái tim yếu ớt của ta không chịu nổi đả kích mà bị em hù chết? Potter, em cứ nói rằng phải tiếp tục tin tưởng, hay nói đúng hơn là kế hoạch và việc thực hiện nó của em đã không còn cần sự hỗ trợ của ta nữa rồi, nên em có thể giải quyết tất cả vấn đề một mình!”

Snape đột nhiên ngừng lại, thở dốc.

“Severus.” Harry vươn tay đặt lên vai Snape nhưng lại bị hất ra

“Potter, ta nghĩ chúng ta nên giữ khoảng cách với nhau.” Ngay cả khi giận tới cực điểm, Snape cũng không dùng từ ngữ lỗ mắng, nhưng động tác đã bộc lộ thái độ của anh lúc này.

Harry lùi lại từng bước một.

Cậu nói: “Severus, chúng ta cần nói chuyện.”

Snape liếc nhìn Harry.

“Severus!”



Snape vẫn không nói lời nào.

“Đủ rồi Severus Snape.” Rốt cuộc Harry cũng nhịn không được mà nói: “Anh nói em không tin tưởng anh, thế chẳng lẽ anh có tin em sao? Anh có chịu nói với em chuyện gì đâu. Vấn đề của nhà Malfoy anh không nói, Voldemort đối xử với anh thế nào cũng không nói, Albus ra lệnh gì cũng không nói, chuyện dù bây giờ anh có vẻ như là hiệu trưởng của Hogwarts, nhưng thực ra lại bị anh em Carrow giám sát anh cũng không nói, anh chẳng nói với em chuyện nào thì lấy tư cách gì để nói em chứ? Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, đúng vậy, tình yêu cần sự tin tưởng nhưng giờ không gì có thể đặt lên trên việc đánh bại Voldemort được, anh hẳn phải rõ chuyện này chứ!”

“Thế thì sao?” Snape đứng đó, áo chùng đen buông thõng dưới chân, giọng điệu châm biếm và kéo dài: “Thế nên cậu Potter cho rằng việc lấy tính mạng của mình ra mạo hiểm là chuyện chẳng có gì đáng trách sao? Hay cho tới giờ cậu Potter vẫn không biết có người luôn lo lắng cho tính mạng của mình, nên cậu nghĩ mình có thể mạo hiểm mà chẳng kiêng dè gì!” Ở câu cuối cùng Snape gần như là hét lên.

“Anh nghĩ gì mà nói em như vậy.” thân thể Harry run lên “Anh nghĩ em không lo lắng, anh cho là em đã nghĩ như vậy, anh nghĩ em không muốn tiếp tục sống, anh nghĩ em thật sự vui vẻ đi mạo hiểm như vậy sao?” Cậu cảm thấy mũi mình chua xót, có thứ chất lỏng gì đó đang không kiểm soát được mà trào ra nơi khóe mắt: “Severus Snape, anh đã từng thực sự hiểu em bao giờ chưa, anh xem em là gì, hay anh vẫn luôn khư khư cái suy nghĩ Gryffindor là những kẻ hữu dũng vô mưu, anh cho rằng nếu có thể thì ai cũng muốn đi mạo hiểm đặt tính mạng của mình lên sợi thép, đạp sai một bước thì không bao giờ có thể quay lại được sao!”

“Harry Potter.” Snape tê tê nói “Đừng có cố gắng dùng đầu óc ngu ngốc của em đi phỏng đoán người khác.”

“Ai phỏng đoán ai, anh hay em? Snape, vứt sự ngoan cố bảo thủ của anh đi, việc anh chỉ làm theo ý mình chẳng quyết định được gì đâu, nói em giấu diếm anh à, anh nghĩ em thật sự muốn sao? Anh thực sự nghĩ em không muốn nói ra tất cả, anh cho rằng.....” Harry bỗng bị sặc nước bọt nên bắt đầu ho khan một cách dữ dội.

Snape vẫn lạnh lùng đứng đó, không hề nhúc nhích.

Harry ngược mắt lên thấy Snape không động đậy, rốt cuộc cũng nhịn không được cười lên.

“Ha ha ha.” Harry vừa cười vừa thở hổn hển: “Đúng vậy, là em ngu ngốc.” cậu lau khóe mắt ẩm ướt.

“Giáo sư, em không nên cẩu kính như con nít.” Harry lắc đầu: “Chúng ta còn chuyện quan trọng hơn.”

“Cút.”

Harry trừng mắt nhìn.

“Cái gì?” Cậu nói.

“Ta nói cảm phiền cậu Potter cút khỏi phòng ta.” Snape quát.

“.....” Harry đột nhiên trợn trừng mắt, cậu vẫn đứng đó không hề nhúc nhích, nhưng giây tiếp theo cậu lại cử động hai chân, không nói lời nào rời khỏi phòng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này viết mệt chết đi được, viết suốt ba ngày. Cãi nhau hoàn toàn là thế phải không. Mọi người xem thử đi, nếu cảm giác cãi nhau không phải như thế này, thì không nên hỏi tác giả vì tác giả sẽ không cãi nhau.....

## 66. Quyển 2 - Chương 66

Chương 65: Biến chuyển.

“Thầy không nói được.” người đàn ông tóc nâu đứng ở cửa lắc đầu một cách nghiêm túc.

“Giáo sư Lupin!” Hermione lắc đầu “Chẳng lẽ thầy không lo lắng gì sao?”

“Nếu các trò thật sự lo lắng cho Harry và Severus, thì bây giờ cứ đứng ở đây đi.” Lupin nói “Các trò nên biết ngay cả khi ra ngoài, thì các trò cũng chẳng giúp thêm được gì mà chỉ rước thêm phiền phức cho Severus thôi.”

“Nhưng Harry.....”

“Harry sẽ giải quyết tốt.” ánh mắt Lupin có vẻ mập mờ nhưng giọng điệu lại rất chân thực.

“Giáo sư Lupin, thầy không biết...Harry cậu ấy.”

“Thầy tin tưởng trò ấy.” Lupin không chút dao động: “Bất kể các trò đã nhận được tin tức gì, thì hiện giờ thầy cũng không thể để các trò ra ngoài.”

Ron lắc đầu kéo Hermione lại, đưa mắt ra phía sau.

Đột nhiên, trong lò sưởi phát ra một ngọn lửa, ba người trở mắt nhìn người nào đó giờ lẽ ra phải ở trang viên Voldemort xuất hiện trong lò sưởi, đôi mắt xanh nhuộm đầy sự mỗi mệ mà người ta khó có thể bỏ qua được.

“Harry.”

“Harry!”

“Không sao chứ bồ tèo.”

Người đầu tiên phản ứng là Lupin, nhưng chạy tới bên cạnh Harry trước nhất lại là Ron.

Harry mỗi mệ lắc đầu: “Tớ không sao.”

“Thế này mà gọi là không sao à?” Hermione túm lấy tay Harry, cảm giác được nhiệt độ cháy bỏng qua làn da: “Cậu đang phát sốt, Harry.”

“Tớ biết.” Harry nở nụ cười: “Tớ đã uống độc được rồi, giờ cứ để tớ nghỉ ngơi một chút là được, đừng để ai biết tớ tới đây. Mai tớ còn phải đến trang viên Voldemort nữa.”

“Harry.” về mặt Hermione trở nên nghiêm túc: “Với tình trạng hiện giờ cậu nên nghỉ ngơi cho tốt, mặc kệ chuyện của cậu có lớn cỡ nào thì cũng phải nghỉ ngơi cho tốt!”

“Sirius vẫn ở đó.” Harry nói: “Tớ phải quay lại, chỉ là để tớ nghỉ ngơi một chút thôi.” Sau khi cậu nói xong thì không nhìn ai thêm nữa, đi thẳng lên lầu hai vào phòng ngủ trong cùng.

Cửa “ba” một tiếng đóng lại.

Hermione và Ron thấy Remus chỉ lắc đầu, ý bảo bọn họ không nên đi quấy rầy Harry.

Mà đằng sau cánh cửa gỗ lại im lặng không một chút tiếng động nào.

Harry ngồi trên giường, hai mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm vào sàn nhà.

“Vì sao mình lại ở đây?” cậu tự hỏi bản thân.

Bây giờ cậu nên trở về trang viên Voldemort, tuy Voldemort không thể tìm được quảng trường Grimmauld nhưng đến đây cũng chẳng phải hành động sáng suốt gì.

Sirius và Tonks đang ở đâu chứ.

Vì sao cậu còn muốn đến đây.

Cậu còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành.

Cậu ở đây làm cái gì?

Cậu nhìn vào hư không, chỉ cảm thấy có cái gì đó đang quay cuồng trong dạ dày, hơi thở đang nghẹn lại trong lồng ngực khiến cậu không cách nào hít thở được.

Áp lực nặng nề khiến người ta không thể hít thở, tất cả cảm xúc đều bị khuấy đảo lên. Sức lực từ chân tay đều bị lấy ra, cảm giác chóng mặt ập tới một cách dễ dàng.

Harry mặc cho bản thân ngã xuống tấm chắn, cảm giác được dòng nước đang trào ra nơi khóe mắt.

Hóa ra bọn họ không thể kiên trì được, hóa ra cho đến cuối cùng cậu vẫn hoàn toàn không có gì, hóa ra cậu vẫn giống như quá khứ là một gánh nặng, cậu vẫn đánh mất Severus của mình.

Rõ ràng không nên như thế, rõ ràng cậu đã có được cơ hội một lần nữa, ngay cả khi nó vẫn rất không chắc chắn, ngay cả khi vẫn còn rất nhiều nỗi sợ hãi, ngay cả khi như thế cậu vẫn luôn nghĩ họ là hai kẻ duy nhất tâm linh tương thông với nhau trên thế giới này, vì họ cùng đến từ một nơi và có cùng một “quê hương”, nên cậu nghĩ tất nhiên là họ sẽ vĩnh viễn nương tựa vào nhau.

Nhưng thực sự thì sao?

Harry lấy gối che mắt lại.

Cậu bắt đầu nghĩ vậy từ bao giờ?

Hay là nói, cậu bắt đầu trở nên ngu ngốc như vậy từ khi nào?

Chẳng lẽ cậu đã quên sự thù địch ngay từ đầu giữa họ sao, hay cậu đã quên khoảng cách chênh lệch giữa họ hồi đó, hay cậu đã bị sự dụ dỗ ban đầu và tình cảm mãnh liệt nhất thời làm mê muội đầu óc, tưởng rằng cậu đã tìm được sự vĩnh hằng?

Cậu đã nghĩ quá đơn giản...cậu là Harry Potter, mà một Potter có thể ở chung hòa thuận với Snape vốn là loại hy vọng xa vời.

Cậu thế mà lại cảm thấy điều đó là có thể.

Cậu thế mà lại dồn tất cả tình cảm vào đó.

Là vì cậu nói đầy mê hoặc trong giấc mơ “Ta ở đây, ta vẫn luôn ở đây” đó ư?

Hay là vì ánh mắt sau cái “Sectumsempra” kia?

Hay đơn giản chỉ là vài năm ở trường học, mỗi khi phát hiện lọ nước sinh tử không có tác dụng phụ trong phòng?

Hay đơn giản là lúc bọn họ gặp nhau, sự vui mừng và ngạc nhiên khi gặp được người cùng đến từ thế giới kia đã che mờ đầu óc cậu?

Hay chỉ là vì cậu quá cô độc, cô độc đến nỗi cậu chỉ ao ước một ngày đặc biệt nào đó mình có thể tìm kiếm được một sự ấm áp đủ lớn, đủ để cậu không cần phải thở dốc mà tỉnh lại trong những đêm lạnh giá.

Nhưng thế thì sao....

Cậu vẫn một mình quay về.

Và vẫn luôn chỉ có một mình.

Một khi đã như thế thì cậu còn muốn sống để làm gì nữa? Vì sao còn muốn khổ sở đấu tranh, vì sao không chịu giải thoát cho chính mình đi.

— bởi vì mọi người cần con.

Đúng vậy, Albus đã nói như thế...nhưng thế thì sao? Quann Voldemort làm gì, quann cứu thế chủ làm gì, ngay cả khi Voldemort thật sự thống trị thế giới thì sao, chỉ cần cậu chết thì sẽ không có gì hết!

Nhưng cậu vẫn không thể làm vậy, đó là hành vi vô trách nhiệm. Bất kể thế nào thì cậu cũng không thể làm vậy, đây là vinh quang của Gryffindor và cũng là sự kiên trì duy nhất còn sót lại trong cậu.

Hiện giờ cậu cần một chút tỉnh táo.

Harry lấy đũa phép chìa vào cánh tay rồi lẩm bẩm, ngay sau đó máu tươi chảy ra, đi kèm với đau đớn là một vết thương dài xuất hiện trên cánh tay.

Lâu lắm rồi cậu không làm vậy, mỗi khi tuyệt vọng cậu đều làm như thế. Sự đau đớn có thể kéo cậu trở lại thế giới này, giúp cậu có cảm giác mình đang sống, cậu thần chú được ngâm lên mãi đến khi miệng vết thương khép lại và chỉ còn một vết sẹo mờ nhạt.

Harry nhìn vết sẹo rồi mỉm cười như đã trút được gánh nặng, cuối cùng cậu nhắm mắt lại và hôn mê bất tỉnh.

Mà cùng lúc đó, Severus Snape cũng đang ở sâu trong hầm cảm hận sự ngu ngốc của bản thân.

Sao anh lại có thể nói như vậy chứ, rõ ràng anh biết bệnh trầm cảm của Harry chưa được chữa khỏi hoàn toàn, anh thậm chí còn không biết lời nói của bản thân trong lúc lơ đãng có thể ảnh hưởng đến Harry đến cỡ nào. Vì sao anh lại lỗ mãng nói ra mọi thứ, mà lại hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả như thế chứ?

May mà anh có thể giám sát tất cả lò sưởi ở Hogwarts—đây là đặc quyền của hiệu trưởng, nên đã biết được Harry trở về quảng trường Grimmauld, dù sao chẳng nữa thì Lupin và hai người bạn nhỏ cũng sẽ chăm sóc tốt cho em ấy.

Còn chính anh cũng đừng như một thằng nhóc mới mười mấy tuổi nữa, bọn họ đều cần phải suy tính rất nhiều thứ.

Hiện tại chạy tới quảng trường Grimmauld hoàn toàn không phải một quyết định sáng suốt, đặc biệt là khi giờ vẫn còn một con chó đang bị kẹt ở trang viên Voldemort.

Lúc này Snape mới nhớ ra, vừa rồi hình như Harry định nói với anh việc gì đó, nhưng lại bị sự kiêu căng và giận dữ của anh cắt ngang. Giờ căn bản anh chẳng thể đoán ra tầm quan trọng của tin tức mà Harry không nói ra được, nếu thật sự cực kỳ quan trọng...chết tiệt!

Anh không thể tưởng tượng được mình đã bỏ lỡ điều gì.

Đặc biệt là khi chuyện này quan trọng đến nỗi Harry dù mất hết danh dự, cũng muốn chơi trò lá mặt lá trái với Voldemort.

Ràng buộc pháp thuật hay một lợi ích to lớn đến nỗi khó có thể tưởng tượng được.

Dù là cái nào thì anh cũng cần phải biết.

Vả lại nhìn biểu hiện của Harry mấy ngày nay, hiển nhiên là Chúa tể Hắc ám không phải chẳng hề biết gì về mối quan hệ giữa họ, thậm chí còn biết rất rõ nhưng vì sao tới giờ Chúa tể Hắc ám vẫn chưa ra tay với anh? Vì Harry đổi phe? Hay là vì lý do gì khác?

Tất nhiên, Snape đã đoán sai vì Voldemort chẳng biết gì về quan hệ giữa họ, trái lại Voldemort vẫn luôn cho rằng Snape oán hận Harry Potter.

Nhưng giờ tất cả điều này đều không quan trọng, mấu chốt nằm ở chỗ này mai anh phải đến trang viên Malfoy một lần, không phải vì Harry Potter mà là vì nhiệm vụ Voldemort giao cho anh lần này, một độc dược kỳ lạ.

Một lọ độc dược dường như là điều chế để khống chế người khác.

“Khoan đã, khống chế người khác?” Một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu Snape.

Nếu anh không đoán sai.

Nếu là sự thật thì...

Thì chắc chắn anh có một cơ hội, một cơ hội để có thể cứu được người yêu nhỏ của anh.

Nghĩ đến đây, anh không chút do dự chạy xuống tầng hầm.

## 67. Quyển 2 - Chương 67

Chương 66: Suy tính của Tom.

Edit: Huyết Mạc Hoàng

“Cậu ta sẽ không trở lại.” Đứng trước Voldemort, mặt Tom không chút đổi sắc nói.

“Chắc chắn vậy sao?” Voldemort nheo mắt lại: “Mi đã làm gì?”

“Không gì hết.” Tom nói, trong lòng thầm tức giận vì sai lầm của bản thân, hẳn thật sự không ngờ Harry Potter thế mà lại có thể giành quyền khống chế thân thể lần nữa. Nếu không vì chuyện lần này của Snape, cộng thêm việc tinh thần Potter vốn không được ổn định thì hẳn căn bản là không có cơ hội.

Hắn gần như mất tất cả quyền chủ động, và hắn cũng không biết nếu tất cả mọi thứ đều do Harry Potter quyết định thì hắn còn có thể sống sót hay không.

Vì sự sinh tồn của mình hắn sẽ không từ một thủ đoạn nào.

Còn độc dược của Voldemort?

Chỉ cần hắn có thể thoát ra khỏi thân thể này, thì kết cục Harry Potter còn liên quan gì đến hắn chứ, tốt nhất hai kẻ này cứ đấu nhau đến lưỡng bại câu thương đi, để hắn được yên tĩnh vĩnh viễn.

Đáng tiếc xem ra với tình hình bây giờ, đây chắc chắn vẫn là một việc rất khó khăn.

Khốn nạn!

“Nếu tên nhóc đó không trở lại, thì ta nghĩ giờ chắc mi cũng không nóng lòng muốn ra khỏi thân thể này nữa?” Voldemort chậm rãi nói.

“Không, sao thể được.” Tom giả cười: “Chúng ta đều biết nguy hiểm phải bị tiêu diệt, thì mọi thứ mới trở nên an toàn nhất được.”

“Đúng thế.” Voldemort như nhận ra gì đó mà gạt đầu, hắn nhìn Tom vài lần rồi nói: “Mi nói đúng.”

Tom rùng mình theo bản năng khi nhìn vào đôi mắt đỏ như máu của Voldemort, trong lòng thầm củng cố thêm suy nghĩ phải giết chết người trước mặt. Ngay cả khi phải giữ lại mạng của Harry Potter, hoặc hẳn phải để Harry Potter sống sót thì cũng phải khiến Voldemort biến mất khỏi thế giới này, bằng không sự yên tĩnh mà hắn muốn chỉ là hy vọng xa vời.

Hắn cần cân bằng thế lực của hai bên, có lẽ là thành lập thế lực của riêng mình, thậm chí nếu được hắn còn có thể từng bước xâm chiếm thế lực dưới tay Voldemort. Dù bây giờ Voldemort có tỉnh táo đến cỡ nào, thì sự yêu thích của hắn với Crucio cũng chẳng hề thay đổi đâu.

Không ai muốn làm việc cùng như cách nói của Muggle là “phần tử khủng bố”. Phần lớn Tử thần Thực tử không hề điên cuồng, chỉ cần hắn có thể cho họ nhiều lợi ích hơn, chỉ cần hắn có thể cam đoan địa vị và lợi ích của máu thuần bên cạnh hắn đã được đảm bảo, thì khiến những người đó quay đầu về phía hắn cũng chẳng phải chuyện gì khó mong đợi. Xuống tay chắc chắn phải từ gia tộc Malfoy, bất kể là dưới góc độ lo lắng cho Draco hay Lucius, thậm chí là cả Abras. Bọn họ là con cháu của Abras, hắn không thể để họ cứ vậy thành vật hi sinh cho thất bại trong tương lai được. Hắn không giống Harry Potter không chắc chắn và nghi ngờ rất nhiều, hắn phải thắng và nhất định sẽ thắng, chỉ cần hắn thắng là có thể đạt được những gì mình muốn.

Rất đơn giản, sống hoặc chết.

Nhưng hắn cũng phải có một kết thúc cho mình, ngay cả khi nó không tốt đẹp thì vẫn đỡ hơn sự không tình nguyện như bây giờ.

“Dù sao chẳng nữa.” Tom ho nhẹ một tiếng để thu hút sự chú ý của Voldemort: “Bây giờ chúng ta cần làm hai việc, thứ nhất là giúp ta thoát ra khỏi thân thể này, đồng thời giết chết Harry Potter.” Tom dừng một chút: “Còn nữa, ta cần dùng thân phận Harry Potter để quay về hội Phượng Hoàng, làm tan rã nội bộ của chúng, mà trong chuyện này thì không thể thiếu Black và Tonks.”

“Hay là....” Voldemort ngắm nghía đũa phép, có chút dăm chiêu: “Mi không cần phải ra khỏi thân thể Harry Potter.” Hắn nhẹ giọng nói: “Dù có giống cỡ nào thì thứ được chế tạo ra cũng không thể so với bản gốc.”

“Vậy ông muốn thế nào.” Tom nhú mắt nhìn Voldemort.

“Chẳng phải chỉ cần tiêu diệt linh hồn Harry Potter là được rồi sao.” Voldemort cười khê: “Chẳng phải ngay từ đầu mi đã nói rồi sao, mi chỉ tạm trú trong cơ thể này thôi.” Voldemort vươn tay khê chạm vào vết sẹo trên trán Harry.

Cảm giác bỏng rát bỗng chạy dọc trên cột sống, Tom cố gắng kiềm chế để thân thể không bị co rút.

“Nhưng bây giờ lại không như thế.” Cảm giác được hấn đau đớn, Voldemort thu lại ma lực và hài lòng mỉm cười: “Bây giờ thân thể là của Harry Potter nhưng linh hồn chỉ phôi nó là mi Tom, ta nghĩ cả hai chúng ta đều hiểu điều này có nghĩa là gì.”

“Đúng vậy.” Tom há miệng thở dốc, rồi trả lời một cách chán chán.

“Vậy cuối cùng ai là người sử dụng thân thể này cũng đâu quan trọng đúng không? Chỉ cần ”Harry Potter” biến mất khỏi thế giới này là có thể.” Ngày càng vừa lòng với kế hoạch của mình, Voldemort phá lên cười.

“A, ta cũng nghĩ vậy.” Tom gật đầu, nở một nụ cười ngây ngô.

“Có lẽ Harry Potter không thể chết được” Tom thầm nghĩ, thậm chí còn không thể điên, chết tiệt, kế hoạch của Voldemort quá hoàn hảo. Chỉ cần Harry Potter chết, thì hắn sẽ hoàn toàn buộc bản thân mình vào trên cùng một sợi dây với Voldemort. Nếu cần Voldemort có thể tổ giác hắn là giả với hội Phượng Hoàng bất cứ lúc nào, thậm chí dù Voldemort không tổ giác, thì sau khi hắn giúp Voldemort dần xâm chiếm hội Phượng Hoàng, chỉ cần giết “bản thân” Chúa tể Hắc ám sẽ toàn thắng.

Đáng tiếc hắn đã quá coi thường “bản thân” rồi, bảo hồ lột da sao, Tom Riddle như hắn sao không để lại đường lui cho mình được.

Bất luận Harry Potter hay Voldemort cũng chỉ là quân cờ trong tay hắn mà thôi, tuy có thể tạm thời hắn suy xét không được chu toàn lắm, nhưng một kẻ điên và thẳng con của một kẻ kiêu căng ngạo mạn, dù sao chẳng nữa cũng chẳng phải đối thủ của hắn.

Chẳng qua giờ nói không chừng Snape đã phát hiện ra bí mật nhỏ của Harry Potter, tuy lúc trước cảm thấy đây là một phiền phức, nhưng hiện tại xem ra đây gần như là một cơ hội ngẫu nhiên hơn.

Ngay khi Tom đang đắc chí với những suy tính của mình, thì trong một quán cà phê Muggle ở Luân Đôn đang diễn ra một cuộc nói chuyện.

“Tớ không thích mì Ý.” Ron chán ghét đảo đĩa mì đầy sốt cà chua: “Rất chua.”

“Được rồi Ron, cậu chỉ không thích thịt bò muối ở mặt trên thôi.” Hermione uống ngụm nước rồi thở ra một hơi: “Quả nhiên tớ vẫn quen với thức ăn Muggle hơn, cứ nước bí đỏ hoài cũng hơi chán.”

“Thực ra Hogwarts không chỉ có nước bí đỏ.” Ron lầu bầu: “Còn có thứ khác nữa.”

“Ron, tớ chỉ hoài niệm tí thôi mà, đừng chi li thế.” Hermione hài lòng nuốt một miếng xúc xích Đức, rồi cuộn một miếng mì ống cho vào miệng: “Nói thật thì tamarind vẫn tốt hơn.”

“Hermione.” Nhìn “bạn gái” đang ăn say sưa, Ron khó mà kiềm chế được muốn co rút khoé miệng: “Thật ra chúng ta đâu phải đến đây để ăn.”

“Nhưng không thể lãng phí thức ăn.” Hermione lấy khăn lau miệng: “Vả lại muốn nói chuyện là giáo sư Snape và Remus, liên quan gì tới chúng ta đâu.”

“Thế họ dẫn mình theo làm gì?” Ron hỏi.

“Vì lo lắng?” Hermione trêu ghẹo hỏi.

“Lo lắng gì chứ, chỗ quảng trường có giáo sư Dumbledore làm người giữ bí mật mà, còn lo gì nữa.” Ron vô tư nói.

“Tớ nghĩ là có.” Hermione đan hai tay lại với nhau, nhìn Ron.

“Cái gì, cái gì?” Có lẽ vì vẻ mặt của Hermione quá nghiêm túc, nên Ron hơi cà lăm một chút.

“Ron, cậu phải hứa trước là sau khi nghe xong không được nhảy dựng lên.”

“A, được rồi.” Ron đồng ý theo bản năng rồi nghi hoặc nhìn Hermione: “Cậu muốn nói điều gì?”

“Tớ nghĩ có lẽ Remus lo lắng Harry.” Cho dù biết có thần chú cách âm nhưng Hermione vẫn hạ giọng xuống.

“Cậu nói ai?” Ron nghĩ mình nghe lầm.

“Harry, Harry Potter. Bạn tốt nhất của chúng ta.” Hermione lặp lại lần nữa.

“Cậu điên rồi!” Ron thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng rồi lại nhớ đến lời Hermione lúc nãy nên thả lỏng xuống.

“Đừng như vậy Ron, thật ra khi lần đầu tiên lo lắng tới điều này, suýt nữa tớ cũng nghĩ mình phát điên rồi, nhưng sau đó ngẫm lại tớ lại càng nghĩ càng thấy có khả năng.” Hermione lắc đầu: “Cậu nghĩ đi, cậu còn nhớ đoạn ký ức mà Harry nhờ Malfoy mang đến cho chúng ta không?”

“Tất nhiên là nhớ.” Ron nhìn Hermione như kiểu cô đang xem thường chỉ số thông minh của cậu.

“Ừm, thế thì Ron, cậu cảm thấy đoạn ký ức có phải thật không?” Hermione chậm rãi nói.

“Cậu có ý gì?” Ron nói.

“Nói thật, nếu không do Harry nói thì tớ thật sự chẳng thể tin có chuyện kiếp trước kiếp này, nhưng bây giờ tớ vẫn còn nghi ngờ chuyện đó. Vả lại cậu có biết từ khi nào mà quan hệ giữa Harry và Malfoy lại tốt như vậy không?” Hermione thấy Ron lắc đầu, rồi mới tiếp tục nói: “Dù Harry có lừa dối gì thì ba năm nay chúng ta cũng đều ở cạnh cậu ấy, chúng ta không thể không biết một chút nào về việc Harry làm. Nhưng mấy năm gần đây quan hệ giữa Harry với Malfoy gần như có thể coi là đối chọi gay gắt, hơn nữa loại ác ý này cũng rất chân thật chứ chẳng phải giả bộ, vì sao Malfoy lại đột nhiên lấy thân phận bạn bè của Harry chạy tới. Cha của cậu ta Lucius Malfoy cũng là Tử thần Thực tử nổi tiếng, tớ không biết con của một gia đình như vậy cũng có thể thế đấy. Hay nói cách khác, việc Malfoy đến đây hoàn toàn có thể là mưu kế do cha cậu ta bày ra. Vậy giả như lời Harry trong ký ức là sự thật, thì chỉ có một khả năng duy nhất là Harry đã bị linh hồn của đối phương khống chế, tất cả mọi thứ đã sớm vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Những biểu hiện bây giờ chỉ là một thủ thuật che mắt mà thôi.”

Ron há hốc mồm, hiển nhiên là những lời nói của Hermione đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi suy nghĩ của cậu.

“Nhưng hiệu trưởng Dumbledore...”

“Đúng vậy, tớ biết.” Hermione hơi phiền não cào cào tóc: “Tớ biết cậu muốn nói gì, hiệu trưởng Dumbledore tin tưởng Harry đúng không.”

“Đúng vậy.” Ron gật đầu.

“Tớ cũng từng nghĩ đến vấn đề này.” Hermione mỉm cười lắc đầu: “Nhưng Ron à, cậu có từng nghĩ tới vì sao lần này hiệu trưởng Dumbledore lại cần Gellert Grindelwald hỗ trợ không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì cậu biết mình có một nhược điểm trí mạng, cụ quá cả tin.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tất cả nội dung về hiệu trưởng chỉ là quan điểm cá nhân, hoàn toàn không liên quan đến tác giả và bản thân hiệu trưởng.

Share this:

## 68. Quyển 2 - Chương 68

Chương 67: Dumbledore

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Cả tin?” Ron trợn mắt, hiển nhiên là không kịp phản ứng: “Cậu đang nói tới hiệu trưởng Dumbledore?”

“Đúng vậy.” Hermione nói: “Tớ biết trong giới Phù Thủy, quan điểm của phần lớn mọi người về hiệu trưởng Dumbledore đều là: phù thủy hùng mạnh và cơ trí, thế nên mọi người luôn có cảm tưởng cụ không gì không làm được. Nhưng giống như Harry đã từng nói, dù người ta có cảm thấy cụ vĩ đại đến cỡ nào thì cụ vẫn chỉ là một con người mà thôi.”

“Đúng vậy.” Ron vẫn chưa hiểu được: “Nhưng cái này thì sáng tỏ được gì?”

“Một con người.” Hermione uống thêm ngụm nước: “Ron, cậu thấy làm một người nên thế nào?”

“À, đầu tiên nên có phẩm chất tốt, rồi được mọi người yêu quý.” Ron đếm ngón tay.

“Khoan đã.” Hermione ngăn Ron lại: “Ý tớ không phải thế, tớ nói nhược điểm của một người.”

“Nhược điểm?” Ron càng mơ hồ hơn: “Cậu nói nhược điểm của hiệu trưởng Dumbledore?”

“Ừm, tớ là nói nhược điểm của hiệu trưởng Dumbledore.” Hermione gật đầu.

“Nhưng hiệu trưởng Dumbledore lợi hại thế sao có nhược điểm được, nhiều nhất chỉ là hơi điên điên khùng khùng thôi.” Ron thử trả lời.

“Nhìn đây.” Hermione vuốt tay: “Tớ chỉ biết.”

Ron không chen ngang nữa mà thực sự nhìn Hermione.

Hermione háng giọng rồi nói: “Đầu tiên, tớ chả biết chuyện điên điên khùng khùng có gì to tát cả, hồi trước nó phân viện từng do dự không biết phân tớ đến Gryffindor hay Ravenclaw, nhưng cuối cùng chính tớ đã chọn đến Gryffindor dù vẫn rất thích Ravenclaw, cậu biết Luna Lovegood chứ?”

“Cô gái điên kia ấy à? Luôn nói về ”ruồi trâu xung quanh“ ....rồi cây tầm gửi có phải không?” Ron nói: “Mọi người nói cô ấy luôn điên điên khùng khùng.”

“Đúng vậy, cô ấy có chút điên nhưng lại là người thông minh nhất mà tớ từng gặp.” Hermione mỉm cười: “Có lẽ ngoại trừ Dumbledore.”

“Cho nên ý của cậu là người thông minh luôn có chút điên điên khùng khùng à?” Ron cười nhạo.

“Nhiều hoặc ít, đặc biệt là người như Dumbledore, trong lịch sử Muggle cũng có rất nhiều tấm gương như vậy, nhưng tất nhiên đây không phải trọng điểm mà ta cần nói đến.” Hermione dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Bất kể Dumbledore có điên điên khùng khùng hay sức mạnh cường đại, và bao nhiêu danh tiếng ở giới Phù Thủy thì khi xoá hết chúng cụ ấy vẫn là một cá nhân.”

“A.” Ron gật đầu: “Cậu học cái này ở đâu thế?”

“Nghiên cứu của Muggle.” Hermione nói: “Tớ thấy dùng tâm lý học của Muggle để nghiên cứu Phù Thủy rất có ích.”

“Nghiên cứu của Muggle..... ” Ron bĩu môi: “Nghe nói mấy người nghiên cứu điện.”

“Đúng vậy, điện với ma lực của Phù thủy có tác dụng gần như nhau, chậm đã...chúng ta lạc đi đâu thế này.” Hermione liếc xéo Ron một cái: “Trở lại vấn đề của giáo sư Dumbledore, vừa rồi nói giáo sư Dumbledore trước khi là một Phù Thủy vĩ đại thì vẫn là một con người. Làm một con người thì nhất định phải có những tật xấu của một người, chẳng hạn như ích kỷ, yếu đuối, nhát gan và thậm chí là có thể có những suy nghĩ xấu xa.”

“Không thể tin được.” Ron lắc đầu: “Tớ không thể tưởng tượng một hiệu trưởng Dumbledore nhút nhát.”



“Tớ cũng không.” Hermione mỉm cười: “Nguyên nhân hiệu trưởng Dumbledore trở thành vĩ nhân phần lớn là vì sự anh dũng và không vụ lợi không thể không thừa nhận của cụ. Nhưng dù sao chẳng nữa thì ở một số phương diện cụ vẫn không được như vậy, chẳng hạn như cả tin và mềm lòng, thậm chí đôi lúc còn bị ràng buộc quá nhiều bởi đạo đức, đến nỗi không thể ngăn cản trước một vài chuyện sắp xảy ra.”

“Thế là có ý gì?” Ron lắc đầu: “Có đạo đức không tốt sao?”

“Không, đương nhiên không phải.” Hermione lắc đầu: “Tớ nhớ Harry từng nói với mình, hồi trước khi hiệu trưởng Dumbledore vừa mới biết Tom Riddle đã nhìn thấu được bản chất của hắn.”

“Tớ nhớ là có.”

“Nhưng cậu có từng nghĩ tới vì sao ngay cả khi hiệu trưởng Dumbledore đã biết rõ như vậy, mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy vẫn có thể phát triển thế lực cho đến ngày nay không.” Hermione nhìn Ron.

“Điều này...” Ron suy tư: “Bởi vì hiệu trưởng Dumbledore không có chứng cứ phạm tội của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?”

“Không hoàn toàn.” Hermione nói: “Hiệu trưởng Dumbledore từng nói với Harry, không ai có thể trừng phạt một người vì một chuyện mà hắn chưa từng làm, cậu có nhớ không?”

“Có.” Ron gật đầu: “Tớ nhớ rõ khi đó chúng ta từng thảo luận và kết luận rằng hiệu trưởng Dumbledore không hề sai, không một ai có thể trách phạt một người vì chuyện chưa xảy ra, cho dù có lời tiên tri của Trelawney cũng không được. A, các cậu còn nói tới lời tiên tri của Cassandra, và việc nếu cưỡng ép thay đổi ở một góc độ nào đó thì có thể thành công biến lời tiên tri thành sự thật.”

“Đúng vậy. Hồi Tom Riddle còn ở trường, chúng ta đều biết Tử Xà trong mật thất từng được thả ra, linh hồn Myrtle cho tới giờ vẫn ở trong nhà vệ sinh nữ nên không ai có thể phủ nhận điểm này, vậy ai có thể mở mật thất ra chứ?”

“Voldemort?” Ron hỏi nhưng rồi lại tập tức tự trả lời: “Tất nhiên, không hắn thì còn ai.”

“Đúng vậy, không phải hắn thì còn ai, lần đầu tiên gặp mặt Dumbledore chỉ biết Riddle là Xà Ngừ, biết hắn rất có thể là người thừa kế của Slytherin, bởi vì hắn chắc chắn đã kế thừa một vài tính xấu của nhà Gaunts, nhưng sau khi Riddle đến Hogwarts thì tính cách lại thay đổi 180 độ, có lẽ Dumbledore từng nghi ngờ nhưng cụ lại càng muốn tin tưởng ý nghĩ Riddle sẽ tự sửa sai hơn. Dù sao, cuối cùng tớ vẫn cảm thấy tuy giáo sư Dumbledore khởi xướng việc cần chung sống hoà bình với Muggle, nhưng trong lòng cụ không thích Muggle cho lắm.”

“Tớ hiểu.” Ron gật đầu: “Mỗi lần Harry nhắc tới hiệu trưởng Dumbledore và Muggle đều mang một chút ý tứ không rõ, nhưng tớ vẫn luôn nghĩ đấy chỉ là cái nhìn của riêng Harry thôi.”

“Cho nên dù sao chẳng nữa thì giáo sư Dumbledore vẫn tin tưởng Tom Riddle. Rồi đến sau này khi Tom Riddle mở mật thất ra và đổ tội cho Hagrid, giáo sư Dumbledore hoàn toàn có thể không chế để chuyện của Riddle không phát sinh, phải biết rằng cái chết Myrtle có thể nói là mưu sát, mà việc ai là người có khả năng mở mật thất ra...trong lòng giáo sư Dumbledore cũng đã có cân nhắc.”

“Nhưng cụ lại không làm vậy.” Ron càng thêm mơ hồ: “Vì sao?”

“Bởi vì cụ dễ tin.” Hermione nói: “Tớ không biết vì sao...có lẽ tính cách của giáo sư Dumbledore vốn dĩ không như vậy, hình như cụ đã phạm phải một sai lầm gì đó nên mới tự ép buộc tính cách của mình lệch hướng. Cụ tự trói buộc hành vi của mình, như biến đổi 180 độ...cụ bỏ qua lỗi lầm mình gây ra trong quá khứ nhưng cũng trở nên quá tin người, và cả một chút không dứt khoát. Tuy không rõ ràng nhưng với địa vị của cụ ở giới Phù Thuỷ, thì cụ vẫn cần thận quá mức.”

“Hermione.” Ron lắc đầu: “Tin tớ đi, chỉ là cụ già rồi.”

“Già rồi.....” Hermione nghiêm túc lắc đầu: “Ron, lúc Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy còn đi học, giáo sư Dumbledore chưa già.”

“Đúng thế.” Ron gật đầu, rồi xiên một miếng thịt bò: “Bất kể thế nào thì tớ vẫn tin tưởng hiệu trưởng Dumbledore, tớ chỉ cần biết nhiều đó.”

Hermione há miệng, rồi đột nhiên cười lớn: “Cậu nói đúng, chỉ cần chúng ta tin tưởng cụ là đủ.”

Trong lúc Hermione và Ron đang nói chuyện khí thế ngất trời, thì Snape với Lupin ở bên cạnh lại chẳng trao đổi với nhau tí tin tức nào.

“Cô gái nhỏ này rất thú vị, phải không?” Lupin chớp chớp đôi mắt vàng của mình, cười cười với Snape.

“Hừ.” về mặt người đàn ông tóc đen vẫn có chút bất ngờ, nhưng cũng bất đắc dĩ nói: “Thật đáng tiếc, cô Granger không phải máu thuần.”

“A, Severus.” Remus hơi bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh đừng có nói với tôi anh thực sự tin vào mấy thứ như máu thuần nhé, có biết bao sự thật trước mắt đã nói lên việc huyết thống thuần chủng không phải ưu tú nhất rồi mà. Với lại những phù thủy vĩ đại trong vài thế kỷ gần đây, phần lớn đều là máu lai!”

“Ta biết.” Snape gật đầu: “Potter, và cả Albus.”

“Còn có anh.” Lupin bổ sung: “Đại sư độc được ưu tú nhất.”

Tay Snape hơi ngừng một chút rồi mới khẽ gật đầu, ở một góc độ nào đó mà nói thì đây là câu trả lời lịch sự nhất mà anh có thể đưa ra.

“Thật ra Albus luôn là một người tuyệt diệu, nhưng tôi chưa từng biết việc học nghiên cứu của Muggle có thể tìm hiểu một người ở góc độ đó đấy, thời chúng ta đi học còn chưa có cái này.”

“Potter.” Snape thấp giọng nói.

“Cái gì?” Lupin không nghe rõ lắm.

“Việc này bắt đầu là vì Potter.” Snape nói: “Tất nhiên không hoàn toàn là Potter, nhưng quả thật là vì Potter.”

“Tôi biết rồi, bệnh trầm cảm.” Lupin nặng nề gật đầu: “Kỳ thật học trò có vấn đề tâm lý ở Hogwarts cũng không ít, nhưng thời chúng ta vẫn có chút thiếu sót. Dù sao thầy thuốc của St. Mungo cũng không thể thường trú ở Hogwarts, Poppy thì chỉ có một mình, Hogwarts lại là trường học nội trú nên việc phổ biến cho học trò nhiều một chút mới là phương pháp tốt nhất.”

“Đúng vậy.” Snape gật đầu: “Dù ta không muốn thừa nhận nhưng từ sau khi Chúa tể Hắc ám trở về, vấn đề của Slytherin trở nên nghiêm trọng hơn trước rất nhiều. Không phải tất cả Slytherin đều nguyện ý trở thành vật hy sinh cho chiến tranh, phần lớn Slytherin đều là máu thuần, tất nhiên còn có một phần con lai. Nhưng dù vậy ta chưa bao giờ cảm thấy tinh thần của Nhà Slytherin là huyết thống, mặt khác đó lại là một loại tham vọng và mong muốn với địa vị. Những điều này không nhất định phải thông qua Voldemort, thông qua việc giết chóc và hành vi sai lầm của hắn để đạt được, một kẻ độc tài sẽ không mang lại nhiều lợi ích cho xã hội.”

“Thích [Lịch sử của cuộc chiến Peloponnesian] sao?” Lupin nhướng mày.

“Không, ta thích [Herodotus Histories] hơn, thỉnh thoảng cũng đọc [Siêu hình học].”

“Ít ra cũng không phải là [Phương pháp làm một trăm loại tình dục].” Lúc nói đến tên cuốn sách này, Lupin nở một nụ cười cổ quái.

“Đúng vậy, tất nhiên không phải, đó chỉ là suy đoán nhắm nhí của đám đạo tặc các người mà thôi.” Có lẽ đã quá lâu rồi nên với những suy đoán mà nhóm đạo tặc đưa ra nhằm vũ nhục mình, anh đã không còn tức giận...mà phần nhiều lại xem nó như một kỷ niệm nhợt nhạt và có chút bất đắc dĩ.

Anh đã sớm qua cái tuổi giận dữ vì một việc con con lâu rồi.

“Bất quá Severus, anh phải cam đoan là sẽ không trách Harry.” Thấy vẻ mặt Snape cuối cùng đã trầm tĩnh lại, Lupin mới thở phào nhẹ nhõm: “Dù sao Harry thật sự đã gánh vác rất nhiều.”

“Ta nghĩ mình đã trách em ấy rồi.” Snape nói: “Lại trách cứ tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, bây giờ nhiệm vụ của chúng ta là giải quyết Chúa tể Hắc ám, rồi tóm Tom Riddle ra khỏi đầu Harry.”

“Mà những chuyện còn lại chỉ có thể dựa vào sau đó?” Lupin mỉm cười: “Anh vẫn không thay đổi, Severus.”

Snape nuốt miếng sườn cừu cuối cùng, dùng khăn lau miệng rồi đứng lên: “Ta có chừng mực.”

“Vậy tôi không tiễn.” Lupin cũng đứng dậy: “Nhớ bảo trọng.”

“Ta biết.” Snape gật đầu rồi đi vào wc, sau một tiếng “ba” nhỏ vang lên, Lupin biết đối phương đã hoàn toàn rời khỏi quán ăn nên mới vỗ vỗ tay, nói với Hermione và Ron vẫn còn đang bàn luận vấn đề triết học: “Ăn xong rồi phải không, chúng ta về nhà thôi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này số lượng từ hơi nhiều một chút.....Ngô, quả nhiên hợp văn lại vẫn tốt nhất.

Chương này nhưng quan điểm về Dumbledore đều theo lời của Hermione sắm vai Hermione, không liên quan đến tác giả là bản thân Hermione

## 69. Quyển 2 - Chương 69

Chương 69: Ngã bài.

Edit: Huyết Mạc Hoàng

— Tom Riddle.

Bốn phía là biển cả màu bạc, vật chất xung quanh trôi nổi lơ lửng như bông gòn.

“Ai đó?” Tom nhìn xung quanh...không một bóng người, hắn thử kiểm tra lại mình nhưng lại phát hiện bản thân cũng là một vật thể không định hình.

— không cần nhìn làm gì, đây không phải thế giới thật sự.

Lúc này, Tom đã nghe rõ giọng nói kia...là Harry Potter.

“Quả nhiên mi không biến mất.” Tom nói.

— Tất nhiên, ông cũng đâu hy vọng tôi biến mất đúng không?

“Đúng, ta không hy vọng thế.” Tom chán ghét bầu môi: “Rất cuộc mi đã nhìn thấy được bao nhiêu suy nghĩ của ta rồi?”

— không nhiều lắm.

“Không nhiều lắm là bao nhiêu?” Tom truy hỏi.

— Tôi chỉ xem trong phạm vi đạo đức cho phép.

Chẳng biết có phải do ảo giác không mà Tom cảm thấy những lời này nghe xuôi tai một cách kỳ lạ.

Nhưng ai mà biết được.

“Tức là mi có thể tùy tiện xem tất cả những thứ trong đầu ta.” So với đối phương e ngại đạo đức thì Tom quan tâm đến sự thật hơn.

— không khác lắm, dù sao thân thể này cũng là của tôi, bất kể là ở pháp thuật hay lĩnh vực nào khác thì tôi cũng đều nhỉnh hơn một chút, chỉ là...

“Chỉ là cái gì?” Tom cười lạnh: “Ta không có ngu ngốc đến nỗi không biết mình là dạng tồn tại nào, ta không phải Voldemort, mi cần bản không cần phải lo lắng.”

— đây là đàm phán sao?

“Không...không tính là thế, nhìn nơi này xem...ta biết không cần phải đàm phán.” Tom nói.

— Ông muốn sống tiếp.

Giọng điệu của Harry hình như hơi bối rối.

— Ông muốn tiếp tục sống.

Cậu lặp lại lần nữa.

“Ta không hề sai.” Tom nhú mồm, tất nhiên hắn cũng không thể thực sự làm ra động tác này, nhưng Harry vẫn là cảm giác được cảm xúc của hắn.

— tất nhiên ông không sai.

Harry trả lời.

— Miễn là ông đừng nghĩ đến việc giết tôi.

Cậu bổ sung thêm một câu.

“Miễn là mi không muốn giết chết ta.” Tom trả lời.

— Tôi nghĩ là không.

Harry nói.

— Gryffindor không bao giờ trừng phạt người khác vì một chuyện chưa xảy ra, dù cho có biết là nó sắp xảy ra đi nữa.

“Không!” Tom đột nhiên nhảy dựng lên khỏi sô pha, sau khi mơ mơ màng màng mở mắt ra hắn mới nhớ mình đang ở chỗ nào.

Không phải trang viên Voldemort mà là nhà Malfoy.

Chuyện xảy ra đêm qua lại thoáng hiện ra trong đầu, vì tìm kiếm biện pháp để đối phó với Voldemort và dành được lợi thế cho mình, hắn tránh cơ sở ngầm của Voldemort để đến nhà Malfoy.

Nói thật, nếu trước ngày hôm qua có ai nói với hắn rằng ngay giây phút đầu tiên khi hắn nhìn thấy Lucius Malfoy sẽ lập tức ngã bái, thì chắc chắn hắn sẽ nói người kia bị điên...thế nhưng bây giờ hắn chỉ cảm thấy bản thân điên rồi, hắn thế mà lại làm chuyện đó.

“Vậy cậu nói, cậu mới là người mà cha tôi tình nguyện từ bỏ tất cả để phục tùng?” Lucius Malfoy ngồi trên sô pha bằng da cá mập, nhìn gương mặt mơ hồ không rõ trong làn khói lượn lờ bốc lên từ tách cà phê, cảm thấy bản thân sắp sụp đổ rồi.

Không ai không muốn sụp đổ cả, đặc biệt là khi thấy Cứu thế chủ đứng trước mặt mình nói cậu ta là Chúa tể Hắc ám.

Còn trò cười nào đáng cười hơn cái này không?

Tất nhiên là không.

“Đúng vậy.” Tom không hề dưng tới tách cà phê trước mặt vì nó khác hẳn so với sở thích của hắn, nếu Abraxas còn sống thì sẽ biết hắn thích cà phê bỏ sữa hơn, không đường.

Thói quen cực kỳ không phù hợp với thân phận Chúa tể Hắc ám.

“Tôi không tin.” Lucius nheo mắt lại, mái tóc bạch kim dài trái lại khiến y trông già hơn nhiều.

“Đây là sự thật, tin hay không chẳng thành vấn đề.” Tom vẫn ngồi đó, mắt còn nhắm thèm động một cái.

“Được rồi, được rồi.” Lucius cầm lấy cây gậy ở bên cạnh: “Dù lời cậu nói là sự thật, dù tôi có tin tưởng cậu thì nó cũng chẳng đại biểu cho điều gì. Tôi mặc kệ cậu là ai, giờ tôi chỉ muốn cậu rời xa khỏi chỗ này, tôi chịu đủ lắm rồi.”

“Cậu không cần phải giả vờ như vậy, Luc.” Tom nói theo bản năng: “Cậu cũng biết làm thế với ta cũng vô dụng.”

Bàn tay cầm gậy Lucius bắt động giữa không trung.

“Cậu vừa mới nói gì?” Y cảm thấy hình như mình nghe lầm rồi.

“Ta nói cậu không cần nguy trang vì nó không hiệu quả.” Tom nghi hoặc trả lời.

“Không, chết tiệt cậu gọi tôi là gì!” Lucius lớn tiếng nói.

“Luc?” Tom nói, rồi nở nụ cười: “Đúng vậy, hồi Abras còn sống ta thường gọi cậu như thế, khi đó cậu còn rất nhỏ.” Tom dường như đang hoài niệm mà nhắm mắt lại: “Hay chạy đến đầu gối của ta rồi quần quýt muốn chơi đùa cùng ta và Nagini.”

“A đúng rồi, qua sáu tuổi cậu lại không cho ta gọi mình như vậy nữa. Cậu sẽ bĩu môi rồi chạy trốn mất.” Tom nhìn về mặt của Lucius, ung dung nói thêm một câu.

“Chú Tom.....” Lucius hiển nhiên đã hoàn toàn bối rối, y nhớ hồi đó chỉ có mỗi y gọi đối phương là Tom, bởi vì ngoại trừ cha và y không ai dám gọi tên của người đàn ông ấy. Y cũng đã từng thắc mắc không biết vì sao chỉ có mỗi cha y được xưng hô với người đang ngồi trên ngai vàng kia như vậy, hơn nữa dù đối phương có đang tức giận đến cỡ nào thì cha cũng không bị trừng phạt.

Tất nhiên là yêu ai yêu cả đường đi, bản thân mình cũng được chiếu cố nhiều hơn nhưng đứa trẻ gia đình Tử thần Thực tử khác.

Hồi đó y không hiểu, nhưng bây giờ.....

Y nhìn đôi mắt đỏ như máu trước mặt, rồi không hề ngạc nhiên khi thấy một chút cảm xúc hoài niệm.

Đó là vẻ mặt ôn nhu không nên xuất hiện ở một Chúa tể Hắc ám mà y quen thuộc.

Nhưng lại chắc chắn xuất hiện ở người trước mặt.

Lucius Malfoy đột nhiên rùng mình một cái, y phát hiện bản thân hình như đã biết được điều gì đó không nên biết.

“Vậy cứu thế chủ đâu?” Y quyết định nói sang chuyện khác.

“Harry Potter?” Tom nở một nụ cười trào phúng: “Cậu ta tốt lắm, hơn những gì chúng ta nghĩ nhiều.”

“Nhưng.....”

“Không có nhưng.” Tom trả lời.

“Vậy tôi có thể hỏi mọi chuyện rất cuộc là sao không?” Ngay khi hai người trong phòng khách đang nói chuyện hăng say, thì không ai để ý thân ảnh đang đứng ở cửa.

Là Draco Malfoy.

“Draco.” Lucius đứng lên khỏi sô pha, nhìn đứa con đang đứng ở cửa: “Sao con lại về?”

“Hôm nay là ngày đi Hogsmeade.” Draco không chút khách khí kéo một chiếc ghế ngồi xuống, rồi bưng bình cà phê rót cho mình một tách, hướng chiếc tách về phía Lucius ý bảo: “Không ngồi xuống sao cha? Con nghĩ cuộc nói chuyện này sẽ không kết thúc nhanh vậy đâu, ngồi vẫn thoải mái hơn đứng mà.”

Lucius hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn quyết định ngồi xuống, khi mà tất cả mọi việc vượt quá logic của một người thì hẳn sẽ càng bình tĩnh hơn, Lucius chắc chắn là điển hình của loại tình huống này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Draco, cậu không phải quá thành thực sao.

## 70. Quyển 2 - Chương 70

Chương 68: Bản đồ tàu điện ngầm London.

Edit: Huyết Mạc Hoàng

Trong lúc mọi người đang vội vàng đầu đá gay gắt với Voldemort, không ai biết tế đàn thoát nhìn chằm có gì lại đang dần biến đổi.

“Susan, đã bao lâu trời không mưa rồi.” Tại trang trại cách tế đàn khoảng 3km, chủ trang trại đang rầu rĩ ngồi trên đồng cỏ khô nhìn về phía mảnh ruộng khô cằn đằng xa.

“Bắt đầu từ năm ngoái đã thế rồi, suốt mấy tháng trời không có lấy một giọt mưa, năm nay còn tệ hơn vì từ tháng năm đã chẳng có một chút mưa nào.” Susan vỗ vỗ người đang sầu lo bên cạnh, thở dài: “Nếu thật sự không được thì chúng ta sẽ có một trang trại độc quyền đó Albert.”

“Đúng vậy.” Chủ trang trại Albert lắc đầu, ông vẫn không thể hiểu được vì sao một trang trại khác cách đây 2km vẫn có mưa như bình thường, trong khi đó mưa lại chưa từng xuất hiện ở trang trại của ông.

Không ai biết nguyên nhân.

Chỉ có gió đang rít gào giữa cánh đồng bát ngát, tạo cảm giác tê lương như tiếng kêu khóc từ ngàn đời.

Sắc bạc cùng sắc đen cùng lưu chuyển trên tế đàn, nếu không nhìn kỹ thì chỉ nghĩ đó là hoa văn trên tế đàn.

Lúc này, Voldemort đang ở trang viên Voldemort neho mắt lại, cảm nhận ma lực mãnh liệt dâng trào mà liềm liềm môi.

— nhanh thôi, rất nhanh thôi, hẳn có thể đạt được mục tiêu của mình.

[Nước Pháp, Pyrenees]

Bàn tay đặt trên tay Grindelwald đột nhiên rung mạnh, ông ngẩng đầu nhìn về phía Albus, mà Albus cũng đang nhìn về phía ông, trong mắt hai người đều là sự khó tin và một chút hoảng loạn.

“Đã bắt đầu.” Cuối cùng Dumbledore nói.

“Không nghĩ là nhanh như vậy.” Về mặt Grindelwald trở nên nghiêm túc: “Chúng ta còn chưa điều tra hết tất cả các di tích.”

“Không kịp nữa rồi.” Dumbledore nói: “Nếu thật sự không thể, thì dù có lãng phí chúng ta cũng phải lấp kín tất cả các lỗ hổng, không thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.”

Grindelwald cười khỏ: “Xem ra chuyến du lịch trăng mật duy nhất của tôi ở đời này đã kết thúc.”

“Đừng oán giận nữa.” Dumbledore nhìn về mặt có phần búng bình của đối phương, chợt cảm giác như đã trở về ngày hè năm ấy, thiếu niên tóc vàng kia đã từng nói với cụ...đợi cậu ấy hoàn thành nghiên cứu của mình xong hai người sẽ cùng đi du lịch khắp thế giới, đi tìm những di tích ma pháp cổ, học tập những bí mật của người xưa, trở thành Phù thủy vĩ đại nhất trong lịch sử và thậm chí còn chinh phục cả tử vong.

Nay lời nói đấy như vẫn còn văng vẳng bên tai, nhưng bọn họ thì sớm đã không còn là mình năm đó.

Cũng may, dù người có thay đổi thì lòng vẫn chẳng từng đổi thay.

“Về Anh Quốc trước đi.” Dumbledore buông quả thông đỏ trên tay, nói một câu.

“Đi thôi, chúng ta không thể đi bằng Floo được vì dù sao tôi vẫn còn là tội phạm.” Grindelwald có chút buồn rầu: “Độn thổ vượt biển rất tốn ma lực, giờ chúng ta không thể làm thế.”

“Không sao.” Dumbledore lại búng bình cười cười: “Tôi đã chuẩn bị sẵn.”

Grindelwald vừa ngẩng đầu thì thấy đối phương lấy ra...rõ ràng là một hạt đậu đủ vị!

“Albus.”

“Hử?”

“Đến bao giờ cậu mới sửa được thói quen thích đồ ngọt của mình vậy?”

Dumbledore liếc Grindelwald một cái, không nói lời nào bỏ hạt đậu đủ vị vào tay đối phương, Grindelwald còn chưa kịp phản ứng gì, thì giấy tiếp theo đã như có một chiếc móc câu ông lên khiến trời đất quay cuồng.

Khóa cặng.....

Sau khi Grindelwald cố gắng kìm nén cảm giác chóng mặt xong, thì phát hiện ra mình đang đứng trên một thảm cỏ xanh.

Dumbledore tao nhả đáp xuống bên cạnh, Grindelwald nghiêm mặt nhìn vẻ mặt vô tội của Dumbledore rồi lạnh lùng nói: “Albus.”

“Gì thế?” Dumbledore chớp chớp mắt, nói một cách thích thú.

“Có ai nói với cậu cái thói quen thích vạch ra khuyết điểm của người khác thế này là không tốt không!” sắc mặt Grindelwald xám ngoét.

“Tôi nghĩ...” Dumbledore hơi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi nói một cách dứt khoát: “Già quá rồi nên tôi không nhớ rõ nữa!”

Grindelwald đáng thương

~“Vậy giờ chúng ta đang ở đâu?” Grindelwald nhìn xung quanh, phát hiện bản thân đang đứng trên một đồng cỏ trống trải, bốn phía đều là...Muggle?

“Tôi có ếm thần chú xem nhẹ lên người chúng ta rồi.” Thấy vẻ mặt Grindelwald có vẻ không bình thường, Dumbledore vội vàng bổ sung thêm một câu: “Chỗ này là London của Muggle.”

“Vì sao cậu lại muốn tới London của Muggle?” Grindelwald nhìn Dumbledore: “Cậu đừng có nói với tôi mình đã hoàn toàn thất thế ở Ma pháp giới đấy nhé?”

“Không, tất nhiên là đâu đến nỗi.” Dumbledore trả lời: “Tôi chỉ muốn đi thử hệ thống tàu điện ngầm của London một chút thôi.”

Vốn chỉ là một câu nói vui đùa, nhưng rồi sắc mặt của Grindelwald và Dumbledore đều trở nên nghiêm trọng

“Cậu đã quyết định?” giọng Grindelwald hơi khàn khàn.

“Đúng vậy.” Dumbledore trả lời không chút do dự.

“Albus.”

“Hử?”

“Cậu điên rồi!” Grindelwald gần như muốn túm lấy cổ áo chùng của Dumbledore: “Thứ kia có thể di chuyển sao?”

“Giờ không còn biện pháp nào tốt hơn.” Dumbledore nghiêm túc trả lời.

“Nhưng chỉ cần làm sai một chút là từ trường pháp thuật trên toàn nước Anh sẽ thành một mớ hỗn độn, cậu thật sự nghĩ nó tốt lắm à?” Grindelwald nhẹ nhàng nói.

“Tôi sẽ không để xảy ra vấn đề gì.” Dumbledore nói.

“Cậu nói không thì sẽ không ư?” Grindelwald cười lạnh: “Albus, cậu nghĩ mình là ai?”

“Gellert, đừng xem thường tôi.” Dumbledore nhìn Grindelwald một cách nghiêm túc.

“Xem thường?” Grindelwald lắc đầu: “Không Albus, tôi không bao giờ xem thường nhưng cũng chưa bao giờ đánh giá cao cậu. Không ai hiểu cậu bằng tôi đâu, cậu có bao nhiêu năng lực tôi đều biết rõ, nếu cậu thật sự di chuyển mạch pháp thuật bên dưới London, trừ phi dùng linh hồn mình để củng cố nền tảng pháp thuật, không thì pháp thuật của nước Anh sẽ chẳng thể khôi phục lại dù có tốn cả trăm năm!”

“Thì sao nào?” sắc mặt Dumbledore nghiêm túc, Grindelwald rút cuộc của thu lại vẻ mặt trêu tức của mình, nhú mày.

“Cậu sẽ không làm vậy.” Ông nói.

Dumbledore mỉm cười không trả lời.

“Albus!” Grindelwald hơi kích động nói, nhưng rồi lại hạ giọng xuống ngay, có chút cầu xin: “Nói cho tôi biết mình đoán sai rồi đi...”

“Không, cậu không đoán sai.” Dumbledore trả lời, giọng điệu có vẻ không quan tâm.

“Albus.” Grindelwald lắc đầu: “Còn biện pháp khác mà.”

“Cái này là tốt nhất!”

Grindelwald im lặng.

Quả thật, đây là biện pháp tốt nhất và cũng nhanh nhất, chỉ cần hiến dâng lên linh hồn của một người là có thể biến tất cả thảm họa thành vô hình. Chuyện như thế vì sao lại không làm, sẽ không ai để ý và thậm chí còn không biết rằng đã có một thảm họa suýt ập đến như vậy, mà giả như có người biết thì cũng chỉ ca ngợi công đức mà thôi.....

Nhưng nó dùng để làm gì, nếu Albus thật sự làm thế, nếu khi đó cậu ấy đã chết rồi thì nó còn tác dụng gì nữa.

“Tôi không đồng ý.” Grindelwald nói.

Tôi không thể để cậu hi sinh như vậy, cậu đã hi sinh quá nhiều vì người khác rồi nên tôi tuyệt đối không đồng ý cho cậu làm vậy nữa.

“Cậu không thể quyết định thay tôi được, Gellert.” Có lẽ vì giọng điệu của Grindelwald quá thẳng thắn, nên lời nói của Dumbledore trái lại có vẻ hơi mỗi mệ.

“Tất nhiên tôi không thể quyết định vận mệnh của cậu, chẳng qua...” Grindelwald cười lạnh: “Cậu có thể tùy tiện quyết định vận mệnh của cậu, vậy vì sao tôi lại không thể tùy tiện quyết định vận mệnh của mình chứ?”

“Cậu có ý gì?” Dumbledore nhìn về phía Grindelwald.

“Không, không có gì.” Grindelwald trả lời: “Chẳng qua Albus à, cậu nên biết nghiên cứu của tôi ở lĩnh vực hắc ma pháp e rằng còn sâu sắc hơn cậu nhiều.”

Tay Dumbledore run lên.

“Đừng hòng ngăn cản tôi.” Grindelwald thấp giọng cười: “Cậu không ngăn cản được tôi đâu Albus.”

“Gellert.” Dumbledore nói: “Cậu vẫn không thay đổi.”

“Đúng vậy.” Grindelwald trả lời: “Cậu cũng không thay đổi, Albus.” Ông dừng một chút như đang nghĩ gì đó trong lòng, nói: “Vẫn tàn nhẫn như trước.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mỗi lần viết đến hiệu trưởng lại nhịn không được mà che mặt, đành phải mau chóng sang chương khác.....

Đây mới là hiệu trưởng trong lòng ta

## 71. Quyển 2 - Chương 71

Chương 70: Bắt đầu chia lìa.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

“Draco Malfoy.” Tom lịch sự nâng tách lên chào Draco.

“Tom Riddle.” Draco nheo mắt lại.

“Potter nói cho mi tất cả.” Tom cười: “Xem ra cậu ta rất tin tưởng mi.”

“Tin tưởng hơn cả những gì ông nghĩ, tôi nghĩ ông biết lý do.”

“Tất nhiên, bọn mi là bạn bè tốt.” Tom cười cười: “Nói thật, ta vẫn rất ngạc nhiên vì sao cậu ta lại chọn Snape mà không phải mi.”

“Bọn tôi không hợp.” Draco thẳng thắn nói ra đáp án: “Đôi khi tin tưởng không đại biểu cho tình yêu, cũng như tình yêu thường không đầy tin tưởng.”



“Đúng vậy.” Nghĩ đến những hành động của Harry Potter, Tom gật đầu.

“Thật ra tôi nghĩ giờ ông hẳn cũng biết, lựa chọn nào mới thích hợp với ông nhất.” Draco cười nói.

Tom không nhanh không chậm nhấp một ngụm cà phê, cười nói: “Sao mi biết được ta nghĩ gì?”

“Đừng vòng vo.” Draco nói thẳng: “Harry cho tôi toàn quyền đại diện cậu ấy đàm phán, ông biết Voldemort không đáng tin và hẳn cũng không thể cho những gì ông muốn. Hơn nữa thực ra ông không cần phải thuyết phục cha tôi, miễn ông thật sự đứng về phía Harry thì đã nắm chắc chiến thắng trong tay rồi.”

Tom không trả lời mà chỉ nhếch miệng.

Thấy vẻ mặt của Tom, Draco trái lại có chút sáng tỏ: “Harry nói ông sẽ không tin bất kỳ ai, xem ra cậu ấy đoán rất đúng.”

“Thì sao?” Tom không hề bận tâm đến đánh giá của Draco.

“Không, tôi thấy thế cũng tốt.” Draco buông tách cà phê, lấy từ trong một cái bọc nhỏ ở bên cạnh mà cậu mang theo ngay từ đầu ra một cái hộp.

“Sớm đã chuẩn bị?” Tom nhướng mày nhìn cái hộp Draco vừa lấy ra.

“Đây là cái gì?” Lucius ở bên cạnh rốt cuộc cũng nhin không được mà nói chen vào.

“Một lọ được nho nhỏ, một kinh hi.” Draco trả lời.

Tom kiểm tra cái hộp một chút, sau khi chắc chắn không có gì nguy hiểm mới mở nó ra trước mặt cha con Malfoy.

Một lọ độc được màu vàng kim, và một mảnh giấy.

Hắn nhìn nội dung ở mặt trên, vẻ mặt do dự.

“Nhiều đó còn chưa đủ sao?” Draco hỏi.

“Tất nhiên là đủ rồi.” Tom gật đầu: “Quả thật là một kinh hi.”

“Vây đàm phán của chúng ta được thiết lập.” Draco nói.

“Đương nhiên.” Tom giơ đũa phép, Draco cũng lấy ra đũa phép của mình.

Đũa phép chạm nhau trong không trung phát ra những tia lửa, thấy khế ước được thành lập, hai người đều thở dài.

“Vây hợp tác vui vẻ.” Draco không chút do dự đứng lên cầm lấy ba lô.

“Hợp tác vui vẻ.” Tom mỉm cười trả lời.

Thấy Draco nhanh chóng đi tới, Tom quay sang Lucius ở bên cạnh.

“Lucius.”

“A?” Hiển nhiên gia chủ gia tộc Malfoy còn chưa phản ứng kịp đang đáp lại theo bản năng.

“Ta nghĩ miễn có thể giữ vững lợi ích của gia tộc Malfoy ở ma pháp giới, thì kết cục Voldemort thế nào cũng đâu quan trọng đúng không?”

“Đúng vậy.” Có lẽ vì còn chưa hoàn hồn, nên Lucius nói thật theo bản năng.

“Một khi đã vậy...” Tom cười hài lòng: “Cậu sẽ biết sao phải làm thế.” Hắn quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy người nào đó đã lỡ nói thật mà lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Sau khi để Draco mang theo lọ độc được của mình đi, lòng Snape liền lâm vào trạng thái bất ổn, tuy tự tin với độc được của mình nhưng anh cũng không chắc chắn được tất cả có đơn giản nhưng những gì đã nghĩ không. Trùng tu lại cơ thể thực ra là nằm trong lĩnh vực của Hắc ma pháp, nhưng phương án bọn họ đưa ra lúc này lại không giống với phương pháp mà Voldemort đã dùng để sống lại, nó nguy hiểm hơn nhưng kết quả lại rất tốt.

Chỉ cần đổ lọ độc dược vàng kim kia vào bồn nước vào ngày trăng rằm, rồi đem người tắm vào bên trong, độc dược có thể thông qua việc phân biệt linh hồn và dấu vết linh hồn để trùng tu thân thể, nhưng điều kiện tiên quyết là cần một linh hồn chưa từng có nhân quả vì không rảnh để thanh lọc, mà trở trêu thay...đặc tính linh hồn Tom Riddle thế mà lại thật sự phù hợp với những yêu cầu của loại độc dược này.

A~, Snape lắc lắc đầu, quyết định không thêm nghĩ đến loại độc dược thực ra là biến đổi từ độc dược an thai mà thành này nữa.

Sau khi vứt cái suy nghĩ kia ra khỏi đầu, Snape nhìn lọ độc dược đủ màu trên bàn mà lắc đầu, để đem nước trái cây chế tác được thành như vậy cũng cần có một trình độ không tầm thường đúng không? May mà cặp sinh đôi nhà Weasley đã giúp không ít việc.

Lúc này, Tom Riddle đang do dự đứng cạnh bồn nước, tất nhiên hắn biết đối phương không cần phải lừa mình, nếu linh hồn mình biến mất thì linh hồn Harry cũng sẽ bị thương tổn phần nào, đối với Snape mà nói thì đây là một chuyện mất nhiều hơn được, nhưng mà....

Hắn vươn tay ra, cảm giác được mình đang sống...

Dù sao chẳng nữa thì đây cũng là một cuộc mạo hiểm.....

Nhưng hắn phải thử một chút.

Quả nhiên gốc trong thân thể của Gryffindor lâu ngày thì mình cũng có một chút tính cách của Gryffindor.

Cuối cùng hắn nắm chặt tay còn lại, rồi vấy dĩa phép huỷ đi quần áo trên người, bước vào bồn tắm và nhắm mắt lại.

Kết thúc, hoặc hồi sinh.

[Dưới lòng Luân Đôn]

Tâm trạng Grindelwald cực kỳ tốt, tốt đến quá đáng.

Dumbledore nhìn đối phương vừa thí nghiệm vừa vui vẻ khua chân múa tay. [là một lão già hơn một trăm tuổi thì có vẻ hơi buồn cười.]

“Gellert.” Dumbledore nói: “Cậu thật sự hiểu rõ rồi chứ?”

“Albus, đừng nói tới bây giờ rồi mà cậu vẫn muốn ngăn cản tôi chứ.” Grindelwald nhìn Dumbledore.

“Tôi thấy ngăn cản cậu chẳng hiệu quả đâu.” Dumbledore trả lời: “Tôi thấy so với tôi thì cậu giống kẻ điên hơn đấy.”

“Chúng ta đều có những thứ quan trọng với mình, đối với cậu thì có thể là thế giới này, còn tôi thì là cậu...thế sao lại nói tôi điên rồi.”

“.....”

“Albus, chúng ta không còn trẻ nữa, tôi biết mình đang làm gì cũng rõ mình đã chọn gì, dù sao tôi luôn có chút điên cuồng, điên thêm một lần nữa thì cũng chẳng có gì ghê gớm.”

“Được rồi, tùy cậu đấy.” Dumbledore thấy hoa văn đối phương vẽ trên mặt đất cuối cùng cũng lộ ra, đầu gối của cụ bắt đầu đau đớn, bất quá điều này cũng chứng minh pháp thuật vừa rồi của Grindelwald có hiệu quả.

Cụ nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngâm xướng.

Tiếng đọc thần chú vang vọng quanh quẩn trong lòng đất, tựa như tiếng kêu của phượng hoàng.

Ngọn lửa cuối cùng trước lúc suy tàn.

Giây phút cuối cùng đẹp nhất và độc nhất vô nhị!

## 72. Quyển 2 - Chương 72

Chương 71: Trước thời khắc cuối cùng.

Edit: Huyết Mạc Hoàng

Severus Snape đang đứng trước mặt Voldemort, bên cạnh là một thiếu niên mắt xanh, chắc chắn là “Harry Potter”.

“Mi ra ngoài đi.” Voldemort thấy Harry đã tới, nên ra lệnh với đại sư độc dược bên cạnh.

“Vâng.” Snape cúi đầu thật thấp, mái tóc che khuất hết thấy mọi biểu tình trên khuôn mặt, Bế quan bí thuật bất cứ lúc nào cũng duy trì ở trạng thái cảnh giác cao độ nhất.

Anh không thể sơ sót dù Voldemort không sử dụng Chiết tâm trí thuật, anh không thể để bất kỳ mắt xích nào trong chuyện này bị sai lệch.

Bởi vì một khi có gì xảy ra...cái giá phải trả là không thể chấp nhận nổi, đó là tính mạng của người mà anh yêu nhất.

Lần này anh không mạo hiểm nổi.

Sau khi Snape rời khỏi phòng, Harry nhìn về phía lọ “Độc dược” trong tay Voldemort, đầy màu sắc như thuốc độc.

Voldemort không nói gì mà chỉ đưa “Độc dược” cho cậu, cậu ngửi thử, rất thơm...quả thật rất giống thuốc độc.

Liếc nhìn Chúa tể Hắc ám trước mặt một cái, Harry không nói lời nào uống cạn lọ “Độc dược”.

Mùi vị không tệ, vị dưa Ha-mi....

Rồi cơn đau đột nhiên ập tới!

Trời đất, chẳng phải Severus đã nói đây là độc dược bình thường sao?

Vì sao lại vậy chứ.....

May mà cơn đau chỉ kéo dài vài phút.

Cậu cảm giác được ma lực đang lưu chuyển trong thân thể, rồi tăng lên.

Đây căn bản không phải là nước trái cây!

Đó là suy nghĩ của Harry sau khi tỉnh táo lại.

Đây căn bản là bản cải tiến của dược nâng cao tinh thần!

Chờ đến khi Harry mở mắt ra lần nữa, đôi mắt đã biến thành màu đỏ.

Được rồi, còn có tác dụng nhuộm màu nữa.

“Tom.” Voldemort hài lòng nhìn đôi mắt đỏ giống mình như đúc, rồi thấy sắc đỏ rút đi như thủy triều.

“Voldemort.” Harry nheo mắt lại, vẻ mặt đầy khinh thường!

“Đang nghĩ cuối cùng cũng không bị ta quản chế nữa sao?” Voldemort cười lạnh: “Chẳng lẽ mi không nghi ngờ thứ vừa rồi ta cho mi uống có bổ thêm gì sao?”

Harry thầm rùng mình, chết tiệt sơ suất quá!

“Phát hiện rồi sao, hắc ma pháp bác đại tinh thâm, chúng ta tách ra lâu như vậy mà mi nghĩ ta không có đột phá gì sao?”

“Tôi đâu có hiểu biết Hắc ma pháp như ông” Harry oán hận trong lòng.

Nhưng cảm giác có vẻ không phải pháp thuật rất nguy hiểm gì.

“Đúng, mi đoán đúng rồi đấy.” Voldemort nói: “Chẳng phải Hắc ma pháp gì nguy hiểm, không thể để mi chết vì ta sẽ bị tổn thất rất lớn. Nhưng nếu mi không làm tốt theo những gì ta nói, nếu mi không đối phó được với pháp thuật này trong thời gian ngắn, thì mi chỉ có thể chờ thị lực của mình biến mất khỏi thế giới này thôi.”

Voldemort cứ vậy nhìn Harry, chờ quyết định của cậu.

Rõ ràng Harry không còn lựa chọn nào khác.

Mất thị lực, dù với bất cứ ai cũng là một chuyện rất đáng sợ, đặc biệt là khi bản thân người đó biết rõ có biện pháp để ngăn chặn chuyện này.

Voldemort tin tưởng là làm một Slytherin, Tom biết phải lựa chọn như thế nào.

“Tôi hiểu.” Harry trả lời.

Cậu không có lựa chọn.

Đột nhiên mặt đất chấn động, Harry và Voldemort ở trang viên Voldemort cùng cảm thấy ma lực trong không khí đột nhiên hỗn loạn.

Đây là.....

Voldemort cảm giác được ma lực trong không khí, vẻ mặt đột nhiên thay đổi...trở nên dữ tợn hơn.

“Đứng ở đây cho ta!” Sau khi để lại một câu cho Harry, hắn lập tức độn thổ rời khỏi trang viên Voldemort.

Harry trừng mắt nhìn theo, rồi nhanh chóng chạy xuống tầng hầm.

Cậu đánh gục hai Tử thần Thực tử trên đường, hơn nữa còn lấy vài sợi tóc cùng quần áo của chúng.

Rồi mới tới tầng hầm nơi giam giữ Sirius và Tonks.

“Harry?” Thấy thiếu niên vội vã chạy vào, hai người trong hầm đều lắp bắp kinh hãi.

“Giờ Voldemort không ở đây, hai người mau đi đi.” Harry thả mấy sợi tóc lên tay hai người, nói: “Thuốc đa dịch còn đây đúng không?”

“Đương nhiên.” Sirius gật đầu: “Nếu con đến chậm thêm vài ngày là hết hạn rồi.”

Sirius lấy thuốc đa dịch ra bỏ tóc vào, uống một ngụm.

Harry khó hiểu nhìn về phía Tonks, rồi Tonks vươn tay: “Đưa phép của chị đâu?”

“A.” Harry lấy đĩa phép ra khỏi túi: “Thiếu chút nữa em đã quên.”

Tonks lấy đĩa phép, không thèm liếc mắt đến lọ thuốc đa dịch chút nào, lập tức thay đổi một hình dạng khác.

“A Tonks, suýt nữa em quên chị là một Phù thủy biến hình.” Harry lắc đầu: “Nếu đã vậy thì hai người mau rời khỏi đây đi.”

“Vậy còn con?” Sirius bắt an hỏi.

“Con cần phải đi nơi khác.” Harry nhanh chóng trả lời rồi không đợi hai người đáp lại “ba” một tiếng, độn thổ rời đi.

“Vì sao cậu ấy có thể độn thổ còn chúng ta thì không.” Tonks nhìn sang Sirius.

“Kết giới phản độn thổ kèm theo hệ thống nhận dạng, do Albus phát minh.” Sirius nhún vai: “Chả có lý do gì để Voldemort không học.”

“Được rồi.” Tonks thất vọng rên rỉ.

Hai người cứ vậy quang minh chính đại đi ra khỏi trang viên Voldemort.

Sirius cố gắng kìm nén sự bất an trong lòng, chú nên tin tưởng Harry, có Remus đang chờ chú trở về.

Mà lúc này, Harry đang đứng trong một ngôi nhà bằng gỗ cách tế đàn khoảng 100 mét.

Đang đứng tựa vào cửa sổ, vẻ mặt nghiêm nghị là Tom Riddle.

“Mi đến rồi?” Nghe thấy tiếng đẩy cửa, hắn hỏi nhưng không hề quay đầu lại.

“Đúng vậy.” Harry nói: “Rốt cuộc tôi cũng tới.”

“Vì trách nhiệm?” Tom cười nhạo.

“Có lẽ còn vì số mệnh?” Harry cầm đũa phép, trên viên thạch anh tím toả ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Cũng vậy.” Tom nhìn chăm chú vào đũa phép của Harry: “Đây là vận mệnh của mi.”

“Nên dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng phải tự mình giải quyết, không dựa vào bất cứ ai, bất kể là thất bại hay thành công, bất kể trách nhiệm hay không thì tôi cũng đã lựa chọn con đường này và chắc chắn phải chịu trách nhiệm, vì lựa chọn của mình...cũng vì kết cuộc cuối cùng.”

“Vậy ta sẽ chịu trách nhiệm đứng ngoài quan sát, hay sau khi mi chết ta có thể cho người nào đó một đòn cuối cùng bất cứ lúc nào.” Tom cười lạnh trả lời.

“Vậy cảm ơn.” Harry nhẹ nhàng nói cảm ơn rồi đẩy cửa ra, hoà vào ánh mặt trời.

Khi đó, ánh mặt trời chiếu xuyên qua những đám mây, tất cả đều yên tĩnh quá mức...đến nỗi một tia gió nhẹ cũng không có.

Tất cả sắp kết thúc.

## 73. Quyển 2 - Chương 73

Chương 72: Hy sinh.

Edit: Huyết Mạc Hoàng

“Albus, Albus, tỉnh tỉnh.” Dumbledore mở to mắt, vài sợi râu của cụ còn đang dính trên kính mắt, cụ chớp chớp mắt rồi thấy được một cặp mắt xanh lam.

“Gellert.” Cụ nói.

“Ừ.” Grindelwald gật đầu, nâng đôi phương dầy.

“Giờ chúng ta đang ở đâu?” Dumbledore nhìn xung quanh, sắc trời đã dần tối, có lẽ vì ma lực đột nhiên tăng lên quá nhiều nên giờ cụ gần như không thể thấy rõ quang cảnh ngoài phạm vi 1 mét.

“Cậu đã tới nơi rồi.”

“Tế đàn à?” Dumbledore hít sâu một hơi, cảm giác được ma lực hắc ám trong không khí ẩm ướt.

“Nó đang cộng hưởng.” Grindelwald có chút châm chọc nói: “với Hắc ma pháp trên người tôi.”

“Tôi không sợ đâu.” Dumbledore mỉm cười: “Trong nhận thức của tôi, cậu vẫn luôn là Phù thủy hắc ám hùng mạnh nhất.”

“Đây có thể xem là khích lệ không Albus?” khoé miệng Grindelwald co rút: “Hiếm khi thấy cậu thành thật như vậy.”

“Nếu cậu cho là thế.” Dumbledore trả lời: “Bất quá, cậu thế mà còn có thể cảm giác được sự cộng hưởng sau khi ma pháp trận kia hoàn thành.....” Dumbledore có chút kinh ngạc: “Gellert, cậu mạnh hơn những gì tôi nghĩ nhiều.”

“Đó chỉ là thói quen luôn dành đường lui cho mình của tôi thôi.” Grindelwald nói: “Mọi việc còn chưa kết thúc mà.”

Nói xong, ông nhìn về phía tế đàn đã không còn yên tĩnh như lúc đầu, thường xuyên có đá vụn rớt xuống từ trên cột đá cẩm thạch, nhưng chưa kịp chạm đất đã bị luồng ma lực màu đen ăn mòn thành không khí.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Albus ngẩng đầu, ma lực chưa từng lưu động rõ ràng trong thân thể như thế. Hiện giờ ma lực trong thân thể không chỉ của riêng cụ, mà là nguồn ma lực của toàn bộ Anh quốc tập trung ở Luân Đôn.

Giờ phút này vận mệnh của cụ đã gắn liền với vận mệnh của cả ma pháp giới Anh quốc, và cụ đã không còn sự lựa chọn nào khác.

“Đúng vậy, đương nhiên.” Grindelwald lấy đũa phép ra, tuy ông gần như đã đặt tất cả ma lực của mình vào hắc ma pháp trận kia, nhưng giờ đối với ông Albus vẫn quan trọng hơn nhiều.

Còn ma lực á...haiz...cút xa chút đi.

Mặt đất rung lên không theo quy luật, bản chất của luồng ma lực màu đen bắt đầu được hình thành và dần khuếch tán ra xung quanh.

Cơ hội là duy nhất.

Dumbledore thả đũa phép ra, ngay lập tức luồng ma lực màu trắng bắt đầu phóng ra từ hai tay cụ, bắt đầu khuếch tán nhiều nơi trong không khí.

Thiêng liêng và trang trọng như thế...Grindelwald nghĩ cả đời hay giả như là trong vô thức, ông cũng sẽ nhớ rõ hình dáng của Albus lúc này. Dù ông có già đi bao nhiêu, dù gương mặt đã sớm đầy nếp nhăn, thậm chí là lúc đó ông có còn thương cậu ấy không thì ông cũng đều vĩnh viễn nhớ rõ giờ phút này.

Không phải vì bản thân mà là vì niềm tin.

Nói mà thấy nực cười vì hồi ông còn trẻ, ông chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình vì một tương lai mờ mịt mà chấp nhận buông tha cho thứ quan trọng nhất. Thế nhưng khi con người già đi, bọn họ sẽ hiểu được trên thế giới này không có gì quan trọng hơn hy vọng.

Có lẽ con người luôn như vậy, nên chỉ có khi thời gian dần trôi qua...họ mới biết được điều gì thật sự quan trọng nhất.

Pháp thuật vẫn đang tiếp tục, Grindelwald bắt đầu cảm thấy chóng mặt vì ma lực của mình bị rút bớt. Bất quá đây mới chỉ là bắt đầu, khi ánh sáng rực rỡ của bạch ma pháp kèm với linh hồn sắp tràn đến, thì luồng ma lực đen đột nhiên bao phủ lên thân thể của Dumbledore, áp chế chút ánh sáng trắng cuối cùng vào trong cơ thể.

Đột nhiên, ánh sáng trắng toả ra rồi nhanh chóng tràn vào trong tế đàn, luồng sáng đen quay đầu lại...dần thành hình.

Đó là một con quái vật thân trâu đầu ngựa, đúng vậy, là Dibliyasi trong truyền thuyết. (Đừng hỏi Mạc vì sao tên con quái vật này lạ thế...vì thật sự Mạc cũng chả tra ra con nào như miêu tả, và có tên thế này. Chịu á!)

Nó rít gào, cắn xé, ý đồ phá tan lồng giam bằng ánh sáng, muốn dành được tự do và trở lại trái đất lần nữa.

Nhưng sẽ không ai để nó được như nguyện.

Dumbledore không, mà Grindelwald cũng không.

Thế nên khi Dibliyasi chạm vào lồng giam màu trắng, nó cũng phát hiện ra thân thể mình đang dần biến mất, nhưng nó là tạo vật của hắc ma pháp xảo quyệt nên tất nhiên sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Nó bắt đầu tìm mọi cách để trốn thoát, nhưng đồng thời cũng giữ gìn thực lực của mình.

Nó đã bị phong ấn nhiều năm nên đợi thêm chút lát cũng không sao, chỉ cần đợi lão già kia tiêu hao hết ma lực là nó có thể thoát khỏi đây, có thể dành được tự do.

Nó cần kiên nhẫn.

Nó có sự kiên nhẫn.

May mà Voldemort không ở đây.

Ngay từ đầu, khi Voldemort đem ma lực của mình gắn kết với tế đàn thì Dibiyesi đã được định sẵn là chắc chắn sẽ thất bại.

Đúng vậy, vì cho dù Voldemort vẫn điên cuồng và tàn nhẫn, nhưng hắn sẽ không giao tính mạng của mình vào tay kẻ khác, huống chi hắn cũng đang tìm cách thu lấy sức mạnh.

Hắn sao có thể để Dibiyesi được tự do.

Nhưng dù vậy hắn vẫn không biết, chính vì hắn vội vàng tăng cường hạn chế nên vô hình chung đã giúp đỡ Dumbledore phần nào.

Vì ngứa sơ sót mà hắn từng kèm thêm thần chú trói buộc lên khế ước, để sau khi hắn đến gần tế đàn có thể không chế Dibiyesi.

Ma lực màu đen bắt đầu giảm bớt.

Dibiyesi tru lên, đúng vậy...nó có thể cảm giác rõ ràng sự tồn tại của khế ước, nhưng nếu không có lão già chết tiệt này thì chỉ cần được tự do, nó vẫn có thể phá bỏ khế ước một cách dễ dàng.

Nhưng bây giờ lại không được.

Nó không thể nhúc nhích.

Thậm chí nó chỉ có thể đứng nhìn ánh sáng bạch ma pháp mang theo linh hồn từng bước tới gần, ăn mòn thân thể của chính nó.

Không, nó không cam lòng.

Nhưng vẫn không có tác dụng, sức mạnh của khế ước mạnh mẽ hơn tất cả.

Voldemort chết tiệt, lão già chết tiệt!

Nó không thể để bọn chúng thành công.

Cho dù bị hủy diệt, cho dù đồng quy vu tận nó cũng không về lại nơi đó, không muốn bị phong ấn lần nữa, không muốn trở về nơi âm u lạnh giá đó sống đến hết đời.

“Albus, Albus!” Hắc ma pháp đột nhiên mạnh lên, Grindelwald gần như không thể khống chế được hướng đi của pháp thuật trong thân thể, nhìn thấy Dumbledore dù vẫn đứng nhưng người lại như lung lay sắp đổ, ông không nhìn được mà gọi, nhưng không nhận được lời đáp lại nào.

Dumbledore nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt cứ như linh hồn đã rời khỏi thân thể.

Nhưng sẽ không, ông chuẩn bị lâu như thế cũng là vì giữ lại linh hồn Albus, ông điều động chút pháp thuật còn sót lại của mình để cảm nhận, đúng vậy...còn đây...linh hồn Albus vẫn còn đây.

Nhưng người thì đã mất đi sinh mệnh.

## 74. Quyển 2 - Chương 74

Chương 73: Thoát ra.

Edit: Huyết Mạc Hoàng

Nhưng pháp thuật vẫn chưa biến mất. Sinh mệnh đã dung hợp với pháp thuật để trở thành xiềng xích tuyệt đối.

“Dumbledore...và Grindelwald.” Grindelwald nghe thấy giọng nói từ phía sau.

“Voldemort.” Grindelwald xoay người, ông không thể tiếp tục nhìn Dumbledore.

Ông không thể tiếp tục nhìn Dumbledore được nữa.

“Dumbledore đã chết, đúng không?” Voldemort hài lòng híp mắt, ma lực của hắn tất nhiên có thể nhận ra hơi thở trên người Dumbledore, đó là hơi thở của tử vong.

Grindelwald không nói gì.

Ông nhìn ra phía sau Voldemort.

Voldemort nghi hoặc xoay người, rồi thấy được đôi mắt xanh đang cách đó không xa.

Tất cả mọi thứ được sáng tỏ trong nháy mắt.

“Harry Potter ” Voldemort rống lên giận dữ.

“Đúng thế, rốt cuộc ông cũng nhận ra Voldemort.” Harry trả lời, nhưng mắt lại liếc sang Dumbledore ở bên cạnh.

Cậu hiểu, cậu luôn hiểu Dumbledore sẽ lựa chọn gì nhưng lại không thể ngăn cản.

Còn kết quả.....

Đúng vậy, ngay từ đầu cậu đã hiểu nhưng vẫn ôm một loại hy vọng xa vời, mãi đến khi sự thật trần trụi hiện ra trước mắt.

Cậu vẫn bất lực như thế.

Bất quá, như Albus có lựa chọn của mình, cậu cũng có trách nhiệm riêng, dù thế nào đi nữa cậu cũng không từ bỏ.

“Đau khổ không?” Voldemort hừ lạnh: “Dumbledore đã chết.”

“Có.” Harry trả lời.

“Cảm thấy mình vô dụng chứ, làm cứu thế chủ mà ngay cả người thầy mình kính yêu nhất cũng không thể bảo vệ.” Voldemort nheo mắt lại: “Harry Potter, mi vẫn muốn đối đầu với ta sao? Mi cảm thấy việc mình làm còn có ý nghĩa à? Ngay cả Dumbledore cũng đã chết, mi còn có thể làm gì?”

“Tôi có thể giết ông.” Harry lặng lẽ nói.

“Giết người?” Voldemort lắc đầu: “Mi không làm được đâu Harry Potter, những gì mi nghĩ bây giờ sợ vẫn là đưa ta ra công lý, giao cho Bộ pháp thuật xử lý chứ gì.”

“Không, tôi nghĩ mình chẳng ngu ngốc đến vậy đâu.” Harry trả lời: “Nếu để ông đến Bộ pháp thuật, chính tôi cũng không đếm nổi số cơ hội để ông thoát khỏi trừng phạt.”

“Vậy mi muốn dùng Avada Kedavra?”

“Tôi..... ”

“Mi không làm được đúng không?” Voldemort nói như đã dự tính trước được mọi việc: “Mi cũng hiểu chỉ có khi thực sự muốn giết chết một người, và cũng chỉ khi có đủ tàn nhẫn để giết người mới dùng được Avada Kedavra mà, nhưng mi thì không.”

“Nhưng tôi phải thử một lần.” Harry chìa thẳng đũa phép vào Voldemort: “Ngay cả khi chỉ có một chút cơ hội.”

“Vây..... Imperio.” Voldemort thành linh phóng ra thần chú nhưng Harry nghiêng mình thoát được, rồi đủ loại hắc ma pháp có tính thương tổn phóng ra như mưa rào.

“Thật là một cảnh tượng quen thuộc” Harry nghĩ.

Ba năm trước, họ cũng đối mặt như vậy, nhưng lần này cậu sẽ không thua!

“Diffindo!”

Một tảng đá trên đầu Voldemort đột nhiên nổ tung rơi xuống.



“Flipendo.” Tầng đá bị gió xoáy cuốn đi, Voldemort lập tức hô: “Incendio.”

Ngọn lửa bùng lên trong không khí, Harry vẫy đũa phép: “Aquamenti!”

Nhưng cậu lại không chú ý tới, khi ngọn lửa vừa được dập tắt thì phiến đá cẩm thạch trên mặt đất cũng nứt ra.

Những mảnh đá vỡ văng tung toé ra bốn phía.

Giữa ánh sáng chớp nhoáng của những viên đá bị lửa đốt, Harry gần như chưa thể đoán được ý đồ của Voldemort.

Nhưng rất nhanh...cậu đã nhận ra.

Những viên đá xung quanh đều bay về một phương hướng.

Nơi di thể của Albus Dumbledore đứng.

Harry lập tức gào lên thần chú, nhưng không kịp nữa.

Những viên đá đều như bị ném về phía Dumbledore, nhưng rồi đột nhiên dừng lại.

Là Grindelwald.

Ngón tay của ông run run cầm đũa phép của Dumbledore—đũa phép Cơm nguội, giữ tất cả đá lại ở nơi cách Dumbledore không tới 3 mét.

Ông thậm chí còn không đủ sức đứng lên.

“Lão già này.” Voldemort hừ lạnh, quay lại ném một cái Avada Kedavra về phía Harry, rồi những viên đá trên mặt đất lại cuộn cuộn nổi lên, không chút lưu tình bay về phía Dumbledore.

Ma lực Grindelwald đã gần cạn kiệt.

Ông không thể ngăn cản hành động của Voldemort.

Ông không còn sức để ngăn cản.

Nhưng ông còn di chuyển được, ông còn có thể che chở cho Dumbledore.

Khi những viên đá ùn ùn kéo đến, ông nhắm hai mắt lại.

Nhưng Voldemort nào dễ dàng để cơ hội mất đi như vậy.

Những viên đá như gió lốc đảo qua cạnh người Grindelwald, lao thẳng tới chỗ Dumbledore.

Khi gió lốc vừa lướt qua tai, Grindelwald mở mắt.

Đũa phép của Harry chìa về phía Voldemort, đầu đũa loé ra ánh sáng xanh.

Đó là tia sáng của Avada Kedavra.

Nhưng tất cả chỉ còn thiếu một giây nữa thôi.

Chỉ có một giây.

Những viên đá như mưa rào dừng lại trên người Dumbledore.

“Không!” Harry gào thét, tia sáng xanh lục bắn ra khỏi đũa phép hướng về phía Voldemort.

Đá dừng trên người Dumbledore, thân thể cứng ngắc của cụ ngã về phía trước, các đốt ngón tay bị đâm đến biến dạng.

— giống như một con búp bê vỡ.

Tia sáng xanh lục lướt qua tai Voldemort.

Ánh sáng bạc ma pháp biến mất khỏi tế đàn, Dibiya gào thét chạy ra khỏi lồng giam.

Hướng về phía —

Draco Malfoy?

“Draco!” lúc này Harry mới chú ý tới thiếu niên tóc bạch kim này giờ vẫn giấu mình trong rừng cây.

Không ai biết vì sao Draco Malfoy lại xuất hiện ở đây.

“Xem ra mi đang có một người bạn nhỏ rất thú vị ở đây.” Voldemort cười khê: “Đầu hàng đi Harry Potter, nếu không thì dù là lão già này.” Voldemort chìa đũa phép về phía Grindelwald: “Hay là thằng nhóc kia.” Hắn lại chỉ về phía Draco đang bị Dibiya bắt giữ: “...cũng sẽ chết, mi không còn lựa chọn nào khác.”

Nhưng lúc này Dibiya cũng rất gian khổ, nó thuận lợi trốn thoát khỏi lồng giam, nhưng pháp thuật của Dumbledore đã làm hao mất chín phần sức mạnh của nó.

Giờ nó chỉ có một cơ hội duy nhất là chạy trốn.

Nó phải bắt con tin trước mặt.

Nhưng nó đã tính sai.

Bởi vì còn một người đứng ở đây...nơi không ai phát hiện ra.

Đũa phép giờ lên từ một góc hẻo lánh, ánh sáng trắng ngưng kết lại trên đầu đũa phép.

Nhất xúc tức phát! (\*)

(\*): ý chỉ tụ tập năng lượng, phóng ra trong một lần.

## 75. Quyển 2 - Chương 75

Chương 72: Hy sinh.

Edit: Huyết Mạc Hoàng

“Albus, Albus, tỉnh tỉnh.” Dumbledore mở to mắt, vài sợi râu của cụ còn đang dính trên kính mắt, cụ chớp chớp mắt rồi thấy được một cặp mắt xanh lam.

“Gellert.” Cụ nói.

“Ừ.” Grindelwald gật đầu, nâng đôi phương dầy.

“Giờ chúng ta đang ở đâu?” Dumbledore nhìn xung quanh, sắc trời đã dần tối, có lẽ vì ma lực đột nhiên tăng lên quá nhiều nên giờ cụ gần như không thể thấy rõ quang cảnh ngoài phạm vi 1 mét.

“Cậu đã tới nơi rồi.”

“Tế đàn à?” Dumbledore hít sâu một hơi, cảm giác được ma lực hắc ám trong không khí ẩm ướt.

“Nó đang cộng hưởng.” Grindelwald có chút châm chọc nói: “với Hắc ma pháp trên người tôi.”

“Tôi không sợ đâu.” Dumbledore mỉm cười: “Trong nhận thức của tôi, cậu vẫn luôn là Phù thủy hắc ám hùng mạnh nhất.”

“Đấy có thể xem là khích lệ không Albus?” khoé miệng Grindelwald co rút: “Hiếm khi thấy cậu thành thật như vậy.”

“Nếu cậu cho là thế.” Dumbledore trả lời: “Bất quá, cậu thể mà còn có thể cảm giác được sự cộng hưởng sau khi ma pháp trận kia hoàn thành.....” Dumbledore có chút kinh ngạc: “Gellert, cậu mạnh hơn những gì tôi nghĩ nhiều.”

“Đó chỉ là thói quen luôn dành đường lui cho mình của tôi thôi.” Grindelwald nói: “Mọi việc còn chưa kết thúc mà.”

Nói xong, ông nhìn về phía tế đàn đã không còn yên tĩnh như lúc đầu, thường xuyên có đá vụn rớt xuống từ trên cột đá cẩm thạch, nhưng chưa kịp chạm đất đã bị luồng ma lực màu đen ăn mòn thành không khí.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Albus ngẩng đầu, ma lực chưa từng lưu động rõ ràng trong thân thể như thế. Hiện giờ ma lực trong thân thể không chỉ của riêng cụ, mà là nguồn ma lực của toàn bộ Anh quốc tập trung ở Luân Đôn.

Giờ phút này vận mệnh của cụ đã gắn liền với vận mệnh của cả ma pháp giới Anh quốc, và cụ đã không còn sự lựa chọn nào khác.

“Đúng vậy, đương nhiên.” Grindelwald lấy đũa phép ra, tuy ông gần như đã đặt tất cả ma lực của mình vào hắc ma pháp trận kia, nhưng giờ đối với ông Albus vẫn quan trọng hơn nhiều.

Còn ma lực á...haiz...cút xa chút đi.

Mặt đất rung lên không theo quy luật, bản chất của luồng ma lực màu đen bắt đầu được hình thành và dần khuếch tán ra xung quanh.

Cơ hội là duy nhất.

Dumbledore thả đũa phép ra, ngay lập tức luồng ma lực màu trắng bắt đầu phóng ra từ hai tay cụ, bắt đầu khuếch tán nhiều nơi trong không khí.

Thiên lương và trang trọng như thế...Grindelwald nghĩ cả đời hay giả như là trong vô thức, ông cũng sẽ nhớ rõ hình dáng của Albus lúc này. Dù ông có già đi bao nhiêu, dù gương mặt đã sớm đầy nếp nhăn, thậm chí là lúc đó ông có còn thương cậu ấy không thì ông cũng đều vĩnh viễn nhớ rõ giờ phút này.

Không phải vì bản thân mà là vì niềm tin.

Nói mà thấy nực cười vì hồi ông còn trẻ, ông chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình vì một tương lai mờ mịt mà chấp nhận buông tha cho thứ quan trọng nhất. Thế nhưng khi con người già đi, bọn họ sẽ hiểu được trên thế giới này không có gì quan trọng hơn hy vọng.

Có lẽ con người luôn như vậy, nên chỉ có khi thời gian dần trôi qua...họ mới biết được điều gì thật sự quan trọng nhất.

Pháp thuật vẫn đang tiếp tục, Grindelwald bắt đầu cảm thấy chóng mặt vì ma lực của mình bị rút bớt. Bất quá đây mới chỉ là bắt đầu, khi ánh sáng rực rỡ của bạch ma pháp kèm với linh hồn sắp tràn đến, thì luồng ma lực đen đột nhiên bao phủ lên thân thể của Dumbledore, áp chế chút ánh sáng trắng cuối cùng vào trong cơ thể.

Đột nhiên, ánh sáng trắng toả ra rồi nhanh chóng tràn vào trong tế đàn, luồng sáng đen quay đầu lại...dần thành hình.

Đó là một con quái vật thân trâu đầu ngựa, đúng vậy, là Dibiyasi trong truyền thuyết. (Đừng hỏi Mạc vì sao tên con quái vật này lạ thế...vì thật sự Mạc cũng chả tra ra con nào như miêu tả, và có tên thế này. Chịu á!)

Nó rít gào, cắn xé, ý đồ phá tan lồng giam bằng ánh sáng, muốn dành được tự do và trở lại trái đất lần nữa.

Nhưng sẽ không ai để nó được như nguyện.

Dumbledore không, mà Grindelwald cũng không.

Thế nên khi Dibiyasi chạm vào lồng giam màu trắng, nó cũng phát hiện ra thân thể mình đang dần biến mất, nhưng nó là tạo vật của hắc ma pháp xảo quyệt nên tất nhiên sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Nó bắt đầu tìm mọi cách để trốn thoát, nhưng đồng thời cũng giữ gìn thực lực của mình.

Nó đã bị phong ấn nhiều năm nên đợi thêm chốc lát cũng không sao, chỉ cần đợi lão già kia tiêu hao hết ma lực là nó có thể thoát khỏi đây, có thể dành được tự do.

Nó cần kiên nhẫn.

Nó có sự kiên nhẫn.

May mà Voldemort không ở đây.

Ngay từ đầu, khi Voldemort đem ma lực của mình gắn kết với tế đàn thì Dibiyesi đã được định sẵn là chắc chắn sẽ thất bại.

Đúng vậy, vì cho dù Voldemort vẫn điên cuồng và tàn nhẫn, nhưng hắn sẽ không giao tính mạng của mình vào tay kẻ khác, huống chi hắn cũng đang tìm cách thu lấy sức mạnh.

Hắn sao có thể để Dibiyesi được tự do.

Nhưng dù vậy hắn vẫn không biết, chính vì hắn vội vàng tăng cường hạn chế nên vô hình chung đã giúp đỡ Dumbledore phần nào.

Vì ngứa sơ sót mà hắn từng kèm thêm thần chú trói buộc lên khế ước, để sau khi hắn đến gần tế đàn có thể không chế Dibiyesi.

Ma lực màu đen bắt đầu giảm bớt.

Dibiyesi tru lên, đúng vậy...nó có thể cảm giác rõ ràng sự tồn tại của khế ước, nhưng nếu không có lão già chết tiệt này thì chỉ cần được tự do, nó vẫn có thể phá bỏ khế ước một cách dễ dàng.

Nhưng bây giờ lại không được.

Nó không thể nhúc nhích.

Thậm chí nó chỉ có thể đứng nhìn ánh sáng bạch ma pháp mang theo linh hồn từng bước tới gần, ăn mòn thân thể của chính nó.

Không, nó không cam lòng.

Nhưng vẫn không có tác dụng, sức mạnh của khế ước mạnh mẽ hơn tất cả.

Voldemort chết tiệt, lão già chết tiệt!

Nó không thể để bọn chúng thành công.

Cho dù bị hủy diệt, cho dù đồng quy vu tận nó cũng không về lại nơi đó, không muốn bị phong ấn lần nữa, không muốn trở về nơi âm u lạnh giá đó sống đến hết đời.

“Albus, Albus!” Hắc ma pháp đột nhiên mạnh lên, Grindelwald gần như không thể khống chế được hướng đi của pháp thuật trong thân thể, nhìn thấy Dumbledore dù vẫn đứng nhưng người lại như lung lay sắp đổ, ông không nhìn được mà gọi, nhưng không nhận được lời đáp lại nào.

Dumbledore nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt cứ như linh hồn đã rời khỏi thân thể.

Nhưng sẽ không, ông chuẩn bị lâu như thế cũng là vì giữ lại linh hồn Albus, ông điều động chút pháp thuật còn sót lại của mình để cảm nhận, đúng vậy...còn đây...linh hồn Albus vẫn còn đây.

Nhưng người thì đã mất đi sinh mệnh.

## 76. Quyển 2 - Chương 76

Chương 74: Quyết chiến.

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Cho tới giờ Tom Riddle vẫn chưa từng nghĩ tới, sẽ có lúc mình dùng tới pháp thuật này trong đời. Hồi trước khi Abraxas nói tới sự huyền diệu của Bạch ma pháp, mình còn hung hăng cười nhạo một cái. Nhưng giờ xem ra, có lẽ Abraxas mới là người duy nhất hiểu mọi thứ.

The baptism of light (\*) chẳng phải loại pháp thuật gì khó khăn, nhưng đối với Tom thì dùng cũng được nhưng lại không hề đơn giản. Bởi vì The baptism of light giống phần lớn bạch ma pháp, cần sự lương thiện và hy vọng.

(\*): tạm dịch là lễ rửa tội của ánh sáng.

Những thứ hần thiếu nhất.

Nhưng có lẽ giờ đã không còn quan trọng nữa rồi, gia tộc Malfoy luôn nhất mạch đơn truyền, hần từng đáp ứng với Abras sẽ bảo vệ con cháu của cậu ấy, thế với danh nghĩa hậu duệ của Slytherin.

Bất luận có thể hay không, dù chỉ là vì một lời hứa...hần cũng sẽ làm được.

Luồng sáng trắng ánh lên một chút, rồi biến mất.

“Ai ở đó?” Voldemort chìa đũa phép sang hướng Tom.

Tom giấu đũa phép rồi đi ra khỏi rừng cây.

“Đã lâu không gặp, Voldemort.” Tom nhếch miệng: “Rất kinh ngạc phải không?”

“Quả thật là thế.” Voldemort nhướn mày: “Trên thế giới này đâu mấy ai có cơ hội thấy chính mình.”

“Không, ta không phải ông.” Tom lắc đầu: “Ta chỉ là ta mà thôi.”

“Nếu mi là chính mi, vậy giờ mi chạy đến đây làm gì?” Voldemort hừ lạnh: “Giúp Potter? Vì cảm ơn nó đã giúp mi hồi sinh?”

“Không, ta chỉ đáp ứng cậu ta sẽ không theo hần phe nào, phe nào thắng thì ta giúp phe đó.” Tom nhàn nhạt trả lời.

“Rất hiểu bản tính của Slytherin, Potter?” Voldemort quay sang Harry: “Tiếc là mi không ở Slytherin.”

“Tôi không cần biết.” Harry trả lời: “Tôi vĩnh viễn lấy Gryffindor làm vinh dự.”

Voldemort lại giơ đũa phép lên, nhưng đột nhiên một tiếng rống phát ra từ chỗ Dibliyasi, một cột sáng màu trắng đang bao phủ nó, ma lực như một tấm màn mỏng được kéo giãn ra bao phủ Dibliyasi và Draco lại.

“Chính là lúc này, Potter!” Tom nhanh chóng chạy về phía Malfoy.

“Colloportus!” Theo âm thanh hô thần chú của Harry, cuộc chiến lại bắt đầu.

Vì nồng độ ma lực ở xung quanh tế đàn rất cao nên không độn thổ được, Tom chỉ có thể dùng cách chạy để đến gần Malfoy.

“Loại người chết tiệt!” Bạch ma pháp đột nhiên đánh tới khiến toàn thân Dibliyasi đau đớn như bị thiêu cháy. Tom thừa dịp này kéo Draco chạy về phía rừng cây.

“Tom Riddle!” Voldemort xoay người định đuổi theo, nhưng lại bị một tia sáng đỏ sượt qua trước mũi, Harry đang đứng cách đó không xa lạnh lùng nhìn hần.

“Đối thủ của ông là tôi, Voldemort.”

“Đúng vậy.” Voldemort dừng bước: “Ta không nên quên, cậu Potter.”

Hần giơ đũa phép lên, rồi bên cạnh Harry đột nhiên mọc lên vô số cây đại thụ vây cậu lại bên trong.

Là thần chú sinh trưởng.

“Diffindo! Diffindo!” Harry không hề do dự phá đổ cây trước mặt, sau 4-5 cái thần chú cắt cậu thuận lợi thoát khỏi đám cây. Nhưng cậu lại thấy chiếc roi bằng Hắc ma pháp đang quất lên cái lồng được tạo ra từ The baptism of light.

Vàng sáng trắng sắp tan rã.

Không, là đã tan rã mới đúng, Dibliyasi gãy dựa thoát khỏi đó, tạo thành một mũi tên nhọn màu đen phóng về phía Tom và Draco ở cách đây không xa.

Không còn kịp nữa rồi!

Harry dường như có thể cảm nhận được sự tức giận đang dâng trào trong lồng ngực: “Crucio!” Cậu hướng về phía Voldemort rống lên, nhưng thần chú lại bị tránh được.

“Diffindo.”

“Colloportus.”

“Stupefy.”

“Expelliarmus!”

Lúc này pháp thuật đánh trúng Voldemort.

Đây là pháp thuật cậu rành nhất.

Nhưng đũa phép của Voldemort không hề bay đến tay cậu, nó chỉ vắn vẹo một chút, trì hoãn câu thần chú tiếp theo.

Sau đó, cậu nghe thấy một tiếng la thảm thiết.

Là tiếng của Draco Malfoy.

Cậu quay đầu lại theo bản năng, thấy được khoe miệng đầy máu tươi của — Tom.

Sao lại như vậy.....?

Vừa rồi Dibiyesi rõ ràng là chạy về phía Draco mà.

Nhưng lỗ hổng lớn trên ngực Tom đã chứng tỏ mọi thứ, chuyện gì đã xảy ra.

Dibiyesi đã biến mất.....khoan đã, giữa ngực Tom có một thứ gì đó màu đen đang cử động.

Đó là nguyên hình của Dibiyesi.

“Crucio!” Thất thần trong phút chốc, nên Harry rốt cuộc đã trúng ma pháp của Voldemort.

“Cảm giác thế nào Harry Potter.” Nhìn thiếu niên đang co người trên mặt đất, Mắt Voldemort đầy khoái ý.

“Tốt lắm, cực kỳ tốt.” Harry hít sâu, cầm chặt đũa phép, ý đồ phá vỡ thần chú.

“Không cần phí sức, Harry Potter.” Voldemort hạ đũa phép: “Mi không cứu được hai người đó đâu.”

“Vẫn còn, không nhất thiết phải.....” Harry nâng đũa phép, thiếu chút nữa cậu đã có thể chặt đứt được pháp thuật của Voldemort.

Chỉ cần một chút thôi.

Nhưng giây tiếp theo, tất cả pháp thuật đều đột ngột dừng lại, đũa phép của Voldemort rơi trên mặt đất. Hắn che ngực lại và hét lên đau đớn, gương mặt vắn vẹo.

Harry đứng lên, theo bản năng nhìn về phía Draco và Tom.

Khoảng cách hơi xa nên cậu không nhìn rõ, nhưng chắc chắn vẻ mặt Tom cũng vắn vẹo như thế, như đang rất đau đớn.

Cái gì đã gắn kết hai người kia lại.

“Ta sẽ không để ông thoải mái đâu Voldemort.” Đôi mắt đỏ tươi của Tom nhìn chăm chăm vào Voldemort: “Nếu nó chết thì ông cũng thế, ông không thể thoát khỏi khổ ước này!”

“Tom Riddle, mi điên rồi.” Voldemort quát lên.

“Không, ta không điên, cả đời ta cần phải giữ vững một lời hứa.” Tom cười khê, máu tươi trào ra từ khoe miệng: “Ông còn nhớ năm đó đã hứa gì với Abraxas không?”

Voldemort không nói gì.

“Ông không nhớ rõ.” Tom cười lạnh: “Nhưng ta thì nhớ rất rõ!”

“Tom Riddle, dừng tay!” Có lẽ cảm nhận được ma lực đang trở nên kỳ quái, nên Voldemort dùng tất cả sức lực chữa đũa phép về phía Harry Potter: “Ta nhất định phải giết mi Harry Potter.”

Harry đứng đó, cũng giơ đũa phép lên: “Tôi sẽ không để ông làm được điều đó.”

Trong phút chốc, trời đất rung chuyển!

Harry và Voldemort đều tê liệt ngã xuống đất.

Cách đó không xa, ma lực màu đen trên người Tom cũng nổ tung! Đó là do Dibiya để lại, Hắc ma pháp cường đại nổ tung trong thân thể của Tom.

Đồng thời, thân thể Voldemort cũng biến đen một cách khó tin, rồi sụp đổ...hoá thành bột phấn.

Đã kết thúc.

Harry cảm thấy khó mà tin được.

Cứ thế kết thúc sao?

Nhưng Voldemort quả thật đã biến mất, mặt đất đột nhiên lay động...cậu cảm thấy sau óc đau xót rồi ngất đi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuối cùng, phải chết đều chết hết.

## 77. Quyển 2 - Chương 77

Chương 75: Một chuyến phiêu lưu khác (Chính văn hoàn).

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

Bóng tối.

Harry chớp chớp mắt.

Quả thật là tối đen, tuy có thể cảm nhận được ánh sáng nhưng cậu lại chẳng thấy gì cả.

Độc được phát tác sao?

“Tất nhiên rồi” Harry lắc đầu, chẳng còn lời giải thích nào khác cả.

“Harry, cậu tỉnh rồi?” bên cạnh truyền đến giọng nói của Ron.

“A Harry, rốt cuộc cậu cũng tỉnh!” sau đó là tiếng của Hermione, giọng có vẻ hơi ngái ngủ.

“Ron, Ron, đi gọi giáo sư Snape.” Đây là Hermione.

“Hermione..... ”

“Đi gọi mau.” Mệnh lệnh Hermione hiển nhiên không thể cãi lại.

“Cậu sao rồi, đầu còn đau không?” Hermione thân thiết nhìn Harry.

“Không, không sao.” Harry cử động thân thể: “Mọi người vẫn khỏe chứ?”

“Ừ, Sirius và Tonks đều trốn về được, nhưng giáo sư Snape mấy ngày nay thì không được tốt lắm, bắt quá mọi người đều nghĩ là do quá thiếu ngủ.”

“Draco đâu?”

“Cậu ta đang nằm cạnh đây nè?” Hermione chỉ sang chiếc giường sát đó, nhưng lại phát hiện đầu Harry không hề nhúc nhích.

“Harry?”

“Hử?”

“Vì sao cậu không nhìn tớ?” Hermione hỏi.

“Không, không có gì đâu.” Harry nói: “Tớ chỉ hơi choáng đầu thôi. Đúng rồi, Grin.....”

“.....” Hermione dừng một chút, rồi nói: “Ông ấy còn sống.”

“Sao lại nói là còn sống?” Harry lo lắng hỏi.

“Ma lực của ông ấy hình như liên quan đến một khế ước không rõ nào đó mà biến mất gần hết, giờ ông ấy chỉ là một Squib.” Lời nói của Hermione có chút nặng nề.

Vì sẽ không ai tin ma vương oai phong một cô năm ấy, thế mà lại biến thành một Squib trong những năm cuối đời.

“Cô Granger.” Giọng nói của một ông lão truyền đến từ bên ngoài.

“A, ông Grin.” Vì nơi đang đứng không thích hợp, nên Hermione không gọi tên đầy đủ của người đó.

“Tôi không hối hận, và cũng không để tâm.” Grindelwald nói: “Nếu chỉ cần tôi mất đi ma lực là có thể giữ được linh hồn của Albus, thì đó là cuộc làm ăn có lời nhất của tôi rồi.”

“Nhưng hiệu trưởng Dumbledore.”

“Tôi sẽ không tham dự lễ tang của cậu ấy.” Grindelwald nói: “Tôi sẽ đi, đi đến nơi tôi nên tới, còn Albus sẽ có được vinh quang xứng đáng.”

“Gellert.” Harry nói: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi vì điều gì?” ông cười nói: “Giống như lúc trước cậu từng nói, tôi không cần phải giải thích với cậu. Bây giờ cậu cũng không cần phải giải thích với tôi, tôi và Albus đều đã đủ già để biết mình muốn gì, hơn nữa chúng tôi cũng không hối hận.”

“VẬY CHÚC ông thuận buồm xuôi gió.” Harry nhắm mắt lại, trước mắt là một mảnh tối đen.

Ngoài cửa vang lên một tiếng chân có chút hỗn độn.

Đó là một tiếng chân dù sốt ruột cũng tự ép buộc phải bình tĩnh lại.

“Là Severus” Harry nghĩ.

“Harry.” Snape có chút thở dốc nói, có cả tiếng chân lén trốn đi của Hermione và Ron.

“Severus.” Harry mỉm cười: “Tất cả ổn chứ.”

“Chẳng có gì to tát, ngoại trừ việc con chó ngu ngốc kiêm cha đỡ đầu của em mới cãi nhau với ta một trận.” Snape trả lời.

“Sirius chỉ quan tâm em thôi mà.” Harry không hề chớp mắt cái nào.

“Harry.”

“Vâng?”

“Đôi mắt em sao vậy?”

“Phương pháp của Voldemort chẳng?” Harry trả lời: “Em biết cách để trị khỏi mà, chỉ cần độc được và thời gian thôi.”

“Giờ em không thấy gì sao?” lời nói của Snape có chút run rẩy.

“Đúng vậy.” giọng Harry vẫn bình thản: “Thế nên anh phải theo em đi khắp Châu Âu để tìm nguyên liệu độc được đấy.”

“Harry, sao em lại bình tĩnh thế.” Snape cảm thấy thật khó tin.



“Bởi vì chúng ta đã vượt qua phần gian khổ nhất rồi mà.” Harry cười trả lời: “Đây chẳng qua là một chuyến phiêu lưu khác mà thôi.”

Lúc này mặt trời mọc lên từ hướng đông, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ ở bệnh thất, chiếu lên mái tóc của thiếu niên làm ánh lên những vầng sáng.

Quá khứ đã đi qua, khởi đầu mới của tất cả mọi thứ sẽ là một chuyến phiêu lưu khác!

## 78. Quyển 2 - Chương 78: Phiên Ngoại

Phiên ngoại:

Edit: Huyết Mạc Hoàng.

### 1. Về cha mẹ của Harry.

Năm thứ hai sau khi chiến tranh kết thúc, Hermione cùng cặp sinh đôi [không, mọi người không nhìn lắm đâu, chính là cặp sinh đôi nhà Weasley đấy] hợp tác tìm ra độc dược có thể thức tỉnh James và Lily, tất nhiên độc dược này đã được Snape kiểm tra đo lường.

Tuy hai vợ chồng gặp chút trở ngại khi biết mình từ 20 tuổi lên 36 tuổi, nhưng điều này tuyệt đối không trở ngại bằng việc James phải chấp nhận Snape trở thành chồng của con trai mình.

### 2. Việc Grindelwald vượt ngục

Nurmengard thực ra là một nhà tù được trông coi bởi pháp thuật, mà kế ước pháp thuật này hoàn toàn là dựa vào việc đánh bại Grindelwald của Dumbledore. Chỉ cần Dumbledore gặt đầu thì hệ thống phòng hộ của Nurmengard không phải là không thể phá vỡ, ngay cả thức ăn và vệ sinh ở Nurmengard cũng là do gia tinh phụ trách. Cả nhà tù chỉ giam giữ mình ông ấy, còn gia tinh thì lại ràng buộc với Dumbledore, cứ tin là sau ngần ấy năm chỉ cần Grindelwald không gây sóng gió gì thì còn bao nhiêu người nhận ra ông ấy lúc về già chứ? Vấn đề duy nhất còn ở đây là sau khi Dumbledore chết, những gia tinh kia chắc chắn sẽ tự do, mà đối với gia tinh thì chẳng có gì bi kịch hơn chuyện này đâu.

### 3. Cái chết của Grindelwald.

Sau cái chết của Dumbledore, Grindelwald đến rất nhiều nơi, những nơi họ từng muốn đi hoặc đã đi, ông dùng đôi chân và ý chí của một ông lão hơn 150 tuổi để đi khắp Châu Âu. Trong quá trình đi ông gặp được rất nhiều người, tất nhiên gần như không có ai nhận ra ông, dù sao chẳng nữa thì những gì thuộc về Grindelwald, về bảo bối tử thần, về thời đại của thánh đồ đều đã là quá khứ.

Cuối cùng ông chết ở Dumstrang trường học cũ của ông, tro cốt của ông được Harry Potter mang về an táng bên cạnh Dumbledore, nhưng không có bia mộ.

Mặt sau bia mộ của Dumbledore chỉ có một câu như vậy:

Your name is my gravestone epitaph.

From: G.

Những lời này được khắc lên mặt tối của bia mộ, tựa như bọn họ một ở ánh sáng và một trong bóng đêm, có thể cùng tồn tại và vĩnh viễn nắm tay nhau. Sau khi họ chết được chôn trên cùng một mảnh đất, còn tên của họ cũng sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ trên thẻ socola ếch.

### 4. Về đũa phép của Harry.

Đũa phép là một vật thần kỳ, nó thường gắn liền với số mệnh của một phù thủy, kiếp trước đũa phép của Harry làm từ gỗ nhện ruồi và lông phượng hoàng, đại biểu sự trả thù hiển nhiên và Fawkes đã gắn kết vận mệnh của hai người họ lại với nhau.

Nhưng lúc này chỉ để lại vết sẹo chứ không có mối liên hệ trực tiếp của đũa phép, nên góc mắt giữa hai người không hề rõ ràng như hồi trước.

Đũa phép của cậu ấy sau khi trùng sinh gồm 5 vật sau đây.

Phân biệt là: bạch dương, cây dương, cây sồi, thạch anh tím và lông Animagus.

Bạch dương tượng trưng cho sự trùng sinh, hy vọng, và lời tiên tri, phù hợp tình huống trùng sinh và Harry.

Cây dương tượng trưng cho sự chữa trị, dấu hiệu của sự cao quý và thiêng liêng.

Cây sồi ở đây là sự hy sinh, mang hàm nghĩa là người thủ hộ và tự do, và cả thắng lợi trong khó khăn.

Thạch anh tím tượng trưng cho sự thuần khiết và cao quý.

Nhưng xem ra vì tình tiết nên việc dùng cây dương chẳng có ý nghĩ gì.

A, đúng rồi, còn sợi lông Animagus kia nghe nói là sợi lông đỏ duy nhất trên cái bươm Animagus của Godric Gryffindor, thế nên việc Harry lo lắng sẽ bị Gryffindor vứt bỏ thật ra cũng chẳng có nghĩa lý gì.

#### 5. Về tương lai của Lupin.

Lúc Harry học năm sáu, Remus Lupin chính thức dắt tay Tonks đi vào giáo đường thành hôn, bất kể tình cảm của anh với Sirius có thể nào, thì sau những năm ở Azkaban bọn họ đã không còn trở về như xưa được nữa. Huống chi sau này khi James và Lily tỉnh lại, họ cũng đã không còn là hai người duy nhất còn sót lại, làm một người sói...Lupin không thể chống lại những cám dỗ về một cuộc sống bình thường, và Tonks thì có thể mang lại những gì anh muốn.

Quá khứ vẫn là quá khứ, đối với Lupin mà nói thì những gì tốt đẹp của Tonks càng làm anh thêm hy vọng vào tương lai sau này hơn.

#### 6. Về phía Sirius.

Sau khi chiến tranh kết thúc, Sirius đã bị bóng ma Azkaban quấy nhiễu suốt một thời gian dài, là Lupin đã giúp chú. Thế nhưng cũng trong khoảng thời gian này họ nhận ra mình không hợp nhau, cuối cùng hai người quyết định chia tay. Sau này khi khởi hân, chú thể chỗ cho giáo sư thiên văn học đã về hưu, làm giáo sư thiên văn học ở Hogwarts, và bồi đắp lại tình bạn năm xưa với Remus và James.

Nhưng hiện giờ điều khiến chú đau đầu nhất là làm sao để khi gặp chồng con đỡ đầu của mình, có thể nói chuyện tốt hơn một chút.

#### 7. Về tương lai của Draco.

Draco Malfoy giống ở thế giới kia cũng cưới con gái gia tộc Greengrass là Astoria, cuộc sống vợ chồng sau hôn nhân rất hạnh phúc.

Còn Tom thì dù sao cũng chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời cậu ta mà thôi.

#### 8. Đôi mắt của Harry.

Suốt nửa năm, Harry và Severus đi khắp thế giới để trị mắt, tiện thể hoàn thành luôn chuyến du lịch trắng mắt của họ, trên đường họ từng bắt gặp được ông lão đang đi một mình kia, cũng vào lúc đó ông ấy để lại di chúc của mình cho Harry.

#### 9. Về hôn nhân.

Ở ma pháp giới, nghe nói cho tới giờ vẫn chưa thông qua luật hôn nhân đồng tính, nhưng sau này cô Granger hiện làm ở Bộ thi hành Luật pháp thuật đang cố gắng đưa ra bản dự thảo luật mới.

Đồng thời, khi Hermione tròn hai mươi tuổi đã kết hôn với Ron Weasley nhỏ hơn cô mấy tháng, trở thành một thành viên của nhà Weasley.

#### 10. Về tang lễ của Albus.

Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore đã có được những gì thuộc về cụ...một tang lễ theo đúng khuôn mẫu nên có, cụ được chôn cất ở Hogwarts\_nơi cụ để tâm nhất.

Dù sao chẳng nữa cả cuộc đời này cụ đã sống một cuộc sống không thẹn với lòng mình.

Khắc trên mộ cụ theo truyền thống của nhà Dumbledore:

— của người ở đâu, lòng người ở đó. (\*)

(\*) Đây là một câu được trích nguyên văn trong Kinh Thánh.

Hoàn.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hp-dong-nhan-truy-duoi>*